FROSTO prisilietimas

DETEKTYVŲ SERIJA

Rodney David Wingfield

Rodney David Wingfield

FROSTO prisilietimas

DETEKTYVAS

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

BRIEDIS | Vilnius | 2014

UDK 821.111-31
Vi206

Versta iš:
R. D. Wingfield
A touch of Frost,
UK: Corgi Books, 1992

ISBN 978-9955-26-477-4

TURINYS

NAKTINĖ ANTRADIENIO PAMAINA

(1)

Šaltas, giedras rudenio vakaras; žvarbus vėjas lingavo medžius. Vyriškis šešėliuose virpėjo. Guminėmis pirštinėmis aptemptos plaštakos drėko, o kaukėtu veidu sruveno šiltas prakaitas. Netrukus jis galės ją išvysti. Paliesti. Ji nepamatys jo juodų mėnulio metamų šešėlių gilumoje. Ji nenumanys jį laukiant ten tol, kol bus per vėlu.

Iš pradžių jis manė, kad tai policijos spąstai. Mergaitė, jauna mergina, vienui viena vaikštinėja Dentono miškuose vienuoliktą valandą vakaro, vilkėdama mokyklinę uniformą. Tačiau kaip pareigūnai būtų sužinoję jį esant ten? Kiti užpuolimai įvyko toli nuo čia. Ir kaip policija būtų išsiaiškinusi, kad jį jaudina kaip tik jaunutės mergaitės? Policija nieko nenutuokė. Jis jiems pernelyg kietas riešutėlis. Gerokai per kietas. Jie tardė jį. Išteisino jį. Net padėkojo jam už bendradarbiavimą.

Bet vis tiek jis kaip įmanydamas vengė įkliūti. Rizikuoja tik kvailiai. Kaip visad jis kruopščiai išžvalgė teritoriją. Nieko. Nė gyvos dvasios. Nuo likusio pasaulio jį ir mergaitę skyrė mylių mylios. Mergaitė! Vilkinti mokyklinę uniformą. Mūvinti tamsias, storas kojines. Ji buvo ne vyresnė nei penkiolikos... *Mokyklinukė, jaunutė ir nekalta, nieko nenutuokianti apie bręstantį savo kūną...* Kaip ir toji knygos, kurią jis paslėpė giliausiame miegamojo kampe, veikėja.

Kas ten?

Jis suakmenėjo, įtempė ausis, o širdis daužėsi spengiančioje tyloje. Jis kažką išgirdo. Kažkas sujudėjo. Jis įsitempė, pasiruošęs nusiplėšti nuo veido kaukę ir sprukti. Tik kaukė ir tegali jį išduoti. Be jos policijos rankos tuštutėlės. Jokių duomenų, jokių įkalčių, nieko. Net jeigu jie butų surengę akistatą su jo aukomis, nė viena jų nebūtų jo atpažinusi. Jį esant greta visos pajusdavo tik tada, kai jis užmaukšlindavo joms ant galvos juodą, troškų maišą, o tada pirštais sugriebdavo joms gerkles, spausdamas ir dusindamas. Viena iš merginų... Antroji, o gal trečioji?.. Sugebėjo nusiplėšti maišą sau nuo veido. Tačiau vienintelis dalykas, kurį ji išvydo prieš jo kumščiams sudaužant ją iki sąmonės netekimo, buvo kaukė. Juodas gobtuvas, juo buvo visiškai uždengti jo plaukai, veidas ir kaklas. Laikraščiai praminė jį „siaubu su gobtuvu". Rytojaus antraštės skelbs: „Siaubas su gobtuvu vėl puola. Naujausioji auka – moksleivė." Jis mėgavosi spaudos straipsniais apie save. Tik dėl to ir jautėsi svarbus.

Įsitempęs, atidžiai klausydamasis, jis atsitraukė dar giliau į tamsą. Jį vėl pasiekė tas garsas. Krūmų šakelės šiugždėjo ir traškėjo. Mėgindamas suvokti, kas tai, pačiupinėjo kaukę. Šnarpšdamas ir kriuksėdamas kažkas prasibrovė pro atžalyną. Kažkas nedidelis. Kažkoks gyvūnas. Galbūt barsukas, bet tikrai ne žmogus. Jis atsikvėpė ir atsargiai žengė pirmyn. Užuodė savo prakaitą ir susijaudinimą. Netrukus išgirs ją.

Kaip gaila, kad jam teks ją nuskriausti. Ji tokia jauna, tokia nekalta. Kaip nuostabu būtų, jei ji

nesipriešintų, tik žvelgtų į jį išpūstomis, smalsiomis akimis. *Iš pradžių ją apimtų baimė, tačiau pamažu, patirdama naują malonumą ir neįtikėtinus kūno siūlomus pojūčius, ji pradėtų dejuoti, tarsi veriama skausmo, alsuodama iš malonumo, traukdama jį arčiau...* Visai kaip toji mergina iš knygos, kai šitai pirmą kartą nutiko jai. Ji taip pat dar mokėsi mokykloje.

Jo ausis pasiekė kitas garsas. Sausas nukritusių lapų šnabždesys ant siauro takelio po mikliais, nervingais žingsniais.

Tai ji. Mergaitė. Jis vėl sulaikė kvapą. Jo kūnas suakmenėjo ir įsitempė...

Pulti pasirengęs.

Vedęs dviejų vaikų tėvas, dvidešimt penkerių policijos konsteblis Deividas Šelbis tirtėjo ir trypė kojomis, kai apleistą skersgatvį raižantis vėjas į grindinį tarškino tuščią alaus skardinę. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Dvylika minučių po vienuoliktos. Jis spėliojo, ką nuovada atsiųs, vildamasis, kad tai bus ne inspektorius Alenas; kad ir kas jis būtų, konsteblis troško jį išvysti kuo greičiau. Šį vakarą jis buvo suplanavęs kai ką gerokai malonesnio, nei sergėti negyvėlį.

Jam virš galvos vėjo supama pirmyn atgal gergždė glazūruota, prie suvirinto rėmo pritvirtinta iškaba. Joje buvo iškaltas žodis „Vyrų" ir žemyn nukreipta rodyklė. Šelbiui už nugaros kabojo išlaužtos grotos, nebesaugančios nusileidimo nutrintais, žalvariu apkaltais laiptais žemyn į viešuosius tualetus, kuriuos 1897-aisiais karalienės Viktorijos

valdymo šešiasdešimtmečiui atminti įrengė Dentonboro savivaldybės Komunalinių paslaugų skyrius.

Konsteblio link artėjo automobilis. Purvu aptaškytas tamsiai mėlynas „Ford Cortina" dardėdamas grindiniu blykčiojo šviesomis ir galiausiai sustojo už Šelbio tarnybinio automobilio. Durelėms prasivėrus, iš automobilio išsiropštė susitaršiusi, purvinu lietpalčiu apsivilkusi ir tokiu pat nešvariu kaštoniniu šaliku apsimuturiavusi figūra. Penktąją dešimtį baigiančio vyriškio veidas buvo nusėtas strazdanomis, ant plinkančio viršugalvio styrojo šviesiai rudų, purių plaukų kuokštas. Šelbis nusišypsojo su palengvėjimu, kad nuovada atsiuntė gero būdo inspektorių Frostą, o ne tą sarkastišką paršą Aleną, kuris į eilinius pareigūnus žvelgia su panieka ir yra linkęs užduoti tūkstančius klausimų. Dirbti su Džeku Frostu bus gerokai papraščiau.

Vėl pagavęs tuščią alaus skardinę, vėjo gūsis nurideno ją inspektoriui po kojų, o šis paspyrė ją taip stipriai, jog toji švilpte prašvilpė Šelbiui palei ausį ir nutarškėjo laiptais žemyn tualetų link.

– Įvartis! – sušuko palengva žingsniuodamas Frostas.

Šelbis šyptelėjo ir nukreipė žibintuvėlį į tunelio gelmes.

– Leiskimės žemyn, sere.

Jis nekantravo visa tai užbaigti, tačiau Frostas niekur neskubėjo.

– Drauguži, iš kur toks nekantrumas? Negyvėlis nuo mūsų niekur nepabėgs. Be to, apsitaisiau savo geriausiu kostiumu ir visai neskubu jo sutepti.

Po tuo bjauriu lietpalčiu jis vilkėjo beveik naują kostiumą mėlynomis juostelėmis su padoriu kelnių kantu. Šįvakar turėjo įvykti vakarėlis palydint jį į pensiją. Po dvidešimt aštuonerių tarnybos metų Dentono policijoje inspektorius Džordžas Harisonas nusprendė užleisti vietą jaunesniems; ta proga nuovados kavinėje jam buvo rengiama didžiulė atsisveikinimo puota. Nors šįvakar Frostas budėjo, jis buvo tvirtai pasiryžęs dalyvauti šventėje, todėl ketino pasinaudoti pirma pasitaikiusia proga ištrūkti. Kaip tik todėl jis išlaisvino savo seną juostuotą vestuvinį kostiumą iš naftalinu atsiduodančio kalėjimo. Netikėtas Šelbio produktyvumas atrandant šį negyvą nelaimėlį jo nė kruopelytės nedžiugino.

Lietpalčio kišenėje Frostas rado suglamžytą pakelį ir išsitraukė iš jo cigaretę.

– Tikiuosi, gali man kai ką paaiškinti. Kaip jį radai ir kodėl, po velnių, negalėjai apsimesti nieko nepastebėjęs ir palikti jo rytinei pamainai?

– Na, sere, patruliuodamas važiavau pro šalį ir pamačiau sulankstytas laiptinę saugančias grotas...

– Luktelėk, – nutraukė jį Frostas. – Juk žinai, kad esu senas, lėtas kelmas. Kokių galų susigalvojai pasukti šiuo Dievo užmirštu skersgatviu tokią vėlyvą valandą?

– Sere, tai mano patruliavimo zonos dalis, – paprieštaravo įsižeidęs konsteblis. – Privalėjau ją patikrinti.

– Labai pagirtina, – šnarpštelėjo Frostas ir išspjovė žiupsnelį tabako, – tačiau kai kitą kartą bus

rengiamas vakarėlis, pasistenk neišsukti iš pagrindinių gatvių. Ir pasiskubink, drauguži. Alus pasibaigs tau nė nespėjus prieiti prie esmės.

– Na, sere, aš sustojau ir išlipau iš automobilio patikrinti grotų.

Konsteblis nukreipė žibintuvėlį sulankstytų metalinių virbų link, ir abu prisiartino nuodugniau jų apžiūrėti.

– Kaip matote, spyna išlaužta.

Frostas tik pašnairavo į spyną ir įsistebeilijo į savo laikrodį. Supratęs užuominą, Šelbis paspartino pasakojimą.

– Kaip žinote, sere, šie tualetai užrakinami aštuntą valandą.

– Nė nenumaniau, – suniurnėjo Frostas. – Aš visada šlapinuosi parduotuvių prieangiuose.

– Kad ir kaip ten būtų, sere, – atkakliai nesiliovė Šelbis, – maniau, būtų pravartu patikrinti.

Frostas prunkštelėjo.

– Ką patikrinti? Neteisėtą šlapinimąsi po darbo valandų?

– Inspektoriau, ten netrūksta varinių ir švininių vamzdžių, – aiškino Šelbis. – Jie galėjo kėsintis juos nušvilpti.

– Atleisk, drauguži, – atsiprašė Frostas, – tu visiškai teisus. Pasakok. Pasistengsiu prikąsti ilgą savo liežuvį.

– Nedaug ką daugiau galiu pasakyti, sere. Nusileidau žemyn ir radau šį valkatą tįsantį ant žemės. Jis atrodė negyvas. Daktaras Kadmanas gyvena vos už kampo, taigi nulėkiau jo atsivežti.

Inspektorius įtraukė cigaretės dūmą.

– Gaila, kad nepaskambinai greitajai pagalbai ir nepalikai ligoninei su juo susidoroti.

– Sere, jis dar galėjo būti gyvas. Atsigabenti daktarą buvo kur kas greičiau.

Frostas nenoromis linktelėjo ir tarė:

– Drauguži, tu ir vėl visiškai teisus. Gaila, kad turi būti toks velniškai teisus reikšmingų išgertuvių vakarą. Ką pasakė daktariūkštis?

– Daktaras Kadmanas aptiko žaizdą ir kraujo nelaimėlio pakaušyje. Jo manymu, jis mirė nuo galvos traumos.

Paniuręs Frostas žvelgė į tamsą. Jis puikiai pažinojo gydytoją Kadmaną. Jis gydė jo žmoną. Tas pats Kadmanas skrandžio dieglius palaikė paprasčiausiu virškinimo sutrikimu ir toliau nurodė gerti baltą mėtinę mikstūrą, kol galiausiai nepakeliamas skausmas privertė ją kreiptis į ligoninę.

– Sakai, senas valkata?

– Taip, sere. Esu matęs jį šlaistantis po apylinkes, tačiau nežinau, kuo jis vardu.

– Ką gi, veikiausiai nebegalime atidėlioti tos nemalonios akimirkos.

Frostas užgesino cigaretę ir įkišo nuorūką atgal į pakelį.

– Leiskimės žemyn, kol aplinkiniai nepradėjo manyti, kad mėgini mane suimti.

Viena ranka įsikibęs į žalvarinį turėklą, jis atsargiai nusekė paskui Šelbio žibintuvėlį akmeniniais, viduryje nuo tūkstančių skubančių pėdų žingsnių įdubusiais laiptais žemyn. Monotoniško lašančio vandens pliumpsėjimo aidas vis artėjo.

– Ar žinai, kurį teismo medicinos ekspertą mums siunčia?

– Daktarą Slomoną, sere. Lipkite atsargiai... Šita vieta kiek pavojinga.

– Slomoną! – suriko Frostas. – Tą pasipūtusį menkystą? Jis viską darys pagal taisykles. Jau dabar galiu atsisveikinti su vakarėliu.

Jis žengė dar viena pakopa žemiau ir išgąsdintas suriko, mat kažkas šaltas ir šlapias pašoko ir įsliuogė į jo batą.

– Kad tave perkūnai, Šelbi, čia tikras potvynis. Galėjai mane perspėti, kad tave kur.

– Prieš tai čia nebuvo taip blogai, – atsakė Šelbis. Jo žibintuvėlio atšvaitas šoko raibuliuojančio vandens paviršiumi, kuris dabar sėmė žemiausią laiptelį. – Vienas iš klozeto bakų perpildytas, o lavonas užkimšo nuotaką.

– Kuo toliau, tuo gražiau, – karčiai pasakė inspektorius. – Na, tai kur jis?

Pakreipęs žibintuvėlį, Šelbis apšvietė permirkusią kampe sukniubusią figūrą.

– Bijau, kad mums teks sušlapti padus, sere.

Jiems teškinant kūno link, vanduo aptiko skylių Frosto batuose, apie kurias jis nė nenutuokė, ir priminė jam apie guminius aulinius, ramiausiai gulinčius ant užpakalinės automobilio sėdynės. Kauburys kampe panėšėjo į paprasčiausią krūvą šlapių skudurų, tačiau žibintuvėlio spindulys atskleidė tai buvus žmogų. Negyvą vyriškį. Jis gulėjo ant nugaros pisuarų nuotekų griovelyje, ilgi, susivėlę jo plaukai plūduriavo kylančiame vandenyje, o plačiai atmerktos stiklinės akys nemirksėdamos stebeilijo į ryškią žibintuvėlio šviesą. Lūpos buvo praviros ir seilėtos, barzda ir nudriskęs lietpaltis

persunkti vėmalų, trenkiančių išsivadėjusiu pigiu vynu. Benamio, į tamsiausią užkampį nušliaužusio numirti valkatos kūnas.

Frostas žvelgė į išvargusį, išsekusį, seniai nepraustą veidą, padengtą storu sluoksniu prakaito ir suodžių.

– Dievuliau gailestingasai, tai Benas Kornišas!

– Sere, jūs pažįstate jį? – nustebo Šelbis.

– Aš pažįstu jį, – piktai atsakė Frostas. – Ir tu jį būtum pažinęs, konstebli, jei daugiau dėmesio būtum skyręs savo darbui, o ne sijonams.

Tamsoje Šelbis nuraudo. Jis buvo įsitikinęs, kad puikiai slepia savo silpnybę moterims, tačiau pro iš pažiūros nepastabaus Frosto akis neprasprūsta joks menkniekis.

– Šelbi, jis gal ir panašus į prakeiktą senį, tačiau iš tiesų ne ką vyresnis už tave.

Inspektorius pasilenkė ir įkišo ranką po vandeniu, pirštais čiuopdamas aukos pakaušį, ieškodamas spaudimui lengvai pasiduodančios vietos.

– Po to, kai prieš porą metų šeima jo išsižadėjo, gyvenimas jo nelepino. Pradėjo jis nuo vyno – pigaus gėralo, pagardinto denatūratu ar medicininiu spiritu, – o vėliau atrado heroiną.

– Heroiną! – nusistebėjo Šelbis, žibintuvėliu nedrąsiai apšviesdamas išsekusios aukos kojas. – Tai nepigus įprotis.

– Na, pažvelgus į jį, – tarė Frostas, – vargu ar patikėtum jį švaisčius pinigus tokioms nereikšmingoms smulkmenoms kaip muilas ar maistas. Kadais jis buvo mielas vaikis. Tikras šelmis. O dabar pažvelk į jį!

Stuktelėjęs kūną koja, jis nusigręžė. Tamsoje sužibo degtukas, kuriuo jis vėl prisidegė nebaigtą nuorūką.

– Kaip suprantu, dar nespėjai patikrinti jo kišenių?

– Ne, sere, – prisipažino konsteblis. – Jis kiek nevalyvas.

– Na, plūduriuodamas šioje šlapimo kūdroje švaresnis jis netaps, ar ne? Ar galima kaip nors sustabdyti šitą potvynį? Jis jau siekia mano kulkšnis. Jaučiuosi lyg „Titaniko" keleivis.

Šelbis nusiyrė į kitą dvokiančios patalpos galą, palikdamas Frostą tamsoje.

– Sere, man regis, tai šitas.

– Drauguži, komentarų apie smulkmenas man nereikia. Paprasčiausiai sutvarkyk tai.

Šelbio žibintuvėlis sušvytavo ir sustojo prie ketaus bako. Jo vandeniu tualetai buvo nuolat plaunami higienos reikalavimus atitinkančiais intervalais. Bakas buvo sklidinas, o per kraštus ir žemyn siena tekėjo vandens perteklius. Šelbis pasilypėjo ir panardino ranką bake. Porą kartų truktelėjęs vandens nuleidimo mechanizmą jis staiga privertė baką išleisti visą vandenį lauk. Tada bakas vėl prisipildė ir sustojo ties nustatyta riba. Šelbis patenkintas nuteškeno atgal prie Frosto.

– Užduotis įvykdyta, sere. Jei mums pavyktų pakreipti kūną, nuotekų vamzdis turėtų atsikimšti, ir vanduo atslūgs.

– Drauguži, verčiau jo nelieskime. Juk žinai, koks priekabus bjaurybė yra šis teismo medicinos ekspertas. Apsižvalgyk, gal rasi kur šviesos jungiklį. Slomonas yra linkęs nuolat skųstis dėl tamsos.

Jis dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį. Kiek dar jam reikės čia stypsoti, kol pagaliau galės ištrūkti į vakarėlį? Kur tas velnio neštas Slomonas?

Į jo klausimą atsakė tarškantys žingsniai laiptų viršuje ir gižlus balselis, klausiantis: „Ar yra kas apačioje?"

Šelbis žibintuvėliu nušvietė atvykėliui kelią žemyn. Žemas, apkūnus, pasipūtęs, kupranugario vilnos paltu apsisiautęs daktaras Slomonas su pasibjaurėjimu pažvelgė į tamsą, iš kurios kaip tik išniro Frostas.

– Inspektorius Frostas! Galėjau nuspėti. Kažkodėl tamstos vardas asocijuojasi su panašaus plauko užkampiais.

Po prasegtu paltu Frostas pastebėjo peteliškę ir prabangų juodą vakarinį kostiumą.

– Daktarėli, nevertėjo taip išsipustyti šia proga. Bet koks senas kostiumas būtų tikęs.

Slomonas rūgščiai šyptelėjo.

– Jei taip norite žinoti, šio skambučio sulaukiau pakeliui į inspektoriaus Harisono išleistuvių vakarėlį. Tikiuosi, ilgai čia neužsibūsime.

– Aš tikiuosi to paties, – antrino Frostas. – Luktelėkite minutę, mes vis dar ieškome šviesos jungiklių.

Iš pradžių atrodė, kad šviesos įjungti nebus įmanoma, tačiau galiausiai žibintuvėlio šviesa nusekė elektros laidus iki mažos medinės spintelės su užrašu „Jungikliai – Užrakinta". Kaip skelbė užrašas, spintelės durys buvo užrakintos nežmoniško dydžio žalvarine spyna, kuri nebūtų kritusi į akis net Anglijos banko saugyklose.

– Užrakinta, – pranešė Šelbis.

– Man regis, tu klysti, – paprieštaravo Frostas, irdamasis artyn patikrinti. Medinės spintelės durys šaižiai triokštelėjo, ir geležinė spyna nukrito žemėn. – Matai, – tarė Frostas, – niekas čia neužrakinta.

Suskilusios medinės durelės atsivėrė, atskleisdamos už jų slypinčius turtus... Tualetinio popieriaus ritinėlius su Dentonboro savivaldybės nuosavybės antspaudais, didžiulį butelį dezinfekuojamojo skysčio ir du žalvariu apkaltus, į sieną įsuktus šviesos jungiklius. Pora spragtelėjimų, ir musių nutupėtos lempos aukštai palubėje nenoromis nugalėjo viską užliejančią tamsą.

Frostas nužvelgė jį supančią patalpą: bjaurius, dėmėtus pisuarus, kurių suskeldėjęs emalis jau buvo apsitraukęs šlykščiu rusvu purvo sluoksniu, pažaliavusius varinius vamzdžius, rusvomis plytelėmis išklotas grindis, užlietas drumzlinu vandeniu ir plūduriuojančiais nešvarumais. Jam už nugaros išsirikiavusios tamsiai žaliai nutepliotos durys su žalvarinėmis spynomis monetoms sergėjo klozetus. Vienos durys pasirodė neseniai išlaužtos, o spyna su monetomis vos laikėsi ant varžtų; pro tarpą buvo matyti sudaužytas klozetas, prikimštas laikraščių; virš jo kabojo bespalvė virvutė, pakeitusi nutrūkusią grandinėlę.

– Čia tik mano nuomonė, – pasakė Frostas, – bet, man regis, tamsoje viskas atrodo kiek romantiškiau.

Jis nusiyrė atgal prie kūno.

– Daktarėli, štai jūsų pacientas. Jausčiausi neapsakomai dėkingas, jei pasiskubintumėte. Aš taip pat nekantrauju atsidurti tame vakarėlyje.

Teismo medicinos ekspertas lyg įbestas stovėjo ant žemutinio laiptelio. Pirmiausia jis pažvelgė į srutas, kurias jam teks perbristi, tada – į kruopščiai nublizgintus lakuotos odos batus.

– Ar žinome, kas jis toks?

– Benas Kornišas, – atsakė konsteblis. – Visuomenės atstumtasis. Benamis. Veikiausiai pripampęs alkoholio ir narkotikų.

– Suprantu, – linktelėjo Slomonas. – Ir kas gi privertė jus įtarti, kad mirtis jo neištiko dėl natūralių priežasčių?

– Nebuvau tikras, kad jis nebegyvas, todėl atsigabenau daktarą Kadmaną. Jis patvirtino, kad auka žuvo nuo smūgio į pakaušį.

Slomonas kilstelėjo antakius.

– Nejau? Norėčiau žinoti, kaip daktaras Kadmanas priėjo prie tokios neįprastos diagnozės?

– Jei neklystu, jis buvo priėjęs prie aukos ir ją apžiūrėjo, – įsiterpė kantrybės nebetenkantis Frostas. – Nuotolinio valdymo pultelis nuo žemutinio laiptelio jam nepagelbėjo.

Slomono skruostai iš įniršio išsipūtė.

– Frostai, tavo pamokymai, kaip apžiūrėti auką, man nereikalingi. Tie menki bendrosios praktikos daktariūkščiai neišmano, apie ką kalba. Net ir iš čia matyti, kad tėra vienintelė akivaizdi jo mirties priežastis: jis paspringo savo skrandžio turiniu. Neketinu purvinti savo drabužių braidydamas po šias srutas tik tam, kad patvirtinčiau tai, kas ir taip

akivaizdu. Negi neįmanoma viso šito vandens kur nors išleisti?

– Tik pakėlus kūną, – paaiškino Frostas. – Jis užkimšo kanalizacijos nuotaką.

– Tai ko dar laukiate? Esu tikras, kad ir patys būtumėte sumoję tą padaryti. O kad jau pradėsite, tai atvilkite jį čionai.

„Ir čia kalba tasai niekšas, kuris visada laikosi taisyklių", – pamanė Frostas. Tada kreipėsi į konsteblį:

– Čiupk jo rankas, aš sugriebsiu kojas.

Jiems pakėlus kūną, vanduo ėmė sūkuriuoti ir gurguliuoti atsikimšusiu vamzdžiu.

– Primena man tąkart, – kalbėjo Frostas, sunkiai keldamas negyvėlį, – kai dar buvau naujokas konsteblis ir turėjau ištraukti lavoną iš kanalo. Negyvas jis buvo jau kurį laiką, tačiau tik tada pagaliau iškilo į paviršių. Sugriebiau jo rankas, norėdamas išvilkti jį sausumon... O šios ėmė ir nutrūko. Laikydamas tas prakeiktąsias stebėjau, kaip negyvėlis vėl nuskęsta gelmėse.

Frosto pasirinktas praeities perliukas privertė abu, Šelbį ir Slomoną, susiraukti.

– Ar čia tiks, daktarėli? – paklausė Frostas, nutėškęs kūną prie pat laiptų, kratydamas rankoves tose vietose, kur vanduo nutekėjo jo rankomis.

Atžariai linktelėjęs, Slomonas pasilenkė, su pasibjaurėjimu pažvelgė į aukos veidą, tada pasuko jo galvą, kad kiekvieną smulkmeną apčiuopiantys pirštai galėtų ištirti pakaušį. Apžiūra ilgai netruko.

– Kaip ir maniau, – tarė jis, su pasitenkinimu šypteldamas inspektoriui, – galvos trauma nėra jo

mirties priežastis, ir niekas jam neužvožė. Pakaušį jis prasiskėlė veikiausiai krisdamas ir trinktelėdamas galvą į akmenines grindis.

Jis apsižvalgė aplink ir bakstelėjo į kažką žibantį ant grindų prie sienos.

– Jūs kai ką pražiopsojote, inspektoriau. Laimė, per apžiūrą pro mano akis nepraslysta niekas.

Šelbiui nuėjus ištraukti sudužusio vyno butelio iš nuotekų griovelio, Frostas tyliai nusikeikė. Jie niekaip nebūtų anksčiau jo pamatę, mat visa buvo apsemta drumzlino vandens.

Ištiesęs ranką, Slomonas perėmė butelį iš konsteblio ir atsargiai prisikišo jį po nosimi. Pauostęs manieringai linktelėjo iš pasitenkinimo savo paties sumanumu.

– Vynas, praskiestas pramoniniu spiritu. Veiksmingas mišinys.

Jis padavė butelį Frostui, kad šis tai patvirtintų. Frostui pakako gydytojo žodžio, taigi butelis sugrįžo konstebliui į rankas.

– Jis prisišniojo iki sąmonės netekimo ir parkrito, – autoritetingai tarė Slomonas. – Tada paspringo savo paties skrandžio turiniu. Nurodysiu atlikti skrodimą iš pat ryto, tačiau tai tik patvirtins mano išvadas.

Jis pažvelgė į laikrodį.

– Linksmybės nelaukia. Visa kita iškuopti palieku jums.

Šiek tiek linktelėjęs, jis pasileido laiptais aukštyn į švarų naktinį orą.

– Kad jie tave išskrostų, niekše tu, – sumurmėjo Frostas. Jis dar kartą nužvelgė atgrasią aplinką.

Kodėl jam kažkas vis dar neduoda ramybės? Kodėl tas mažas, įkyrus varpelis vis dar skamba jo galvoje įspėdamas, kad čia kažkas ne taip? Jis apsižvalgė dar kartą, šįkart gerokai lėčiau. Jokios naudos – trūkstama galvosūkio detalė nė neketino pati iššokti jam prieš akis. Ir kodėl jis apskritai nerimauja? Mirtis dėl natūralių priežasčių, o jo dar laukia vakarėlis.

– Sere, ar žinome, kas artimiausieji jo giminaičiai? – atsivertęs užrašų knygutę pasiteiravo Šelbis.

– Jo motina ir brolis gyvena Dentone, – atsakė jam Frostas. – Jų adresą rasi nuovadoje.

– Kažkas turi pranešti jiems liūdną žinią, sere.

Šelbis nutilo, viltingai žvelgdamas į inspektorių.

– Man tai sekasi ne itin gerai.

Frostas atsiduso. Kodėl jis visada prisiima juodžiausius darbus? Kaip pranešti motinai, kad vyriausiasis jos sūnus mirtinai užspringo savo vėmalais viešajame miesto tualete? Jis paskutinįkart pažvelgė į po kojomis tįsantį permirkusį lavoną ir priekaištingai papurtė galvą.

„Benai Kornišai, tu nieko vertas kvaily!" Plačiai atmerktos negyvėlio akys žvelgė tiesiai į jį.

– Tiek to, Šelbi. Aš pranešiu jo senutei liūdną naujieną. O tu iškviesk policijos ekipažą, tegul nugabena jį į morgą, ir lauk jo čia. Nenoriu, kad visokiausi naktibaldos šlapintųsi ant kūno.

Jis pasileido laiptais aukštyn, o Šelbis, nenorėdamas likti vienumoje su negyvėliu, kone mynė jam ant kulnų. Gatvėje vis dar nerimo vėjas. Frostas giliai įkvėpė.

– Argi ne keistai kvepia grynas oras?

Jis apsižvalgė tuščiame skersgatvyje. Ar tikrai jis tuščias? Jam pasirodė, lyg kažkas krustelėjo prie vienos iš Turgaus aikštės krautuvių užpakalinių durų. Tarsi kas įsispraudė take, kad liktų nepastebėtas. Akies krašteliu jis žvilgtelėjo Šelbiui į veidą. Konsteblis taip pat matė kažką judant, tačiau iš paskutiniųjų stengėsi išlikti šaltakraujiškas. „Keista, – mąstė Frostas. – Labai keista." Jis svarstė, ką Šelbis ketina daryti... Tačiau norėdamas suspėti į vakarėlį dar alui nepasibaigus...

Pamojęs konstebliui, jis įsiropštė atgal į savo automobilį. Įsitaisęs vairuotojo sėdynėje pajuto permirkusias kelnes prilipus prie kulkšnių ir šaltą šlapių kojinių žlegsėjimą minant pedalus. Ant užpakalinės sėdynės gulėjo sausutėliai guminiai auliniai, po jais geltonavo senas „Dentono aido" numeris.

Įjungęs atbulinę pavarą jis tik kartą atsitrenkė į šaligatvio bortelį. Važiuodamas pro raudonų plytų pastatą su ta gergždžiančia emaliuota iškaba jis susivokė, kad išlaužtų metalinių grotų iš čia nematyti. Jos buvo įtaisytos pakeliui žemyn, todėl iš gatvės nebūtum jų pastebėjęs. O Šelbis tvirtino jas išvydęs iš savo automobilio. Tai jam kėlė nerimą, tačiau veikiausiai viskam yra logiškas paaiškinimas, kuris, priešingai nei vakarėlis, gali palaukti. Jį sutikti jau nekantravo prislopintas šokių muzikos dundėjimas, sklindantis iš policijos nuovados kavinės Turgaus aikštėje.

Ji jaudinosi. Baltas deimanto tvirtumo mėnulio diskas bežvaigždžiame danguje apšvietė taką kaip dieną, tačiau jį juosiantys krūmai slėpėsi tamsoje. Jos nepaliko nesmagi, neduodanti ramybės pavojaus nuojauta. Kažkas jos tykojo. Pasiraususi kišenėje ji tvirtai suspaudė nagų dildę. Ginklas ne pats pavojingiausias, bet tegu tik kas pamėgina ją užkabinti, ir ji panaudos ją kaip durklą.

Deja, tokios progos ji taip ir nesulaukė. Jis buvo pernelyg miklus. Už nugaros ji išgirdo šiugždėjimą, ir jai nė nespėjus atsigręžti, maišas užtemdė mėnulį ir žvaigždes. Ji pravėrė lūpas klyksmui, tačiau smaugiantys gniaužtai spaudė vis stipriau.

Mintyse ji rėkė garsiai, kurtinamai. Tačiau tik ji tą riksmą ir išgirdo.

NAKTINĖ ANTRADIENIO PAMAINA

(2)

Praplikęs liūdno veido policijos seržantas Bilas Velsas pakėlė akis į viršų, iš kur sklido triukšmas, ir iš įniršio iššiepė dantis. Viršuje, štai kur jis turėtų būti. Ana ten linksmintis, o ne kiurksoti nuovados seržanto krėsle ir su saujele pareigūnų mėginti palaikyti tvarką apygardoje.

Jis buvo vienas iš keleto Dentono skyriaus darbuotojų, priverstų dirbti tokį ypatingą, didžiosios šventės, vakarą. Nesąžiningiausia tai, kad jis iš tiesų *turėtų* joje dalyvauti. Šiandien jam turėjo būti laisvadienis. Tačiau paskutinę minutę skyriaus viršininkas dar kartą peržvelgė budėjimo tvarkaraštį, taigi dabar ir Velsas, ir Džekas Frostas buvo priversti dirbti. Džeko Frosto tai nejaudino, mat jis ketino įsmukti į viršuje vykstančią šventę, nepaisydamas jokio tvarkaraščio. Vilkėdamas civilinius drabužius liktum nepastebėtas, tačiau tik ne tada, jeigu kaip seržantas Velsas būtum su uniforma. Pasaulyje teisybės nėra.

Minimalios budinčių pareigūnų pajėgos su savo darbu galėjo susidoroti tik tada, jeigu naktį nieko neįvyktų. Tikra tiesa, kai visiems jiems buvo liepta neieškoti bėdos, pasitraukti pavojui iškilus ir nekreipti dėmesio į jokius nedidelius nusižengimus. Tačiau reikalai jau kaito atradus negyvėlį viešajame tualete, ir visi kuo puikiausiai žinojo, kad jei pamaina prastai prasidėjo, ji greičiausiai ir baigsis ne ką geriau.

Be paliovos čirškiantis prakeiktas telefonas reikalų taip pat netaisė; aplinkiniai gyventojai daugiausia skambino piktindamiesi dėl triukšmo. Tai juk taip neteisinga. Viršuje žmonės linksminasi iš širdies, o jam tenka tvarkytis su skundais.

Telefonas suskambo dar kartą. Pačiupęs ragelį, kitą ausį jis užsikimšo pirštu, kad negirdėtų trankios iš viršaus sklindančios muzikos.

– Ponia, gal galėtumėte pakartoti? Deja, negirdžiu jūsų.

Susijaudinusi moteris kažką vebleno, tačiau net iki skausmo prispaudęs ragelį prie ausies jis nesuprato, kodėl moteris tokia sunerimusi.

– Ponia, gal galėtumėte minutėlę luktelėti?

Delnu uždengęs telefono ragelio mikrofoną, savo įniršį dėl daugybės nusiskundimų jis išliejo jaunam konstebliui Koljeriui, kai šis uoliai spausdino ataskaitą senovine rašomąja mašinėle „Underwood“.

– Koljeri, bent kartą padaryk ką nors naudinga. Nueik į viršų ir liepk tiems girtiems dykūnams nusiraminti. Kai kurie iš mūsų čia mėgina dirbti.

Tačiau Koljeriui dar nespėjus pakrutėti iš vietos, priimamojo durys prasivėrė, ir pasirodė aukšto, taisyklingos laikysenos vyriausiojo policijos inspektoriaus, Dentono skyriaus viršininko Maleto figūra. Žvilgančiais, juodais plaukais, tvarkingais ūsais ir akiniais raginiais rėmeliais vyriausiasis inspektorius labiau panėšėjo į sėkmės lydimą verslininką, o ne į policijos pareigūną. Jis vilkėjo įprastą šventinę savo eilutę: pilką, pagal užsakymą siūtą kostiumą, marškinius su sidabriniais taškeliais,

ryšėjo mėlynos ir sidabro spalvų kaklaraištį. Velsas su Koljeriu kaipmat sustingo atiduodami pagarbą, tačiau viršininkas juos nuramino. Šokių muzikos trenksmas iš viršaus vertė Maletą raukytis ir kėlė galvos skausmą, tačiau jis to neparodė. Galų gale, patinka jam tai ar ne, šį vakarą jis yra vienas iš brolijos narių.

– Seržante Velsai, regis, jie ten neliūdi, – sušuko jis per triukšmą. – Tikiuosi, šurmulys jūsų nevargina?

– Ne, sere, – sumelavo Velsas, brukdamas telefono ragelį Koljeriui, kad šis atsilieptų. – Malonu girdėti, kad žmonės bent kartą linksminasi.

Maletas pritardamas linktelėjo, o jo žvilgsnis klaidžiojo po niūrų priimamąjį su plikais mediniais suolais ir kolorado vabalo plakatu ant tamsios, pilkos sienos.

– Seržante, aš tik dabar supratau, koks nuobodus mūsų priimamasis. Tai kenkia viešiesiems ryšiams. Kaip manote, gal jums pavyktų jį kiek pagyvinti... Galbūt reikėtų augalų, gėlių ar dar ko nors?

– Taip, sere. Puiki mintis, sere, – burbtelėjo Velsas, keldamas nebyliai maldaujantį žvilgsnį į lubas. Prakeiktų gėlių jums! Jis juk policijos pareigūnas, o ne suknistas sodininkas.

– Ar inspektorius Frostas čia? – nerimastingai pasiteiravo Maletas. Jis tikėjosi neigiamo atsakymo. Jam būtų labiau patikę, jei Frostas su savo nelygintais drabužiais, nevalytais batais, šiurkštumu ir vulgariais juokeliais nesipainiotų po kojomis atvykus policijos viršininkui.

– Jis įvykio vietoje, sere. Kūnas rastas Turgaus aikštės viešajame tualete.

Viešajame tualete! Maletas krūptelėjo, lyg kas jam būtų užtvojęs. Tokioje atgrasioje vietoje jis kaip tik ir įsivaizdavo Frostą tiriant nusikaltimą, todėl bent jau jo nebus nuovadoje, kai pasirodys garbės svečias.

Jis pasilenkė virš rašomojo stalo seržanto link, rengdamasis patikėti jam svarbią žinią.

– Seržante, policijos viršininkas minėjo *galbūt* užsuksiąs asmeniškai atsisveikinti su Džordžu Harisonu. Nebloga mintis būtų paprašyti vieno iš atsarginių konsteblių užmesti akį į gatvę...

– Sere, deja, neturiu nė vieno atsarginio pareigūno, – paskubomis nutraukė jį Velsas. – Visą nuovadą prižiūrėti man padeda vienas konsteblis.

Jis pamojo Koljerio link, kuris, regis, nedaug ką tebuvo išsiaiškinęs su į nuovadą skambinusia moterimi.

– Jis tiks kuo puikiausiai, – nušvito Maletas. Jo nė kiek nejaudino menkos personalo stygiaus problemos. – Noriu, kad man būtų tuoj pat pranešta, kai policijos viršininko automobilis išnirs iš už kampo. Aš būsiu viršuje su vaikinais. – Jis stabtelėjo. – Atleisk, Velsai, kad turėjau iškviesti tave tarnybon šį vakarą, tačiau tėra saujelė vyrų, kuriais galiu pasitikėti, kai mums trūksta darbuotojų.

Velsas abejingai suniurnėjo.

Maletas stumtelėjo duris į kavinę ir ryžtingai žengė pirmyn. Jam nepatiko bičiuliautis su žemesnio rango pareigūnais ir jis niekada nebūtų sutikęs pasirodyti vakarėlyje, jei policijos viršininkas

nebūtų pažadėjęs apsilankyti. Jis atlošė pečius ir, tarsi į priekį besiveržiantis kareivis fronte, narsiai leidosi laiptais aukštyn.

Velsas rūsčiai pažvelgė jam įkandin, mintyse karštai plūsdamasis: „Taip, taip... Skubėk linksmintis. Apie mus, vargšus bukagalvius, liejančius prakaitą čia, apačioje, galvoti neverta." Prieš jį vėl išdygo susirūpinęs į jį beviltiškai žvelgiantis Koljerio veidas ir telefono ragelis konsteblio rankoje.

– Kas dabar atsitiko, Koljeri? Nejau nesugebi susidoroti su paprasčiausiu telefono skambučiu?

– Ji su manimi nekalba, seržante, tik plūstasi. Sakosi norinti kalbėtis su aukšto rango pareigūnu.

Viršuje pasigirdo triukšmas ir dūžtančio stiklo tarškėjimas. Velsas vylėsi, kad tai Maletas nuvirto ant alaus dėžių.

– Koljeri, su aukšto rango pareigūnu pasikalbėti jai nepavyks. Visi tokie pareigūnai šiuo metu lėbauja viršuje. – Jis čiupo ragelį konstebliui iš rankos. – Eik laukan ir dairykis policijos viršininko automobilio... Ir prakeiktų gėlių parnešk.

– Gėlių? – nusistebėjo Koljeris, tačiau išvydęs seržanto miną išmintingai nusprendė atsakymo nelaukti.

Velsas užsikimšo vieną ausį ir nutaisė mandagų toną.

– Taip, ponia, kuo galiu jums padėti?

– Ar ketinate ką nors daryti dėl to nepakeliamo triukšmo? – suspigo balsas ragelyje. – Beviltiškai stengiuosi užmigdyti tris savo vaikus, bet tai tiesiog neįmanoma!

– Pasistengsime tai sutvarkyti, ponia, – pažadėjo Velsas.

Priimamąjį nuo Operatyviojo valdymo centro skirianti stumdoma pertvara prasivėrė, ir į patalpą galvą kyštelėjo pareigūnas dispečeris Ridlis.

– Seržante, su manimi susisiekė Deivas Šelbis. Jis mėgina nugabenti kūną į morgą. Greitosios pagalbos vyrai atsisako jį apžiūrėti. Greitajai pagalbai jis atrodo pernelyg purvinas.

– Už visa tai atsakingas ponas Frostas, – atšovė Velsas.

– Seržante, su ponu Frostu susisiekti nepavyksta. Jis neatsiliepia radijo signalu.

– Kaip visada, – prunkštelėjo seržantas. – Jis dingsta iškilus nesklandumams. – Seržantas žvilgtelėjo į laidojimo biurų sąrašą. – Pasakyk Šelbiui, kad šis pasikalbėtų su Mokinso laidojimo namais Aukštojoje gatvėje. Jie neplėšia per brangiai, nėra įnoringi ir vis maldauja darbo.

– Supratau, seržante.

Pertvara užsivėrė.

Registruodamas paskutinį telefono skambutį žinyne, Velsas išgirdo nepaprastai erzinamą stuksenimą. Jis pakėlė akis. Kažkas beatodairiškai drąsiai baksnojo pieštuku į stalą, kad patrauktų jo dėmesį. Atsigręžęs jis išvydo vyriškį priimamajame, tą susiraukusį barzdotą paršą, kriminalistą konsteblį Vebsterį, kaip visada surauktu veidu tapšnojantį pieštuku į stalą. Įsiutęs Velsas čiupo pieštuką vyriškiui iš rankos ir sviedė jį ant grindų. Prikišęs veidą prie konsteblio, jis išpyškino:

– Vebsteri, kad daugiau man šitaip niekada nedarytum. Jei nori sulaukti mano dėmesio, kreipkis į mane vardu ir lauk, kol atsiliepsiu. Supratai?

– Taip, seržante, supratau, – kone išspjovė Vebsteris.

– Na, tai ko nori?

– Noriu žinoti, kur, po galais, bastosi tasai veikėjas Frostas. Turėčiau budėti su juo. Prieš porą valandų jis užverčia mane per pusmetį sukauptomis bylomis ir pareiškia, kad užtruks vos minutėlę. Aš vis dar sėdžiu toje kiaulidėje, kurią jis vadina kabinetu, ir laukiu.

Seržanto lūpomis nuslydo piktdžiugiškas šypsnis.

– Vadinasi, konstebli, norėtumėte gauti užduotį?

Vebsteris sugriežė dantimis, stengdamasis neparodyti susierzinimo. Šitie stuobriai taip vaikiškai mėgaujasi žodžiu „konsteblis“. Tačiau jis neketina pasiduoti jų patyčioms.

– Taip, seržante. Su malonumu ką nors nuveikčiau.

– Puiku, – tarė šypsodamasis Velsas. – Gali užkaisti arbatos.

– Užkaisti arbatos?

– Vebsteri, arbatos iš kavinės mes negausime. Juodadarbiams šį vakarą ten nevalia. Taigi turėsi pats užplikyti. Buvusiam inspektoriui, tikiuosi, šis darbas nėra pernelyg žeminantis. Virdulį ir visa kita rasi prausykloje. Užplikyk pakankamai arbatos šešiems.

Jis nuleido galvą ir grįžo prie ankstesnės užduoties.

Vebsteris nepasijudino iš vietos.

Velsas vėl pakėlė galvą.

– Ar kas nors negerai, konstebli? Nesupratote nurodymų?

Vebsterio veidas buvo perkreiptas iš įsiūčio.

– Norite, kad *aš* užplikyčiau arbatos?

Jis išrėžė taip, lyg būtų gavęs nepadorų pasiūlymą.

Velsas numetė rašiklį ir į veriantį Vebsterio žvilgsnį atsakė dar aštresniu.

– Taip, konstebli. Norite paprieštarauti?

– Taip, – neišlaikė Vebsteris, nykščiu besdamas į priimamojo tarpduryje stypsantį ir nerimastingai į gatvę besidairantį Koljerį. – O jis ką? Kodėl jis negali to padaryti?

– Kadangi *jis* atlieka nepaprastai svarbią užduotį ponui Maletui. Ir apskritai kodėl *jis* turėtų būti arbatos berniukas, o ne tu? Abu esate to paties rango pareigūnai... Abu jūs konstebliai... Gal pamiršai?

– Ne, – suurzgė Vebsteris, – nepamiršau.

Argi tie bukagalviai leistų jam pamiršti! Jis apsisuko ant vieno kulno ir išlėkė iš priimamojo, trenkdamas paskui save durimis.

„Tai pastatys tą šunsnukį į vietą", – pamanė Velsas, jausdamas palengvėjimą dėl to, kad gavo progą nuleisti bent kiek susikaupusio garo.

Į priimamąjį įvirto susijaudinęs Koljeris.

– Seržante, policijos viršininko automobilis.

– Na, tai neleisk į kelnes, konstebli. Bėk į viršų ir pranešk ponui Maletui.

Velsas pasitaisė uniformą ir išsitiesė. Pasibeldęs į Operatyviojo valdymo centro pertvarą, jis įspėjo pareigūną, kad policijos viršininkas atvyko.

Telefonas ant jo stalo tyliai kostelėjo. Velsas pervėrė jį žvilgsniu, mesdamas iššūkį suskambėti. Telefonas nepasidavė. Kad jį kur velniai! Jis ketino persimesti žodeliu kitu su policijos viršininku, kuris tuo metu būtų apsidairęs tuščiame priimamajame ir taręs: „Vienas pats, seržante?" O jis gudriai ir nepaprastai droviai būtų atsakęs: „Taip, sere, bet aš susitvarkau. Prireikus galiu pats vienas šiai vietai vadovauti..." Tada policijos viršininkas būtų pritariamai šyptelėjęs ir įsiminęs, kad šiame skyriuje yra ką rekomenduoti policijos kvalifikacijos kėlimo tarybai. Tačiau nepriekaištingai atrodantį vakarinį kostiumą vilkintis policijos viršininkas tik prašvilpė pro jį, atžariai linktelėjo Velsui ir tarė:

– Kas nors turėtų atsiliepti į tuos skambučius, seržante.

Pirmas paskambino pagyvenusių piliečių bendruomenės name Arberio gatvėje gyvenantis vyriškis. Kažkoks idiotas suko ratus aplink kvartalą savo sportiniu automobiliu, padangomis raižydamas pieveles ir iš miego budindamas senukus. Velsas sukeverzojo įvykio detales ir pažadėjo imtis veiksmų. Vos padėjus ragelį, suskambo kitas telefonas. Jis atsiliepė į antrąjį skambutį. Senjoras skundėsi dėl to paties triukšmo.

– Taip, mes tuo jau užsiimame, – pažadėjo jis, siekdamas pirmojo telefono. Dar vienas senas kvailys nori, kad policija susidorotų su tuo chuliganu lenktyniniame automobilyje.

Velsas žymėjosi detales ir niršo matydamas, kaip policijos viršininkas stabteli, kad keliais žodžiais padrąsintų jaunąjį Koljerį, kuris, užuot

padlaižiavęs aukštiems pareigūnams, dabar turi atsiliepti į prakeiktus skambučius. Skyriaus viršininkas energingai pasveikino garbingą svečią ir palydėjo jį į viršų, kur kurtinamas triukšmas paslaptingai nurimo.

Ir visą tą laiką prakeiktasis senis burbuliavo jam į ausį apie sportinį automobilį ir policijos neveiksmingumą, apie tai, kaip pareigūnų niekada neprisišauksi bėdoje.

– Tikriausiai nespėjote užsirašyti automobilio registracijos numerio, pone Hikmanai? – pasiteiravo jis, kai skambinantis asmuo pritrūko oro.

– Ne, – atsakė senukas, – bet jums nebus sunku jį susekti. Jo registracijos numeriai nukrito jam atsitrenkus į šiukšlių konteinerius.

– Puiku, pone Hikmanai, labai jums dėkoju, – tarė Velsas, keverzodamas detales popieriuje. – Tuojau pat nusiųsime ten ekipažą.

Jis brūkštelėjo skambučio laiką... 10:53 ir perdavė raštelį dispečeriui.

Dispečeris Ridlis žvilgtelėjo į sieninį žemėlapį. Arberio gatvė. „Čarlis Alfa-du" ten nukaktų greičiausiai. Jis spustelėjo mikrofono mygtuką.

– Dispečeris „Čarliui Alfa-du". Atsiliepkite.

Senukas pakabino telefono automato ragelį ir viltingai patikrino monetų grąžinimo skyrelį tikėdamasis rasti pinigų. Jis buvo tuščias. Pro išdaužtą telefono kabinos langą įsiveržęs vėjo gūsis privertė jį suvirpėti. Jis vis dar vilkėjo pižamą ir paltą pakeitusį chalatą, o plikos pėdos šalo įsispyrus į paskubomis suvarstytus batus.

Tas chuliganas sportiniu automobiliu. Jau antrą vakarą iš eilės vietos gyventojai buvo priversti su juo taikstytis. Cypiančios padangos, garso signalas; jis suko ratus aplink bendruomenės namus taip, lyg lenktyniautų Silverstono lenktynių trasoje. Šį vakarą buvo dar blogiau. Automobilis išsuko iš gatvės ir, mėgindamas nukirsti kampą, išdraskė pievelę ir gėlynus. Tada pasigirdo kurtinamas trenksmas, jam užkliudžius konteinerius ir pakėlus juos į orą. Tačiau vairuotojui nepasisekė. Smūgis nudaužė automobilio registracijos numerį. Dabar policija jį susems. Hikmanas vylėsi, kad jie atims jo vairuotojo pažymėjimą visam gyvenimui ir skirs kelių šimtų svarų baudą. Arba dar geriau, įkiš jį į cypę. Jie turėtų, kaip seniau, įkrėsti jam beržinės košės. Tai priverstų tuos lunatikus gerai pagalvoti prieš trikdant niekuo dėtų žmonių miegą.

Jis neišgirdo grįžtančio automobilio. Gatvės viduryje jį pervėrė akinami žibintai. Šaižus avarinis signalas liepė jam trauktis iš kelio. Tačiau senukas judėjo per lėtai, o automobilis lėkė šviesos greičiu.

Tarsi sulėtintame filme, jis stebėjo artėjantį automobilį, įsižiūrėjo į kiekvieną jam prieš akis didėjančio radiatoriaus detalę, tada pajuto siaubingai stiprų smūgį, automobilio žibintui įsirėžus jam į veidą. Skausmas buvo kraupus. Nepakeliamai kraupus. Laimė, neilgai trukus rausvai juodas rūkas aptraukė viską aplink ir tempė jį vis giliau ir giliau...

Tuo metu kaimynė žiūrėjo pro langą. Ji matė, kaip greitį sulėtinantis, dvejojantis, apsisukantis ir tolyn nuriaumojantis automobilis paliko sumaitotą

senuko kūną gatvės viduryje. Telefono ji neturėjo, todėl buvo priversta išlėkti lauk ir belstis į gretimo buto duris klykdama, kad kas nors iškviestų greitąją pagalbą. Sambrūzdis pažadino daugumą bendruomenės gyventojų. Hikmano žmona ramiai pūtė į akį toliau. Prastai girdinti senutė kietai miegojo manydama, kad jos vyras guli greta.

Įvykį mačiusi moteris užklojo kraujuojantį senuko kūną antklodėmis, kol visi laukė greitosios. Ji pasirodė lygiai po keturių minučių nuo pagalbos telefono skambučio. Tai buvo tas pats greitosios pagalbos ekipažas ir tie patys du medikai, atsisakę tvarkytis su apsivėmusiu ir purvinu negyvėliu iš viešųjų tualetų. Atsargiai paguldę Hikmaną ant neštuvų, jie išskubėjo į ligoninę neprabėgus nė trisdešimčiai sekundžių. Priešpriešiais į įvykio vietą vyko policijos ekipažas „Čarlis Alfa-du".

Automobilis staigiai sustojo priešais telefono automatą, padangoms tik per plauką išvengus kraujo klano ir sudaužyto automobilio žibinto nuolaužų. Policijos pareigūnas Džordanas užrašinėjo liudininkų parodymus, o jo kolega pareigūnas Simsas buvo pasiųstas surasti nukritusių registracijos numerių. Tada kažkas prisiminė Hikmano žmoną. Simso lydima kaimynė nuskubėjo jos pažadinti ir pranešti naujienų.

Didelės, modernios elektronikos prietaisų gamyklos Dentone generalinis direktorius Maksas Dosonas švelniai pasuko savo „Rolls-Royce" vairą, privačiu keliu artėdamas namų link. Riedėdamas

prie garažo, automobilis tyliai burzgė. Dosonas ir pats kone murkė iš pasitenkinimo. Šiųmetė jo darbuotojų vakaronė pavyko geriau nei bet kada. Paprastai tokiomis progomis itin įnoringa jo žmona šįkart elgėsi nepriekaištingai ir tesėjo pažadą išgerti ne daugiau nei keturis stiklus kokteilio, o visos kalbos ir pristatymai buvo beveik tobuli.

Vogčiomis jis žvilgtelėjo į greta jo sėdinčią Kler. Kažkodėl visą vakarą ji nenustygo vietoje, rausėsi savo rankinėje ir traukė vieną cigaretę po kitos. Ji bent jau elgėsi taip, kaip dera generalinio direktoriaus žmonai, o ne kokiai pasileidėlei, kurią pavėži sunkvežimio vairuotojas. Vilkėdama rausvai juodą vakarinę suknią gilia iškirpte ji neabejotinai atrodė įspūdingai. Nors iškirptė gal ir buvo kiek per gili. Jis matė, kaip pora jo pardavimo skyriaus darbuotojų ją nužiūri ir tyliai tarpusavyje kikena. Jis stengėsi įsiminti jų vardus. Svarstė, ar tiedu kikens ir mėnesio gale.

Lauko žibintai atbaidė įsibrovėlius, tačiau namo vidus skendėjo tamsoje. Skaitmeninis kvarcinis laikrodis prietaisų skydelyje mirkčiodamas rodė 11:31. Jaunoji jo dukrelė Karen nakvojo draugės namuose ir veikiausiai jau gulėjo lovoje. Penkiolikmetė Karen, miela ir naivi, dėkui Dievui, nepaveldėjo ne itin žavingų motinos įpročių.

Spustelėjus nuotolinio valdymo pultelį, garažo durys pakilo ir pasveikino „Rolls-Royce“.

– Mes jau namuose, – tarė jis užmerktomis akimis greta sėdinčiai Kler.

Devyniolikto amžiaus pradžios ūkinis pastatas buvo visiškai pakeistas ir atnaujintas. Toks užmojis

jam kainavo kone devyniasdešimt tūkstančių svarų sterlingų, tačiau tai buvo verta. Atvirojoje rinkoje netrūksta pirkėjų, kurie už šį dvarą sumokėtų daugiau nei ketvirtį milijono.

Jie įėjo į erdvų dviejų lygių poilsio kambarį su masyviu natūralaus akmens židiniu, kuriame, jei ugnis būtų tikra, būtų tilpęs tradiciniu būdu kepamas jautis. Dosonas paspaudė degimo mygtuką, ir židinyje sužibo dirbtines malkas laižanti dujinė liepsna. Šiluma ir maloni, raudona žybsinčios liepsnos žara dar pakėlė jam ūpą, todėl jis šiek tiek suirzo pamatęs, kaip Kler pasuka tiesiai prie baro ir įsipila stiklą gėrimo. Na, ji bent jau tvardėsi per šventę, taigi jis nusprendė susilaikyti nuo komentarų.

– Aš tik skambtelėsiu Teilorams ir įsitikinsiu, kad Karen viskas gerai, – jis pasakė.

– Kas galėjo jai nutikti? – atžariai atšovė žmona.

„Krislelis pavydo", – pamanė. Paskutiniu metu jis tai matydavo vis dažniau.

Atpalaidavęs peteliškę, jis nužingsniavo prie telefono ir ėmė maigyti mygtukus.

Debės tėvai jau buvo sumigę. Galiausiai garsiai žiovaudamas ir iš pradžių nesuprasdamas, apie ką Dosonas kalba, atsiliepė jos tėvas.

– Ne, Maksai, Karen čia nėra. Argi ji ne namuose?

Netikėdamas savo ausimis, Dosonas spoksojo į telefoną. Ar tas kvailys visai pamišo?

– Ką, po galais, nori tuo pasakyti? – suriko jis. – Juodvi su Debe ketino eiti į kiną, o vėliau nakvoti jūsų namuose. Viskas buvo sutarta.

– Žinau, – darsyk nusižiovavo Teiloras. – Debė ilgai laukė prie kino teatro, tačiau Karen taip ir nepasirodė. Mes manėme, kad nusivežėte ją į šokius.

– *Jūs manėte?* Kodėl, po velnių, nepaskambinote, kad įsitikintumėte?

– Na... Mes manėme...

– Kvailys nelaimingas! – suriaumojo Dosonas, visas paraudęs iš pykčio. – Palauk.

Nuleidęs telefono ragelį, jis bėgte pasileido laiptais į viršų, į Karen kambarį. Atplėšęs duris pažvelgė į vidų. Užuolaidos buvo užtrauktos, o kambaryje tvyrojo tyla ir ramybė. Niekas nekvėpavo. Jis spustelėjo apgraibomis šviesos jungiklį. Karen lova buvo tuščia, tvarkingai paklota nuo ryto. Nulėkęs laiptais žemyn, čiupo telefoną ir suriko:

– Jos čia nėra! Niekše tu, jei kas atsitiko mano dukteriai, aš pribaigsiu tave!

Visas jo kūnas virpėjo iš įtūžio.

– Kas atsitiko? – sugriebusi jam ranką, pasiteiravo Kler. – Kur Karen?

– Kaip tik tai aš ir ketinu išsiaiškinti, – keldamas telefono ragelį tarė jis. – Ar Debė namuose?

– Žinoma, Maksai... Bet ji jau miega.

– Tai pažadink ją, kvaily. Galbūt ji žino, kur rasti Karen.

Kol jis laukė, o tai jam pasirodė visa amžinybė, pykčiui kovojant su bloga nuojauta, Kler ramiai nužingsniavo prie baro ir prisipylė dar vieną stiklą.

– Dingo tavo duktė, – sušnypštė jis, – o tu mėgini nusitašyti.

Kler skruostais ėmė riedėti ašaros. Jis nusigręžė, nekantriai laukdamas Debės balso ragelyje.

Jis skuodė per mišką, įtempęs akis ir ausis. Jam pasirodė, kad kažką išgirdo. Riksmą. Kurtinantį, perskrodusį tylą triukšmą. Tačiau aplink nebuvo nė gyvos dvasios... Taip tylu, kaip tik gali būti miške naktį, nekreipiant dėmesio į šlamėjimą, šnabždesius ir dejones. Kartais, kai jam pasisekdavo, girdėdavo, kaip šnabždėdavosi ir dejuodavo įsimylėjėliai, sukaitę, suprakaitavę, besimylintys meilužiai, taip susitelkę į šį reikalą, kad net nesusivokdavo esą matomi. Kai kurie iš jų užsiiminėjo tokiais dalykais... Nė nepatikėtumėte! O kai kurios merginos buvo dar labiau pasileidusios nei vyrai... Gerokai labiau pasileidusios.

Nukirsdamas kampą, jis prasibrovė pro krūmus. Žinojo visus trumpiausius takelius. Aukštoje žolėje kažkas gulėjo. Kažkas juodo. Jis pakėlė tą daiktą. Tai buvo liemenėlė. Juoda, nėriniuota moteriška liemenėlė, jos užsegimas laikėsi ant siūlelio, mat kažkas pernelyg nekantravo nuplėšti ją nuo kūno. Prispaudęs ją prie skruosto, jis lėtai patrynė ją aukštyn žemyn, tada atsargiai sulankstė ir įsikišo giliai į kišenę.

Jo kelyje pasipainiojo dar keletas krūmų. Mėnesiena apšvietė kai ką sidabriškai balto. Jis sustojo lyg įbestas ir suakmenėjo. Ana ten bolavo žmogaus oda. Sulaikęs kvapą, meistriškai prisėlino artyn, skirdamas krūmų šakas, kad galėtų geriau įsižiūrėti.

Dievo motina brangiausioji!

Ant žemės priešais jį tįsojo nuogas jaunos merginos kūnas stipriai sudaužytu veidu, jos burna ir smakras pasruvę krauju. Kūnas nusėtas ryškiai

žalsvos spalvos mėlynėmis. Jis pasilenkė ir susigūžė, kad liktų nepastebėtas, jei kartais tas, kas įvykdė šį nusikaltimą, vis dar tyko netoliese. Jis sukluso. Tyla.

Aplink buvo saugu, todėl jis prisėlino dar arčiau, kad galėtų ją paliesti. Jos kūnas buvo šaltas. Tarsi ledas. Jis prikišo ausį prie kruvinų jos lūpų, bet nepajuto ir neišgirdo kvėpavimo. Jo žvilgsnis lėtai slydo sumuštu, kraujuojančiu kūnu žemyn šlaunų link. Ji mūvėjo šiltas, juodas kojines iki kelių; šalia jų jos oda atrodė dar baltesnė. Aplink išmėtyti drabužiai buvo mokyklos uniforma. Jį pakerėjo juodomis kojinėmis apmautos merginos kojos; kojinių galai buvo apjuosti plačiais raudonais keliaraiščiais, taip gerai matomais, o ne paslėptais. Juk mokyklinė apranga neturi būti tokia išsiskirianti. Šita veikiausiai erzino vyrišką giminę, todėl nusipelnė visko, ko sulaukė.

„Kaip nuostabu", – manė jis, – turėti tokią tylią ir paklusnią partnerę kaip šioji." Jis dar niekada nelietė nuogos merginos. Prakaitavo ir dejavo iš susijaudinimo, matydamas kitus vyrus jas glamonėjant, glostant ir mylintis. Tačiau pats niekada nelietė nė vienos jų. Ne taip, kaip priklauso. Priklaupęs greta, ėmė švelniai glostyti lygų jos pilvą.

Trakštelėjo šakelė. Jis staigiai atsigręžė. Nieko. Tačiau tai jo netenkino. O ką, jei kas nors pastebėjo jį liečiant kūną? Pamatė ir paskundė policijai. Pareigūnai pamanys, kad jis tai padarė. Jis pakilo, atsitraukė nuo jos, staigiai apsigręžė ir pro krūmus pasileido prie tako, nuvesiančio jį į saugų namų prieglobstį.

Artėdamas prie telefono automato, suprato turįs paskambinti į policijos nuovadą. Papasakoti jiems apie merginą. Jis neprisistatys, tačiau jei įvykiai pasisuks nepageidaujama linkme... Jeigu jie ims jį įtarti, jis atsakys: „Tačiau juk tai aš jums paskambinau. Nejaugi taip elgčiausi, jei būčiau padaręs šį nusikaltimą?" Taip, tai būtų išmintinga. Tai būtų sumanu. Jo ranka nuslydo giliai į kišenę paglostyti švelnių juodos liemenėlės nėrinių.

Seržantas Velsas kumštelėjo Koljeriui ir linktelėjo į lėtai prasiveriančias priimamojo duris. Į nuovadą įsėlino Džekas Frostas, akivaizdžiai tikėjęsis praslysti į viršuje vykstantį vakarėlį niekieno nepastebėtas. Nesusivokdamas esąs stebimas, jis vogčiomis nutipeno priimamuoju ir stumtelėjo duris į kavinę, išleisdamas alkoholiu atsiduodančiu oru sklindantį linksmybių triukšmą.

Sulaukęs palankiausios progos, Velsas švystelėjo savo granatą:

– Pone Frostai, vakarėlį galite pamiršti. Maletas yra viršuje.

– Ką? – pusiaukelėje sustingo Frostas, kone suklupdamas posūkyje. Jis atrodė toks pat prasikaltęs kaip bažnyčios patarnautojas, pagautas savo giesmyne slepiantis pornografijos žurnalą. – Bilai, mirtinai mane išgąsdinai, – prašneko jis, tuo pat metu pamažu susivokdamas, ką norėjo pasakyti seržantas. Maletas aiškiai prisakė, kad į vakarėlį gali susirinkti tik nebudintys pareigūnai. – Maletas? Viršuje? – Jis ėmė tyrinėti seržanto veidą vildamasis, kad šis mausto jį.

– Bijau, kad taip, Džekai. Jis ten lėbauja ir laižo policijos viršininkui batus, o mudu esame priversti kiurksoti čia ir dirbti.

– Kad tave kur perkūnai, – karčiai sumurmėjo Frostas.

Operatyviojo valdymo centro pertvara prasivėrė, ir į jį kreipėsi dispečeris Ridlis:

– Pone Frostai. Radijo signalu su manimi susisiekė Deivas Šelbis. Jūsų lavonas jau pakeliui į laidojimo namus. Skrodimas bus atliktas lygiai dešimtą valandą.

– Šaunu, – atsiliepė Frostas. – Niekas taip nesužadina apetito kaip dubuo skrandžio turinio.

Tada jis atsigręžė į dviem įsilaužimų ataskaitomis jam mojantį jaunąjį pareigūną Koljerį.

– Inspektoriau, dar du įsilaužimai.

– Palik juos ant mano stalo, berniuk. Jei rasiu vietos, sugrūsiu juos į „Neištirtų vagysčių" segtuvą, o jei ne – į šiukšlių dėžę.

Dentone siautė smulkių įsilaužimų ir vagysčių epidemija. Tai buvo apsukrūs, spontaniški darbeliai: jokių pėdsakų, jokių pirštų atspaudų, jokių liudininkų. Paprastai dingdavo tik menkos sumos pinigų, taigi policija, kuriai nesisekė sučiupti niekšelių nusikaltimo vietoje, ne kuo tegalėjo padėti. Susikaupus daugiau nei aštuoniasdešimčiai praneštų ir greičiausiai dar daugiau nežinomų įvykių, Maletas nusprendė, kad į nusikaltimo vietas siųsti brangiai kainuojančių policijos pajėgų paprasčiausiai neverta. Jie nerastų nieko daugiau, kaip tik pasipiktinusį namų šeimininką ir tuščią stalčių, vazą, rankinę ar arbatinuką, kuriame buvo paslėpti pinigai. Jie įteikdavo nukentėjusiems formą, kurioje šie

surašydavo smulkmenas apie įsilaužimą. Vėliau šios formos buvo prabėgomis peržiūrimos, susegamos į aplankus ir paprastai pamirštamos. Formaliai už įsilaužimų tyrimus buvo atsakingas Džekas Frostas, o jo ataskaitų apie vagystes segtuvas storėjo kasdien. Susikaupusios neišnarpliotos bylos nuovados efektyvumą tempė į prarają.

Iš viršaus pasigirdo dar vienas juoko pliūpsnis. Veikiausiai policijos viršininkas papasakojo dar vieną iš savo apgailėtinų juokelių, o Maletas iš nesutramdomo kikenimo prileido į kelnes. Frostas liūdnai žvilgtelėjo į lubas ir netrukus pralinksmėjo. Jis galėjo kirsti lažybų, kad nei Maletas, nei policijos viršininkas nesulauks vakarėlio pabaigos. Kai tik jie išvažiuos, jis šaus į viršų ir iš širdies atsigriebs už prarastą laiką! Jis palengva nužingsniavo prie stalo ir pasiūlė Velsui cigaretę.

– Dėkui, Džekai, – tarė Velsas ir atatupstas krūptelėjo, kai Frosto dujinio žiebtuvėlio liepsna kone lyžtelėjo jam nosį. – Niekad neatspėsi naujausio Maleto įgeidžio: jam atrodo, kad priimamąjį reikia pagražinti. Jis tenori iš vazų virstančių gėlių kiekviename kampe.

Frostas klausėsi tik viena ausimi. Kažkodėl mintyse vėl iškilo Beno Kornišo veidas, o negyvas jo žvilgsnis priekaištavo jam už tai, ką Frostas pražiopsojo. Tą akimirką jis susivokė nepranešęs Velsui, kas tasai negyvėlis viešajame tualete.

– Benas Kornišas? O, ne! – Velsas susmuko kėdėje. Kornišas buvo vienas iš nuolatinių jo klientų; nieko rimto... Viešosios tvarkos pažeidimai, girtumas ir chuliganizmas... Tačiau paskutiniu metu jis

įjunko į narkotikus. Stiprius narkotikus. – Nuovadoje jis lankėsi vos prieš porą dienų, visas dvokiantis denatūratu ir liesas it prakeiktas grėblys. Daviau jam svarą, kad nusipirktų ko pavalgyti.

– Abejoju, Bilai, kad už tuos pinigus jis pirko maisto. Neatrodė, kad vaikis būtų dorai valgęs jau keletą savaičių. Šįvakar jis priminė bado streiką pradėjusį Belzeno koncentracijos stovyklos kalinį. Nenustebčiau, jei jo skrandis rytoj pasirodytų tuštutėlis. Kad ir ko jis nusipirko už tavo svarą, tai buvo kaipmat sušvirkšta jam į ranką surūdijusiu švirkštu.

– Lažinuosi, jo senutė ne juokais nuliūdo.

Frostas trinktelėjo delnu sau į kaktą.

– Kad tave kur perkūnai... Taip ir žinojau, kad kai ką pamiršau. Turėsiu užsukti į jos namus. Gal prieš tai atsirastų arbatos?

– Arbata neturėtų užtrukti, Džekai, – atsakė Velsas ir pridūrė pasitenkinimo ir triumfo kupinu tonu, – ją užplikyti patikėjau Vebsteriui.

Frostas nustėręs net žengtelėjo atbulas.

– Kaip privertei jį tą padaryti?

– Paprastai. Įsakiau. Kodėl jis neturėtų plikyti arbatos? Juk jis tik niekingas konsteblis.

– Dabar jis gal ir niekingas konsteblis, – pasakė Frostas, – tačiau anksčiau jis buvo inspektorius ir dažniausiai vis dar save tokiu laiko.

Jų pokalbio objektas dvidešimt septynerių barzdotas kriminalistas konsteblis Martinas Vebsteris prausykloje pildė aplamdytą virdulį karšto vandens iš čiaupo, kad būtų greičiau. Trinktelėjęs šešis apyšvarius puodelius ant skardinio padėklo, jis siurbtelėjo pieno iš kartoninio pakelio.

Tai štai kaip žemai jis nusirito? Nelemtas arbatos virėjas? Dar prieš pusmetį buvo inspektorius. Kriminalistas inspektorius Martinas Vebsteris, kylanti žvaigždė iš Breibridžo poskyrio. Breibridžas buvo nemažas miestas už kokių keturiasdešimt trijų mylių nuo Dentono.

Tremtis į šį sąvartyną, vadinamą Dentonu, buvo dalis jo bausmės, jei kartais pažeminimo tarnyboje jam nebūtų pakakę. Negana to, jo porininku buvo paskirtas tas neišmanėlis, netvarkingas, amžinai bambantis mulkis Džekas Frostas, kurio net konstebliu, ką jau kalbėti apie inspektorių, Breibridže niekas nebūtų paskyręs. Kaip tokiam juokdariui kaip Frostas pavyko pelnyti savo rangą? Kažkas mėgino jį įtikinti Frostą gavus ordiną, tačiau jis netikėjo nė vienu tos istorijos žodžiu... Nebent šiomis dienomis apdovanojimus jie skyrė už absoliutų nekompetentingumą. Poskyrio viršininkas, vyriausiasis inspektorius Maletas, regis, Frosto nemėgo taip pat, kaip niekino Vebsterį.

– Man nepatinka, kad buvai perkeltas į mano poskyrį, – kartą jam išrėžė Maletas. – Priėmiau tave ne be pasipriešinimo. Dar kartą susimausi ir lėksi lauk...

Tuomet kaipgi Frostui pavyko įtikinti Maletą rekomenduoti jį paaukštinti? Vebsteris liūdnai nusišypsojo. Frostui veikiausiai padėjo tai, kad jis girtas kaip pėdas neįsiveržė į nuovadą ir neužtvojo viršininkui į srėbtuvę. Vien prisiminimas apie tai privertė jį krestelėti ranką. Jo krumpliai vis dar maudė. Vyriausiajam inspektoriui detektyvui Heptonui jis užvožė taip smarkiai, kad tuo metu manė susilaužęs visus plaštakos kaulus.

To vakaro jis nepamirš iki gyvenimo pabaigos. Dieną prieš tai jis siaubingai susikivirčijo su žmona Dženet. Jų barniai tuomet vis bjaurėjo, tačiau tas buvo blogiausias iš visų. Dženet nė nenumanė, kaip prastai klostosi jo reikalai nuovadoje. Jo vadovai sulaukė skundų dėl jo elgesio su įtariamaisiais. Gerai, galbūt savo darbą jis atliko pernelyg uoliai, tačiau taip jam pavykdavo pasiekti rezultatų. Tada vienas po kito nuskambėjo tie du incidentai, kai vieno kalinio paakyje nušvito mėlynė, o kitam buvo nubrozdinti šonkauliai, ir abu jie užgiedojo „policijos šiurkštumas". Abu priešinosi areštui ir mojavo kumščiais, tačiau vyriausiasis inspektorius kriminalistas Heptonas pasirinko tikėti jais, o ne savo paties vyrais. Heptonas grasino išspirti jį iš Kriminalinių nusikaltimų skyriaus ir įgrūsti atgal į uniformą.

Dženet apie tai jis nė žodžiu neužsiminė. Jai teliko taikstytis su jo nusivylimu, kartėliu ir susierzinimu. Jis nė neprisiminė, kaip prasidėjo paskutinis kivirčas. Atmosfera kaito iki tol, kol jis pradėjo ją keikti paskutiniais žodžiais. Iš pykčio ji pliaukštelėjo jam per veidą. Jis to nusipelnė. Kaip tik todėl jam buvo taip sunku su tuo susitaikyti: jis to nusipelnė. Jam vertėjo atsitraukti, atsiprašyti ir maldauti atleidimo. Tačiau jis sureagavo nesusimąstęs: atbula ranka trenkė jai per veidą, prakirto ir sukruvino lūpą. Perbalusiu veidu, iš žaizdos sunkiantis kraujui, ji tik pažvelgė į jį paniekos kupinomis akimis, apsisuko ir trenkė paskui save durimis.

Vėliau jis sulaukė jos skambučio iš motinos namų. Ji pareiškė jį paliekanti. Kaip tik tuomet jam derėjo pamiršti savo išdidumą ir keliais šliaužti

pas ją. Tačiau jis pasirinko gailėtis savęs ir nusitašyti visais alkoholiniais gėrimais, buvusiais spintelėje.

Galiausiai nesiskutęs, krauju pasruvusiomis akimis nusvirduliavo į nuovadą, kur jo laukė Heptonas, vyriausiasis velnio neštas inspektorius Heptonas. Pastojęs jam kelią, tuo erzinančiu, ausį rėžiančiu balsu jis draskė atvirą nervą, tarsi skersai lentą brėždamas nagais.

Tolimesnius įvykius gaubia migla. Jis prisiminė užsimojęs tvoti. Galingas smūgis privertė Heptoną apsisukti, trenktis į dokumentų spintelę ir susmukti ant grindų. Patalpa prisipildė įpykusių, šūkaujančių, jį sulaikyti besistengiančių žmonių. Vienas iš jų veikiausiai parvežė jį namo, mat kitą rytą iš skausmo plyštančia galva jis nubudo savo lovoje, veltui tikėdamasis vakarykščius įvykius buvus tik šiurpiu girtuoklio košmaru. Tačiau Dženet negulėjo greta. Namai buvo tušti, jos drabužiai išvežti, o ištinusį jo kumštį vėrė velniškas skausmas.

Laikinas nušalinimas, drausminis tribunolas, pažeminimas į konsteblius ir perkėlimas į Dentoną. O Džekui Frostui – bukagalvis visiems metams.

– Vebsteri. Kiek dar reikės laukti tos nelemtos arbatos? – priimamajame suskambęs Velso balsas sugrąžino jį į dabartį. Patalpa skendėjo tirštoje migloje, o kontūrai išsiliejo iš virdulio virstančiuose garuose. Viršuje vis dar virė linksmybės. Viešpatėliau, kaip jam norėjosi išgerti. Tik stiklą. Tačiau jie jį perspėjo. Dar bent kartą prisitvok darbe...

Jis išjungė viryklę ir užplikė arbatos.

Susirinkę priimamajame Frostas su Velsu dalijosi bėdomis. Jaunasis Koljeris, prilipęs prie rašomosios mašinėlės, taškėsi korektoriumi, lyg sieną dažytų. Vebsteriui ištiesus puodelį arbatos, prasikaltęs Frostas nuleido akis suvokdamas, kad turėjo vežtis kriminalistą konsteblį į Beno Kornišo mirties tyrimą. Išties būtų buvę kur kas parankiau: tuomet Vebsteris, o ne jis būtų braidęs po srutų marias. Tačiau jis negalėjo pakęsti nuo Vebsterio veido nenuslenkančio rūškano žvilgsnio. Jis prisitraukė arbatos puodelį.

– Ačiū, drauguži. Atrodo gardžiai.

Velsas netarė nė žodžio, o Koljeris, pakėlęs galvą nuo savo pataisų, išlemeno:

– Labai dėkoju, inspektoriau... Atleiskite, norėjau pasakyti konstebli.

Jo žodžiai išprovokavo tylų seržanto užgniaužto juoko prunkštelėjimą.

Vebsterio veidas įsitempė. „Juokitės, šunsnukiai jūs. Mano valanda dar išmuš." Lengvai pasibeldęs į pertvarą, jis įkišo arbatos puodelį ją pravėrusiam Ridliui. Dispečeris dėkodamas linktelėjo ir sušuko Velsui:

– Seržante, ta eismo įvykio auka... Jie nugabeno jį į nespecializuotą Dentono ligoninę. Neverta dėti vilčių, kad jis išgyvens. Ak, taip, jie taip pat rado jį partrenkusio automobilio registracijos numerius.

– Jį partrenkusio automobilio registracijos numeriai! – pašaipiai nudžiugęs suriko Frostas. – Čia tai bent įkaltis! – Jis gurkštelėjo arbatos. – Man nė kartą nėra pasisekę rasti pamestų registracijos numerių. Džiaugiuosi, kai du liudininkai nesusiginčija

dėl automobilio spalvos, – tai taręs, jis stabtelėjo. Arbatos puodelį laikydamas vos per sprindį nuo lūpų, sušnabždėjo: – Klausykit!

Visi sukluso. Nuovada nutilo. Jokios muzikos. Jokių trenksmų.

Palikęs puodelį, Frostas nuskubėjo prie durų į kavinę ir jas stumtelėjo. Keli skirtingi balsai šūkčiojo: „Sudie, sere... Ačiū už apsilankymą, sere..." Policijos viršininkas ir Maletas išsirengė namo. Frostas šyptelėjo sau panosėje. Kai tik jie išvažiuos, Frostas lėks tais laiptais aukštyn, lyg nemokamą bilietą į viešnamį laimėjęs jūreivis.

Telefonas suskambo pačiu tinkamiausiu metu.

– Koljeri, atsiliepk, – paliepė Velsas. Jis neketino dar kartą pražiopsoti savo galimybės tarti keletą žodžių policijos viršininkui. Tačiau Koljeris pasitempęs stovėjo durininko poste, laikydamas atviras duris garbės svečiams. „Niekingas vikšrelis", – pasibjaurėjęs pamanė Velsas.

Vebsteris pasislėpė kabinete, o Džekas Frostas išslinko iš akiračio, kaip ir kiekvieną kartą Maletui pasirodžius. Velsui neliko nieko kito, kaip tik pačiam atsiliepti telefonu.

Maletas su policijos viršininku nusileido į vestibiulį gaubiami viskio kvapo ir brangių cigarų dūmų. Viršininkas kalbėjo, o Maletas klausėsi entuziastingai linkčiodamas ir šnabždėdamas: „Visiškai su jumis sutinku, sere", – nesvarbu, ką sakė policijos viršininkas. Prie durų jis minutei stabtelėjo, palankiai šyptelėjo Koljeriui ir tarė Maletui:

– Vyresnysis inspektoriau, šis vyrukas išties sumanus.

– Visiškai sutinku, – pritarė Maletas svarstydamas, kodėl seržantas Velsas akimis badė juos durklais.

Velsas perėmė telefono ragelį į kitą ranką ir užsirašė smulkmenas.

– Suprantu, sere. Ką gi, pasistenkite nesijaudinti. Tuojau pat atsiųsiu jums kriminalistą inspektorių.

Jis padėjo ragelį.

Viršuje suskambo linksmi šūksniai. Vėl pasigirdo muzika. Operatyviojo valdymo centre slėpęsis Frostas pasileido prie durų. Pro jų tarpą jį viliojo linksmybių šurmulio banga.

Savo tikslo jis nepasiekė.

– Džekai, vakarėlį gali pamiršti, – tarė Velsas. – Turiu tau dingusią paauglę.

(3)

Ryškioms nuovados kavinės šviesoms žvelgiant žemyn, Frostas vilko kojas paskui Vebsterį per automobilių aikštelę savo „Ford Cortina" link. Nė nesusimąstęs, Vebsteris patogiai įsitaisė keleivio sėdynėje, kaip tais laikais, kai jį visur vežiodavo paskirtas kriminalistas konsteblis. Frostas atplėšė keleivio dureles ir pažvelgė į vidų.

– Drauguži, man regis, užėmei mano vietą.

Persikreipęs iš susierzinimo, Vebsteris nenoriai pasislinko į teisėtą, kuklią savo vietą prie vairo ir niūriai klausėsi Frosto murmėjimo, kai automobilis pajudėjo.

Slegiančią tylą pirmas nutraukė Frostas.

– Drauguži, galbūt mano žodžiai tave nustebins, bet nesi mėgstamiausias asmuo nuovadoje.

Jokios kritikos, ypač tokio mulkio kaip Frostas, klausytis nenusiteikęs Vebsteris įsitempė.

– Ir ką gi tai galėtų reikšti?

– Tai reiškia, mielas mano drauguži, kad nuo pat atvykimo elgiesi lyg išpaikintas vaikigalis. Tiesa, pažemintųjų pareigomis mes gal ir nelepiname, tačiau kodėl tau bent šiek tiek nepasistengus pritapti? Rūškaname tavo veide retsykiais pasirodanti šypsenėlė neliktų nepastebėta.

– Aš su žmonėmis elgiuosi taip kaip jie su manimi, – pratrūko Vebsteris, sulėtindamas greitį prie šviesoforo. – Nebegaliu pakęsti visų tų „ačiū,

inspektoriau... atleiskite, norėjau pasakyti *konstebli*" nesąmonių.

– Dėl jaunojo Koljerio gali nesijaudinti, – aiškino Frostas.

– Mintyje turiu ne tik Koljerį, – atšovė Vebsteris, spausdamas akceleratorių, įsižiebus žaliam šviesoforo signalui, – o ir visus kitus, ypač seržantą Velsą. Jis stačiai mėgaujasi mane žemindamas.

– Tai galima suprasti, – kalbėjo Frostas. – Bilas Velsas iki skausmo trokšta tapti inspektoriumi. Jis jau išlaikė visus reikiamus egzaminus, tačiau kvalifikacijos kėlimo taryba jam vis atsako. Taigi negali tikėtis, kad sutikęs buvusį inspektorių – kuo Velsas niekada netaps – tuščiai iššvaisčiusį jam suteiktą galimybę, jis puls glėbesčiuotis iš džiaugsmo.

– O dar tas inspektorius Alenas, – prašneko Vebsteris.

– Inspektorius Alenas yra šunsnukis, – nutraukė jį Frostas. – Dauguma inspektorių yra šunsnukiai. Lažinuosi, kad ir pats toks buvai. – Jis akylai pažvelgė pro priekinį automobilio stiklą. – Čia pasuk į dešinę.

Vebsteris pasuko vairą ir staiga sustabdė automobilį, priešais išvydęs žibintų apšviestą sparčiai artėjančią mūrinę sieną. Jie pasuko į aklagatvį.

– Atleisk, – burbtelėjo Frostas. – Norėjau pasakyti į kairę.

Mintyse plūsdamas jį paskutiniais žodžiais, Vebsteris iš paskutiniųjų stengėsi išsukti automobilį atgal į gatvę.

– Ir dar vienas dalykas. Kodėl šį vakarą aš tyčia nebuvau įtrauktas į narkomano mirties tyrimą?

– Todėl, kad aš esu kvailas, senas mulkis, niekada nieko neatliekantis teisingai, – Frostas atsakė pataikaudamas. – Atleisk man už tai, drauguži, nuoširdžiai atsiprašau.

Prisiminęs Beną Kornišą jis pasijuto kaltas. Suprato dirbęs ne visai kruopščiai. Troško vienintelio – ištrūkti iš tos dvokiančios skylės ir suspėti į vakarėlį. Jokios paslapties ten nebuvo. Nelaimingas atsitikimas, kaip nustatė gydytojas. Tačiau kažkokia kirbanti nuojauta niekaip nedavė jam ramybės. Užsimerkęs jis mėgino mintyse atkurti nusikaltimo vietą... Purvą, kūną... Permirkusius jo drabužius. Luktelkite, jo drabužiai! Jam pasirodė, kad nužudytojo palto kišenės buvo išverstos, lyg kas jose būtų ko ieškojęs. Tačiau Šelbis tvirtino kūno nelietęs. Jis tikrai nėra tas policininkas, kuris pirmas apžiūrėjo negyvėlio kišenes ir radinius paėmė. Tą pačią akimirką jis atsisakė šios minties. Galbūt Šelbis ir nėra pavyzdingiausias pareigūnas, bet jis tikrai ne vagis. Be to, ką tokio galėjo turėti Benas, dėl ko būtų verta kišti rankas į vėmalais suteptas kišenes?

Papurtęs galvą, jis nuvijo šį vaizdą. Kaip tik tada vėl susizgribo vis dar nepranešęs naujienų Beno motinai. Jis atsiduso. Kiek daug darbų neatlikta iki galo. Tai rodo...

– Ar galiu tikėtis, kad baigei sudaryti nusikaltimų statistiką? – viltingai pasiteiravo Frostas.

– Ne, – atšovė Vebsteris, – tamstos skaičiai neturi jokios prasmės.

Frostas nenoromis linktelėjo. Tų skaičių jis ir pats nesuprato, todėl užkrovė tą darbą kriminalistui

konstebliui. Ataskaitos jam kėlė galvos skausmą kiekvieną mėnesį. Šį mėnesį Maletui ir vėl gerokai atsiėjo nuo apygardos štabo būstinės už tai, kad, nors ir buvo tvirtai patikinta, Dentono ataskaitos nebuvo pateiktos laiku. Piktindamasis dėl nuovados nekompetentingumo, Maletas savo ruožtu išsiliejo ant Frosto, o apygarda nenoriai sutiko pratęsti terminą trisdešimt šešiomis valandomis. Jo terminas turėjo baigtis rytoj.

– Drauguži, rytoj ryte... Vos grįžę iš skrodimo... Turėsime padirbėti iš peties.

Vebsteris nieko neatsakė. Frosto ketinimai visada yra kuo nuoširdžiausi, tačiau rytui išaušus ir ataskaitų rašymo klausimui iškilus Frostas ir vėl netikėtai prisimins, kad juodviem su Vebsteriu reikia sutvarkyti neatidėliotiną dalyką. Vebsteris žūtbūt turėjo gerai pasirodyti viršininkui, tačiau galimybes susigrąžinti ankstesnes pareigas žlugdė ryšiai su šiuo beviltišku, nekompetentingu idiotu.

– Čia kairėn, – nurodė Frostas. Vebsteriui pasukus vairą, ant užpakalinės sėdynės gulintys guminiai auliniai nuslydo ant grindų.

Frostas persisvėrė į automobilio galą jų pakelti.

– Privalau išsikuopti automobilį. Atliksime tai vos baigę rašyti ataskaitas.

Jiems prieš akis iškilo didžiulis prožektorių apšviestas dvaras.

– Štai ir Dosonų namai, drauguži. Tiesiai prieš mus.

Prie atvirų į gatvę išeinančių durų jų jau laukė Maksas Dosonas. Nė nežvilgtelėjęs į policininkų pažymėjimus, kuriais jam pamojo abu vyriškiai, jis kone stumte įstūmė juos į vidų pro dvigubas duris, vedančias į poilsio kambarį.

Dviejų lygių poilsio kambarys, užimantis bene visą pirmąjį aukštą, buvo toks erdvus, kad jame galėjo tilpti dirižablis. Kambaryje tvyrojo prabangios odos, kvapnių cigarų ir pinigų kvapas... Didelių pinigų kvapas. „Malonus kontrastas šiais dalykais nė iš tolo nekvepėjusiam viešajam vyrų tualetui Aukštojoje gatvėje“, – pamanė Frostas.

Dailiai ąžuolu apkaltame, nepriekaištingai tvarkingame žemesniajame lygmenyje buvo įrengtas baras, savo dydžiu prilygstantis užeigos prekystaliui, tačiau pripildytas gerokai prabangesnių gėrimų, ir didžiulis akmeninis židinys, iš kurio plataus kamino link kilo nenatūralios, bet tikroviškos dujų maitinamos liepsnos. Kambarį taip pat puošė senoviniame sekretere paslėptas didžiulis televizorius, iš už uždangos pasirodantis paspaudus mygtuką, ir mažiausiai penkis tūkstančius svarų kainuojanti garso aparatūra, meistriškai suslapstyta nepriekaištingai sukaltose spintelėse. Grindis dengė prabangus pieninio šokolado spalvos kilimas, užklotas ant storo guminio patiesalo. Jis išryškino kreminės ir natūralios rudos spalvų minkštas odines sofas.

Vos laipteliu aukščiau stovėjo klasikinio dydžio angliško biliardo stalas su šviestuvais virš jo, lazdų lentyna ir švieslente. Palei vieną sieną stovėjo

knygų paauksuotais krašteliais ir odiniais viršeliais lentyna, už jos veikiausiai buvo paslėptas seifas, palei kitą – stiklinė spinta, kurioje buvo eksponuojami sportiniai ginklai, revolveriai ir medžiokliniai šautuvai.

Dosonas ėjo tiesiai prie reikalo:

– Kažkas pagrobė mano dukterį, – prakalbo jis, pamodamas pareigūnams sėstis. – Bendradarbiausiu su policija, tačiau, jei pagrobėjai pareikalaus išpirkos, ketinu ją sumokėti. Man svarbiausia – mano dukters saugumas.

Tada, tarsi tik dabar prisiminęs, jis pamojo į prie židinio sėdinčią moterį su stiklu rankoje.

– Mano žmona.

Vakarinę eilutę su dabar jau atrišta, aplink kaklą tabaluojančia peteliške vis dar vilkintis Dosonas buvo žemas, kresnas penkiasdešimtmetis retėjančiais plaukais, nepermaldaujamu žvilgsniu ir nuožmiai sučiauptomis lūpomis. Jo žmona Kler atrodė gerokai jaunesnė ir nepaprastai išvaizdi, tamsių plaukų, švytinčios, rausvos odos, o tokių gundančių lūpų Frostui gyvenime neteko matyti.

– Aišku, – tarė Frostas, prasisegdamas paltą. – Mums reikia sužinoti daugiau smulkmenų.

Suskambo durų skambutis. Dosonas atsigręžė į žmoną.

– Čia veikiausiai Teilorai. Įleisk juos.

Moteris klusniai nusvirduliavo durų link.

– Noriu, kad išklausytumėte šią jauną merginą, – kreipėsi jis į pareigūnus.

Kol jie laukė, Vebsteris pakilo iš savo krėslo ir nužingsniavo į aukštesnįjį poilsio kambario lygmenį

iš arčiau apžiūrėti ginklų. Paėmęs į rankas LiEnfildą MK III, jis prisimerkė.

– Sere, ar visi šie ginklai tikri? – pasiteiravo jis.

– Žinoma, jie netikri, po velnių, – supyko Dosonas. – Tai tik kopijos. Tikrieji ginklai saugiai užrakinti.

– Kaip suprantu, sere, jūs turite leidimą laikyti šiuos ginklus, – neatlyžo kriminalistas konsteblis, visiškai pamiršęs, kad tyrimui vadovauja ne jis.

Susierzinęs, kad nukrypta nuo svarbiausio reikalo, Dosonas atplėšė ilgo bufeto stalčių ir ištraukė šūsnį popierių.

– Taip, po galais. Ar ketinate švaistyti laiką juos skaitinėdamas, ar dabar jau galime pakalbėti apie mano dukterį?

Užsispyrėlis Vebsteris ištiesė ranką paimti dokumentų. Konstebliui nespėjus dar aistringiau įsijausti į inspektoriaus vaidmenį, Frostas pašoko iš savo vietos.

– Šiuos formalumus galime praleisti, – tarė jis tvirtu balsu.

Vebsteris nenoriai nuleido ranką. „Teisingai, šunsnuki, žemink mane“, – pamanė Vebsteris, o jo veido išraiška kuo aiškiausiai atspindėjo mintis.

Kler Doson grįžo lydima pono Teiloro, nervingo, smulkučio vyriškio plonyčiais ūsais. Į kambarį jis įžengė neryžtingai, tarsi nežinotų, kaip bus sutiktas. Jis tvirtai gniaužė dukters Debės ranką, o šios veidą dengė storas, mėlynas laisvai krintančio palto gobtuvas.

– Maksai, nuoširdžiai atsiprašau už nesusipratimą, – prakalbo jis ir padavė ranką.

– Nesusipratimą? – sušnypštė Dosonas ir atstūmė ranką. – Menkysta tu, jei kas nors nutiks mano Karen, aš tave pusiau perrėšiu...

– Maksai, esu tikra, jai ničnieko nenutiko, – mėgino užglaistyti priešpriešą žmona.

Įširdęs Dosonas atsigręžė į ją.

– O tu ką, netikėtai aiškiarege tapai? Iš kur žinai, kad jai viskas gerai? Tau nė nerūpi, kad tave kur!

Jis nutilo ir mėšlungiškai mostelėjo ranka, tarsi atsiprašydamas.

– Atleiskite. Aš pernelyg susijaudinęs, – tarė jis. Išspaudęs šypsnį Teilorui ir mergaitei, pridūrė: – Prašau sėstis.

Debė atsisegė ir nusivilko paltą. Po juo ji vilkėjo žalią nertinį ilgomis rankovėmis. Jaunutė, rimto veido mergaitė su akiniais ir į kuodelius surištais plaukais atrodė mieguista, išsigandusi ir gerokai jaunesnė nei penkiolika jos gyvenimo metų.

– Taigi, – tarė Frostas. – Tarkime, Debė galėtų grįžti į lovą, – atsigręžęs patikrinti, ką veikia Vebsteris, Frostas neapsidžiaugė vėl išvydęs jį prie ginklų. – Konstebli, kaip manote, gal rastumėte minutėlę šį tą užsirašyti? – šūktelėjo jis.

Iš kišenės traukdamas užrašų knygutę, Vebsteris piktu žvilgsniu, tarsi perkūnas, perskrodė kambarį.

– Kažkas pagrobė Karen, – tarė Dosonas. – Namuose slėpėsi vyriškis. Juk matei jį, Debe, tiesa?

– Na, man *atrodo*, kad aš jį mačiau, – sušnabždėjo mergaitė. Tarsi drovėdamasi pažvelgti į bet kurį kambaryje ji nedrįso pakelti akių.

– Tau *atrodo*, kad matei? – piktai suriko Dosonas. – Ką nori pasakyti tuo „atrodo"? Telefonu tikinai mane jį mačiusi. – Tada jis kreipėsi į Teilorą: – Ar tai tu įtikinai ją pakeisti savo pasakojimą?

– Liaukitės, – įsiterpė Frostas. – Situacija darosi pernelyg paini. Aš, deja, nesu išminčius, todėl viskas man turi būti paaiškinta labai lėtai. Pradėkime nuo pradžios, nevartodami pernelyg ilgų žodžių, – tardamas tai, jis linktelėjo Dosonui.

– Esu kompanijos „Dosono elektronika" generalinis direktorius. Šįvakar su žmona dalyvavome kasmetėje bendrovės šventėje. Kadangi namo ketinome grįžti gana vėlai, mūsų duktė Karen po pamokų susitarė nueiti į kiną su Debe. Jos ketino žiūrėti filmą „Breikas" ar kažką panašaus, mat abi yra pametusios galvas dėl šokių. Filmui pasibaigus, planavo grįžti į Debės namus, kur Karen ketino nakvoti. Mudu su žmona į namus grįžome šiek tiek po pusės dvyliktos. Aš paskambinau Teilorams, kad įsitikinčiau, jog Karen viskas gerai. Jie pranešė man jos šį vakarą nematę. Debė ilgokai laukė prie kino teatro sutartu laiku, bet Karen taip ir nepasirodė. Nesulaukusi mūsų dukters, Debė į kiną nuėjo viena.

– Luktelėkite minutę, – įsiterpė Frostas. – Sakote, Debė jos laukė prie kino teatro? Maniau, jos planavo į kino teatrą eiti drauge tuoj po pamokų?

– Debe, papasakok inspektoriui, – paragino ją Dosonas.

– Pamokos baigėsi per pietus, – nuleidusi galvą į grindis kalbėjo Debė. – Mus išsiuntė namo. Mokytojai pradėjo streiką.

– Girdėjote? – išrėkė Dosonas, drebėdamas iš menkai slepiamo pykčio. – Mokytojai pradėjo suknistą streiką! Jei jie būtų mano pavaldiniai, visus juos išmesčiau iš darbo. Ir čia jums ne kokia valstybinė bendrojo lavinimo mokykla. Čia Šventosios Mergelės Marijos koledžas.

Frostas linktelėjo. Šventosios Mergelės Marijos mergaičių koledžas buvo skirtas tik išrinktosioms. Labai brangi mokykla turtuolių atžaloms.

– Jie išspiria vaikus lauk, užrakina mokyklą ir nė nesivargina pranešti tėvams, – plūdosi Dosonas. – Jei dėl šito streiko kas nors atsitiks mūsų Karen, nutempsiu tą prakeiktą mokyklą į teismą ir išspausiu iš jos paskutinį centą.

Kol Dosonas liejo savo tiradą, Frosto akys nuklydo prie tyliai savo stiklą pildančios ponios Doson. Ji buvo neabejotinai gundanti paukštytė. Iš pažiūros atrodė bent penkiolika metų jaunesnė už savo vyrą, tačiau galėjai tik spėlioti – tos išpaikintos turtuolės sugeba kovoti su natūralia gamtos ir laiko tėkme. Juosvai raudona vakarinė suknelė gilia iškirpte neslėpė šiltos, rausvos jos odos, kuri prašyte prašėsi prisilietimo. Itin kritiška akis būtų palaikiusi ją kiek apkūnoka, tačiau tai nesumenkino jos spinduliuojamos šilumos ir geidulingumo. „Su savo vyru ji tik švaisto laiką", – pamanė Frostas. – Lažinuosi, kad jie mylisi tik tada, kai tai numatyta jo darbotvarkėje. *11:02–11:04 seksas su žmona, atsižvelgiant į orą.* Atplėšęs akis nuo ponios Doson, Frostas sutiko Vebsterio žvilgsnį. Jis taip pat klastingai žvalgėsi. Frostas reikšmingai pažvelgė į konsteblį ir gudriai mirktelėjo. Vebsteris paskubomis nusigręžė ir sutelkė dėmesį į savo užrašus.

– Taigi mokiniai buvo išsiųsti namo per pietus? – pakartojo Frostas.

– Taip. Debė nulydėjo Karen iki vartų, ir mergaitės sutarė susitikti prie kino teatro vėliau šią popietę.

– Debe, kelintą valandą turėjote susitikti?

– Ketvirtis iki antros, – tarė ji, nudelbusi akis į kilimą.

– Sere, jūs tuo metu buvote darbe? – Frostas pasiteiravo Dosono.

– Žinoma, kad taip, velniai griebtų.

– O kur buvote jūs, ponia Doson?

Kler jau žiojosi atsakyti, bet jos vyras nė neketino užleisti jai rampų šviesos.

– Mano žmona lankėsi pas kirpėją. Štai kur visa esmė. Namai buvo tušti, tačiau Debė matė...

– Debe, gal galėtum pati mums papasakoti, – nutraukė jį Frostas. Inspektorius atidžiai pažvelgė į mergaitę. – Brangioji, papasakok mums, kas nutiko, ir tas kaprizingas ponas su bjauria barzda viską užrašys.

Tai buvo taikyta konstebliui Vebsteriui, mat šio užrašų knygutė atrodė įtartinai tuštoka.

Debė šnabždėjo taip tyliai, kad norėdamas ją išgirsti turėjai pasilenkti artyn.

– Atsisveikinau su Karen prie įvažiuojamąjį kelią saugančių vartų. Mano namai – kiek tolėliau nuo čia. Atsigręžusi jai pamojuoti, pamačiau... Maniau, kad išvydau... Žmogaus siluetą Karen miegamojo lange. Nekreipiau į tai dėmesio. Nežinojau, kad namuose neturi būti nė gyvos dvasios.

– Ar tai buvo vyras, ar moteris? – pasiteiravo inspektorius.

Ji neatplėšė akių nuo grindų.

– Nesu tikra, bet man atrodo, kad ten buvo vyras. Jis užtraukė užuolaidas. Mačiau jį tik akimirką.

– Jis užtraukė užuolaidas? Nori pasakyti, kad miegamojo langai buvo atviri? Vyras, kurį tu matei, užtraukė užuolaidas?

– Taip. Nieko blogo nepagalvojau. Nemaniau, kad tai taip svarbu.

Frostas pasikasė smakrą.

– Ar matei Karen, įeinančią į vidų?

– Ne, tik mačiau ją, einančią takeliu namų link.

– Ir kelintą valandą jūs susitarėte susitikti prie kino teatro?

– Pusę šešių.

– Atvykai ten laiku?

– Pasirodžiau penkiomis minutėmis anksčiau. Laukiau iki šeštos... Tada prasidėjo filmas. Ji nepasirodė, todėl nuėjau viena.

– Ar tave nustebino tai, kad ji nepasirodė?

Jos akys mikliai mirkčiojo už akinių stiklų.

– Taip. Ji to laukė savaičių savaites. Mes abi nekantravome. Ji taip pat džiaugėsi praleisianti naktį mano namuose.

– Ar žinai, kur ji galėjo nueiti?

– Ne. Nė nenumanau, – papurtė galvą mergaitė.

– Mes jau paskambinome visiems kitiems jos draugams, – tarė Dosonas. – Tai akivaizdu, po galais. Ją pagrobė. Į namus pateko ir jos laukė vyriškis.

– Dėkoju, Debe, – tarė Frostas, – tu mums labai pagelbėjai. Dabar keliauk namo ir krisk atgal į lovą. Jei prisiminsi dar ką nors, paprašyk, kad tėtis man paskambintų.

Pasirausęs kišenėje, jis surado vizitinę kortelę užlenktais kampais ir padavė ją Teilorui. Kol Kler lydėjo tėvą su dukterimi pro duris, Frostas paprašė Karen nuotraukos.

Maksas Dosonas pakėlė įrémintą, spalvotą fotografiją nuo mozaika išpuošto kavos stalelio ir padavė inspektoriui. Šis, atidžiai ją apžiūrėjęs, perdavė Vebsteriui. Mokinukės tamsiais, blizgančiais, tvarkingai sušukuotais plaukais, šviesiu veidu su vos pastebimomis strazdanėlėmis, trumpa, riesta nosyte ir plačia šypsena nuotrauka. Nors jai buvo penkiolika, kaip ir Debė, pagal savo metus ji atrodė itin jauna.

– Gražus vaikas, – nusišypsojo Frostas. – Kada daryta ši nuotrauka?

Dosonas spragtelėjo pirštais, kad Kler atsakytų.

– Prieš šešis ar septynis mėnesius, – klusniai atsakė ji.

– Kiek jai metų? – pasiteiravo Vebsteris, rašydamas kitoje nuotraukos pusėje.

– Praėjusį ketvirtadienį jai sukako penkiolika, – atsakė Dosonas.

– Dėkojame jums, sere, – tarė Frostas. – O dabar – keletas klausimų jums, ponia Doson.

Išgirdusi, kad į ją kreipiamasi, ji šoktelėjo ir pačiu laiku sugavo virstančią stiklinę. Tada pamėgino prisidegti cigaretę nuo šarvuoto riterio statulėlės, kuri drauge buvo ir žiebtuvėlis, tačiau jai sunkiai sekėsi pritraukti liepsną prie cigaretės galo. Galiausiai cigaretė sužibo, bet ji nepaleido statulėlės iš rankų, muistydamasi ir vis įžiebdama liepsną.

– Klausau jūsų, inspektoriau?

Jaudinasi ir nerimauja, suprantama, ne be priežasties... Čia yra dar kažkas... Tarytum ji kažką slepia. Tokią pačią klastą jis šį vakarą jau matė Deivo Šelbio veide. Vėliau jis prisimins, kad susiejo ją su Šelbiu, tik, deja, dėl klaidingų priežasčių.

– Ponia Doson, kelintą valandą išėjote iš namų?

– Turite omenyje, šį vakarą?

– Žinoma, po galais, kad jis kalba ne apie šį vakarą, – suurzgė jos vyras, griebdamas žiebtuvėlį jai iš rankų ir padėdamas ant virš židinio pritaisytos ąžuolinės lentynos, kur ji negalėtų jo pasiekti. – Jis turi galvoje, kelintą valandą išsikrapštei iš namų į prakeiktą grožio saloną susitvarkyti šukuosenos.

– Ak, atleiskite. Turėjau ten pasirodyti antrą valandą. Iš namų išėjau netrukus po pirmos.

– O kada grįžote? – pasiteiravo Frostas, paskubomis žvilgtelėdamas į Vebsterį, kad įsitikintų, ar šis užsirašo parodymus.

– Apie penktą, galbūt šiek tiek vėliau.

– Trys valandos tam, kad jums išplautų galvą ir sušukuotų plaukus? – įtariai pažvelgė į ją inspektorius. – Nemaniau, kad visa tai užtrunka taip ilgai.

– Salone užtrukau tik valandą, tačiau vėliau nusprendžiau pasivaikščioti po miestą, pasižvalgyti po vitrinas ir galiausiai užėjau į prekybos centrą „Aster" išgerti popiečio arbatos.

– Kai grįžote namo, ar niekas jums nepasirodė keista... Jokios nuojautos, kad kažkas lankėsi jūsų namuose, kol buvote išvykusi?

Akimirką pasvarsčiusi, ji užtikrintai linktelėjo galva.

– Ne, nieko.

Frostas padėkojo jai šypsniu ir nukreipė dėmesį atgal į vyrą.

– Sere, jūs tvirtinate, kad jūsų duktė buvo pagrobta. Kaip suprantu, jums niekas neskambino ir nesakė ją pagrobęs? Jokių skambučių ar išpirkos reikalavimų?

– Kol kas nieko... Tačiau aš nė kiek neabejoju, kad netrukus jų sulauksime. Esu turtingas, po velnių, labai turtingas žmogus. Mano duktė dingo be žinios, čia jos tykodamas slėpėsi kažkoks niekšas. Nereikia būti genijumi, kad suprastum ją pakliuvus į grobikų nagus.

Frostas atsišliejo į krėslo atlošą ir įsistebeilijo į aukštas lubas su nuo tikrų ąžuolinių nesiskiriančiomis sijomis ir krištoliniu sietynu. Vieną po kito mintyse jis analizavo išgirstus faktus. Dosono pagrobimo versija jo neįtikino. Jei vaikas būtų pagrobtas, pagrobėjai, nelieka nė menkiausios abejonės, būtų tuojau pat įspėję tėvus neskambinti į policiją. Tačiau po įvykio prabėgo jau dešimt valandų, o iš jų negirdėti nė žodelio. Ne, pagrobimo variantas menkai tikėtinas.

Vebsteris žiūrėjo į seną kvailį, grimztantį į savo mintis ir ieškantį įkvėpimo lubose. „Tik pažvelkite į jį, – mąstė. – Jis nė nenutuokia, ko imtis toliau." Ką gi, jei inspektorius nežino, ko griebtis, Vebsteris nepraleis progos sužibėti. Jis staiga taukštelėjo užrašų knygute ir atsistojo.

– Puiku, pone Dosonai. Debė sakėsi mačiusi vyriškį jūsų dukters kambaryje, taigi pirmiausia mes ten ir apsižvalgysime.

Inspektoriaus veidas įsitempė, tačiau tuoj pat atsipalaidavo ir išspaudė šypseną. Išsivadavęs iš kreminės ir rudos spalvos krėslo, jis ramiai paklausė:

– Jis viršuje, ar ne, ponia Doson?

Kler ištuštino savo stiklą ir svirduliuodama atsistojo.

– Aš jums parodysiu, kur eiti.

Jie nusekė paskui ją plačiais, minkštu kilimu nuklotais laiptais į antrą aukštą. Prie kūno prigludusi vakarinė suknelė išryškino jos figūrą, todėl abu pareigūnai gavo progą pasigėrėti nuostabiu jos užpakaliuko lingavimu, kurio Vebsteris gal būtų nė nepastebėjęs, jei ne Frosto niuktelėjimas.

Perbridę kelius siekiantį prabangų laiptų aikštelės kilimą, jie atsidūrė priešais apmuštas karvelio pilkumo duris. Pravėrusi jas, ponia Doson įžiebė šviesą ir žengtelėjo į šalį, kad pareigūnai galėtų įeiti. Vietos buvo nedaug, tačiau ji neketino palengvinti jiems kelio.

– Čia – Karen miegamasis.

– Be galo dėkingas, ponia Doson, – tarė Frostas, už rankos išvesdamas ją iš kambario. – Šūktelsime, jei mums ko prireiks.

Durims dar nespėjus užsitrenkti jai už nugaros, jis dar vulgariai pridūrė:

– Nors gana akivaizdu, brangute, ko trūksta tau.

Vebsteris susiraukė, bet nieko neatsakė. Jis jau buvo įpratęs prie netaktiškų inspektoriaus replikų apie žmones, su kuriais jiems teko bendrauti. Tačiau jis vylėsi Frostą susivaldysiant prieš dingusios be žinios mergaitės motiną.

Frostas išsitiesė ant Karen lovos ir patikrino spyruoklių elastingumą. Kišenėje radęs pusiau surūkytą cigaretę, džiaugsmingai ją prisidegė.

– Na, drauguži, norėjai apžiūrėti jos kambarį, taigi dairykis. Jei rasi tokių svarbių įrodymų kaip nukirsta ranka arba dar šilta liemenėlė su visu jos turiniu, pranešk man. Jei užsnūsiu, pažadink.

Užsimerkęs jis atsipalaidavo.

– Tikėjausi, kad man padėsite.

– Ak, tai *aš* turėčiau padėti *tau*, ar ne? – paklausė jis taip, lyg tik dabar būtų susipratęs. – Maniau, tyrimas turėtų vykti atvirkščiai. Aš tau padėsiu, nesipainiodamas po kojų. – Jis patogiai pasimuistė.

„Kam reikalinga tavo suknista pagalba", – pamanė Vebsteris.

Tai buvo paauglės svajonių miegamasis tiesiai iš prabangaus populiariojo stiliaus žurnalo puslapių. Dangaus mėlio lubas puošė sidabriniai žvaigždynai. Palei vieną sieną stovėjo pagal užsakymą pagaminta sekcija su muzikiniu centru, vaizdo grotuvu ir nedideliu keturiolikos colių skersmens prie kompiuterio klaviatūros prijungtu televizoriumi.

Priešais už šviesių ąžuolinių stumdomųjų durų buvo įrengta drabužių spinta per visą sieną. Pravėręs duris, Vebsteris aptiko ne vieną eilę sukabintų suknelių ir paltukų. Atskirame spintos skyriuje blizgėjo balta balerinos suknelė, triko ir trys poros timpių. Spintoje ant grindų tvarkingai sudėlioti gulėjo baleto ir čečiotkos bateliai.

Vebsteris žengtelėjo į kampą, kur priešais dviejų eilių knygų lentyną stovėjo nedidukas rašomasis

stalas. Ant jo gulėjo du mokykliniai pratybų sąsiuviniai mėlynais viršeliais su viršuje tvarkingai užrašytu Karen Doson vardu. Atvertęs vieną jų, jis perskaitė dailia Karen rašysena surangytą tekstą: *Jei tapčiau ministre pirmininke, pirmasis mano darbas būtų panaikinti skurdą visoje šalyje...* Jis sviedė sąsiuvinį atgal ant stalo.

Frostas vis dar tįsojo lovoje, pusiau primerktomis akimis stebėdamas cigaretės dūmus plevenant ore, tarsi debesis skersai žvaigždėmis spindintį dangų.

– Nagi, drauguži, supažindink mane su savo spėjimais.

– Na, – prakalbo Vebsteris, – jeigu ją pagrobė...

– Pagrobė! – prunkštelėjo Frostas, siekdamas sąsiuvinių. – Drauguži, norėčiau, kad tai būtų tiesa. Tvirta pagrobimo byla galbūt priverstų Maletą pamiršti tas nelemtas nusikaltimų statistikos ataskaitas.

– Debės Teilor matytas vyriškis... – vėl mėgino sakyti Vebsteris.

Frostas giliai atsiduso.

– Taip. Gaila, drauguži, kad ji matė jį. Tas prakeiktas šunsnukis griauna visus mano spėjimus. Aš spėčiau taip: Karen grįžta namo, randa juos tuščius ir nusprendžia, kad tai puiki proga pasprukti.

– Norite pasakyti, pabėgti iš namų?

– Kaip tik taip. Paaugliai iš namų pabėga nuolat, ypač jei jų tėvai be paliovos riejasi, kaip tiedu balandėliai apačioje.

– Tėvas yra tikras paršas, – atrėmė jo argumentus Vebsteris, – tačiau motina atrodo visai nieko.

– Visai nieko? – sušuko Frostas. – Jos duktė dingusi be žinios, bet net ir tai nepriverčia jos atsisakyti pagundos pasimaivyti, verčiant mus spraustis į kambarį pro duris? Sužaidę sumaniai, būtume gavę progą įsitempti ją į lovą greitukui. Mano drauguži, toji porelė neverta nė sudilusio skatiko. Karen paspruko, tačiau duok jai porą šaltų naktų ir jokių švarių kojinių, ir ji paršliauš atgalios baigti savo rašinio, kaip išgelbėti pasaulį nuo skurdo.

– Bet tas vyriškis...

Frostas prikando apatinę lūpą.

– Taip, drauguži, ką tas vyriškis? Jis prisiartino prie neužtraukto lango. Debė minėjo, kad vyriškis užtraukė užuolaidas. Pravėręs langą, jis išmetė cigaretę ir persisvėręs pažvelgė žemyn į link pagrindinės gatvės besidriekiantį privažiuojamąjį kelią prie namo, mėgindamas įsivaizduoti, kur stovėjo Debė, Karen apsigręžus eiti namo. Nenoromis jam teko pripažinti, kad jei čia tykojo vyriškis, jaunoji Debė būtų pamačiusi jį nuo kelio. Atsitraukęs atgal į miegamąjį, jis uždarė langą.

– Jei tai iš tiesų yra pagrobimas, – susimąstęs samprotavo Vebsteris, – iš kur pagrobėjas galėjo žinoti, kad Karen iš mokyklos grįš anksti? – Akimirką pamastęs, jis atsakė į savo paties klausimą: – Nejaugi tai galėjo būti vienas iš mokyklos darbuotojų?

– Visos mokyklos mokytojos yra moterys, – tarė Frostas, sukąsdamas kitą cigaretę, – nors pora iš jų augina ūsus. Vienintelis vyras mokykloje yra prižiūrėtojas, bet jam jau per septyniasdešimt.

Palto kišenėje jis apčiuopė skylę.

– Kad tave perkūnai!

– Kas atsitiko? – nesuprato Vebsteris.

– Kišenė prakiuro. Žiebtuvėlis greičiausiai iškrito lauk. Kada aš jį laikiau rankoje paskutinį kartą?

– Prieš apytiksliai penkias minutes. Jis veikiausiai kažkur prie lovos.

Frostas atsiklaupė ir ėmė tapšnoti storą kilimą. Jo delnui tyrinėjant vietą po lova, jis kažką užčiuopė. Iš po lovos jis ištraukė nedidelį metalinį dėklą, apmuštą blyškiai melsva dirbtine oda. Pavadinimas dangtelyje skelbė: „Intymus skustuvas glotniai bikinio linijai". Atvožęs dangtelį, pažvelgė į vidų.

– Keistokas elektrinis skustuvas, drauguži.

Jis perdavė jį Vebsteriui, o šis pritariamai linktelėjo.

– Juos vadina „bikinio stilistais".

– Tiek aš suprantu, – tarė Frostas, vis dar ieškodamas savo žiebtuvėlio. – Taip parašyta dangtelyje, bet tai nepaaiškina, kam jis čia.

Vebsteris susigėdo.

– Tie šiuolaikiniai moteriški maudymosi kostiumėliai... Apatinė kai kurių jų dalis iškirpta itin žemai... Nepridengia pilvo apačios.

Frostas abejingai stebeilijo į Vebsterį, kai staiga jo antakiai šovė į viršų, mintims pagaliau susijungus į bendrą paveikslą.

– Juk tu nemanai?.. Gal nori pasakyti, kad prieš apsitempdamos maudymosi kostiumėlius moterys iš tiesų skutasi? – Vis dar negalėdamas atitraukti akių nuo Vebsterio, jis pridūrė: – Tu mane maustai.

– Tai faktas, – tikino jį Vebsteris. – Mano žmona turi panašų. – Jo akys sužibo. – Su maudymosi kostiumėliu ji atrodė įspūdingai.

Frostas žvilgtelėjo į dailų skustuvą, negalėdamas atsistebėti.

– Dabar jau visko esu matęs šiame pasaulyje. Gaila, kad ligoninėje jie neturėjo tokio, kai man šalino apendiksą. Prieš operaciją jie atsiuntė trumparegę seselę su aštriaašmeniu skustuvu rankose. Tąkart meldžiausi pirmą kartą gyvenime.

Užvožęs dangtelį, jis pakišo skustuvą atgal po lova ir svarstė, ką penkiolikmetė mokinukė su juo veikia.

– Jums prie kairės kojos, – sušuko Vebsteris, pirštu rodydamas į žiebtuvėlį.

Pakėlęs jį, Frostas prisidegė cigaretę ir vėl šleptelėjęs ant lovos nusižiovavo.

– Drauguži, galėčiau čia praleisti visą naktį, ypač jei jauna, kvepianti, miela, švariai apsiskutusi Karen palįstų po antklode.

Pakreipęs galvą, jis pamatė nuotraukas. Dvi jų stovėjo ant naktinio stalelio, atremtos į nediduką šuniuko Snupio formos skaitmeninį žadintuvą.

Jis atsisėdo jų apžiūrėti. Vienoje jų Karen stovėjo ant pirštų galų, vilkėdama baltąją balerinos suknelę iš spintos, rankas išskėtusi į šalis, tokia kukli ir miela. Kita vaizdavo paplūdimį skaisčiu dangumi ir sidabriniu smėliu. Dvi mergaitės: viena – jaunoji Debė be akinių, plokščia krūtine, vilkinti vientisą tamsiai mėlyną maudymosi kostiumėlį – atrodė tokia susigėdusi, tarsi stovėtų nuogut nuogutėlė; šalia jos šypsodamasi tomis gundančiomis

lūpomis, kurias paveldėjo iš savo motinos, rodydama baltą dviejų dalių maudymosi kostiumėlį, kuris glostė ir glamonėjo kiekvieną jos jauno kūno išlinkimą, pozavo ilgakojė dailios figūros Karen Doson. Visiškai kitokia Karen, palyginti su ta tvarkinga mokinuke iš kitos nuotraukos.

– Nė trumpiausio plaukelio, – sumurmėjo Frostas ir kruopščiai apžiūrėtą radinį perdavė Vebsteriui.

Kriminalistas konsteblis susiraukė. Frostas buvo nepralenkiamas gašlybių žinovas. Tačiau toji nuotrauka išties atskleidė kitą mergaitės pusę. Priešingai nei inspektorius, Vebsteris nebuvo įsitikinęs, kad mergaitė namus paliko savo noru. Žinoma, tuo patikėti buvo galima tik vienu būdu. Paprašęs Frosto atsistoti, jis apčiupinėjo po pagalvėmis ir nutraukė paklodę.

– Nemanau, kad rasi ją lovoje, – tarė Frostas. Pats tuo metu atidarė naktinio stalelio stalčius ir ėmėsi naršyti juose.

– Norėjau patikrinti, ar jos naktiniai baltiniai yra čia, – sušnarpštė Vebsteris. – Jei ji būtų nusprendusi pabėgti iš namų, spėju, būtų juos pasičiupusi kartu. Jų čia nėra.

– Tačiau tai nereiškia, kad ji pasiėmė juos su savimi, – paprieštaravo Frostas, uždarydamas stalčius. – Galbūt ji seka Merilinos Monro pavyzdžiu ir lovoje nedėvi nieko, išskyrus losjoną po skutimosi. – Pakėlęs paklodės kraštą prie nosies, jis įkvėpė. – Pasakysiu tau štai ką, mano drauguži. Prieš guldama į lovą, ji kvepinasi gundomais kvepalais... Kvapas panėši į tai, ką ūkininkai naudoja,

kad priverstų kiaules kergtis. Maleto žmona juose nuolat maudosi.

Vebsteris pauostė paklodę. Penkiolikmetei tai buvo išties pernelyg svaiginantis kvapas. Jam prireikė akimirkos, kad susidarytų naują įspūdį apie Karen.

– Ar galime pasižiūrėti į vonios kambarį, kad įsitikintume, jog jos dantų šepetėlio ir kitų daiktų taip pat nebėra? – pasiteiravo jis. – Jokia mergaitė nebėgs iš namų be dantų šepetėlio.

– Gera mintis, – sutiko Frostas. – Ilgiau neišlaikysiu, kaip spiria gamta.

Pirmosios jų pravertos durys vedė į Dosonų miegamąjį – erdvų kambarį, kuriame stovėjo lova su baldakimu, o sienos buvo apmuštos kažkokiu aksominiu audiniu. Kitos durys atsivėrė į raudonu itališku marmuru išklotą vonios kambarį. Jame buvo įrengta didžiulė apvali vonia, prilygstanti baseinui. Auksiniai vonios čiaupai derėjo prie įtaisytų kriauklėje. Rankšluosčių spalva pamėgdžiojo kilimo raudonį, kuris savo ruožtu panėšėjo į plyteles.

Frostas dairėsi išsižiojęs.

– Mano drauguži, jei turėčiau šitokią vonią, tikrai išlipčiau iš jos nusišlapinti.

Vonios reikmenų spintelė buvo paslėpta už veidrodžio virš kriauklės. Atidaręs ją, Vebsteris žvalgėsi po ją, kai staiga atsilapojo durys ir į kambarį įsiveržė Dosonas. Išvydęs, ką daro Vebsteris, jis įtūžo.

– Kas leido jums knaisiotis po mūsų asmeninius daiktus?

– Sere, mes tikriname, ar jūsų dukters dantų šepetėlis vis dar čia, – kantriai paaiškino Vebsteris.

Menzūrėlėje jis aptiko du šepetėlius: vieną raudoną, kitą žalią. Abu juos jis atkišo Dosonui. – Ar bent vienas jų priklauso Karen? Sere, tai svarbu.

– Karen dantų šepetėlis yra oranžinės spalvos.

Nustūmęs Vebsterį į šalį, jis ėmė nekantriai raustis po spintelę.

– Jis turėtų būti kažkur čia, – tarė jis ir sušuko žmonai, kad ši ateitų į miegamąjį. – Karen dantų šepetėlis! – suriko jai pasirodžius. – Kur jis?

Dosonas pasitraukė, kad ji galėtų prieiti prie spintelės.

Pasistiebusi ji pažvelgė į vidų, sklaidydama joje sudėtus niekniekius.

– Jis *turėtų* būti čia, – tarė ji.

– Aš tavęs neklausiu, kur jis turėtų būti, – kandžiai atrėžė Dosonas, – aš klausiu, kur jis yra. Pasirodo, tai svarbu.

– Jo čia nėra, – galiausiai pripažino Kler. – Visi Karen daiktai dingę: jos tualeto reikmeninė, plaušinė, dantų pasta...

Vebsteris atsirėmė į sieną ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. Apmaudu, bet Frosto spėjimas atrodo teisingas. Mergaitė pabėgo iš namų.

– Jei Karen susirinko savo vonios reikmenis, – tarė Frostas tėvams, – vadinasi, iš namų ji išėjo laisva valia.

Dosono veidas paraudo lyg tos itališkos plytelės.

– Norite man pasakyti, kad Karen pabėgo iš namų? Jūs – visiškas neišmanėlis. Prakeiktas idiotas. Jūs nepažįstate mano dukters. Ji buvo laiminga namuose. Ji nebūtų šitaip pasielgusi.

– Pone Dosonai, taip elgiasi gausybė paauglių, – tarė Vebsteris. – Tai nebūtinai susiję su namais. Galbūt jai nesisekė mokykloje... Arba ji susipyko su vaikinu.

Dosonas į kriminalistą konsteblį pažvelgė taip, lyg šis būtų visiškas silpnaprotis.

– Vaikinas? Mano Karen? Jai vos penkiolika, dėl Dievo meilės, ji dar visai vaikas! O kaip tas vyriškis, kurį matė Debė? Norite pasakyti, jis buvo tik miražas... Geidulinga paauglės fantazija?

– Sere, nesu įsitikinęs, kad ji iš tiesų kažką matė, – prakalbo Frostas. – Ji ir pati tuo abejojo.

Jis užsisagstė lietpaltį parodydamas, kad yra pasiruošęs išeiti.

– Taigi neketinate nieko imtis?

– Nedaug ką tegalime padaryti, – tarė Frostas. – Išplatinsime jos išvaizdos aprašymą, nuotrauką, paprašysime visuomenės jos pasidairyti. Netikiu, kad ji pradingo ilgam.

Jų ginčą nutraukė telefono skambutis. Dosonas spragtelėjo pirštais žmonai atsiliepti, tačiau, Frostui pastebėjus, kad skambinti gali Karen, jis pats nuskuodė prie telefono.

Frostas atsisėdo ant tualeto dangčio ir prisidegė šiandien jau trisdešimt aštuntą cigaretę. Jis draugiškai šyptelėjo moteriai.

– Ponia Doson, ar neturite mums nieko daugiau papasakoti, kol jūsų vyro nėra šalia?

Ji išbalo, bet apsimetė suglumusi.

– Nesuprantu, ką turite omenyje.

Frostas tik patraukė pečiais.

– Vadinasi, ponia Doson, aš apsirikau.

Jos vyrui grįžus, jis atsistojo.

– Tai jums, inspektoriau. Dentono policijos nuovada. Galite atsiliepti telefonu Karen kambaryje.

Kitame laido gale laukė Bilas Velsas. Frostas nudžiugo išgirdęs vakarėlio triukšmą. Jis vis dar neprarado vilties į jį suspėti.

– Sveikas, Džekai, – prabilo Velsas sau įprastu slogiu, monotonišku balsu, – ar tavęs niekas nesiklauso?

– Ne, – patikino Frostas.

– Ar pasistūmėjote tirdami Karen Doson dingimo bylą?

– Deja. Jos senis mano ją esant pagrobtą, tačiau aš galėčiau lažintis, kad ji paprasčiausiai pabėgo iš namų.

– Nebūk toks tikras, kad jai viskas gerai, Džekai. Gali būti, kad mes radome ją.

Frostas sulaikė kvapą. Staiga jis pajuto jį užliejantį šaltį ir blogą nuojautą.

– *Gali būti?*

– Mums paskambino anonimas. Vyriškis. Jis tvirtina Dentono miškuose radęs merginos kūną. Manau, verta tai patikrinti.

Dosonas įkišo galvą į kambarį.

– Kas nors negerai, inspektoriau?

– Ne, – atsakė Frostas. – Mums tik reikia šį tą patikrinti. Veikiausiai vėliau grįšime pas jus, sere. Turiu galvoje, jei sužinosime kokių naujienų.

(4)

Viršuje vakarėlis buvo pačiame įkarštyje, triukšmingesnis nei anksčiau, o lėbautojai nė neketino skirstytis. Velsas girdėjo trypimą, riksmus, juoko pliūpsnius ir dūžtantį stiklą. „Gauja chuliganų", – mąstė sau, mėgindamas išgirsti, ką sako balsas telefono ragelyje.

– Atleiskite, sere, šiokie tokie neramumai lauke. Gal galėtumėte pakartoti?

Į ragelį vos šnabždantis vyriškis atrodė netekęs kvapo.

– Aš aptikau kūną. Dentono miškuose. Tai mergina.

Velsas suakmenėjo. Dar vienas lavonas! O jis tikėjosi ramios, tylios nakties be jokių rūpesčių. Laisva ranka jis pabeldė į Operatyviojo valdymo centro pertvarą ir, Ridliui atidarius, pamojo jam klausytis pokalbio.

– Sere, sakote merginos kūnas? – pasičiupęs rašiklį, jis ruošėsi užsirašyti.

– Tikrai taip. Jauna mergina... Dar vaikas.

Vaikas! Seržantas kaipmat prisiminė ankstesnį skambutį. Penkiolikmetė Karen Doson šią popietę dingo be žinios.

– Suprantu, sere. Kur tiksliai radote jos lavoną?

– Sakau jums. Dentono miškuose. Atokiau nuo pagrindinio tako už krūmų.

– Kurioje miško dalyje, sere? Mums reikia tikslios vietos.

Pauzė, trekštelėjimas, ir signalas nutrūko. Skambintojas padėjo ragelį. Velsas nusikeikė:

– Po velnių!

– Kažkoks psichas, – sušuko Ridlis, padėjęs savo telefono ragelį.

Velsas linktelėjo. Jie nuolat sulaukia melagingų fanatikų, nepatenkintų įstatymais ir ieškančių bent menkiausios progos pašvaistyti policijos laiką ir pinigus, skambučių. Tačiau jie juk negali rizikuoti. Kiekvienas skambutis privalo būti laikomas tikru ir teisingu, nebent būtų įrodyta priešingai.

– Kurie ekipažai šiuo metu yra arčiausiai? – pasiteiravo jis dispečerio.

Ridliui nė nereikėjo pažvelgti į žemėlapį. Didžiajai daliai policijos pajėgų maukiant iki nukritimo viršuje, tik du automobiliai patruliavo mieste, o konsteblio Šelbio ekipažas į radijo kvietimą neatsakė. Šelbiui tai būdinga!

– Susisiekti galiu tik su „Čarliu Alfa-du", seržante, tačiau ir jie šiuo metu pakeliui į „naminį" raudonų plytų rajone.

„Naminis" reiškė šeiminį kivirčą arba neramumus.

– Pamiršk „naminį", – išgirdo jis. – Nieko nelaukęs siųsk „Čarlį Alfą-du" į Dentono miškus, – nurodė iš pykčio stalą spardydamas seržantas. – Vienas suknistas ekipažas! Kaip galiu vadovauti nuovadai ir palaikyti tvarką mieste turėdamas vieną vienintelį automobilį?

Nebesiklausydamas seržanto skundų, Ridlis nuspaudė radijo siųstuvo mygtuką ir kreipėsi į „Čarlį Alfą-du". Laukdamas atsakymo, jis pasiteiravo:

– Seržante, kur tiksliau Dentono miškuose?

– Iš kur man žinoti, po velnių? – užrėkė Velsas. – Ar aš tau panašus į prakeiktą aiškiaregį? Girdėjai, ką jis sakė: atokiau nuo pagrindinio tako, už krūmų.

Radijo imtuvas sušnypštė.

– „Čarlis Alfa-du" dispečeriui. Pakeliui į „naminį" raudonų plytų rajone, kaip nurodyta ankstesniame pranešime. Baigiu.

– „Čarli Alfa-du", pamiršk „naminį". Tuoj pat suk į Dentono miškus ir pradėk paiešką. Anonimas pranešė apie merginos kūną už krūmų, atokiau nuo pagrindinio tako. Baigiu.

Neatitraukdamas piršto nuo radijo siųstuvo mygtuko, jis laukė „Čarlį Alfą-du" paprašysiant tikslių koordinačių.

– Dispečeri, ar galite nurodyti tikslesnę vietą? Dentono miškus raižo gausybė pagrindinių takų.

– „Čarli Alfa-du", tikslesnės informacijos neturime, – atsakė Ridlis neįtikėtinai ramiu balsu. – Baigiu.

Už nugaros jis išgirdo prasiveriančią pertvarą, ir į Operatyviojo valdymo centrą užėjo Velsas.

– Tačiau miškai užima šimtus hektarų, juos kerta tūkstančiai takų, juose veši galybė krūmų... – mėgino išspausti daugiau informacijos „Čarlis Alfa-du".

Velso kantrybė išseko. Jis čiupo mikrofoną Ridliui iš rankų.

– Taigi, „Čarli Alfa-du", jums netrūks paieškos vietų, tiesa? Gana ginčytis. Važiuokite ten ir raskite ją!

– Gerai, – paskubomis atsakė „Čarlis Alfa-du".

Ridlis pažymėjo „Čarlio Alfa-du" koordinates žaliai nuspalvintoje, mišką žemėlapyje žyminčioje plokštumoje.

– Seržante, jiems prireiks pagalbos. Gal vertėtų baigti vakarėlį?

Velsas sugnybo sau nosį ir susimąstė. Mintis viliojanti, itin viliojanti, o tuos šurmuliuojančius stuobrius neprošal būtų buvę išspirti į tamsą ir šaltį šukuoti miškų. Tačiau jei skambutis pasirodytų melagingas, o jis išsiųstų pusę policijos pajėgų į bevaisę paiešką už dukart didesnį atlyginimą, kentėti jam tektų iki paskutinio atodūsio. Maletas to nepamirštų savaičių savaites. Kita vertus, jei skambinęs vyriškis sakė tiesą, o seržantas nekreipė į tai dėmesio... Jis sunkiai atsiduso. Velsas pakliuvo į beviltišką padėtį.

Nenorėdamas rizikuoti, jis nusprendė paskambinti Džekui Frostui. Tai gali būti jo ieškoma dingusi mergaitė, taigi atsakomybę už iškviestą pastiprinimą tegul prisiima jis *pats*. Pakėlęs ragelį, jis surinko Dosonų rezidencijos numerį.

– Sere, jums skambina iš Dentono policijos nuovados. Atleiskite, kad trukdau, bet gal galėčiau persimesti žodeliu kitu su kriminalistu inspektoriumi Frostu?

Raudoni šviesoforų žibintai piktai žvelgė į tamsoje jiems abejingą Vebsterį, kuris, lyg galvą pametęs, lėkė skersai sankryžą.

– Lėčiau, drauguži, – burbtelėjo Frostas. – Turime apieškoti du šimtus hektarų miško. Kelios sekundės daug naudos neduos.

Į Frosto prašymą Vebsteris reagavo taip pat kaip į raudoną šviesoforo signalą, spausdamas greičio pedalą dar smarkiau. Suprasdamas, kad gatvės žibintai skrieja pro šalį septyniasdešimt penkių mylių per valandą greičiu, Frostas pasižiūrėjo, ar jo saugos diržas tvirtai užsegtas, tada, pasirausęs kišenėje, išsitraukė dingusios mergaitės nuotrauką ir niūriai į ją įsistebeilijo. Jis vylėsi, kad Karen Doson nėra tame parke. Visiškai nenorėjo pranešti šios žinios jos tėvui. Pranešti žinią! Jis pašoko savo sėdynėje ir tvojo kumščiu per prietaisų skydelį.

– Po galais! Turėjome pranešti naujieną Beno Kornišo senutei. Kiek dabar valandų?

Neatitraukdamas rankos nuo vairo, Vebsteris pasuko riešą ir žvilgtelėjo į laikrodį.

– Dešimt minučių po pirmos.

Pajutęs palengvėjimą, kad šiąnakt tai padaryti jau per vėlu, Frostas nurimo ir atsipalaidavo.

– Tą padarysime rytoj anksti ryte. Tai bus mūsų pramoga prieš skrodimą. – Jis akimirką stabtelėjo. – Drauguži, kaip tau sekasi pranešti žmonėms prastas naujienas?

– Ne, – staigiai atšovė Vebsteris. Jis neketino leisti inspektoriui užkrauti jam tokią bjaurią užduotį.

– Gaila, – atsiduso Frostas. – Aš toje srityje esu beviltiškas. Kaip pranešti motinai, kad jos sūnus rastas negyvas, užspringęs savo paties vėmalais, plūduriuojantis šlapimo baloje. Tokios istorijos niekaip nepagražinsi.

Jų ekipažas artėjo prie tirštos miško tamsos. Frostas patrynė priekinį stiklą rankogaliu ir prisimerkęs įsižiūrėjo į gūdumą, mėgindamas surasti „Čarlį Alfą-du".

– Ana ten, drauguži, – sušuko jis, rodydamas į tvarkingai šalikelėje stovintį juodos ir baltos spalvų „Ford Sierra". Vebsteris sustojo tiesiai už jo.

Išlipus iš šilto automobilio juos ėmė čaižyti vėjas. Tvirčiau susiveržęs šaliką ir susikišęs rankas giliai į lietpalčio kišenes, Frostas nukėblino palei taką, ieškodamas „Čarlio Alfos" komandos Džordano ir Simso. Vebsteris pirmasis pamatė tolumoje blyksinčius jų žibintuvėlius.

Takas vingiavo per miškus tai į vieną, tai į kitą pusę, todėl tylius balsus jie išgirdo tik po gerų penkių minučių. Už staigaus posūkio jiems prieš akis išdygo du cigaretes traukiantys prie milžiniško ąžuolo kamieno prisiglaudę uniformuoti vyriškiai Džordanas ir Simsas stačiomis paltų apykaklėmis. Kriminalistams prisiartinus, jie atsigręžė kaltės perkreiptais veidais, užgesino cigaretes ir pasitempė.

– Kaip matau, plušate iš peties, – tarė Frostas.

Abu pareigūnai susigėdę šyptelėjo.

– Sere, atvykote mums į pagalbą? – pasiteiravo Džordanas. Ilgi jo ūsai panėšėjo į meksikiečio bandito ūsus.

– Nori pasakyti, jūs dar neradote jos?

– Neradome jos, sere? Kažkoks lunatikas paskambina į nuovadą, praneša aptikęs lavoną už krūmo, o mes su Simsu tamsoje turime iššukuoti du šimtus hektarų. Visiška kvailystė.

Frostas atkišo jiems Karen Doson nuotrauką.

– Gali būti, kad už to krūmo guli šita mergaitė. Jai penkiolika, ji dingo iš namų šiandien, pirmą valandą popiet.

Abu atidžiai įsižiūrėjo į nuotrauką, pasišviesdami Simso žibintuvėliu.

– Kodėl manote, kad tai ji? – paklausė apskritaveidis Simsas. – Šiame mieste per savaitę dingsta apie dvidešimt paauglių.

– Mums buvo pranešta, kad namuose jos grįžtančios iš mokyklos tykojo vyriškis. Nuo tada niekas jos nematė, – paaiškino Vebsteris.

Visi atsigręžė į jį. Iki tos akimirkos nė vienas nepastebėjo to barzdoto tipelio.

– Ar jūs – tas buvęs inspektorius? – leptelėjo Simsas. – Tas, kurį išspyrė iš Breibridžo?

Gniauždamas kumščius, Vebsteris pamanė: „Dar vienas pasipūtęs šunsnukis."

– Na ir kas, jei tai aš?

– Nepasisekė, – švelniai pakomentavo Simsas.

Ąžuolas užstojo juos nuo vėjo, todėl Frostas neskubėjo imtis tolesnių veiksmų. Jis pasiūlė kolegoms pasivaišinti cigaretėmis. Vienintelis Vebsteris jų atsisakė, nekantriai purtydamas galvą. Džordano žiebtuvėlis keliavo iš rankų į rankas.

Vebsteris pažvelgė į mylių mylias besidriekiančią tamsią medžių masę.

– Mums keturiems ją čia rasti – beviltiška. Turėtume paprašyti nuovados atsiųsti daugiau pajėgų.

Vėjas pačiupo ir išsklaidė Frosto iškvėptą cigaretės dūmų kamuolį.

– Visuotinė paieška turi būti deramai organizuota, taigi iki ryto nė negalėtume pradėti. Pirmiausia apsižvalgykime patys, nebent kuris nors galite pasiūlyti ką nors sumanesnio?

Jis viltingai pažvelgė į du uniformuotus vyriškius, o šie atidžiai apžiūrinėdami ąžuolo šakas papurtė galvas. Jiems buvo mokama už nurodymų vykdymą, o ne strateginių planų kūrimą.

– Taigi, – prakalbo Frostas išsitiesdamas. – Kadangi nėra paneigiančių įrodymų, privalome manyti, kad kažkur čia gyva ar mirusi guli jauna mergina. Kad jau spėliojame, paskatinkime save manydami, kad ji gyva... Ne tik gyva, bet dar ir nesuvaldoma, iš susijaudinimo virpanti nimfomanė su ilgomis blauzdinėmis, pasirengusi atsiduoti negirdėtiems aistringiems malonumams su ją radusiu vyru.

Džordanas su Simsu išsiviepė. Frostas bent jau moka sudominti.

– Taigi, – kalbėjo jis. – Neatsisakykite šios nepadorios minties, mums nukreipus dėmesį į tą tipą, kuris užkliuvo už jos kūno ir paskambino į nuovadą.

Jis numetė nuorūką ant žemės ir sutrynė ją kulnu.

– Metas jau vėlyvas. Taigi kokių galų jis lindėjo krūmuose? Atsakymas paprastas: jam prisireikė nusičiurkšti, todėl jis, susigėdęs arba pernelyg kuklus, kad išsitrauktų savo pasididžiavimą,

nusprendė su motule gamta asmeniškai pabendrauti už pirmo pasitaikiusio krūmo ir ten jis aptiko tįsantį nimfomanės kūną. Taigi jis susiturėjo ir nuskuodė prie artimiausio telefono paskambinti policijai. Kaip jums toks variantas?

Visi akimirką susimąstė. Istorija atrodo įtikinama.

– Seržantas Velsas tvirtino vyriškį skambinus iš viešo telefono automato, – toliau kalbėjo Frostas.

– Mačiau vieną jų visai netoli tos vietos, kur palikome automobilius, – įsiterpė Vebsteris.

– Telefonų automatų čia pristatyta kaip grybų po lietaus, – liūdnai pakomentavo Džordanas.

– Reikia nuo ko nors pradėti, – tarė Frostas, – o ta vieta – niekuo neprastesnė už bet kurią kitą. Eisime pagrindiniais takais, apžiūrinėdami krūmus abiejose jų pusėse. Jei nieko nerasime ten, eisime prie kito telefono automato. Jei per porą valandų nieko nepešime, teks kviesti sunkiąją nuovados artileriją.

Simsas ją aptiko pirmasis. Visiškai atsitiktinai, mat Frosto samprotavimai gerokai prasilenkė su tikrove. Patekęs į odą draskančių gervuogių spyglių glėbį, jis buvo priverstas apeiti gerą lanką, kad išvengtų dar daugiau tankmės ir dyglių. Jis prasispraudė pro ankštą tarpą tarp dviejų krūmų.

Už jų išbalusi ir rami ant nugaros gulėjo jauna mergina. Ji buvo nuoga, o šaltas, negyvas jos kūnas ryškioje mėnesienoje švytėjo it sidabras.

– Čionai! – sušuko Simsas. – Skubėkite čia.

Jis užvertė žibintuvėlį į dangų tarsi švyturį, tada priklaupė prie jos ir nukreipė šviesos spindulį

jai į veidą. Jį nukrėtė drebulys. Merginos veidas buvo ištinęs ir kruvinas, akys – užverktos ir pajuodavusios, o nosis – sulaužyta ir netekusi formos. Iš nosies sruvęs kraujas jau buvo sukrešėjęs į lipnią kaukę, dengiančią visą apatinę veido dalį ir kaklą.

Visas jos kūnas buvo kruvinas ir nusėtas ryškiomis mėlynėmis. Aplink ją ant žolės mėtėsi nuplėšti drabužiai. Ji nerodė jokių gyvybės ženklų. Jis palietė ją. Kūnas buvo ledinis. Prikišęs ausį prie sužalotų lūpų, jis sulaikė kvapą, mėgindamas pajusti bent menkiausią gyvybės virpesį. Iš pradžių girdėjo tik savo paties besidaužančią širdį, tačiau galiausiai jo ausį pasiekė silpnas nukankintų plaučių švokštimas. Vos sugraibydamas sagas, jis nusiplėšė paltą ir apgobė juo mergaitę.

Atžalyne pasigirdo traškėjimas, Frostui žirgliojant artyn su ant kulnų jam minančiu Vebsteriu.

– Ji dar gyva, – pranešė Simsas. – Kažkoks niekšas sugurino jai veidą.

Kritęs ant kelių, Frostas ėmė ieškoti gyvybės ženklų – patikrino pulsą merginos kakle. Įsitikinęs, kad ji gyva, per petį šūktelėjo Vebsteriui:

– Paskambink į nuovadą. Mums reikia greitosios pagalbos žaibo greitumu. O seržantui Velsui perduok mano linkėjimus ir pranešk, kad vakarėlis baigėsi. Radome dar vieną išžaginimo auką.

Kol Vebsteris raportavo naujienas nuovadai, Frostas atidžiau apžiūrėjo merginos žaizdas. Į veikiausiai apspardytą jos veidą žvelgti buvo sunku. Jis įtarė, kad lūžusi ne tik nosis, bet ir žandikaulis.

Džordanas į įvykio vietą nusigavo paskutinis. Pažvelgus į kraupų vaizdą priešais, jį nukrėtė šiurpas.

– Matote, ką tas išpera padarė jos kaklui, – pasakė Frostas, rodydamas į giliai odoje įspaustas mėlynes tose vietose, kur prievartautojo pirštai smaugė ją tol, kol ji neteko sąmonės.

– Visai kaip ir ana, – šaltakraujiškai pritarė Simsas. – Ta medicinos sesuo, kurią jis išprievartavo golfo aikštyne. Tačiau ji buvo ne taip žiauriai subjaurota.

Vebsteris išjungė raciją ir įsimetė ją į kišenę.

– Greitoji jau pakeliui, – pranešė jis.

Vis dar pasilenkęs prie merginos, Frostas kriuktelėjo tai išgirdęs ir pasiuntė Simsą į pagrindinę gatvę sutikti greitosios pagalbos brigados.

– Ar tai Karen? – pasiteiravo Vebsteris, susigūždamas ir nusigręždamas, kad, Frostui atsistojus ir šiek tiek pasitraukus, nematytų, ką tas laukinis padarė merginai.

– Jeigu čia ji, tada nė trupučio neprimena mergaitės iš nuotraukos, – sumurmėjo inspektorius. – Prakeiktas iškrypėlis apspardė jai veidą. Palikite mane su tuo galviju bent penkias minutes.

Nutraukęs paltą jai nuo kūno, jis apžiūrinėjo kitus sužalojimus. Mergaitė gulėjo nuogutėlė, tik jos kojas vis dar dengė storos blauzdinės su žaviais raudonais keliaraiščiais. Kojinės siekė kelius, o virš jų baltavo plikos šlaunys. Kažkodėl tai priminė Frostui vaikystėje matytus nepadorius prancūziškus atvirukus – juodus apatinius ir blyškią odą. Jos kūnas, kaip ir veidas, buvo nusėtas masyviomis žalsvai geltonomis mėlynėmis. Kuo švelniau Frostas delnais perbėgo jos šonais. Jam pasirodė, kad aptiko bent du lūžusius šonkaulius. Jam prisilietus, mergina tyliai sudejavo.

Nejaugi tai jaunoji Karen? Jos veidas buvo visiškai neatpažįstamas. Jos kūnas pernelyg subrendęs kaip penkiolikmetės, tačiau, rodos, šiais laikais mergaitės pradeda bręsti vis anksčiau ir anksčiau. Suraukęs antakius, jis pasilenkė artyn. Speneliai. Jie atrodė keistai. Jų spalva nebuvo natūrali. Išsitraukęs nosinaitę, jis švelniai patrynė juos. Raudona spalva išbluko. Tai lūpų dažai. Lūpų dažai? Jis atsistojo ir įsistebeilijo į raudonas dėmes ant nosinaitės, negalėdamas patikėti. Tai negali būti Karen.

– Taip, čia Karen, – šūktelėjo Vebsteris ir atkišo Frostui nuo žolės pakeltą uniforminį švarkelį. – Aplink išmėtytos ir kitos mokyklinės uniformos dalys.

Jis nukreipė žibintuvėlį į plokščią šiaudinę skrybėlaitę, sportinį sijonėlį, tamsiai mėlynas apatines kelnaites.

– Radau štai ką, sere, – šūktelėjo Džordanas ir iš dilgėlyno ištraukė baltą polietileninį maišelį. Frostas pasirausė jame... Nertinis, džinsai, liemenėlė... Visas švarių drabužių komplektas. Dar jame buvo rankinė, joje – geras puskilogramis sidabro dirbinių, nutrintas automatinės spynos raktas ir trys prezervatyvai.

Mokyklinė uniforma, raudoni keliaraiščiai, nudažyti speneliai ir prezervatyvai. Visa tai neturi jokios prasmės. O tas nutrintas, subraižytas raktas atrodo gerokai per senas elegantiškoms pagrindinėms Dosonų namų durims. Jis sumetė viską atgal į maišelį. „Kur, po galais, ta greitoji? Jie jau turėjo pasirodyti." Tarsi atsakas į jo mintis virš medžių pasigirdo kurtinamas sirenos kauksmas.

Susimąstęs Frostas žingsniavo ištryptos žolės takeliu krūmų link, kur prievartautojas tykojo savo aukos. Jis nužvelgė tuščią taką, kuriuo turėjo eiti mergaitė, mėgindamas įsikūnyti į tą gyvulį, kuris šitaip pasielgė su vaiku.

Iš švarko kišenės pasigirdo prislopintas garsas. Kažkas mėgina susisiekti su juo radijo ryšiu.

– Seržantas Velsas inspektoriui Frostui.

– Taip, Bilai, kas yra?

– Detektyvo inspektoriaus Aleno žinutė. Jis su visos sudėties komanda jau pakeliui. Įsakė niekam nieko neliesti, kol jis atvyks.

– Nekišiu nagų net prie savo pautų, – atsakė Frostas.

– Džekai, ar ten Karen Doson? – paklausė Velsas. – Jos tėvas man skambina kas penkias minutes ir klausinėja, ar neturime kokių žinių.

– Sunku pasakyti. Niekšas taip sugurino jai veidą, kad tai gali būti bet kuri miesto mergina... Karen, Bo Derek ar net pati senoji motulė Raili*. Vilkink laiką ir toliau, bičiuli. Mums gali tekti prašyti jo atpažinti ją, tačiau paskambinsiu jam tik tada, kai galėsiu pranešti ką nors tikslaus. Viskas.

Jis įsimetė raciją atgal į kišenę. Kokia staigmena, kad Alenas perima vadovavimą tyrimui. Alenas buvo paskirtas tirti „prievartautojo su gobtuvu" nusikaltimų, todėl, vos perėmęs vadovavimą, mėgins nuspirti Frostą kuo toliau.

* Bo Derek – amerikiečių kilmės kino ir televizijos aktorė; senoji motulė Raili – pagrindinė to paties pavadinimo miuziklo, rodyto 1934–1954 m., veikėja *(čia ir toliau vertėjos pastabos)*.

Trinktelėjo automobilio durys, ir netrukus pasirodė per krūmynus besibraunantis Simsas. Jis skubėjo pranešti, kad medikai seka jam įkandin.

– Sere, ar norite, kad mudu su Džordanu pasižvalgytume aplink... Gal rasime ką vertingo?

Jis papurtė galvą.

– Mums nurodyta nieko neliesti. Ponas Alenas jau pakeliui, taigi galime tikėtis, kad jis sulaikys įtariamąjį vos po kelių minučių.

Stengdamasis nesipainioti po kojų, jam už nugaros stovintis Vebsteris nusišypsojo. Niekam ne paslaptis, kad Frostas nesutarė su Alenu, tačiau šaltakraujiškas ir kvalifikuotas Alenas, priešingai nei tas juokdarys su lietpalčiu, buvo tikras kriminalistas. Senojoje nuovadoje Vebsteris vadovavo ne vienam sėkmingam išžaginimo tyrimui. Rytoj jis pateiks prašymą būti perkeltas į Aleno komandą.

– Kur jūs, po paraliais? – pasigirdo tamsoje klaidžiojančių medikų šūksniai. Simsas pamojo žibintuvėliu, lyg koks kapeldineris, ir sušuko:

– Čionai! – Tada tyliai sušnibždėjo inspektoriui: – Sere, mergina atrodo keistai. Ar pastebėjote?

– Turi galvoje nudažytus spenelius?

– Ne, sere. Kai ką kito... Šiek tiek žemiau.

– Jei buvo dar kai kas, aš nieko nemačiau.

Frostas nutraukė paltą merginai nuo kūno ir nusekė paskui Simso žibintuvėlį.

– Simsai, kaskart šitai darydamas jaučiuosi lyg koks senas iškrypėlis. Į ką turėčiau žiūrėti? – Žibintuvėlio šviesa nuslinko žemyn ir sustojo. – Ak! – sušuko nustėręs Frostas.

Užklojęs merginą paltu, jis išsitiesė.

– Simsai, tu veikiausiai dar per jaunas šitai išgirsti, tačiau tai, ką man parodei, tarp mūsų, tikrų vyrų, vadinama „glotnia bikinio linija“. Tam parduodami specialūs skustuvai. Vebsterio žmona tokį turi. Todėl jis ir užsiaugino barzdą – nenorėjo dalytis skustuvu.

Pakvietęs Vebsterį, jis pasidalijo tuo, ką atrado.

– Čia turi būti ji, – tarė Vebsteris. – Čia tikrai Karen.

Frostas vis dar negalėjo tuo patikėti.

– Drauguži, toks oras toli gražu neprimena paplūdimių ar maudymosi kostiumėlių. Manau, bet kuriuo atveju turėtume dėl viso pikto iškviesti jos tėvą į ligoninę.

Pro krūmus prasibrovę greitosios pagalbos medikai paguldė merginą ant neštuvų ir apklojo storomis raudonomis antklodėmis.

– Ar kuris nors važiuoja drauge? – pasiteiravo vienas jų.

– Ne, – atsakė Frostas, – tačiau kuo greičiau į ligoninę atsiųsime moteriškosios lyties policijos pareigūnę.

Kai greitoji pagalba išvyko, į įvykio vietą atriaumojo policijos konvojus su kriminalistu inspektoriumi Alenu priešakyje. Pareigūnams išvirtus iš automobilių, pasigirdo susijaudinimo šūksniai ir durelių trankymas, ir visa tai nutilo tą pat akimirką, kai Alenas užbliovė visiems grįžti į savo ekipažus ir laukti.

– Pajudėsite iš vietos tik tada, kai aš paliepsiu.

Jis nenorėjo, kad minios imtų trypti įrodymus, jam dar nespėjus apžiūrėti nusikaltimo vietos, ypač dėl to, kad kai kurie jų jau buvo gerokai įkaušę.

Liesas, tačiau tvirtas rūgštaus veido su neišnykstančiu pašaipiu žvilgsniu kriminalistas inspektorius Alenas atrodė susikaupęs, budrus ir pasirengęs sėkmingai atlikti savo darbą, nors ir buvo ištemptas iš vakarėlio gerokai po vidurnakčio. Ant kojų prastai bepastovintis ir viskiu trenkiantis jo padėjėjas kriminalistas seržantas Vikas Ingramas buvo kresnas, nepatrauklus dvidešimt devynerių metų vyriškis, garsėjęs nesugebėjimu valdytis ir kerštingumu. Jis negalėjo pakęsti naujoko Vebsterio ir mėgavosi užkraudamas jam visus vergiškus darbus. Vebsteriui atsisakius paklusti, jis nuolat tyčiodavosi iš jo sakydamas: „Per prasta kriminalistui inspektoriui, ar ne? Ką gi, saulele, dabar tu – tik kriminalistas konsteblis, ir, sakyčiau, ne ko tevertas." Nuovadoje sklandė gandai apie Ingramo šeiminius nesklandumus, kurių, visų teigimu, jis nusipelnė. Jo žmona buvo tikrų tikriausia gražuolė, jos troško kiekvienas dar gyvas nuovados darbuotojas ir, taip pat visų teigimu, jis buvo jos nevertas.

– Jūs leidote prakeiktai greitajai ją išvežti, – nusiskundė Alenas. – Norėjau ją apžiūrėti.

– Reikėjo pasiskubinti, – atšovė Frostas.

– Ar yra naujos informacijos? – atžariai paklausė Alenas.

„Nemėgink mano kantrybės", – pamanė Frostas. Jis papasakojo Alenui, kaip jie surado merginą ir kaip sunkiai ji sužalota.

Alenas įdėmiai klausėsi ir tuo pat metu dairėsi aplink, kad jokia smulkmena neliktų nepastebėta. Išvydęs Vebsterį, priešingai jo nurodymams, rankose laikantį merginos mokyklinę skrybėlaitę, jis

kilstelėjo antakį Ingramui ir galva linktelėjo kriminalisto konsteblio link. Įpratęs prie savo viršininko kūno kalbos, Ingramas išdidžiai nužingsniavo prie Vebsterio ir išplėšė skrybėlaitę jam iš rankų.

– Kvaily neraliuotas, negi nesupranti žmonių kalbos? Tau liepta nieko neliesti.

Ištraukęs rankas iš kišenių, Vebsteris pasiruošė užsimoti, ir velniop padarinius.

– Ką vadini kvailiu, girtas apsileidėli?

Taikdarys Frostas mikliai įsikišo tarp vyrų.

– Atvėskite, vyručiai. Mūsų laukia svarbesni darbai.

– Jūs girdėjote jį, inspektoriau, – mėgino skųstis Ingramas. – Jis pavadino mane girtu apsileidėliu.

– Seržante, viskas, ką jis norėjo pasakyti, – ramiu tonu aiškino Frostas, – tai, kad esi netvarkingas ir įkaušęs. Jis nenorėjo tavęs įžeisti.

Atsigręžęs į Vebsterį, Frostas per petį šūktelėjo palaukti jo automobilyje.

Svirduliuodamas ir muštynių vis dar trokšdamas Ingramas piktai nužvelgė tolyn žingsniuojantį Vebsterį. Alenas ir toliau darbavosi taip, lyg nieko nebūtų nutikę. Kažkaip Frostas visada sugeba numalšinti panašius nemalonius susirėmimus.

– Manote, kad mūsų auka – toji paauglė Karen Doson?

Frostas trūktelėjo pečiais.

– Tai tikėtina. Iškvietėme jos tėvą į ligoninę, kad šis atpažintų ją.

– Praneškite man, kai tik jos tapatybė bus patvirtinta. Į ligoninę užsuksiu vėliau, – tarė Alenas

ir pamatęs, kad Frostas nė neketina pajudėti iš vietos, pridūrė: – ačiū, inspektoriau, tai viskas.

Automobilyje Vebsteris kunkuliavo pykčiu. Frostas atsisėdo į keleivio sėdynę.

– Dentono nespecializuota ligoninė... Pirmiausia pasuk į kairę, o tada važiuok pagrindine gatve.

Vebsteriui įjungus pavarą, Frostas paskambino į nuovadą ir paprašė iškviesti Maksą Dosoną susitikti su jais ligoninėje. Tai padaręs, jis susigūžė savo sėdynėje ir, radęs kišenėje cigaretę, tarė:

– Dranguži, Ingramas yra šunsnukis ir provokatorius. Jis tik ir ieško priekabių. Pasistenk neužkibti ant jo kabliuko.

Neatitraukdamas akių nuo kelio ir vis dar ieškodamas posūkio į kairę, Vebsteris išsisukinėdamas suniurnėjo.

– Privalai prisiminti, – toliau kalbėjo Frostas, – kad dar vienas smūgis kumščiu taps tavo bilietu ne tik iš nuovados, bet ir iš policijos pajėgų. Taip pat nepamiršk, kad Ingramas yra stambus niekšas, galintis atimti paskutinį tavo atodūsį.

– Pamokslus pasilaikykite sau, – burbtelėjo kriminalistas konsteblis ir pasuko į pagrindinę gatvę.

– Tai ne pamokslas, – atsakė Frostas, – o draugiškas perspėjimas.

Vebsteris jau buvo gerokai pavažiavęs klaidinga kryptimi, kai Frostas pridūrė:

– Atleisk, sakiau sukti į kairę? Galvoje turėjau dešinę...

Anksčiau Dentono nespecializuota ligoninė buvo vargšų prieglauda, kaip ir viešieji tualetai, pastatyta karalienės Viktorijos valdymo laikais, kai buvo tikimasi statinius stovėsiant ne vieną amžių. Taigi ji buvo tokia pat tvirta ir nepajudinama kaip ir kalėjimas, tik kur kas prastesnė savo išvaizda ir patogumais. Metams bėgant, iškilo naujų pastato sparnų ir atskirų flygelių, taigi dabar visas kompleksas panėšėjo į skirtingų miesto architektūros stilių kratinį. Virš Dentono pakraštyje stovinčios ligoninės stūksojo didžiulis, į gamyklinį panašus kaminas, kurio krosnį, pasak Frosto, maitino amputuotos ligonių rankos ir kojos.

Makso Dosono jie laukė budėtojo kambarėlyje – ankštame, atitvertame sandėliuke prie pat pagrindinių durų. Senyvas šviesių akių budėtojas su nuo nikotino pageltusiais, nukarusiais ūsais pylė kreozoto spalvos skystį į tris emaliuotus puodelius. Į skystį buvo įpilta pieno ir priberta cukraus iš skardinės su užrašu „sterilūs tvarsčiai". Frostas visada rasdavo, kur pasivaišinti nemokamu puodeliu arbatos, nesvarbu, dieną ar naktį.

– Gerkite, pone Frostai, – tarė budėtojas ir pastūmė puodelį prie jo. – Jūs taip pat, jaunuoli.

Vebsteris padėkojo šypsena.

Abu sriūbtelėjo, mirktelėjo ir nusipurtė.

– Na, kaip, pone Frostai? – pasiteiravo budėtojas.

– Gardu, Fredai. Gal mums vertėtų pasirašyti nunuodytųjų registre?

Senukas sukikeno, iššiepdamas už arbatą rudesnius dantis.

– Jūsų šutvė, pone Frostai, šiąnakt neleidžia mums atsipūsti, – tarė jis, sukdamas rupaus, tamsaus tabako cigaretę. – Pirmiausia senas valkata morge, tada – ta vargšė išprievartauta mergaitė ir galiausiai automobilio partrenktas senukas.

– Tikiuosi, pritaikysite mums įprastą didmeninę nuolaidą, – tarė Frostas ir siurbtelėjo dar gurkšnį. – O štai dar vienas klientas.

Kažkas beldė į apšerkšnijusią stiklinę langelio pertvarą. Pravėręs langelį, budėtojas išvydo jauną, maždaug dvidešimties metų moterį įspūdingu biustu ir tamsiais, kaštoniniais plaukais. Ant šviesiai mėlynu lietpalčiu pridengto peties siūbavo balta rankinė. Išvydus inspektorių, jos akys maloniai sužibo.

– Sveikas, pone Frostai.

Frostas pašoko nuo kėdės.

– Gerasis Dieve, tai juk seksualioji Siu su tamsiai mėlynomis kelnaitėmis. Ką čia veiki, Siu? Po vidurnakčio nėštumo testų šioje ligoninėje neatlieka.

Ji nusišypsojo, parodydama tokius pat tobulus kaip jos figūra dantis.

– Mane siuntė inspektorius Alenas. Privalau budėti prie išžaginimo aukos ir pasistengti gauti jos parodymus. Jis sakė, kad žinai visas smulkmenas.

Frostas išbėrė visą informaciją ir pridūrė, kad mergina neatpažinta ir kad galimas jos tėvas šiuo metu skuba į ligoninę. Jis pamatė akis išpūtusį, į merginą spoksantį Vebsterį, kurio liežuvis kone kabojo ties pilvu. Tai bene pirmas kartas, kai nuo padėjėjo veido nuslinko rūškanas žvilgsnis.

– Atleisk, Siu, pamiršau jus supažindinti. Barzdotas džentelmenas mano pašonėje yra kriminalistas konsteblis Vebsteris.

– Esu jus mačiusi nuovadoje, – ji tarė jam ir nusišypsojo, priversdama jo nugara lakstyti šiurpuliukus. – Mano vardas Siu... Kriminalistė konsteblė Siuzana Harvi.

– Palydėk Siu į Traumatologijos skyrių, – paliepė Frostas Vebsteriui. – Palatos numeris C3.

Pirmą kartą Vebsteris jam pakluso, neparodydamas nė kruopelės susierzinimo.

Frostas vėl prisėdo siurbčioti arbatos, kol budėtojas traukė dvokiančią rankų darbo cigaretę.

– Pone Frostai, matydavome jus gerokai dažniau, kai ligoninėje gulėjo jūsų žmona.

– Tikrai taip, Fredai.

– Kaip ji laikosi? Ar jos sveikata pasitaisė?

– Ne, – atsakė Frostas, – jai nepagerėjo.

Pagrindinės durys atsivėrė, ir plytelėmis išklotame koridoriuje pasigirdo skubūs žingsniai. Frostas išėjo pasitikti iš įtūžio drebančio Makso Dosono. Greta stovėjo jo žmona, apsigaubusi sidabrinių lapių kailiniais. Jos skruostais riedėjo ašaros.

– Ar tai tiesa? – sušnypštė Dosonas. – Ar tai tiesa?

– Pakvietėme jus, kad tai patvirtintumėte, – atsakė jam Frostas. Pasivedęs Dosoną į šalį, jis pridūrė: – Sere, manau, būtų geriau, jei jūsų žmona liktų čia.

– Ne, – tvirtai paprieštaravo Kler. – Ji – mano duktė. Noriu būti su ja.

– Kokia jos būklė? – pasiteiravo Dosonas, jiems artėjant prie lifto.

– Ji buvo smarkiai sumušta. Man regis, lūžusi nosis, žandikaulis ir šonkauliai, – atsakė Frostas.

Dosonas piktai įtraukė oro gurkšnį.

– Kai rasite tą paršą, kuris taip pasielgė, atiduokite jį man, – meldė jis.

– Sere, manau, turėsite stoti į eilę, – tarė Frostas ir stabtelėjo, išgirdęs juos atsivejančius žingsnius.

– Pone Frostai! – sušuko budėtojas. – Jums skambina. Palata C3. Sako, tai skubu.

Frosto širdį tvirtai suspaudė lediniai gniaužtai. C3 palatoje guli Karen Doson. „Nejau ji neišgyveno? Maldauju, neleisk jai numirti." Dosonai akylai sekė kiekvieną jo judesį. Jis paėmė telefono ragelį ir atgręžė tėvams nugarą, kad šie nematytų jo veido.

– Frostas, – tyliai tarė jis.

Kitame laido gale pasigirdo Siuzanos Harvi balsas.

– Inspektoriau, aš stoviu greta išžagintos merginos. Sakėte, Karen Doson buvo tik penkiolika?

– Teisingai, Siu. Kodėl klausi?

– Tada tai negali būti ji. Priešais mane guli ne mergaitė, o moteris... Mažiausiai trisdešimties.

Trisdešimties! „Po paraliais", – pamanė Frostas.

– Siu, ar esi tuo tikra? Su manimi – Karen tėvai.

– Inspektoriau, nėra nė menkiausios abejonės.

Padavęs ragelį Fredui, jis keliskart giliai įkvėpė, susikaupė ir lėtai atsigręžė į Dosonus.

Negalėdamas nustygti vietoje, verždamasis pas dukterį, Maksas Dosonas žingsniavo koridoriumi pirmyn atgal. Ant vieno iš palei sienas stovinčių medinių suolų prisėdusi jo žmona, kai išvydo besiartinantį Frostą, akimirksniu pašoko, mėgindama išskaityti jo veido išraišką.

Jis pasistengė jiems ramiai nusišypsoti.

– Viskas gerai, ponia Doson, viskas gerai...

Dosonas pasileido prie jo.

– Viskas gerai? Ką, po galais, kalbate? Mano dukterį sumušė ir išprievartavo, o jūs sakote, kad viskas gerai?

Frostas giliai įkvėpė ir ėmė jiems aiškinti – jautėsi taip, tarsi būtų iki pažastų paniręs į ledinį vandenį.

– Bijau, kad be reikalo jus sujaudinome. Išžagintoji mergina nėra jūsų duktė.

Kler akimirką sulaikė kvapą, o tada prapliupo isteriškai kvatotis. Jos vyras sugriebė ją už pečių ir šiurkščiai krestelėjo. Ji nepajėgė susivaldyti. Jis trenkė jai per veidą... Taip stipriai, kad pliaukštelėjimas ilgu, tuščiu koridoriumi nuaidėjo it pistoleto šūvis. Ji aiktelėjo, delnu prisidengė paraudusį skruostą, tada susigūžė ir susmukusi ant suolo puolė į ašaras.

Dosonas kurį laiką spoksojo į niekur, paskui tarė:

– Ne mano duktė?..

– Ne, sere. Pasirodo, toji moteris gerokai vyresnė.

Kler veidą vėl perkreipė nerimas.

– Tačiau tikėtina, kad tai – Karen. Pagal savo amžių ji nepaprastai subrendusi. Privalome įsitikinti.

Ji atsistojo ir it paklaikusi mėgino prasibrauti pro Frostą į liftą ir Traumatologijos skyrių. Jis švelniai sulaikė ją.

– Ponia Doson, tai tikrai ne Karen. Aukai mažiausiai trisdešimt, gal net daugiau...

Dosonas suakmenėjo ir įsistebeilijo į kriminalistą, negalėdamas patikėti savo ausimis.

– Ar išgirdau jus teisingai? Tą moterį, tą trisdešimtmetę moterį, jūs palaikėte mano dukterimi? Mudu su žmona iš nerimo alpome, nes jūs pranešėte mums, esą mūsų dukterį sumušė ir išprievartavo, tačiau visą šį laiką... Visą šį laiką jūs žinojote, kad jai trisdešimt!

Frostui teliko mindžikuoti vietoje ir tyliai atsiprašinėti viliantis, kad Dosonai išvyks namo, o jis galės stoti akis į akį su gėda vienumoje.

Staigiai šokęs artyn, Dosonas kibo Frostui į atlapus.

– Tau gaila? Tai viskas, ką gali pasakyti? – suriko jis, tada, metęs jam paniekos kupiną žvilgsnį, pastūmė jį šalin ir nubraukė delnus į savo paltą. – Tu esi nieko vertas nekompetentingas asilas, todėl neketinu teptis rankų.

Pagriebęs žmoną už rankos, jis išsitempė ją paskui save. Tarpduryje stabtelėjo.

– Rask mano dukrą, šunsnuki nelaimingas, – suriko jis, ir pora dingo nakties tamsoje.

Frostas žnektelėjo ant ponios Doson sušildyto suolo ir ėmė ieškoti cigarečių. Priešais ant sienos kabantis rausvai baltas ženklas „prašome nerūkyti“ piktai žvelgė į jį. Galiausiai jis ištraukė iš kišenės tuščią delną.

– Na, kad jau prašote, – balsu tarė jis.

Kažkas netoliese atsikrenkštė. Pakėlęs akis, jis išvydo Vebsterį.

– Ar viską girdėjai, drauguži?

Vebsteris linktelėjo.

– Nieko vertas nekompetentingas asilas! – pakartojo Frostas. – Jis teisus... Kaip tik toks aš ir esu.

Jis vėl įsižiūrėjo į iš kišenės išsitrauktą nuotrauką. Jis privalo Karen laikyti mokyklinuke, per jauna berniukams ir prezervatyvams rankinėje. Tada kas toji bevardė auka ir kodėl ji buvo taip apsirengusi?

Jis atsiplėšė nuo suolo.

– Eime, drauguži, pirmyn į C3 palatą. Pažiūrėkime, ką galime išsiaiškinti.

– Tai ne mūsų byla, – paprieštaravo Vebsteris.

– Žinau, drauguži. Mano bėda ta, kad esu landus šunsnukis.

Siu Harvi laukė jų prie C3, nedidelės palatos su keturiomis lovomis, durų.

– Dabar ją apžiūri gydytojai, – sušnabždėjo ji ir pamojo į užuolaida uždengtą lovos galą.

Po kelių minučių užuolaidos prasiskyrė, ir iš už jų išniro smulkutis azijiečių kilmės gydytojas baltu chalatu, lydimas naktinės pamainos medicinos sesers. Jiems už nugarų nejudėdama lovoje gulėjo nukentėjusioji. Slaugė kažką sušnibždėjo gydytojui į ausį, rodydama į du kriminalistus. Nužvelgęs juos pavargusiu žvilgsniu, jis priėjo artyn.

– Kaip ji, daktare? – paklausė Frostas.

– Vis dar be sąmonės. Ją kumščiavo, spardė ir smarkiai sumušė. Lūžo du šonkauliai, nosis, skilo žandikaulis, taip pat sužalotas kaktikaulis. Negana to, visas kūnas nusėtas mėlynėmis ir sumušimais.

Paviršinės kaklo žymės ir smarkiai ištinusi gerklė rodo, kad ji buvo smaugiama rankomis. Taip pat nepaminėjau vidinio kraujavimo. Mano nuomone, ji buvo spardoma ir kumščiuojama po to, kai neteko sąmonės.

– Ji sumušta prieš išžaginimą ar vėliau?

Gydytojas susiraukė ir sumišęs pažvelgė į juos.

– Išžaginimą? Kas jums sakė, kad ji išžaginta?

Atsigręžęs į medicinos seserį, jis išskėtė rankas, tikėdamasis palaikymo.

– Ar aš ką nors minėjau apie seksualinį smurtą?

Tada atėjo Frosto eilė susiraukti ir susimąstyti.

– Norite pasakyti, kad ji neišprievartauta?

– Neišprievartauta? Jei mano pacientė būtų išprievartauta, negi laikote mane tokiu kvailiu, kad jums to nepaminėčiau?

Frostas papurtė galvą ir delnais patrynė veidą. Jis negalėjo tuo patikėti!

– Daktare, esate visiškai užtikrintas? Gal vertėtų dar kartelį žvilgtelėti ir įsitikinti?

Pasipiktinęs mažasis gydytojas atsilošė.

– Inspektoriau, jūs abejojate mano kompetencija? Aš ją jau apžiūrėjau. Galiu jus užtikrinti, kad neradau jokių nesenų seksualinio aktyvumo ar prievartinės sueities ženklų. Jūs akivaizdžiai nesuvokiate, ką jums sakau, todėl man lieka tik atsiprašyti. Manęs laukia kiti pacientai.

Prasibrovęs pro juos, jis išskubėjo iš palatos, baltam chalatui plevėsuojant paskui.

Frostas pasikasė pakaušį, mėgindamas suvokti, kur bendrame galvosūkyje yra šių naujų, netikėtų detalių vieta.

– Jos neišprievartavo? Šunsnukis nuplėšė drabužius, bet neišprievartavo? Tai tas pats, kas išvynioti šokoladą iš popierėlio ir jo nesuvalgyti.

– Galbūt jam kas nors sukliudė? – samprotavo Vebsteris.

– Sukliudė?

– Tas tipelis, kuris paskambino į nuovadą. Galbūt jis užtiko juos lemiamą akimirką?

Frostas pasikasė smakrą.

– Sunku tuo patikėti, drauguži. Užmečiau akį į jos drabužius. Ant jų nebuvo nė lašelio kraujo, vadinasi, jis suspardė ją ir sumušė jau nurengęs. Jei laiko užteko šitam, tada jis kuo puikiausiai būtų spėjęs ją išprievartauti. – Jis truktelėjo pečiais. – Bet kuriuo atveju tai jau ne mūsų byla. Tegu inspektorius Alenas ją narplioja.

Palatos durys atsilapojo, ir pro jas operacinės sanitaras įstūmė neštuvus, ketindamas jais išvežti pacientę į operacinę. Pro praviras duris Frostas netikėtai pamatė palatos link ryžtingai žengiantį kriminalistą inspektorių Aleną su seržantu Ingramu šalia. Jis visiškai netroško būti greta Aleno, kai šis išgirs, kiek painiavos sukėlė aukos amžius, todėl paskubomis ėmė ieškoti kelio lauk. Mostelėjęs Siu, jis čiupo Vebsterį ir nusitempė jį pro užpakalines duris, žemyn prietemoje skendinčiais betoniniais laiptais į kitą vingiuojantį koridorių.

– Regis, puikiai pažįstate šią ligoninę, – pasakė Vebsteris.

– Čia gydėsi mano žmona, – paaiškino Frostas. – Lankydavau ją kasdien.

Kriminalistas konsteblis prisiminė girdėjęs, kad Frosto žmona neseniai iškeliavo anapilin, todėl suprato, kad geriausia būtų daugiau neklausinėti. Jie pasuko į pagrindinį koridorių, iš kurio daugybė durų abiejose pusėse vedė į palatas.

Frostas stabtelėjo ir bedė pirštu.

– Tik pažvelk! Šiąnakt čia susirinko visos padugnės.

Vebsteris nužvelgė jauną konsteblį tamsiais, garbanotais plaukais ir trumpais ūseliais, ramstantį koridoriaus sienas ir linksmai besišnekučiuojantį su neįtikėtinai jauna naktinės pamainos slauge, iš po kurios kepuraitės styrojo neklusnių plaukų sruoga. Vebsteris pasirausė atmintyje, mėgindamas prisiminti, kuo jis vardu; jis jau spėjo susipažinti su tiek daug žmonių. Staiga prisiminė. Deivas Šelbis, vyras ir dviejų mažamečių vaikų tėvas, garsėjantis mergišiaus arba, storžieviškais Frosto žodžiais tariant, „sijonų graibytojo" reputacija.

Pajutęs į jį įbestas inspektoriaus akis, Šelbis paskubomis kažką sušnibždėjo merginai į ausį, priversdamas ją nurausti, ir garsiai tarė:

– Sesute, labai jums dėkoju.

Ji nuskuodė savais keliais, žvilgsniu atsiprašydama pro ją žingsniuojančio Frosto.

– Brangute, laikykis nuo jo atokiau, – jai įkandin šūktelėjo Frostas. – Sutemus jis tualetuose susitikinėja su vyrais. Atsigręžęs į Šelbį, jis dar pridūrė: – Drauguži, patarčiau tau bent penkias minutes nuo šito susilaikyti. Dar apaksi.

Šelbis nervingai šyptelėjo.

– Tik mėginu prastumti laiką, sere. Aš esu gerbiamas ir vedęs vyras.

– Visai kaip daktaras Kripenas*, – prunkštelėjo Frostas. – Ir apskritai ką tu čia veiki?

Šelbis nykščiu parodė į dvivėres duris su stikliniais langais.

– Aš laukiu naujienų apie automobilio partrenktą senuką. Jis dabar operacinėje.

Frostas žvilgtelėjo pro vieną iš langų. Nieko nematyti. Daugybė tyliai dirbančių figūrų žaliais chalatais. Vienos jų chalatas buvo ištepliotas krauju.

– Nenorėčiau būti jo vietoje. Operacinė panėši į skerdyklą.

Jis žvilgtelėjo Šelbiui pro petį. Kiek atokiau koridoriuje vienut vienutėlė sėdėjo senyva moterėlė. Ji atrodė suglumusi ir išsigandusi.

– Tai aukos žmona, – sušnabždėjo Šelbis. – Ji pramiegojo visą nutikimą. Nė nenutuokė, kad vyro nėra lovoje, kol kaimynė nepasibeldė į duris ir nepranešė, kad jos vyrą partrenkė automobilis.

– Vargšė močiutė, – sumurmėjo Frostas. – Kokia tikimybė, kad jis išgyvens?

Šelbis beviltiškai trūktelėjo pečiais.

– Sutraiškyta kaukolė, vidinis kraujavimas, jam septyniasdešimt aštuoneri.

– Jį partrenkęs automobilis pametė registracijos numerius, – prisiminė Frostas. – Ar mums pavyko susekti vairuotoją?

* Daktaras H. H. Kripenas (H. H. Crippen) – amerikiečių homeopatas ir vaistininkas, pakartas Pentonvilio kalėjime Londone už žmonos nužudymą.

– Nežinau, sere. Tai ne mano byla. Ponas Alenas iškvietė rajone patruliuojantį automobilį į pagalbą ieškant prievartautojo.

– Tiesa, prisiminiau, – tarė Frostas, atidžiai spoksodamas į jį. – Ar šiąnakt buvai išsprukęs pašėlioti?

Šelbis nepajėgė nuslėpti išgąsčio.

– Ką norite tuo pasakyti, sere?

– Užpultoji moteris. Tu juk nesibastei po Dentono miškus su savo pareigą atlikti paruošta policininko lazdele?

Konsteblį užliejo neapsakomo palengvėjimo banga.

– Ne, sere, – tarė jis, šypsodamasis per prievartą. – Tai – ne mano darbas.

Frostas pagalvojo: „Bet kažką tu šį vakarą veikei, bičiuli, ir akimirką pamanei, kad aš sučiupau tave nusikaltimo vietoje. Ką gi, tai ne mano reikalas. Aš tam pernelyg bukas... Nė nesugebu atskirti penkiolikmetės mokinukės nuo trisdešimtmetės moters."

Pakeliui automobilio link jie praėjo pro senutę. Šioji sugriebė Frosto rankogalį.

– Mano vyras, – išlemeno ji, – jis operuojamas. Juk jam viskas bus gerai, tiesa?

– Žinoma, kad taip, – nušvito Frostas. – Viskas jam susiklostys kuo puikiausiai.

Guosdamas jis švelniai patapšnojo jai per nugarą.

Jie nužingsniavo toliau.

– Kodėl sužadinote jos viltis? – paklausė Vebsteris. – Juk jis neišgyvens.

– Tuomet, po velnių, tu jai tai ir pasakyk, – atkirto Frostas.

NAKTINĖ ANTRADIENIO PAMAINA

(5)

– Negaliu jo apibūdinti, – gynėsi vyriškis. – Aš nemačiau jo.

– Ką nors pamatyti turėjote, – neatlyžo Velsas. – Kaip suimti, jei nežinome, kaip jis atrodo?

Suskambo telefonas.

– Ridli, būk geras, atsiliepk, – šūktelėjo seržantas Velsas. – Aš kalbuosi.

Jis kalbėjosi su žmogumi, kurį, imantį pinigus iš Beningtono banko bankomato, apiplėšė peiliu ginkluotas užpuolikas.

– Jis įrėmė peilį man į nugarą, – pasakojo nukentėjusysis, – čiupo pinigus ir paspruko. Kai pagaliau sukaupiau drąsos apsižvalgyti, jo ir pėdos buvo atšalusios.

– Ar jis buvo žemas, aukštas, storas, liesas, baltaodis, geltonodis, ar dar koks? – bandė išpešti Velsas.

– Galiu jums tik pasakyti, kad jis buvo velniškai miklus bėgikas, – atsakė vyriškis. – Pačiupęs pinigus, spruko žaibišku greičiu.

Telefonas netilo.

– Sere, minutėlei atsiprašysiu, – tarė Velsas. Atidaręs duris į koridorių, jis sušuko Ridlio vardą.

Tualetas sugurguliavo, suriaumojo, ir iš jo taisydamasis diržą išniro Ridlis.

– Prakeiktas telefonas vis skamba, – užriko Velsas. – Juk žinai, kad aš čia vienas.

– Turiu teisę išbėgti į tualetą, tiesa? – nenusileido konsteblis.

– Tik ne tada, kai mums trūksta darbo rankų. – Atsigręžęs į vyriškį, tarė: – Kiek, sakėte, iš jūsų buvo pavogta, pone Skineri?

– Keturiasdešimt penki svarai. Devyni penkių svarų banknotai.

– Ar numanote, kur galėtų būti ponas Frostas? – šūktelėjo Ridlis, spausdamas ragelio mikrofoną prie krūtinės.

– Juk tu Operatyviojo valdymo centre, – niršo Velsas. – Turėtum žinoti, kur yra bet kuris mūsų ekipažas.

To jau išties per daug. Visus iki paskutinio dirbti pajėgius vyrus ponas Alenas sušaukė į Dentono miškus tirti pasikėsinimo išžaginti. Iškviestas net jaunasis Koljeris, o budėti nuovadoje palikti tik Velsas ir dispečeris Ridlis. Jis, matote, buvo per prastas suknistam vakarėliui, bet puikiai tiko laikyti frontą nuovadoje niekieno nepadedamas.

– „Kokosų giraitėje" įvykdytas apiplėšimas ir fizinis užpuolimas. Niekšai paspruko su daugiau nei penkiais tūkstančiais svarų.

– Ką gi, po galais, jiems nepasisekė, – tarė Velsas. – Šis ponas neteko keturiasdešimt penkių svarų, bet jis čia atvyko pirmas.

Priimamojo durys atsivėrė, ir pro jas įlėkė Frostas, vis dar vilkintis šventinį kostiumą su purvinomis kelnėmis, kasdienį šaliką ir lietpaltį. Paskui jį skubėjo naujasis barzdotas vyrukas, buvęs inspektorius Vebsteris.

Ridlis pamojavo telefono rageliu.

– Pone Frostai!

Vebsteris pasuko kabineto link, kur ketino pradėti nusikaltimų statistikos ataskaitą, o Frostas nužingsniavo prie Ridlio.

– Klausau, konstebli?

– Pone Frostai, „Kokosų giraitėje" įvykdytas apiplėšimas.

– Atleisk, šiąnakt aš atsakingas tik už lavonus viešuosiuose tualetuose, – atsakė inspektorius. Išvydęs priekaištaujantį Ridlio žvilgsnį, jis atsiduso. – Gerai jau. Užsirašyk informaciją. – Perėjęs į kitą koridoriaus galą, jis šūktelėjo: – Vebsteri! Mes vėl išvykstame.

Tuomet jis pamatė su rašomąja mašinėle dėl ataskaitos besigrumiantį Velsą.

– Viskas gerai, seržante?

– Ne, po velnių, negerai, – užrėkė Velsas, – bet neturiu laiko apie tai tuščiažodžiauti.

– Mačiau moterį raudonu lūpdažiu nudažytais speneliais, – tarė Frostas.

– Ar ketinate užsirašyti mano parodymus? – piktai paklausė įsiterpęs apiplėštasis vyras.

– Minutėlę, sere, – tarė Velsas, modamas jam nesikišti į asmeninį pokalbį. – *Ką* tu matei, Džekai?..

Vos spėjusi dienos šviesą išvysti nusikaltimų statistikos ataskaita buvo vėl sugrūsta į dokumentų spintelę, o Vebsteris dar kartą sėdo prie „Ford Cortina" vairo ir dingo naktyje. Važiuodami per miškus jie pastebėjo tarp medžių tarsi jonvabalius

skraidančius žibintuvėlių spindulius, kur Aleno komanda toliau vykdė kruopščią paiešką.

„Kokosų giraitė" priklausė didžiuliam laisvalaikio kompleksui Dentono priemiestyje, kiek šiauriau nuo miško. Jame nestigo naktinių klubų, barų, restoranų, bingo salonų, teatrų, sporto paviljonų ir daugybės kitų pramogų. Policija įtarė ten veikiant prostitucijos tinklą, tačiau niekaip negalėjo to įrodyti. Laisvalaikio kompleksui vadovavo įtartinas veikėjas Haris Baskinas, tarp kurio verslų taip pat buvo ir lažybų punktų tinklas.

Žemės sklypą Baskinas pirko už skatikus. Niekas netikėjo, kad jam pasiseks gauti laisvalaikio pramogų komplekso statybų leidimą, mat, remiantis naujuoju miesto plėtros planu, ši teritorija buvo skirta tik žemdirbystei. Tačiau, visų nuostabai, statybų leidimas buvo gautas. Po poros mėnesių žemėtvarkos komiteto pirmininkas atsistatydino ir išvyko į Bahamų salas. Saujelė cinikų tvirtino, kad šie įvykiai buvo susiję, tačiau Baskinui į akis to pasakyti niekas nedrįso. Juodajame Hario Baskino sąraše atsidūrę asmenys netikėtai pamatydavo neįtikėtinai išaugusį polinkį į nelaimingus atsitikimus.

Haris Baskinas! Vebsteris suko galvą, kur girdėjo tą vardą.

– Jam priklauso keletas lažybų punktų, tiesa?

Frostas linktelėjo.

– Visoje šalyje jis yra įsteigęs trisdešimt septynis. Taip pat jis subtiliai sugeba priversti besispyriojančius pralaimėtojus sumokėti. Nubudęs ryte, lošėjas randa savo šunį perpjauta gerkle arba paslaptingai sudegusį automobilį... Tokie

menkučiai niuktelėjimai. Niekas nelieka Hariui skolingas ilgam.

Išsukę iš pagrindinio kelio, jie nusekė didžiulėmis apšviestomis iškabomis, skelbiančiomis: „Nuostabusis Dentono pramogų kompleksas". Iš už staigaus posūkio išniro grupė dirbtinio juodojo ir baltojo marmuro pastatų su tviskančiomis švieslentėmis „Bingo", „Žuvis su bulvių lazdelėmis", „Striptizas". Dauguma tarnybinių pastatų skendėjo tamsoje, tačiau Frostas paliepė Vebsteriui važiuoti skersai automobilių aikštelę galinės komplekso dalies link, virš kurios kabojo sunkiai pastebima neoninė iškaba „Kokosų giraitė".

Sukamosios durys nuvedė juos į prietemoje skendinčią foję, kur kelią jiems pastojo mėsos kalnas – stambus apsaugos darbuotojas, buvęs imtynininkas vakariniu kostiumu. Jis iš toli pamatė artėjantį purvu aptaškytą automobilį ir iš jo išlipančius du vyriškius. Pono Baskino įsakymas neįleisti tvarkos drumstėjų buvo visiškai aiškus, o šiuodu atrodė gyvi bėdos įsikūnijimai, ypač tasai stuobrys suglamžytu lietpalčiu.

– Atleiskite, ponai. Įleidžiami tik klubo nariai... – prakalbo jis ir žengė pirmyn, ragindamas juos grįžti iš kur atėję.

– „American Express", – atšovė Frostas, apsaugos darbuotojui po nosimi mojuodamas policininko pažymėjimu. – Pranešk Hariui Baskinui, kad atvyko padugnės.

Apsaugininkas, kažką sumurmėjęs į vidaus telefoną, koridoriumi nuvedė juos prie durų, ant jų

kabojo užrašas „Privačios patalpos... Įeiti draudžiama". Švytinti raudona iškaba virš durų skelbė: „Užimta... Įeiti draudžiama". Apsaugos darbuotojas krumpliais pabeldė į duris. Iškaba nušvito žaliai ir kvietė užeiti.

Tamsaus gymio ketvirtąją dešimtį baigiantis Baskinas paniuręs sukiojosi aplink stalą, ant kurio nebuvo nieko daugiau, tik sumuštinio su rūkyta lašiša likučiai. Jis vilkėjo tamsiai mėlyną vakarinį kostiumą šiek tiek atraitotomis rankovėmis, kurios antraip būtų paslėpusios gerokai per dideles gryno aukso jo marškinių rankogalių sąsagas. „Šį vakarą išsipustę visi, išskyrus mane", – manė sau Frostas, vis dar jausdamas drėgnas kelnes palei kulkšnis ir žliugsėjimą batuose.

Ant riešutmedžiu apkaltos sienos Baskinui už nugaros kabojo įvairiausių pramogų komplekse apsilankiusių garsenybių – boksininkų, kino ir muzikos žvaigždžių – nuotraukos, jose jie spaudė besišypsančiam Hariui Baskinui ranką, pozavo apsikabinę arba teikė labdaros čekius. Tačiau dabar jo veidas buvo rūškanas. Jis atrodė pajuodęs iš pykčio, o surauktą mina būtų pralenkusi Vebsterio, net jei pastaroji lenktynėse turėtų šimto metrų pranašumą. Išvydęs Frostą, jis neatrodė patenkintas.

– A, tai jūs, inspektoriau.

– Bijau, kad taip, Hari, – pripažino Frostas, be leidimo sėsdamas į lankytojo krėslą ir trindamas kojas į gobeleną, kad kelnės greičiau išdžiūtų. – Visi profesionalūs policininkai šiąnakt tiria išprievartavimą. Prieš kelias valandas miškuose užpulta moteris... Tikiuosi tavo alibi – tvirtas it geležis.

– Nejuokinkit manęs! – atšovė Baskinas, pamodamas apsaugininkui palikti juos. Jo sąsagos sužvangėjo. – Man nė nereikia pasijudinti nuo šio stalo, kad gaučiau tiek sijonų, kiek įsigeisiu. Jos pačios šliaužia pas mane keliais.

Jis išvertė sumuštinio likučius į šiukšlių dėžę.

– Mano vakaras virto katastrofa. Iš pradžių prakeikta striptizo šokėja nepasirodo darbe, paskui profesionaliu save vadinantis virėjas sudegina suknistus pyragėlius su įdaru ir galiausiai kažkokie menkystos mane apiplėšia. Taigi atleiskite, jei nesugebu išspausti šypsenos. – Jis dūrė pirštu Vebsterio link. – Kas jis, po galais?

Frostas pristatė kriminalistą konsteblį.

Prisiminęs jo vardą, Baskinas vis dėlto šyptelėjo.

– Vebsteris! Tu tasai faras, kurį išspyrė iš Breibridžo! Žiūrėk tu man, šiąnakt mus tik ir lanko atstumtieji, ar ne? Verčiau neatsuk jam nugaros, pone Frostai. Jis linkęs aptalžyti inspektorius.

Vebsteris iš paskutiniųjų stengėsi išlaikyti abejingą veido išraišką, tačiau po kauke kunkuliavo pyktis. Jo kantrybė seko...

Klubo savininkui Frostas atsakė vos matomu šypsniu.

– Hari, jis taip pat nepraleidžia progos prikulti smulkių sukčių, todėl tavimi dėtas jo neerzinčiau. Savo keliu jis tau taip kaukštelėtų į tarpkojį, kad visos tos merginos, kuriomis taip gyreisi, į duris belstų tuščiai. Gal verčiau eikime prie reikalo?

Baskinas pakilo ir atsargiai pasitaisė vakarinio švarko apykaklę.

– Prašom čia.

Koridorių labirintu jis nusivedė juos į kabinetą netoli užpakalinių durų, kuriose žiojėjo šviežios įpjovos. Vebsteris priklaupė ant vieno kelio apžiūrėti jų iš arčiau. Baskinas pašaipiai pažvelgė į jį.

– Bičiuli, netrauk to didinamojo stiklo. Tai mano vyrų darbas. Buvome priversti prasikirsti kelią į vidų. Dabar kuo puikiausios durys – sugadintos.

Jis pravėrė kuo puikiausias duris, už kurių esanti patalpa panėšėjo į kalėjimo kamerą: betoninės grindys, pilkai nudažytos sienos ir siauras, grotuotas langelis palubėje. Kabinete stovėjo pigiai atrodantis šviesaus ąžuolo stalas ir prie jo nederanti kėdė kietu atlošu. Ant stalo stovėjo telefonas ir elektrinis jungiklis.

Baskinas įsitikino, kad stalo kampas švarus, perbraukė jį inicialais išsiuvinėta šilkine nosinaite ir prisėdo.

– Diduma mūsų pelno įplaukia čekiais arba kredito kortelėmis, tačiau ir grynųjų nestinga. Jie užgrūda kasos aparatų stalčius, todėl dukart per vakarą mes juos ištuštiname, atnešame čia suskaičiuoti, patikrinti ir išvežame į naktinį seifą Beningtono banke. Kai pinigai čia, apsaugos darbuotojas nepalieka kabineto nė akimirkos. Jis čia užsirakina. Pažvelkite į duris.

Jie nuodugniai apžiūrėjo duris iš vidaus. Jose buvo įtaisyti du tvirti skląsčiai: vienas viršuje, kitas apačioje, dviguba apsauginė spyna ir storas geležinis užšovas, telpantis į betoninėje sienoje įsuktus laikiklius.

– Primityvu, bet efektyvu, – aiškino Baskinas, siūbuodamas koja. – Kai sukišame pinigus į specialius

banko pinigų maišus, antrasis apsaugos darbuotojas nubėga atvaryti automobilio ir juo pinigai vežami į naktinį seifą.

– Ar kiekvieną kartą važiuojate vis tuo pačiu automobiliu? – pasiteiravo Vebsteris.

– Bičiuli, ar aš tau atrodau toks bukas? – pašiepė jį Baskinas. – Jei kas svajoja mane apiplėšti, tegu nemano, kad tai paprasta. Kiekvieną vakarą vis kiti ratai, skirtingas laikas ir maršrutas.

– Ir kas tai nusprendžia? – toliau klausinėjo Vebsteris.

– Aš, bičiuli, ir niekas kitas apie tai nežino iki paskutinės akimirkos.

– Liaukitės vadinęs mane bičiuliu, – sušnypštė Vebsteris.

– Jautrus niekšelis, ar ne? – išsiviepė Baskinas.

Frostas slampinėjo po kabinetą. Ant pilkos sienos už stalo kabojo nespalvotų nuotraukų kolekcija – visose jose pozavo nuogos moterys; dauguma jų dirbo klube. Nagrinėdamas įvairiausias jų pozas, jis prašneko:

– Taigi vienas vyras užsirakinęs viduje, kitas – atvaro automobilį. Kas toliau?

– Automobilis sustoja prie užpakalinių durų, štai čia. Vairuotojas įbėga į vidų ir pabeldžia iš anksto sutartą signalą. Apsaugininkas viduje surenka pinigų maišus, atrakina duris ir po penkių minučių jau sėdi automobilyje pakeliui į banką.

– Ar beldimas į duris kas vakarą vis kitoks? – neatlyžo Vebsteris.

– Žinoma, kad taip, kad tave kur. Aš pats jį sukuriu ir parodau jiems tik paskutinę akimirką.

Išgirdęs teisingą beldimą, vyrukas viduje atrakina duris; jei beldimas klaidingas – jis paspaudžia štai tą jungiklį, kuris aktyvina signalizaciją. Toks buvo šio vakaro beldimas.

Jis paskubomis pabeldė seką į stalą.

– Tokios melodijos ir tūkstantį kartų pakartojęs neprisiminčiau, – burbtelėjo Frostas, kurį, regis, labiau domino ne apiplėšimas, o gražuolės nuotraukose. – Hari, man ji atrodo neįkandama. Nekeisk jos.

Baskinas užvertė akis į lubas ir nenatūraliai atsiduso.

– Plyštu iš juoko, pone Frostai – neprilygstamas humoras. Ką gi, šį vakarą ta melodija nebuvo tokia jau neįkandama, tiesa? Krolas užsirakina su daugiau nei penkiais tūkstančiais svarų. Jo partneris Harisas nukrypuoja automobilio, ir, spėkit, kas atsitinka? Ponas Harisas skubiai kviečiamas prie telefono vestibiulyje. Skambina iš Dentono ligoninės Traumatologijos skyriaus... Gyvybės ir mirties klausimas. Klubo registratūra perduoda šią žinią pro garsiakalbius. Jis nužirglioja skersai vestibiulį, pakelia ragelį, o toji kekšė jam sako: „Prašome lukteleti minutėlę, tuojau pakviesime Kardiologijos skyriaus specialistą.“ Taip jau nutiko, kad jo senutės širdis išklerusi, taigi jis sukanda dantis ir laukia.

– Kas jam skambino? Vyras ar moteris? – paklausė Frostas.

– Moteris. Esą medicinos sesuo. Paleistuvė, kad ją kur. Taigi šitas sužlugėlis, šitas kretinas, šita arklio mėšlo krūva laukia visą amžinybę ir klausosi

tylos. Po kokių šešių minučių jis staiga susigriebia, kad galbūt jį kai kas mausto. Jis padeda ragelį ir surenka savo senutės namų numerį... Ji atsiliepia gyva ir sveika kaip prakeiktas ridikas. Taigi ateina jo eilė gauti priepuolį. Jis parlekia čia, subeldžia signalą. Jokio atsako. Pamėgina darsyk. Nieko. Galiausiai sukaupia drąsos ateiti ir man apie tai papasakoti. Mes su vaikinais atlekiame čia. Kone dešimt minučių užtrukome, kol kūju ir kirviu prasikirtome kelią į vidų, kur... Kokia staigmena! Pinigų nė kvapo, o Krolas tįso ant grindų su prakirsta makaule ir nustėręs spokso į mus. Ir koją jam dar ilgai skaudės toje vietoje, kur įspyriau.

Frostas sukando cigaretę ir perbraukė degtuku per stalą.

– Tai kas gi atsitiko? Kodėl neįkandamoji sistema nesuveikė?

Baskinas pažvelgė į stalą ir, paseilinęs pirštą, pamėgino nutrinti Frosto degtuko paliktą žymę.

– Jūs man tai ir paaiškinkite. Greitoji pagalba jį išsivežė, prieš man gaunant bet kokį logišką atsakymą.

Išsitraukęs šilkinę nosinaitę, jis dar kartą pamėgino išvalyti dėmę ant stalo.

– Kad jus kur perkūnai, šitos žymės jau neišvalysi.

Frostas išpūtė dūmų kamuolį dėmės link.

– Kuo, sakei, jis vardu?

– Krolas... Tomas Krolas.

Pro Baskino akis nepraslydo inspektoriaus krūptelėjimas, išgirdus pažįstamą vardą.

– Tik nesakykite, kad tas šunsnukis teistas? Nesakykite, kad savo pinigus saugoti pasamdžiau buvusį kalinį? Sulaužysiu jam abi prakeiktas kojas.

– Hari, gyvenk ir kitiems netrukdyk, – ramino jį Frostas. – Jei jis leidžia dirbti sukčiui, tada kodėl turėtum piktintis, kad tokį įdarbinai? Tomis Krolas metelius kitus atsėdėjo, tačiau jis – tik smulkus niekšelis. Iškrėsti kai ką panašaus į šį vakarą jam neužtektų parako. Kur tasai kitas apsaugos darbuotojas Harisas, kuris sulaukė to įtartino skambučio?

Baskino dėmesį, regis, išblaškė auksinių jo sąsagų žvilgėjimas.

– Jis... Na... Įvyko nelaimingas atsitikimas. Jis atsitrenkė į duris. Susigurino nosį, o paakiuose atsirado mėlynių. Išsiunčiau jį namo pailsėti.

– Tu – bjaurus šunsnukis, Hari, – išrėžė jam Frostas. – Tikiuosi, jis paduos tave į teismą.

– Kokia tiksliai suma buvo pavogta? – pasiteiravo Vebsteris supratęs, kad Frostas klausinėjo daug, tačiau prie esmės taip ir nepriėjo.

– Penki tūkstančiai šimtas trisdešimt du svarai sterlingai, – atsakė Baskinas. – Vienas ramesnių vakarų. Savaitės pabaigoje ši suma išauga kone iki dvidešimties tūkstančių.

Vebsteris brūkštelėjo tai į bloknotą.

– Kelintą valandą įvyko apiplėšimas?

– Apie penkios po vienuoliktos, – nerūpestingai atsakė Baskinas.

Frostas, kurio akys vėl nukrypo į merginų krūtines ir užpakaliukus nuotraukose tarsi kompaso rodyklė į šiaurę, staiga atsigręžė.

– Penkios po vienuoliktos? – pakartojo jis, netikėdamas savo ausimis. – Tai juk seniau nei prieš keturias valandas!

Baskinas skėstelėjo rankomis.

– Na ir kas? Aš apskritai nenorėjau skambinti policijai, tačiau mano brangiai kainuojantis advokatas paaiškino, kad neturiu kitos išeities, mat buvo įvykdytas nusikaltimas. Jūsų buvimas čia tėra formalumas, patenkinsiąs mūsų draudimo kompaniją. Kas man tie suknisti penki gabalai? Tik lesalas vištoms! Galiu susitaikyti su nuostoliais, bet ne su pažeminimu. Tas, kas nušvilpia mano piniginę, gauna tik skatikų, tačiau tam, kas šitaip purvu apdrebia mano gerą vardą, lūžta abi kojos. Todėl pats surasiu tą kalės vaiką. Jūs tik užsirašykite mano parodymus, eikite į barą išgerti mano sąskaita, o tada šiauškite lauk ir apie tai pamirškite. Purviną darbą palikite man.

Frostas papurtė galvą.

– Atleisk, Hari, tačiau ir mums patinka kulti įkliuvusius niekšelius. Tai vienas iš saujelės mums likusių malonumų. Į ką buvo sudėti pinigai?

Kampe stovėjo juodas stiklo pluošto portfelis. Baskinas jį paėmė ir parodė vyrams.

– Pinigai buvo sudėti į du tokius portfelius.

Jis ištiesė jį Frostui, kad šis atidžiau apžiūrėtų, tačiau inspektorius prasmego skradžiai žemę.

– Kur dingo tas senas žioplys?

– Senas žioplys čia, – pasigirdo balsas iš už stalo, kur klūpodamas Frostas kone nosimi badė vieną iš nuotraukų. – Paprasčiausiai žaviuosi tavo kolekcija, Hari.

Nė nesistengdamas nuslėpti pasididžiavimo, Baskinas tarė:

– Jei tave jaudina nepadorios nuotraukos, aš rasiu jų tau. Tačiau ar negalėtume kol kas susitelkti į svarbesnius reikalus?

Neatitraukdamas akių nuo nuogų merginų, Frostas pasiteiravo, ar per apiplėšimą niekas nepastebėjo nieko įtartino.

– Niekas nieko nematė, kad juos kur. Kažkoks išpera pasprunka su mano penkiais tūkstančiais svarų, ir niekas nieko nemato! – išprunkštė Baskinas.

Atrodė, kad Frosto susidomėjimas apklausa apskritai išgaravo. Jis nuplėšė vieną iš nuotraukų nuo sienos iš prikišo arčiau šviesos.

Senas kvailys visai neteko nuovokos, pamanė sau Vebsteris, nuspręsdamas perimti reikalus į savo rankas. Atidaręs duris, jis nužingsniavo iki netoliese esančių užpakalinių pastato durų. Pora pakopų žemyn, ir jis atsidūrė automobilių aikštelėje, kur naktinis vėjas tėškė jam į veidą keletą saujų lietaus. Nors ir buvo vėlyvas metas, aikštelėje vis dar stovėjo keli automobiliai. Penkios po vienuoliktos – per apiplėšimą – automobiliai, atvykstantys ir išvykstantys lankytojai veikiausiai čia zujo it skruzdėlės. Prie automobilio žingsniuojantis vyriškis su pora nedidelių stiklo pluošto lagaminėlių, galbūt pridengtų lietpalčiu, nebūtų patraukęs niekieno dėmesio.

Vengdamas liūties, jis grįžo į pastatą ir kone atsitrenkė į Baskiną, dantyse sukandusį storą cigarą.

– Tavo inspektorių palikau seilėtis prie tos kekšės nuotraukos. Spėju, kad vargšas senas žioplys

moters nematė nuo žmonos mirties, todėl jam varžteliai šiek tiek atsisuko.

Jis stumtelėjo Vebsterį į šalį, kad galėtų įsižiūrėti į iš pagrindinio kelio išsukantį ir balas aikštelėje taškantį automobilį.

– Kas čia dabar, po velnių?

Tai buvo „Ford Escort" – vienas iš nuovados ekipažų. Išlipę iš jo, du vyrai nuleistomis galvomis pasuko prie pagrindinių durų. Įsižiūrėjęs į atvykėlius žibinto šviesoje, Vebsteris juos atpažino. Kriminalistas inspektorius Alenas ir žavusis jo palydovas kriminalistas seržantas Ingramas. Jis nuskuodė į kabinetą perspėti Frosto.

Savimi patenkintą inspektorių Vebsteris rado įsitaisiusį ant stalo krašto. Jis tik suniurnėjo, išgirdęs apie Aleną, tačiau, Baskinui grįžus, čiupo striptizo šokėjos nuotrauką ir pasiteiravo klubo savininko, ar ji retušuota.

– Ką norite tuo pasakyti? – susiraukė Baskinas.

– Šiai damai trūksta plaukų tose vietose, kur paprastai tikėčiausi jų rasti.

Baskinas pažvelgė į nuotrauką rankos atstumu.

– Negi jūs toks neišmanėlis? Striptizo šokėjos turi pasigražinti, prieš stodamos priešais žiūrovus. Suprantate, natūralus, neprižiūrimas žmogaus kūnas gali pasirodyti atstumiantis.

Frostas numetė cigaretę ant grindų ir užmynė visu svoriu.

– Anksčiau minėjote, kad viena jūsų šokėjų šį vakarą nepasirodė darbe?

– Tikrai taip. Pola Grei, viliokė mokinukė.

Tarsi aplodismentų laukiąs artistas scenoje, Frostas atsigręžė į Vebsterį, o šis buvo gana mielaširdingas, kad tyliai jam paplotų. Senas kvailys ne visada yra toks bukas, koks apsimeta.

– Ji šoka vilkėdama mokyklinę uniformą, – kalbėjo Baskinas. – Leidžia seniems iškrypėliams žiūrovams patikėti, kad jie žiūri į drabužius nuo savęs plėšiančią sultingą nepilnametę. Atvirai sakant, esame priversti gerokai pritemdyti šviesas, kad jie nepastebėtų, kokia sena tarka ji yra iš tikrųjų – juk nenorime atbaidyti pelną nešančių klientų.

Staiga į galvą jam šovė mintis, privertusi sustingti vietoje.

– Palaukite, juk nenorite pasakyti, kad ji kažkaip susijusi su apiplėšimu, tiesa? – sakydamas tai, jis ėmė tikėti tokia galimybe. – Nors luktelėkite. Tai gana logiška. Turėjau sumoti tą pačią minutę, kai ji nepasirodė darbe. Ji puikiai žinojo vidinę tvarką... Taip pat galėjo apsimesti skambinusia slauge.

– Ne, – paprieštaravo Frostas, – tai negalėjo būti ji. Kol jus čia plėšė, ją miškuose į bučiuoklę spardė garsusis Dentono „siaubas su gobtuvu".

Purtydamas galvą iš nuostabos, Baskinas klausėsi inspektoriaus pasakojimo apie šios nakties įvykius.

– Inspektoriau, kas, būdamas sveiko proto, mėgintų išprievartauti Polą? Galėjai ją turėti bet kada vos už pakelį cigarečių, o jei jų pritrūktum, ji tau duotų į skolą.

Durims atsilapojus ir pro jas įsiveržus Alenui su Ingramu, jo veidą perkreipė susierzinimas.

– Kokia velniava? Pašaliniams į šį kabinetą draudžiama. Keliaukite lauk!

Nekreipdamas dėmesio į Baskiną, Alenas ėjo tiesiai pro jį prie už stalo stovinčios susitaršiusios figūros.

– Frostai, ką, po galais, čia veiki? Juk sakiau, kad tai mano tyrimas.

Baskino akys lakstė nuo vieno inspektoriaus prie kito.

– Negali būti. Nejaugi dėl šito susimušite? Jūs tik raskite mane apiplėšusį juokdarį, o pinigus galite pasidalyti tarpusavyje.

– Jus apiplėšė? – suspigo Alenas, mėgindamas nuslėpti šypseną. – Varge, varge, kokia tragedija! Kokia suma dingo? Tikiuosi, ne skatikai?

Prie patyliukais kikenančio Aleno klusniai prisidėjo į sieną atsišliejęs Ingramas.

– Šitą giesmelę aš jau girdėjau iš jūsų nuovados klouno, – sušnarpštė Baskinas, galva linktelėdamas Frosto link. – Jei jūs čia ne dėl apiplėšimo, tada ko, po velnių, jums reikia?

Alenas sukryžiavo rankas ant krūtinės ir, prikandęs lūpą, kad nesusijuoktų per anksti, ėmė siūbuoti ant kulnų. Kaip jam patiks pranešti Frostui, kad ta jo rasta penkiolikmetė mokinukė iš tikrųjų buvo sena šliundra. Koks idiotas šitaip apsiriktų?

– Pone Baskinai, ar pažįstate merginą, vardu Pola Grei?

Deja, Baskinui nė nespėjus praverti lūpų, į pokalbį įsikišo Frostas.

– Pola Grei? Tas vardas man kažkur girdėtas! – Jis ėmė belsti sau į kaktą, apsimesdamas, kad yra

susikaupęs, ir galiausiai triumfuodamas spragtelėjo pirštais. – Ak, taip! Pola Grei, viliokė mokinukė. Ji dirba Hariui. Tai ją šį vakarą užpuolė Dentono miškuose. Alenai, nejaugi tu viso šito nežinojai?

Visiškai sutrikęs Alenas liovėsi siūbavęs.

– Po perkūnais, aišku, kad žinojau. Ką tik gavome jos parodymus. Tačiau kas pasakė jums?

Frostas kukliai gūžtelėjo pečiais.

– Loginis mąstymas.

– Ar čia asmeniškas pokalbis, ar įsitraukti gali bet kas? – aikštingai paklausė Baskinas.

Alenas nukreipė savo dėmesį į klubo savininką.

– Jūsų darbuotoją Polą Grei šį vakarą žiauriai sumušė. Ji tvirtina, kad jai grasinote, jei ji laiku nepasirodys klube.

– Ji nemelavo, – linktelėjo Baskinas.

– Ji pramigo, – piktai kalbėjo Alenas, – todėl, norėdama sutaupyti laiko, apsivilko sceninį kostiumą namuose ir nusprendė sutrumpinti kelią per miškus, kur viskas ir įvyko. Šunsnukis ją užpuolė, užmaukšlino kažką ant galvos ir smaugė tol, kol ji neteko sąmonės.

Baskinas išsitraukė iš burnos cigarą ir nupurtė seiles nuo galiuko.

– Jei jis tikėjosi pačiupsiąs nepilnametę, tada jo širdis turėjo sudužti į šipulius, nutraukus maišą jai nuo galvos. Jei neklystu, ta sena karvė jau kitą mėnesį turėtų išeiti į pensiją.

– Tavo širdis tokia pat didelė ir šilta kaip Golders Grino krematoriumas, – pasakė Frostas.

– Bet jis teisus, – įsiterpė Ingramas, žengdamas į kabineto vidurį. – Mes manome, kad kaip tik

todėl jis sumušė ją, o ne išprievartavo. Jį traukia jaunutės mergaitės, o Pola tapo tikru nusivylimu.

Piktu žvilgsniu Alenas perspėjo Ingramą, kad šiam atsirūgs, nugvelbus šeimininko šlovę.

Pasinaudodamas situacija, Vebsteris pamėgino lyžtelėti Alenui padus, vildamasis pagerinti savo šansus būti perkeltas į jo komandą.

– Sere, kaip sekasi paieška miškuose? – mandagiai pasiteiravo jis.

– Paieška? – užkriokė Alenas. – Nė neklausk manęs apie paiešką. Tai farsas! Abejoju, ar nors pusė komandos narių blaivūs. Atšaukiau ją iki rytojaus ryto.

Pažvelgęs į Vebsterį, jis susmeigė akis į Frostą.

– Rytoj devintą ryto rengiu susirinkimą. Tu buvai nusikaltimo vietoje, kai auka buvo rasta, todėl noriu, kad dalyvautum.

– Žinoma, – atsakė Frostas svarstydamas, kaip čia bent valandą nusnūdus. – Tačiau negalėsiu užsisėdėti. Ryte manęs dar laukia skrodimas.

Pažadėjęs Baskinui sugrįžti ryte iškart, kai tik gaus abiejų apsaugos darbuotojų parodymus, Frostas davė ženklą rūsčių žvilgsnių mūšį su Ingramu pradėjusiam Vebsteriui, kad atėjo metas keliauti. Jie jau žengė pro duris, kai Alenas iššovė finalinę salvę.

– Juk spėsi surašyti viršvalandžių deklaraciją iki ryt ryto, tiesa? Rytoj paskutinė diena suvesti viską į kompiuterį.

– Žinoma, – nevalingai atsakė Frostas, jo smegenims suspigus iš siaubo. Prakeikta viršvalandžių deklaracija! Nejaugi atėjo laikas? Sukdamas galvą

dėl nusikaltimų statistikos ataskaitos, jis visiškai apie tai pamiršo. Frostas paskubomis užvėrė paskui save duris, kol Alenas nesumąstė paminėti dar daugiau nemalonių dalykų, kuriuos privalu atlikti.

Kai čaižant lietui vyrai skersai stovėjimo aikštelę ėjo nulenktomis galvomis, Frostas paliepė Vebsteriui, kad šis primintų jam apie viršvalandžių deklaraciją, vos tik jie įžengs pro nuovados duris.

– Žinoma, – atsakė Vebsteris. Regis, tai buvo „firminis" šios nakties atsakymas į klausimus.

Nuovados jie taip ir nepasiekė. Operatyviojo valdymo centras nukreipė juos į Dentono ligoninę ištirti nusiskundimo apie kažkokį tipą, šmižinėjantį po medicinos seserų poilsio kambarį.

Ridlis atsiprašinėjo, kaip tik mokėjo.

– Jaučiuosi bjauriai, užkraudamas tai jums ant pečių, inspektoriau, bet daugiau nieko neturime.

– Konstebli, tikiuosi, supranti, – atsakė Frostas griežtai, stengdamasis užgniaužti pasimėgavimą, – kad trukdai man pasirūpinti viršvalandžių deklaracija.

(6)

– Tai buvo siaubinga, – pasakojo smulkutė medicinos sesuo. – Jis spoksojo tokiomis bauginamai krauju pasruvusiomis akimis... O jo burna seilėjosi.

„Aš taip pat seilėčiausi užtikęs tave pusnuogę“, – pamanė Frostas.

Trumpučius naktinius baltinius vilkinti slaugė mėgavosi visų į ją nukreiptu dėmesiu ir, norėdama padėti kitoms trims medicinos seserims, mintyse darsyk išgyveno įvykį. Nė viena jų nebuvo vyresnė nei dvidešimties ir nebevilkėjo savo uniformos.

– Nusimetusi visus drabužius... Visus... Susivokiau neužtraukusi užuolaidų. Priėjusi prie lango to padaryti, išvydau jį.

„Pasisekė šunsnukiui!“ – pamanė Frostas.

Tarp klausytojų nuvilnijo susijaudinimo virpulys.

– Aš suklykiau, – pasakojo ji. – Maniau, jis mėgins veržtis į vidų, ir tegalėjau galvoti apie tą išprievartautą slaugę. Mane apėmė siaubas.

Frostas palinko artyn ir patapšnojo jai per šiltą, virpančią, jauną rankutę.

– Nesijaudink, mieloji. Mes prigriebsime jį.

Aštrus sesers Plamer, už haremą atsakingos eunuchės, nepritarimo kostelėjimas privertė Frostą nedelsiant patraukti nuo slaugės rankas. Pailgo, aštrių bruožų veido ir blizgančių, įtarių akių sesuo

Plamer, liesa, apgailėtinai atrodanti penkiasdešimtmetė, buvo atsakinga už medicinos seserų bendrabutį.

– Ji labai panaši į mane prieš apendikso operaciją skutusią slaugę, – vėliau prisipažino Frostas Vebsteriui. – Ji tikėjo, kad vyro varpa tėra rankena, už kurios jį galima pakelti.

Apieškojęs teritoriją, Vebsteris grįžo.

– Jokių ženklų, kad čia kieno nors būta, – pranešė jis trokšdamas pasilikti su pusnuogėmis slaugėmis, o Frostą išsiųsti pamaklinėti tamsoje ir šaltyje.

Slaugės naktinukai pradėjo slinkti žemyn, colis po colio atidengdami dailias, stangrias, jaunas ir švelnias jos krūtis tarsi debesys kalnus. Frostas svarstė, kaip užvilkinti apklausą iki kulminacijos, bet eunuchė suriko: „Sesute! Prisidenk!", ir grėsmė išgaravo.

– Sprendžiant iš jo bėgimo krypties, – tarė mažoji slaugė, – manau, jis įsmuko į pagrindinį ligoninės pastatą.

„Dabar ji man tai sako", – pamanė Vebsteris.

– Inspektoriau, galbūt jums vertėtų apieškoti ligoninę? – gergždžiančiu balsu pasiūlė sesuo Plamer. – Slaugėms jau laikas miegoti. Visų jų rytoj laukia sunki darbo diena.

Medicinos seserys atrodė pernelyg budrios ir susijaudinusios, kad užmigtų, tačiau Frostas buvo priverstas suprasti užuominą.

– Kruopščiai iššukuosime visą ligoninę, – patikino jis. – Jei jis vis dar čia, mes rasime jį.

Frostas su Vebsteriu grįžo į pagrindinį pastatą.

– Nuo ko ketinate pradėti paiešką? – pasiteiravo Vebsteris.

Frostas išsišiepė.

– Drauguži, juk nemanei, kad kalbėjau rimtai, ar ne? Man reikėjo nuraminti mažąją slaugę. Tas tipas neketino slampinėti po ligoninę. Jo pėdos jau seniai ataušo.

– Negalite būti tuo toks tikras.

– Teisybė, drauguži, – sutiko inspektorius, – tačiau ši vieta – tikras prakeiktas triušių urvas. Net jei jis vis dar čia, mes jo niekaip nerasime, tad kam vargintis?

– Jis galėtų būti mūsų prievartautojas, – nenusileido Vebsteris spirdamasis, kad reikalai būtų tvarkomi taip, kaip dera. – Vieną medicinos seserį jis jau užpuolė.

Frostas pašaipiai nusikvatojo.

– Prievartautojas, drauguži? Manai, drabužius nuo jaunų paukštyčių plėšiantis ir ką nori su jomis darantis tipas pasitenkins žvilgtelėjimu pro langą? Čia lankėsi tik nekaltas smalsuolis, kuriam pakanka iš tolo spoksoti į sniego baltumo šlaunį, ir, patikėk, aš tam šunsnukiui pavydžiu. Toji mažoji slaugė – tikra pasileidėlė, jei kada tokią esu matęs.

Ketvirtą valandą ryto ligoninė buvo apleista ir niūri vieta. Frostas patikino Vebsterį, kad šią valandą miršta daugiau pacientų nei bet kuriuo kitu paros metu.

– Jei išgirsti koridoriumi riedančią lovą su ratukais, ja greičiausiai gabenamas lavonas...

Jie ėjo koridorių labirintu pro tik naktinės pamainos slaugės stalinio šviestuvo apšviestas

palatas, pro grupelę susijaudinusių artimųjų, kalbančių su mažuoju azijiečių kilmės gydytojūkščiu, liūdnai purtančiu galvą, – „Dar vienas kūnas pakeliui", – tarė Frostas, – pro niekieno neprižiūrimus deguonies balionus ir raudonomis ligoninės antklodėmis apkrautas lovas su ratukais.

Pasiekę posūkį, kuris turėjo nuvesti juos prie durų, jie išgirdo medicinos sesers klyksmą.

Vyrai pasileido bėgti; netekęs kvapo Frostas šnopavo, gerokai atsilikdamas nuo konsteblio.

– Ten! – sušuko Vebsteris.

Akinamos panikos apimta perbalusi slaugė klupinėdama artėjo prie jų. Pakėlusi akis ir pravėrusi lūpas, ji jau buvo pasirengusi suklykti dar kartą, tačiau išvydo jos link skubančius du nepažįstamuosius. Vebsteris ją pasiekė pirmasis. Jis pamojavo policininko pažymėjimu.

– Viskas gerai, sesute, mes esame policijos pareigūnai. Kas nutiko?

Pernelyg išsigandusi, kad prabiltų, ji tik žvalgėsi tai į Vebsterį, tai į Frostą. Galiausiai, vis dar virpėdama, pamojo pravirų sandėlio durų link.

– Ten – vyras. Nuėjau atsinešti švarių paklodžių. Jis buvo klaikus...

– Apsižvalgykime, – tarė Vebsteris, atsargiai žengdamas į sandėlį ir apgraibomis ieškodamas šviesos jungiklio. Fluorescencinės lempos, regis, pasipiktino pažadintos tokią absurdišką valandą, bet galiausiai neryžtingai spragtelėjusios įsižiebė ir užtvindė patalpą šalta, melsva šviesa.

Erdvioje patalpoje buvo pristatyta medinių lentynų, tvarkingai prikrautų sulankstytų antklodžių,

patalynės, guminių paklodžių ir pagalvių. Ištvirkusio įsibrovėlio – nė ženklo. Vebsteris apsižvalgė.

– Čia nieko nėra, – tarė jis slaugei, nervingai besisukiojančiai prie durų.

Įsidrąsinusi pasirodžius policininkams, ji užėjo į vidų ir ėmė atidžiai žvalgytis norėdama juos įtikinti, kad tai nėra vien tik jos vaizduotės vaisius.

– Čia kažkas *buvo*, – nenusileido ji.

Traukydamas nosį, Frostas įlingavo paskui juos.

– Čia siaubingai dvokia... – Jis dar kartą truktelėjo nosimi, atidžiai apžiūrinėdamas lentynas, nepraleisdamas nė menkiausios smulkmenos. – Aš šnipinėju mažąja savo akimi... Kažkas ant viršutinės lentynos... Ten!

Vebsteris žvilgsniu nusekė jo pirštą, tačiau nieko nematė. Jis sugriebė medinį stelažą ir papurtė, lyg obuolius nuo obels kréstų.

– Nagi, snargliau. Lipk žemėn arba pats tave nutempsiu.

Ant viršutinės lentynos sukrauta antklodžių krūva susiūbavo ir nuslydo žemėn. Iš po jų išsikapanojo purvinas rudas paltas, o į juos pažvelgė dvi paraudusios akys. Užuodęs į veidą padvelkusį dvoką, Vebsteris iš pasibjaurėjimo nusigręžė.

– Aš nepadariau nieko blogo, – inkštė vyriškis.

– Nieko blogo? – suriko Frostas. – Tu pasmardinai visą ligoninę.

– Ko tau reikia? Narkotikų? – griežtai paklausė Vebsteris, senyvam, septintą dešimtį įpusėjusiam valkatai sunkiai stojantis.

Žemo, susikūprinusio vyriškio akys buvo mažos, įdubusios ir paraudusios; jo veidas riebaluotas,

apžėlęs pražilusia juoda barzda. Didelė siauručių raudonų sausgyslių išvagota nosis maldavo skubaus nosinės dėmesio. Susivėlę plaukai krito ant purvu pastandintos rudo palto, kuris prieš daugelį metų buvo pasiūtas gerokai stambesniam vyrui, apykaklės. Jo rankos pajuodusiais, nulūžinėjusiais nagais pasiekė ant viršutinės lentynos likusį rudą portfelį, kurį jis globėjiškai prispaudė prie krūtinės.

Frostas pažino jį iš pirmo įkvėpimo.

– Po galais, Voli, nejaugi ligoninėje dar maža mikrobų, kad atvilkai čia savuosius?

– Aš jau senas, pone Frostai. Paprasčiausiai ieškau, kur priglausti galvą nakčiai. – Jam ant nosies galiuko sužibo lašelis. Vyriškis stipriai truktelėjo nosimi ir neleido jam nukristi.

– Taigi nusprendei pailsinti savo vargšę makaulę atsirėmęs į slaugių poilsio kambario langą?

– Nenutuokiau, kad jame kas nors yra... Kalbu nuoširdžiai. Atsitiktinai žvilgtelėjau į vidų kaip tik tada, kai ji pažvelgė lauk. Mūsų žvilgsniai lyg ir susitiko.

– Skamba lyg scena iš meilės romano, – pasišaipė Frostas. – Jei neketinai nužiūrinėti pusnuogių seselių, tai ko ten basteisi? Ir ką slepi savo portfelyje?

Frostas ištiesė ranką prie jo, tačiau Volis susigūžęs atsitraukė, gniauždamas portfelį iš visų jėgų. Frostui sunkiai pavyko išplėšti portfelį valkatai iš nagų ir žvilgtelėti vidun. Drabužių skutai, maisto likučiai ir trys ketvirčiai nugerto vyno butelio.

– Tikiuosi, nenugvelbei kieno nors laboratorinio mėginio, – tarė Frostas. Jis atkimšo butelį ir

atsargiai pauostė. – Arba čia denatūratas, arba tas skystis, kuriame jie marinuoja žmonių organus. Ar šito atsivilkai čia ieškoti?

– Pone Frostai, savo motinos kapu prisiekiu, – verkšleno valkata, – nieko neketinau vogti. – Stiprus truktelėjimas nosimi sustabdė dar vieną Niutono žemės traukos dėsniui paklūstantį lašelį. – Aš tesu vargšas senis, ieškantis prieglobsčio.

– Na, čia jo tikrai nerasi, – tarė Frostas, – todėl keliauk lauk, kol pats tavęs neišspyriau.

– Inspektoriau, aš jau senas. Numirsiu, jei išsiųsi mane į šaltį.

– Pažadai, pažadai, – atrėžė Frostas. – Kodėl neini miegoti į savo įprastą guolį?

– Savo įprastoje vietoje apsistoti negalėjau. Šalia jos budėjo policininkas.

– Policininkas? – pakartojo Frostas. – Luktelėk, apie kurią įprastą vietą kalbi?

– Viešąjį tualetą už Turgaus aikštės. Mudu su Benu Kornišu paprastai prisiglaudžiame vienoje iš kabinų.

– Daugiau su juo nebesiglaustysi, – tarė Frostas ir kuo švelniau pranešė jam liūdną žinią.

Nuoširdžiai prislėgtas, valkata pasirėmė į medinę lentyną.

– Inspektoriau, mudu buvome artimi bičiuliai. Benas nevalgė kaip reikia. Jis vartojo narkotikus – badėsi juos adata. Sakiau jam, kad jie galiausiai pražudys jį, bet jis nesiklausė. – Akimirką vyriškis paniro į prisiminimus ir netrukus vėl prašneko: – Ar su savimi jis turėjo bent kiek pinigų? Jis sakėsi duosiąs man šiek tiek maistui. Pažadėjo.

– Deja, Voli. Jo kišenėse švilpavo vėjai. Tiesą sakant, jose apskritai nieko neradome, – pasakojo Frostas. – O dabar keliauk.

Valkatos veidas persikreipė.

– Pone Frostai, privalai mane areštuoti. Įkišk mane nakčiai į cypę. Aš nužiūrėjau tą slaugę... Kiekvieną jos kūno lopinėlį mačiau. Aš troškau jos. Mano galvoje sukosi nepadorios mintys. Nusipelniau būti užrakintas.

– Voli, nereikėjo tau kudašiaus nešti. Ji sakėsi tavimi susižavėjusi. Dabar šuoliuok arba liepsiu savo kolegai gerai spirti tau pasturgalin.

– Meldžiu, inspektoriau. Pažiūrėk, koks oras. Išsiuntęs mane lauk, pasirašysi mano mirties nuosprendį!

Jis demonstratyviai mostelėjo langų link, o vėjas, tarsi laukęs eilės pasirodyti, sviedė stiprų gūsį tiesiai į juos.

Sveikas protas prieštaravo, tačiau Frostas galiausiai suminkštėjo.

– Gerai jau, Voli. Čiuožk į nuovadą ir pasakyk seržantui Velsui, kad liepiau tave nakčiai užrakinti. Pasakyk jam, kad įtariu tave prisidėjus prie tarptautinio masto deimantų kontrabandos.

Purvas aplink valkatos lūpas suskeldėjo, šiam murmant padėkos žodžius. Žvilgsniais jie nulydėjo jį, krypuojantį koridoriumi, rankose gniaužiantį portfelį su visu savo gyvenimo turiniu. Tada Frostui priešais akis iškilo ryškus Beno Kornišo veidas ir tos rėkiančios akys: „Kvaily neraliuotas... Tu kai ką pražiopsojai." Vėliau jis suprato, kad Volis atsakė į jo klausimus, tačiau jis to nesuvokė.

Vebsteris kažką pasakė.

– Ką sakai, drauguži?

Vebsteris prisikišo elektroninį laikrodį sau po nosimi.

– Dvylika po ketvirtos. Verčiau grįžkime į nuovadą.

Frostas susiraukė. Nuovada simbolizavo nusikaltimų statistikos ataskaitą, viršvalandžių deklaraciją ir dar velniai žino kokį popierizmą, kantriai laukiančius jo dėmesio. Jis susimąstė. Neabejotinai turi būti dar kai kas, ką jiems reikėtų atlikti, užuot grįžus į nuovadą. Jis prisiminė apsaugos darbuotoją Tomį Krolą iš „Kokosų giraitės". Kodėl gi jiems jo neapklausus? Tam jie sugaiš bent jau gerą valandą.

– Aš ieškau tipo, pavarde Krolas, – kreipėsi jis į nuo lentynų patalynę traukiančią slaugę. – Šį vakarą jis atvyko su sutrenkta galva.

– Inspektoriau, jums nusišypsojo sėkmė, – atsakė ji. – Jis paguldytas į mano palatą. – Moteris susiraukė pasižiūrėjusi į mažytį savo laikroduką. – Tačiau jau labai vėlu.

– Sesute, neklausčiau, jei tai būtų nesvarbu, – neatlyžo Frostas. O kas gali būti svarbiau už išsisukinėjimą nuo nusikaltimų statistikos sudarymo?

Jie nusekė paskui ją į ankštą palatą, kurioje virš stalinės lempos apšviesto rašomojo stalo palinkusi jaunutė slaugė praktikantė nervingai stebėjo dvi eiles miegančių, šnarpščiančių ir aimanuojančių pacientų vildamasi, kad nė vienas jų neiškeliaus anapilin prieš grįžtant kitai medicinos seseriai.

– Tylu, ramu, – raportavo ji su palengvėjimu. Praktikantei nė nespėjus sakinio pabaigti, vienas iš pacientų sukliko ir paplūdo krauju.

– Dar vienas morgo klientas, – Frostas sušnabždėjo Vebsteriui.

– Ponas Krolas guli paskutinėje eilės lovoje, – nurodė sesutė ir drauge su praktikante nuskubėjo malšinti kilusios krizės.

Batams girgždant ant gausiai išvaškuotų grindų, jiedu nusėlino prie galinės lovos, kurioje parpė vyriškis žebenkšties veidu su pleistru užklijuota kakta. Nusegęs ligos istoriją nuo lovūgalio, Frostas ėmėsi atidžiai ją tyrinėti.

– Hm. Atrodo, kad abu jo galai dirba taip, kaip priklauso. Drauguži, papurtyk jį.

Švelnus Vebsterio krestelėjimas prilygo dešimčiai balų pagal Richterio skalę. Krolas knarktelėjo, paspringo ir plačiai atmerkė akis, dairydamasis į šalis ir mėgindamas atpažinti tamsoje virš jo palinkusias figūras. Jis sugriebė naktinį šviestuvą savo pašonėje, su nuostaba mirkčiodamas, šiam įsižiebus.

– Sveikas, Tomai, – tarė Frostas apsimestinai rūpestingu balsu. – Kaip laikaisi?

Prisitraukęs kėdę prie lovos, jis prisėdo.

– Pone Frostai! – Iš po pagalvės Krolas iškniso rankinį savo laikrodį. – Dabar ketvirtis po ketvirtos ryto!

– Žinau, – sutiko Frostas. – Vos išgirdęs, kad tu čia, mečiau visus darbus į šalį, kad tave aplankyčiau. Tu – tikras didvyris, Tomai, tikras suknistas didvyris.

– Didvyris? – lyg aidas nerimastingai atkartojo Krolas. Pokalbiai su inspektoriumi jį visada glumino.

– Gindamas pono Baskino pinigus nuo plėšikų, kovojai lyg tigras. Kaip tavo vargšė galva?

Krolas pačiupinėjo pleistrą ir susiraukė.

– Siaubingai, pone Frostai. Skausmas veria it įkaitintas durklas.

Frostas užjausdamas linktelėjo ir nužvelgė palatą. Slaugės sugebėjo nuraminti pacientą ir dabar taisė bei lygino patalynę.

– Tomai, papasakok mums, kas nutiko.

– Pone Frostai, ne ką tegaliu papasakoti. Viskas įvyko taip greitai.

– Tomai, taip sakydavo mano meilužės.

Krolas per prievartą šyptelėjo. Frostas mokėjo priversti jį nervintis. Jis taip pat troško, kad inspektorius pristatytų šalimais besisukinėjantį barzdotą tipą. Jo veidas atrodė toks apgailėtinas, kad galėjai palaikyti jį laidojimo biuro agentu.

– Štai kaip viskas buvo: Bertas nuėjo atvaryti automobilio, o aš kaip visada užsirakinau viduje. Po kokių penkių minučių išgirstu sutartą beldimą. Be abejonės, pamanau, kad tai Bertas.

– Be abejonės, – pritarė Frostas.

– Atšaunu ir atidarau duris jį įleisti, kai... Taukšt! Guliu ant grindų su kaip reikiant prakirstu pausiu.

– Ar matei, kas tau užvožė? – pasiteiravo barzdotasis tipas.

– Matyti nemačiau, bet pajutau nejuokais, – atsakė Krolas, pirštais vėl atsargiai glostydamas

pleistru užlipdytą žaizdą. – Nuo smūgio netekau sąmonės. Prabudau jau ligoninėje su nuo iš skausmo plyštančia galva. Pone Frostai, nesu skystablauzdis, tačiau atrodo, tarsi mano kaukolė būtų skilusi perpus.

– Kartą mačiau nelaimėlį perskelta kaukole, – tarė Frostas. – Jo makaulę pervažiavo dviaukštis autobusas, pilnas keleivių. Aštuoni jų pirmajame aukšte netgi stovėjo stati. Iš pradžių pasigirdo neįprastas traškesys ir žlegėjimas, o tada visur pasipylė kraujas ir smegenys. Jo akys iššoko tiesiai iš akiduobių. Radome jas nusiritusias į kanalizacijos nuotaką. Tą vakarą turėjau prisiversti suvalgyti savo vakarienę, – prisiminęs šią liūdną akimirką, jis nusišypsojo, bet tuojau pat vėl surimtėjo. – Tomai, kur padėjai pinigus?

Vis dar krečiamą šiurpo nuo autobuso aukos pasakojimo Krolą iš vėžių išmušė netikėtas Frosto minčių posūkis.

– Pinigus? Kokius pinigus, pone Frostai?

– 5132 svarus, kuriuos judu su Bertu Harisu nušvilpėte, – įsikišo barzdyla.

– Kad aš krisčiau negyvas, jei meluoju, pone Frostai... – prakalbo Krolas, prispaudęs delną prie širdies, tačiau Frostas jį nutraukė, dar nespėjus ilgiau paerzinti likimo.

– Tomai, tai vidaus darbelis. Kad ir kas tai padarė, jie žinojo susitarimą ir to vakaro beldimo signalą. Šią informaciją turėjo trys asmenys: ponas Baskinas, Bertas ir tu...

Krolo galva susmego giliau į pagalvę, o žvilgsnis išdavė nusivylimą dėl įtarimų.

– Pone Frostai, tokia mintis – absurdiška. Pažvelkite į mane. Sužeistas fronto linijoje. Kažkas man vos nesuskaldė makaulės.

– Bet nesuskaldė, – kantriai aiškino Frostas. – Jei tavo smegenys būtų ištaškytos po pono Baskino kabineto grindis ir sienas, na, tada galbūt tavimi ir patikėčiau, bet dabar...

Krolui nespėjus susivokti, Frostas prisėlino artyn ir nuplėšė pleistrą jam nuo kaktos. Surikęs Krolas pliaukštelėjo delnu žaizdą, tačiau Frostui reikėjo tik akimirkos.

– Šuniui ant uodegos nuėjęs pleistras, Tomi. Esu matęs susijaudinusių bedančių moterų įkandimų, padariusių daugiau žalos.

– Mano sužalojimai vidiniai, pone Frostai, – atsakė Krolas, pirštu paliesdamas kaktą, kad įsitikintų, ar ši nekraujuoja. – Išorėje jų nepamatysite.

Palatoje veiksmo netrūko. Apžiūrėti supanikavusio paciento įplasnojo azijiečių kilmės gydytojas, kuris, regis, šiąnakt budėjo vienas. Tik tada Frostas pamatė, kad visas slaugės praktikantės uniformos priekis išteplotas tamsiai raudonu krauju. Antroji slaugė ruošė kraujo perpylimo aparatą. Ji mostelėjo Frostui palikti palatą.

– Tomi, mes dar pasikalbėsime rytoj, – tarė inspektorius, traukdamasis nuo lovos.

Krolas pasirėmė ant rankų ir mėgino pakilti.

– Pone Frostai, aš to nepadariau. Prisiekiu...

– Tikiu tavimi, – nušvito Frostas. – Jei pasakysi, kur paslėpei pinigus, patikėsiu dar labiau.

Pasiekę pagrindinį koridorių, jie buvo priversti prisispausti prie sienos, kad praleistų lovoje su

ratukais pacientą gabenantį budėtoją. Pacientas, kurio galvą dengė baltų kaip išblyškęs jo veidas tvarsčių kalnas, atrodė lyg šimtametis senolis.

Tai buvo automobilio partrenktas vyriškis.

Be penkiolikos penktą valandą ryte Dentono policijos nuovada panėšėjo į niūrų mauzoliejų, o Maleto pasiūlytos gėlės būtų tik dar labiau pabrėžusios laidotuvių atmosferą. Patalpose aidėjo šalta tuštuma. Skyriuje budėjo du pareigūnai: policijos seržantas Velsas ir dispečeris konsteblis Ridlis. Priimamajame susikūprinęs Velsas spoksojo į kompiuterio jam mestą sprogstamąjį užtaisą.

Registracijos numeriai, rasti ten, kur buvo partrenktas senukas, buvo suvesti į pagrindinę nesuvokiamos apimties Svonsio kompiuterinę duomenų sistemą. Atsakymas skambėjo taip:

Registracijos numeris: ULU 63A

Apmokestinimo kategorija: Asmeninis turtas / Smulki nuosavybė

Markė / Modelis: „Jaguar" 3.4

Spalva: Mėlyna

Registruotas savininkas: Rodžeris Čarlzas Mileris

Adresas: Halio namų gatvė 43, Dentonas

Kompiuteris nepaminėjo tik vieno – Rodžeris Mileris buvo gyva bėda. Didelė bėda. Jo tėvas seras Čarlzas Mileris buvo Dentono rinkimų apygardos atstovas parlamente. Jis, beje, buvo dar didesnė bėda. Jam nestigo nei pinigų, nei įtakos, o jo verslas apėmė saugos tarnybas, leidyklas ir komercines

radijo stotis. Nuolat savo laikraščiuose policiją kritikuojantis seras Mileris buvo amžinas policijos viršininko galvos skausmas. O jo sūnelis Rodžeris, išpaikintas dvidešimtmetis vaikiščias, pastūmėjo septyniasdešimt aštuonerių Albertą Hikmaną į mirtį.

Velsas atsigręžė į Ridlį, kad pasiteirautų, kaip šiam sekasi susisiekti su kriminalistu inspektoriumi Frostu.

– Operatyviojo valdymo centras ponui Frostui, prašome atsiliepti.

Ridlis nenuilsdamas kartojo žinutę, tačiau nuspaudęs priėmimo mygtuką sulaukdavo tik šnypštimo.

– Seržante, jie vis dar neatsako.

– Po velnių! – nusikeikė Velsas, siekdamas telefono. Surinkęs pirmuosius du Maleto namų numerio skaitmenis, jis persigalvojo ir trenkė ragelį atgal. – Manai, turėčiau paskambinti Maletui?

– Seržante, spręsti jums, – nė trupučio nepalengvindamas situacijos atsakė Ridlis. – Vadovaujate jūs.

– Niekam aš nevadovauju, kad tave kur. Tai Frosto darbas... Ar bent turėtų būti. Jo rangas aukščiausias.

Jis vėl ištiesė ranką telefono link. Ir vėl sudvejojo. Frosto dėka Velsas dar sykį atsidūrė jau pažįstamoje situacijoje be išeities. Susisiekęs su Maletu, jis būtų ilgai baudžiamas už sutrukdymą ir iniciatyvos stoką. Tačiau jeigu jis nepaskambins jam, Maletas sakys: „Kur tavo sveikas protas, seržante? Jei su tyrimu susijęs toks svarbus asmuo kaip seras

Čarlzas Mileris, nereikia nė krislelio logikos, kad suprastum, jog noriu apie tai žinoti." Bet kuriuo atveju jis suteiktų nuovados viršininkui puikų pretekstą nepatenkinti kito seržanto paaukštinimo prašymo.

Velsas norėjo palūžti ir apsiašaroti dėl visos šios neteisybės, bet jo dėmesį nuo savęs gailėjimosi atitraukė priimamajame pasklidęs siaubingas dvokas. Seržantas lėtai suko galvą tol, kol išvydo, iš kur jis sklinda.

– Eik lauk, – suurzgė jis patenkintas, kad pagaliau rado tą, kam išlieti susikaupusį garą. – Nešdinkis, kol nenupurškiau tavęs gaisrinės žarna.

Rudu lietpalčiu apsigaubusi figūra, rankose gniaužianti portfelį, prisiartino prie jo.

– Atėjau pasiduoti į policijos rankas, – tarė Volis Pitersas. – Mane siuntė ponas Frostas.

Velsui mintyse ieškant tinkamiausio keiksmažodžio, Ridlis džiugiai šūktelėjo iš Operatyviojo valdymo centro:

– Štai ponas Frostas, seržante.

Velsas atsigręžė kaip tik tada, kai pro pagrindines duris įėjo Frostas su Vebsteriu.

– Pone Frostai, aš atvykau, – išdidžiai pasakė valkata.

– Taip, – sutiko Frostas. – Užuodėme tave nuo pat Pirties kalvos gatvės pradžios. Bet man reikia bėgti, – tarė jis ir pro kitas duris pasileido koridoriumi.

– Inspektoriau, luktelėkite minutėlę, – suriko Velsas, vydamasis Frostą.

Frosto kabinete degė šviesa. Pajutęs palengvėjimą, Velsas nuskubėjo į vidų, tačiau kabinete rado tik į automobilio registracijos numerius ant Frosto stalo rūškanai spoksantį Vebsterį.

– Kas čia, seržante? – paklausė jis, imdamas metalinę plokštelę.

Velsas numojo ranka.

– Ne tavo reikalas. Kur inspektorius? Yra reikalų.

Vebsteris paleido iš rankų registracijos numerius ir įsitaisė prie savo stalo.

– Jis murmėjo, neva eis kažkur raustis.

– Raustis? – Velsas susmuko Frosto kėdėje. – Ką jis sau įsivaizduoja? Jis juk inspektorius; kodėl nesielgia, kaip pridera jo rango pareigūnui?

– Tu giedi tą pačią giesmelę kaip mūsų mylimas skyriaus viršininkas, – tarė Frostas, svirduliuodamas į kabinetą su ant padėklo sukrautu kalnu skanėstų: pyragėlių su dešrelėmis, sumuštinių, traškučių, kiaulienos spirgučių ir sūdytų žemės riešutų. Išsipūtusiose jo lietpalčio kišenėse kažkas dzingsėjo.

– Vyručiai, metas švęsti, – pranešė jis, stumdamas popierius ir registracijos numerius nuo stalo, kad daugiau vietos liktų padėklui.

Iš kišenių, kurios visam radiniui atrodė gerokai per ankštos, jis ėmė traukti skardinę po skardinės alaus, kone nesibaigiančias miniatiūrinių svaigiųjų gėrimų buteliukų atsargas, net dėžutę brangių cigarų.

– Seržante, į šventę jūs *suspėsite*.

Velsas išpūtė akis.

– Kur visa tai gavai?

– Iš kavinės. Juk ten vyko vakarėlis, – aiškino jis, toliau traukdamas buteliukus dabar jau iš vidinių švarko kišenių. Galiausiai jis išdidžiai nužvelgė savo grobį. – Jie nepakvietė mūsų į suknistą savo vakarėlį, todėl mes nekviesime jų į savąjį.

Iš viršutinio dokumentų spintelės stalčiaus iškapstęs tris apskaldytus emaliuotus puodelius, jis įpylė į juos tris dosnias porcijas septynerių metų senumo salyklinio viskio. Vienas puodelis atiteko seržantui, kitas – Vebsteriui.

– Vaišinkitės tonizuojamuoju gėrimu ir riešutais. Deja, ledo rasti nepavyko.

Piktai žvilgtelėjęs į savo puodelį, Vebsteris pastūmė jį į šalį.

– Jūs tikriausiai juokaujate.

Frostas visiškai sutriko, tačiau netrukus susivokė.

– Atleisk, iš galvos išgaravo. Tu juk pasižadėjai negerti, tiesa, drauguži? Alkoholiu suvilgyta barzda niekada nepalies manosios.

Šie žodžiai privertė Velsą prapliupti juokais, o Vebsteris, regis, dar labiau susiraukė.

Frostas padalijo Vebsterio gėrimą į savo ir seržanto puodelius. Tada stumtelėjo padėklą konsteblio link.

– Na, bent sumuštiniu ar riešutais pasivaišink.

Vebsteris atžariu rankos mostu atsisakė.

– Jei neketini su mumis linksmintis, keliauk budėti priimamajame, – įsakė Velsas. Vebsteriui išėjus, seržantas įsitaisė jo kėdėje ir keletą sūrio ir svogūnų skonio traškučių nuplovė dideliu gurkšniu

puodelio turinio. Jį užliejo šiluma, o nuotaika kaipmat pasitaisė. Pamaina nebuvo tokia jau ir prasta. Jis stengėsi prisiminti, kodėl prieš Frostui grįžtant jautėsi toks suglumęs.

Vidiniu telefonu Frostas paskambino į Operatyviojo valdymo centrą.

– Pone Ridli? Jei norite prisidėti prie išgertuvių, prašome tuoj pat prisistatyti į pono Frosto kabinetą.

Padėjęs ragelį, jis prisidegė vieną iš cigarų.

– Argi visa tai ne šaunu, Bilai? Iki visiškos laimės mums trūksta tik marinuotų svogūnų ir nuogos moters.

– Apsieičiau ir be marinuotų svogūnų, – sukikeno Velsas, atsisagstydamas uniformos apykaklę. Frosto kabinete buvo neįprastai šilta. Jis pačiupinėjo radiatorių, tačiau šis buvo šaltas it ledas. Stengdamasis išnarplioti šį galvosūkį, jis staiga prisiminė, apie ką norėjo pasikalbėti su inspektoriumi.

– Džekai, mus ištiko krizė. Ar žinai ką nors apie tą automobilio partrenktą senuką?

– Taip, – atsakė Frostas, pūsdamas kone automobilio padangos dydžio cigaro dūmų ratilus. – Vargšą nelaimėlį, besispjaudantį krauju, matėme ligoninėje.

– Ar jis dar gyvas?

Frostas išsitraukė iš burnos cigarą ir susižėrė į ją saują sūdytų riešutų.

– Jo gyvybė kabo ant plauko. Tačiau nemanau, kad jis sulauks pusryčių.

– Po galais, – tarstelėjo Velsas suvokęs, kad didžiausia jo baimė buvo pagrįsta. Vienu mauku jis

ištuštino savo puodelį. – Duomenų bazėje radome automobilio registracijos numerius. Jis priklauso Rodžeriui Mileriui.

Frostas sustingo, nespėjęs nuryti gurkšnio. Jis lėtai nuleido puodelį.

– Sero Čarlzo Milerio sūnui?

– Taip, – graudžiai patvirtino Velsas, žvelgdamas į tuščią puodelį. – Situacija sudėtinga, Džekai, siaubingai sudėtinga. Jei nesielgsime apdairiai, galime atsidurti giliai mėšle.

Išspausti paskutinius žodžius jam prireikė kelių mėginimų.

– Rodžeris Mileris, – pakartojo Frostas apsukriai nušvitusiomis akimis. – Na, jei mums pasisektų įkišti tą mažą išperą į cypę, naktis nenueitų šuniui ant uodegos.

Pasibeldęs į duris, į kabinetą galvą kyštelėjo Ridlis.

– Pone Frostai, kažką kalbėjote apie gėrimą?

– Ir ne vieną, – atsakė Frostas, pildamas keturgubą porciją viskio. – Visą vakarėlį, tikrą šventę. Šiąnakt suimsime parlamento nario sūnų. Vaišinkis užkandžiais.

Padėkojęs Ridlis išsinešė savo gėrimą ir sumuštinį su kumpiu į Operatyviojo valdymo centrą.

– Kai pabaigsi ką pasiėmęs, čia turime daugiau, – jam įkandin šūktelėjo Frostas, atsikąsdamas pyragėlio su dešrele ir trupiniais nužerdamas save ir savo stalą. Suskambo ant jo stalo stovintis telefonas. – Nutilk, – įsakė jis. – Mes čia mėginame linksmintis.

Telefonas skambėjo tol, kol neištvėręs Frostas nukratė nuo jo trupinius ir atsiliepė.

– Frostas... Gerai, sujunkite mus, – tarė jis ir sukluso. – Ačiū, kad pranešėte. Labos nakties.

Jis apgraibomis padėjo ragelį.

– Bilai, skambino iš ligoninės. Partrenktasis senukas ką tik mirė.

Velsas atsistojo.

– Džekai, verčiau paskambink Maletui. Tai gali virsti tikru sprogimu.

Frostas pamojo jam sėstis atgal į kėdę ir pripildė seržanto puodelį.

– Velniop Maletą, Bilai. Šitą reikalą noriu sutvarkyti savaip.

Nuėjęs prie durų, jis šūktelėjo Vebsteriui:

– Drauguži, vilkis paltą, einame pasivaikščioti. Suimsime mėšlo gabalą, pavarde Mileris.

– Mileris? – pakartojo Vebsteris, siekdamas ant kabliuko kabančio palto. – Tikiuosi, neturite galvoje Rodžerio Milerio?

– Ką tu žinai apie Rodžerį Milerį? – įsiterpė Velsas.

– Ant Koljerio stalo mačiau automobilio vagystės ataskaitą. Kaip, esu tikras, žinote, seržante, išvykęs į paiešką jis paliko galybę nebaigtų darbų.

Velsas nė nenumanė. Jis nesumojo patikrinti.

– Turiu tik dvi rankas. Negaliu visko atlikti pats vienas.

Frostas labai atsargiai pastatė puodelį ant stalo ir sutelkė dėmesį į Vebsterį.

– Pažiūrėkime, ar teisingai tave supratau. Nori pasakyti, kad ant Koljerio stalo guli neištirtos

automobilio vagystės ataskaita ir kad šį vakarą Rodžeris, kad jį kur galai, Mileris mums skambino ir pranešė apie nušvilptą automobilį.

Vebsteris linktelėjo.

– Džekai, aš čia niekuo dėtas, – gynėsi Velsas. – Kelintą valandą Mileris skambino?

Vebsteris pasišalino ir netrukus grįžo nešinas ataskaita.

– Dvidešimt keturios po vienuoliktos, – atsakė jis.

Frostas su palengvėjimu atsiduso. Senuką partrenkė be dviejų minučių vienuoliktą.

– Jis partrenkia žmogų, o tada praneša apie automobilio vagystę. Negi jis manė šitaip paprastai išsisuksiąs?

– Ar galite man paaiškinti, ką visa tai reiškia? – pareikalavo Vebsteris.

Frostas atsistojo ir užsimetė ant pečių lietpaltį.

– Šį vakarą tą senuką partrenkė Rodžerio Milerio automobilis.

– Suprantu, – tarė Vebsteris.

Vyniodamas aplink kaklą šaliką, Frostas šūktelėjo Ridliui paskambinti konstebliui Šelbiui.

– Deivas Šelbis ką tik grįžo į nuovadą, – atsakė Ridlis. – Jis persirengimo kambaryje.

Tekinas Frostas pasileido koridoriumi. Šelbis mėgino kažką sugrūsti į savo spintelę, kai išsigandęs staiga atsigręžė.

– Pone Frostai, mirtinai mane išgąsdinote, – tarė jis, paskubomis užtrenkdamas spintelės duris ir pasukdamas raktą.

„Sveikas, mielas bičiuli, – pamanė Frostas, – kuo gi tu užsiimi šį kartą?“ Jis patikrins, kai turės laisvą minutę.

– Šelbi, turiu tau užduotį. Nedelsdamas prisistatyk į mano kabinetą.

Frosto kabinete iš paskutiniųjų kovodamas su trijų sklidinų škotiško viskio puodelių poveikiu, Velsas primygtinai reikalavo, kad Maletas būtų informuotas apie parlamento nario sūnų.

– Leisk man jį suimti, tada jam ir pranešiu, – nenusileido Frostas.

– Ponui Maletui tai nepatiks, – tikino Velsas.

– Netikiu, kad į šią žemę esu siųstas tam, kad ponas Maletas jaustųsi laimingas, – atsakė Frostas.

Kabinete pasirodžiusio Šelbio akys, išvydusios maistą ir gėrimus, nušvito.

– Čiupk sumuštinį ir išgerk šitą, – tarė inspektorius, ištuštindamas savo puodelį ir įpildamas viskio konstebliui. – Negurkšnok, užsiversk visą vienu mauku; tu nedelsdamas išvyksti. Partrenktasis senukas neišgyveno. Ar bent vienas liudininkas sugebėtų atpažinti vairuotoją?

Šelbis atsikando sumuštinio.

– Ne, sere. Jie matė iš įvykio vietos sprunkantį automobilį.

– Patikrinome registracijos numerius, – informavo jį Frostas. – Automobilis priklauso parlamento nario sūnui Rodžeriui Mileriui, ir jis mėgina mus įtikinti, kad jo nevairavo, mat jį kažkas nušvilpė. – Jis įbruko automobilio vagystės ataskaitą Šelbiui į rankas. – Noriu, kad kiekvieną smulkmeną patikrintum tris kartus, supratai? Susiklosčiusi

situacija yra itin kebli, todėl noriu būti vienu žingsniu priešakyje.

– Supratau, sere, – patvirtino Šelbis, keldamas puodelį.

– Noriu šitą šunsnukį prigriebti, aišku?

– Džekai, tu nemąstai objektyviai, – tarė Velsas svarstydamas, kodėl jam vėl įsiskaudo galvą. – Jis iš tiesų gali būti niekuo dėtas.

– Bilai, nesunkink padėties. Neturiu laiko mąstyti objektyviai. Hikmanas negyvas, o Mileris atrodo velniškai kaltas. – Jis ranka patrynė randą savo veide. – Sunkiausia bus tai įrodyti.

Jis apsivyniojo šaliką aplink kaklą ir jau buvo įveikęs pusę koridoriaus, kai nusprendė grįžti į kabinetą ir susižerti likusius svaigiųjų gėrimų buteliukus į lietpalčio kišenes.

– Šioje nuovadoje knibždėte knibžda vagių, – paaiškino jis. Vieną buteliuką padavė seržantui. – Perduok šitą ir geriausius mano linkėjimus Voliui Pitersui. Liepk jam pakelti atsisveikinimo tostą už Beną Kornišą.

– Džekai, mes nedalijame alkoholio suimtiesiems. Be to, tu puikiai pažįsti jį. Vienas gurkšnis, ir jis apšlapins visą kamerą, – piktinosi Velsas.

– Tavo bėda ta, – priekaištaudamas atšovė Frostas, – kad iš visų tikiesi suknisto tobulumo.

(7)

Rodžeris Mileris gyveno Halio namų gatvėje, naujame daugiaaukščiame prabangių apartamentų komplekse. Vebsteris sustojo greta telefono automato priešingoje gatvės pusėje ir pažvelgė į gremėzdišką, naktinį dangų remiantį pastatą. Tokį ankstyvą rytmetį degė tik šviesos vestibiulyje pirmame aukšte.

– Koks gi jūsų veiksmų planas? – pasiteiravo jis inspektoriaus.

Frostas suniurnėjo ir pasimuistė sėdynėje. Jis nesivadovavo veiksmų planais. Paprastai užsimerkdavo, nuleisdavo galvą ir puldavo.

– Drauguži, apie tai nesusimąsčiau, – prisipažino jis. – Užeisime į vidų, šnektelėsime su juo ir pažiūrėsime, kur tai nuves.

– Jei vadovaučiau aš, – reikšmingai tarė Vebsteris, leisdamas suprasti, kad jo veiksmų planas efektyvesnis, – neminėčiau jam partrenkto senuko. Įtikinčiau jį, kad atvykome tirti automobilio vagystės.

– Ką tikėtumeisi tuo pasiekti?

– Priverstume jį patikėti esant saugų. O kai jis mažiausiai to tikėsis, tėkšime jam partrenktą senuką.

– Jis palūš ir prisipažins kaip tų Perio Meisono filmų veikėjai? – abejodamas suspaudė lūpas Frostas. – Nemanau, kad tai atneš naudos, drauguži. Vos tik savo lipniais pirštais spustelėsime durų skambutį, jis susipras, ko čia atsibeldėme.

– Kodėl taip manote? – nesutiko Vebsteris.

– Todėl, kad tokią nedėkingą valandą du kriminalistai prie tavo durų niekada nepasirodytų tik tam, kad pasišnekučiuotų apie pavogtus ratus. – Jis subeldė trumpą melodiją į prietaisų skydelį. – Tačiau jokia gudresnė mintis man nešauna į galvą, todėl darysime tavaip. Apklausk jį, o aš įsiterpsiu, jei įkvėpimas truktels man už pautų.

– Jei man teks jį apklausti, tada turiu žinoti, kas jis per paukštis, – tarė parengiamuoju darbu besąlygiškai tikintis Vebsteris.

– Jo tėvas yra suknistai turtingas parlamento narys ir glitus, išpuikęs šunsnukis. Ponaitis Rodžeris yra kaip tik toks sūnus, kokio nusipelno glitus, išpuikęs šunsnukis. Jis arogantiškas, bjauraus būdo ir savo senio dėka išsisuktų net kažką nudėjęs. Jei dar nepradėjai jo kaip reikiant nekęsti, dar štai kas: jis sugeba sužvejoti žavingiausias paukštytes įspūdingiausiais biustais ir lyg sopantys nykščiai styrančiais speneliais.

– Tikras žavusis princas, – burbtelėjo Vebsteris, – bet esu tikras, kad su juo susidorosiu.

Frostas atsisegė saugos diržą ir atidarė automobilio dureles.

– Aš tuo nė kiek neabejoju, dranguži. Bet jei pajusi nenugalimą norą jam vožtelėti, perspėk mane, kad nusisukčiau ir galėčiau visais šventaisiais prisiekti nieko nematęs. Nagi, eime.

Per gatvę nuleistomis galvomis bėgančius pareigūnus vėjas mėgino nustumti atgal. Dvidešimt trijų aukštų blokinis pastatas kūrė keistą skersvėjį apačioje, su kuriuo jiems teko nejuokais susigrumti.

Trys marmurinės pakopos vedė prie bronza apkaltų stiklinių, nuolat rakinamų durų, kurias atrakinti galėjai tik raktu arba vienam iš gyventojų paspaudus mygtuką. Frosto tampomos durys barkštelėjo, tačiau neprasivėrė. Kitoje stiklo pusėje į juos žvelgė raudonu kilimu išklotas vestibiulis, registratūra ir liftas. Greta pagrindinių durų buvo įrengtas skambučių su apartamentų numeriais skydelis. Frostas spustelėjo Milerio buto numeriu pažymėtą mygtuką. Tyla. Jis pamėgino dar kartą ir atsitraukęs pažvelgė aukštyn į langų eiles. Nė viename iš jų nedegė šviesa.

– Visi sumigę, – burbtelėjo Vebsteris.

– Ne visi, drauguži, – paprieštaravo Frostas. – Partrenkęs ir užmušęs vargšą senuką taip paprastai miegoti neini. Išlieki budrus ir planuoji, ką, sulaukęs skambučio, sumeluosi policijai. – Jis įrėmė nykštį į skambutį ir gerą minutę užgulė jį visu svoriu. – Dabar snarglius turi nubusti.

Snargliaus tai nepažadino. Jokio atsako.

– Arba jo nėra namuose, arba jis užsispyrė mūsų neįsileisti, – tarė Frostas.

– Na, jei jis mūsų neįsileis, tada nedaug ką tegalime padaryti, – pripažino Vebsteris.

Frostas patraukė nykštį nuo skambučio ir peržvelgė kitus mygtukus. Prie apatinio buvo pažymėta „Prižiūrėtojas". Jis akimirką pamąstė ir nusišypsojo.

– Eikš su savo dėdule Džeku, ir jis tau parodys, kaip patekti į kieno nors namus taip, kaip policijos akademijoje tavęs nemokė.

Svarstydamas, ką dabar sugalvojo tas senas kvailys, Vebsteris nusekė paskui jį atgal į kitą gatvės pusę iki telefono automato. Frostas nosinaite apvyniojo ragelį ir surinko Dentono policijos nuovados numerį.

– Dentono policija, – atsiliepė pavargęs seržanto Velso balsas.

– Aš skambinu iš tų naujųjų apartamentų Halio namų gatvėje, – žemu balsu prakalbo Frostas. – Kažkoks vyras ketvirto aukšto balkone laužiasi į butą.

– Sere, ar galėtumėte pasakyti savo vardą? – pasiteiravo Velsas, bet Frostas paskubomis padėjo ragelį ir nušluostė jį nosinaite.

– Nagi, drauguži, greičiau į automobilį.

Įlipęs į automobilį, Frostas pasirengė čiupti radijo imtuvą, vos tik dispečeris pamėgins su jais susisiekti.

– Operatyviojo valdymo centras ponui Frostui, prašom atsiliepti.

– Frostas.

– Sere, čia Ridlis. Mums pranešė, kad kažkas laužiasi į vieną iš butų Halio namų gatvės komplekse. Jūs esate netoliese, tiesa?

– Mes čia pat, – atsakė Frostas. – Nedelsdami pasižiūrėsime.

Nuolankus prižiūrėtojas Jurajas Hipas storu, pilku chalatu žvangindamas gausybe raktų, lyg Bastilijos sargas, nesiliovė žiovavęs.

– Kaip nemalonu, – tarė jis. – Namo gyventojams tai nė truputėlio nepatiks. Tačiau kaip kam nors pavyko užsilipti į balkoną iš išorės?

– Tie vagys tarsi beždžionės sugeba užsikarti kur panorėję, – atsakė Frostas trokšdamas, kad vyriškis paprasčiausiai duotų jiems raktus ir eitų savo keliais. – Tai buvo trečiasis ketvirto aukšto balkonas.

– Pakilsiu su jumis, – tarė prižiūrėtojas. – Nenoriu, kad vieni trukdytumėte namo gyventojus. Tai gali sugadinti mūsų reputaciją.

Tačiau Frostas jau buvo paruošęs jam atsakymą.

– Jis gali būti ginkluotas. Nenorime, kad jūsų gyvybei kiltų pavojus, – kalbėjo jis, imdamas raktus iš prižiūrėtojo. – Dėkoju, sere. Jei išgirsite šūvius, skambinkite numeriu 999.

Tyliai parpiantis liftas nugabeno juos į raudonais ir juodais ornamentais išmargintu kilimu išklotą koridorių; patyliukais jie prisėlino prie juodų matinių durų, pažymėtų 43-iuoju numeriu. Vienos rankos pirštu Frostas nuspaudė durų skambutį, o kita sugniaužęs į kumštį ėmė daužyti duris. Akimirką palaukęs, jis pabeldė dar kartą.

– Paklausyk! – sušuko jis it koks prastas aktorius. – Ar tai pagalbos šauksmas?

Vebsteriui nespėjus paprieštarauti, Frostas atrakino duris ir žengė į vidų.

– Pone Mileri?

Tyla. Slysdama durų stakta, Frosto ranka surado ir nuspaudė šviesos jungiklį. Apartamentai atrodė tušti. Jie atsidūrė erdvioje svetainėje, jos

sienas puošė spalvotos senovinių lenktyninių automobilių nuotraukos; vertingiausias įrėmintas plakatas reklamavo 1936-ųjų didžiojo prizo lenktynes senojoje Bruklando trasoje.

Ant kilimėlio prie durų gulėjo pora laiškų. Pasilenkęs Frostas juos paėmė. Vienas jų buvo aplinkraštis, kitas – laiškas iš Dentono Beningtono banko.

– Arba jis nesivargina susirinkti savo korespondencijos, arba šį vakarą jo nebuvo namuose, – tarė jis, nusviesdamas laiškus ten, kur rado.

– Bet kuriuo atveju jo čia nėra, – atsakė Vebsteris. – Eime.

– Kantrybės, drauguži, kantrybės, – sulaikė jį Frostas ir nukrypavo prie į miegamąjį vedančių pravirų durų. Lova buvo paklota; neatrodė, kad joje būtų miegota. Virš lovos matiniame aliumininiame rėme kabojo plakatas, vaizduojantis du nuogus meilužius, klūpančius vienas priešais kitą, besibučiuojančius praviromis lūpomis, jų kūnams vos vos liečiantis. Atidžiai jį apžiūrėjęs, Frostas pradėjo raustis stalčiuose, sklaidydamas jų turinį.

Vebsteris ėmė nervingai muistytis. Jie neturėjo teisės ne tik knaisiotis po svetimą turtą, bet ir apskritai čia būti. Jei grįžęs Mileris juos užtiktų ir paskųstų Maletui...

– Privalome iš čia nešdintis, – jis skubino Frostą. – Neturėtume čia būti.

– *Mes*, drauguži, neturėtume, – sutiko inspektorius, – tačiau ponaitis Rodžeris turėtų. Remiantis jo automobilio vagystės ataskaita, jis jau gulėsi miegoti, kai prisiminė automobilyje palikęs savo

lagaminėlį. Nusileidęs jo atsinešti, „Jaguar“ neberado. Taigi kodėl jis nežliumbia krokodilo ašaromis savo lovoje?

– Neįsivaizduoju, – tarė Vebsteris, pamažu slinkdamas durų link. – Aptarti tai galime ir nuovadoje... Ką *dabar* darote?

– Tik kišu nosį kur nereikia, drauguži.

Jis pravėrė stumdomąsias drabužinės duris, joje kabojo eilės prabangių kostiumų ir šilkinių marškinių su monogramomis RM.

– Negi nejauti šiam šunsnukiui neapykantos už visus tuos drabužius? – tarė jis. Ant drabužinės grindų buvo išrikiuotos eilės kurpalių su tuzinais porų rankų darbo rudų ir kreminės spalvos odinių batų. Pridėjęs vieną batą prie savojo, Frostas pamatavo dydį. – Kaip manai, drauguži, gal jis nepasiges vienos poros?

Sukryžiavęs rankas, nuolat dairydamasis į duris ir laukdamas Rodžerio Milerio, kuris būtų ėmęs klausinėti, ką jie čia veikia, Vebsteris laukė, kol inspektorius baigs žaisti kvailus žaidimus.

– Gerai jau, – galiausiai tarė Frostas. – Pamačiau viską, ką norėjau. – Jis žvilgtelėjo į laikrodį. – Velniop ataskaitas, drauguži. Važiuokime namo.

„Ar reikėjo laukti dar ilgiau“, – mintyse purkštavo Vebsteris.

Vyrai grąžino raktus susijaudinusiam prižiūrėtojui. Jis sėdėjo prie telefono ir ištempęs ausis laukė krušos šūvių, kurie greta dviejų negyvų policininkų sudarytų prastą apartamentų komplekso įvaizdį.

– Viršuje viskas ramu, – pranešė Frostas. Tada pasiteiravo, kur gyventojai laiko savo automobilius.

– Požeminiame garaže, – atsakė prižiūrėtojas. – Kodėl klausiate?

– Turėtume užmesti akį ir ten, – paaiškino Frostas. – Galbūt jis kėsinasi nugvelbti brangų automobilį.

Prižiūrėtojas palydėjo juos į požeminį garažą tarnybiniu liftu. Jame stovėjo apie keturiasdešimt automobilių, kiekvieno jų vieta buvo pažymėta gyventojo apartamentų numeriu.

– Ką tikitės čia rasti? – sarkastiškai burbtelėjo Vebsteris. – Krauju aptaškytą „Jaguar"? Negi laikote jį tokiu kvailiu, kad paliktų jį čia?

– Negali žinoti, kada tau nusišypsos sėkmė, – tarė Frostas ir atsigręžė kreiptis į prižiūrėtoją. – Kur pono Milerio automobilio vieta?

– Štai ten kampe, matote, jo automobilis.

Frostas džiūgaudamas pažvelgė į Vebsterį. Prasispraudę tarp automobilių, jie pasiekė 43-iuoju numeriu pažymėtą automobilio vietą. Tačiau ten stovintis automobilis nebuvo nei mėlynas, nei „Jaguar". Tai buvo juodas „Porsche".

– Žinoma, kad tai pono Milerio automobilis, – nenusileido prižiūrėtojas. – Kiekvieną rytą jis važiuoja juo į darbą.

– O kur tada jo „Jaguar"? – pasiteiravo Frostas.

– Namo gyventojai gauna tik vieną vietą automobiliui. Savo „Jaguar" jis palieka gatvėje už kampo.

Vebsteris nesugebėjo nuslėpti šypsnio, išvydęs Frosto nusivylimą. Mileris pranešė, kad automobilis dingo kaip tik iš ten. Atrodė, jo pasakojimas apie vagystę nebuvo melagingas.

Susikūprinęs Frostas nukrypavo atgal prie lifto, turinčio pakelti juos į vestibiulį. Staiga jis prisiminė dar vieną svarbų klausimą.

– Ar šiandien ponas Mileris į darbą važiavo „Porsche“?

– Taip, – atsakė prižiūrėtojas. – Mačiau jį savomis akimis.

Vebsteris niekaip nesuprato, kodėl atsakymas pakėlė Frostui ūpą.

Juodu grįžo į savo ekipažą. Automobilio racija net kaito nuo kvietimų.

– Operatyviojo valdymo centras ponui Frostui. Prašome atsiliepti, – maldavo Bilas Velsas jau kokį dvidešimtą kartą.

– Frostas!

– Dėkui Dievui, pagavau tave, Džekai. Ką tik kalbėjau su Maletu apie visą tą eismo įvykio painiavą. Jis įtūžo. Liepė tau pasakyti, kad jokiu būdu, kartoju, jokiu būdu nemėgintum susisiekti su Rodžeriu Mileriu. Jis nori, kad situacija būtų sprendžiama švelniai ir atsargiai, o visos procedūros atliktos pagal taisykles. Todėl maldauju, Džekai, laikykis nuo jo atokiau.

– Na, žinoma, – tarė Frostas ir apsimetė esąs įsižeidęs. – Nė nesvajoju susitikti su Mileriu neturėdamas specialaus pono Maleto leidimo.

Jis padavė raciją Vebsteriui.

– Man jau gana, drauguži. Važiuokime namo.

DIENINĖ TREČIADIENIO PAMAINA

(1)

Dentono policijos nuovados pasitarimų kambaryje vyravo netvarka. Kaip ir dauguma susirinkusių pareigūnų, jis kentė praėjusios nakties vakarėlio padarinius. Visur – ant kėdžių, palangių ir grindų – voliojosi tuščios stiklinės ir nuorūkų pilnos peleninės. Iš kampe ant šono gulinčios šiukšlių dėžės išvirtę suglamžyti traškučių pakeliai, prakąsti sumuštiniai ir kitokios atliekos mirko lipnioje alaus baloje.

Kabinete susirinko apie tuziną tiek uniformuotų, tiek civiliais drabužiais vilkinčių pareigūnų, kurių keletas atrodė ypač gležni. Dauguma siurbčiojo kavą iš plastikinių puodelių ir pašnibždomis aptarinėjo pagirias, sustojusius skrandžius ir vakarėlį.

Kriminalistas inspektorius Alenas stovėjo koridoriuje už durų ir stebėjo rankinio laikrodžio minutinę rodyklę artėjant prie dvylikos. Punktualumas yra jo moto, todėl į pasitarimų kambarį jis įeis lygiai devintą valandą. Dar trisdešimt sekundžių. Jį erzino tai, kad Frostas dar nepasirodė, tačiau tas barzdotas niekam tikęs buvęs inspektorius jau sėdėjo kampe pats sau vienas ir mėgino atrodyti pranašesnis už kitus.

Alenas ištiesė ranką durų rankenos link. Minutinė sieninio laikrodžio rodyklė suvirpėjo ir nukrypo į dvyliktą. Jis atlapojo duris ir it viesulas įlėkė į vidų.

– Ką gi, ponios ir ponai, prašau susikaupti.

Jis užkopė ant pakylos, kur kriminalistas seržantas Ingramas dėliojo įvairiausius segtuvus ir kopijavo ant stalo paskleistus įsakymus. Už stalo kabojo žemėlapis ir lenta, kurioje, kaip inspektorius prašė, buvo prisegtos penkių ankstesnių išžaginimo aukų nuotraukos.

Patalpoje įsivyravo tyla. Stabtelėjęs Alenas nužvelgė lengvai pažaliavusius veidus ir suraukė nosį. Kambarys dvokė išsivadėjusiu alumi ir vakarykščiais cigaro dūmais. Inspektorius nerūkė ir nė neketino toleruoti jo akivaizdoje šiam įpročiui pasiduodančių pavaldinių.

– Čia siaubingai dvokia, – suriko jis. – Kas nors atidarykite langą.

Koljeris nusliuogė nuo kėdės ir šiek tiek pravėrė vieną iš kabineto langų.

– Liepiau atidaryti langą! – užriaumojo Alenas. – Grynas oras į kapus nenuvarys.

Pro Koljerio plačiai atvertą langą į kabinetą pūstelėjo šalto oro gūsis. Susirinkusiuosius nukrėtė šiurpas; Alenas patenkintas šyptelėjo. Įėjęs į kabinetą jis išvydo, kad kai kurie mėgina užgniaužti žiovulį. „Tai neleis niekšeliams užsnūsti", – pamanė jis. Dar vienas žvilgsnis po kabinetą, ieškant purvino lietpalčio ir kaštoninio šaliko.

– Ponas Frostas nesiteikė pagerbti mūsų savo dalyvavimu? Taigi pradėsime be jo.

Akimis keliaudamas nuo veido prie veido, kad įsitikintų atkreipęs visų dėmesį, jis lėtai siūbavo ant kulnų.

– Dalyvavusieji pono Harisono atsisveikinimo vakarėlyje žino, kad mūsų senas bičiulis, vadinamasis „siaubas su gobtuvu“, vakar puolė dar kartą. Kadangi jokių žinių iš jo nesulaukėme pusmetį, esu tikras, visi vylėmės, kad jis nusprendė išeiti į pensiją arba pakliuvo į siaubingą nelaimingą atsitikimą su raižybos peiliu, kuris nutraukė jo prievartavimų karjerą, tačiau, regis, jis tik laukė tinkamos progos. Vakar vėlai vakare jis užpuolė šeštąją auką, moterį Polą Grei, dirbančią „Kokosų giraitėje“, ten ji šoka striptizą, prisidengusi Polos – viliokės mokinukės – slapyvardžiu.

Kažkas prunkštelėjo. Šaltu žvilgsniu Alenas nužvelgė patalpą, ieškodamas prasikaltėlio.

– Ar pasakiau kai ką juokingo? – paklausė jis ir akimirką luktelėjo vildamasis, kad kuris nors išdrįs atsakyti. – Minėjau, kad ji vardu Pola Grei, tačiau ji taip pat žinoma Nelės Dreik, Sedės Kendal ir Molės Patrik vardais, kurių kiekvienas susijęs su ne vienu teistumu už prostituciją – už kūno siūlymą vyriškiams mainais į nedidelį mokestį. Tai, beje, nėra svarbu. Vakar vakare ji tuo neužsiėmė. Paklusdama įstatymams, ėjo iš namų į darbą. Punktualumas, deja, nėra nei pono Frosto, nei jos stiprybė. Keletą kartų ji jau vėlavo į pasirodymą, todėl jos viršininkas – apsigimęs džentelmenas Haris Baskinas – ją perspėjo, kad už dar vieną vėlavimą jai grės atleidimas iš darbo. Vakar vakare ji pramigo ir nubudo apie pusę vienuoliktos vakaro. „Kokosų giraitės“ scenoje ji turėjo pasirodyti ketvirtis po vienuoliktos. Mėgindama sutaupyti laiko, ji užsitepė sceninį makiažą, apsivilko mokyklinukės

kostiumą ir pasirinko trumpesnį kelią per Dentono miškus. Kaip ne kartą esu jums, ponios ir ponai, pabrėžęs, trumpiausias kelias ne visada yra greičiausias.

Nuo stalo pakėlęs rodomąją lazdelę, jis pasisuko žemėlapio link.

– Savo butą Miško panoramos rajone ji paliko apytiksliai 10:50. Ėjo šia gatve, pasuko į miškus ir leidosi šiuo taku. – Rodydamas maršrutą, rodomąja lazdele jis braukė skersai žemėlapį. – Iš pagrindinio tako išsuko štai čia, ir šis siauras takelis turėjo išvesti ją į gatvę. Tačiau jos ji taip ir nepasiekė.

Pasitarimų kambario gale pasigirdo įžiebiamas degtukas. Alenas sustingo. Neatsigręžęs kreipėsi į publiką:

– Tikiuosi, niekas neketina rūkyti susirinkime.

Degtukas buvo paskubomis užpūstas. Jis nurimo ir kalbėjo toliau:

– Ji pasiekė šią vietą, kur takelis ima vingiuoti. Kaip tik ten šunsnukis jos ir tykojo. Lygiai taip pat kaip ir ankstesnių savo aukų. Užmaukšlinęs maišą ant galvos, jis sugriebė jai kaklą ir smaugė, kol ši neteko sąmonės. Tada užpuolikas nutempė ją tolyn nuo tako, už krūmų, apytiksliai čia, – jis bakstelėjo į žemėlapį, – kur nuplėšė visus jos drabužius, išskyrus blauzdines. Tačiau visų, įskaitant aukos, nuostabai, jis nukrypo nuo įprastos rutinos. Užuot išprievartavęs, jis auką žiauriai suspardė ir sumušė – sulaužė nosį, žandikaulį ir keletą šonkaulių. Be penkių pirmą valandą nakties seržantas Velsas sulaukė anoniminio vyriškio skambučio apie miškuose aptiktą merginos kūną. Neturime duomenų

apie šį vyriškį, bet mūsų tikslas – jį surasti. Į iškvietimą atsiliepė konstebliai Simsas ir Džordanas, patruliavę „Čarlyje Alfoje-du". Kiek vėliau prie jų prisidėjo ponas Frostas ir inspektorius... Už šitai nuoširdžiai atsiprašau... *Konsteblis* Vebsteris, mūsų emigrantas iš Breibridžo apygardos.

Jis sarkastiškai šyptelėjo garuojančiam iš įniršio Vebsteriui ir luktelėjo, kol susirinkusiuosius ištikęs juoko priepuolis nurims, kad galėtų kalbėti toliau.

Atsigręžęs atgal į žemėlapį, jis išgirdo prasiveriančias ir trinktelinčias pasitarimų kambario duris. Frostas akivaizdžiai mėgino įsliūkinti nepastebėtas.

– Kaip malonu, kad pagerbėte mus savo pasirodymu, – prakalbo jis sarkastiškai, tačiau išgirdus kėdžių girgždesį visiems pašokant atiduoti pagarbos, jį sukaustė siaubas. – Maldauju atleisti, viršininke, – paskubomis išbėrė jis. – Maniau, čia ponas Frostas.

Tiesiai iš valyklos, nepriekaištingai išlygintą uniformą apsivilkęs Maletas gracingai linktelėjo, priimdamas atsiprašymą, ir su šypsena veide pamojo visiems sėstis. Jis atsisėdo ant vienos iš kėdžių paskutinėje eilėje, sukryžiavo rankas ant krūtinės ir nutaisė dėmesingo klausytojo miną.

– Inspektoriau, meldžiu, kalbėkite.

– Man pavyko apklausti nukentėjusiąją ligoninėje, – vėl prabilo Alenas. – Lygiai kaip ankstesnės aukos, ji nesugebėjo apibūdinti užpuoliko. Viliuosi dar kartą su ja pasikalbėti šiandien, kai gydytojai ją „sulopys", tačiau šiuo metu turime šešias užpultas moteris ir nė migločiausio prievartautojo

apibūdinimo. Iš jo sėklos mėginio mums pavyko nustatyti tik jo kraujo grupę. Deja, daugiau nei keturiasdešimt keturių procentų šalies gyventojų grupė, kaip ir užpuoliko, yra nulinė.

Pasitarimų kambario durys plačiai atsilapojo, ir pro jas įsvirduliavo pavėlavęs dalyvis, sugebėjęs pakeliui paspirti tuščią alaus skardinę, kuri nusirito taku ir, šoktelėjusi ant pakylos, sustojo atsimušusi Alenui į batą. Inspektorius švelniai paspyrė ją šalin. Jis nė nepažvelgė aukštyn. Jam nereikėjo. Nebuvo nė menkiausios abejonės, kas pavėlavo į susirinkimą.

– Labas rytas, pone Frostai. Nelaimei, pradėti teko be jūsų.

– Nieko tokio, – oriai atsakė Frostas. – Iš galvos išgaravo šitas nelaimingas susirinkimas. Ilgai neužtruksime, tiesa? Dešimtą manęs laukia morge, – informavo susirinkusiuosius ir nusipurtė. – Čia kiek vėsoka.

Užtrenkęs langą, jis šleptelėjo į vieną iš kėdžių paskutinėje eilėje ir prisidegė cigaretę.

Aleno akys sužibo. Puiki proga sumenkinti Frostą viršininkui matant.

– Pone Frostai, man nepatinka, kai žmonės rūko susirinkimuose.

– Na ir kas, – išsišiepė Frostas su dantyse kabančia cigarete. – Man nepatinka, kai man rūkant žmonės tuščiai mala liežuviu, bet aš su tuo taikstausi.

Masinį juoko protrūkį nutildė ledinis Aleno žvilgsnis. Plačiai išsiviepęs Frostas toliau traukė cigaretę, pūsdamas kuo daugiau dūmų. Jis atsigręžė

į greta sėdintį susirinkimo dalyvį drauge pasijuokti, bet, jo siaubui, tai buvo Maletas su nepriekaištinga uniforma, spindinčiomis sagomis ir atšiauraus nepritarimo išraiška veide.

– Inspektoriau, keletą žodžių po susirinkimo, – sušnypštė jis.

– Taip, viršininke, be abejonės, – burbtelėjo Frostas ir nesmagiai pasimuistė trokšdamas, kad būtų pasirinkęs sėdėti kitur.

Alenas suspaudė šiek tiek iššieptas lūpas. Žiupsnelis druskos Frostui ant atviros žaizdos.

– Man atvykus į nusikaltimo vietą, greitoji pagalba jau gabeno auką į ligoninę. Ją apžiūrėjęs ponas Frostas patikino mane, esą auka buvo penkiolikmetė. Per neilgą pasivažinėjimą greitosios pagalbos automobiliu ji, matyt, paseno dvidešimt trejais metais, mat ligoninėje apklausiau trisdešimt aštuonerių metų moterį. Neįsivaizduoju, kaip kas nors galėtų šitaip suklysti; galbūt inspektorius teiktųsi paaiškinti, – tarė jis, ištiesdamas ranką ir kviesdamas Frostą ant pakylos.

Suakmenėjusi Frosto šypsena akivaizdžiai sakė: „Ak tu, šunsnuki!“, tačiau palengva nužingsniavęs iki stalo ir priešais cigaretę primerktomis akimis ant jo parimęs inspektorius sugebėjo išlaikyti abejingą veido išraišką.

– Ponas Alenas jums jau papasakojo, koks asilas buvau vakar naktį. Ne pirmą kartą ir tikrai ne paskutinį. Į nusikaltimo vietą atvykome tiesiai iš namų, kur vakar be žinios dingo penkiolikmetė mergaitė Karen Doson. Niekas jos nematė nuo pietų, jai palikus mokyklą. Moteris miškuose buvo

nuogutėlė. Jos veidas buvo subjaurotas ir kruvinas nuo ją užpuolusio niekšo batų. Aplink ją mėtėsi mokyklinės uniformos dalys, todėl skubotai priėjau prie klaidingos išvados. Neturėjau šitaip suknistai suklysti, bet taip jau nutiko.

Jis nutilo ir išsitraukęs nuorūką iš burnos prisidegė ja naują cigaretę.

– Kaip atrodė nusikaltimo vieta mums atvykus? Kaip minėjau, vargšė pasileidėlė buvo nuogut nuogutėlė ir mūvėjo tik ilgas kojines. Ji gulėjo ant nugaros, apsupta ant žolės aplink ją išmėtytų nuplėštų drabužių. Taip pat aptikome ryšulėlį, jame buvo kasdienių drabužių komplektas ir rankinė. Išties daugiau ne ką tegaliu papasakoti.

– Dėkoju, inspektoriau, – žengdamas atgal ant pakylos tarė Alenas.

Pamatęs tuščią kėdę priešakinėje eilėje, Frostas prisėdo. Toliau nuo Maleto pasprukti jis negalėjo.

– Ar turite klausimų?

Civilius drabužius vilkintis vyriškis vidurinėje eilėje pakėlė ranką.

– Kaip manote, sere, kodėl jis neišžagino šios aukos?

Alenas linktelėjo.

– Turiu tam savo paaiškinimą.

Jis pamojo į ant lentos sukabintas penkių pirmųjų aukų nuotraukas.

– Tai pirmosios penkios jo seksualinės prievartos aukos. Pirmoji – devyniolikmetė slaugė praktikantė Pegė Leiton, išžaginta golfo aikštyne pakeliui namo balandžio 4-ąją. Antroji – aštuoniolikos kontoros darbuotoja Sara Finč, išžaginta balandžio

5-ąją taip pat golfo aikštyne. Toliau – trečioji ir ketvirtoji aukos: bedarbė Dženetė Skot, kuriai dvidešimt, tačiau ji atrodo gerokai jaunesnė, ir Keitė Braun, taip pat dvidešimtmetė studentė. Abi jos buvo užpultos ir išprievartautos Midso parke balandžio 20-ąją ir 21-ąją. Galiausiai susipažinkite su Linda Olvud, devyniolikmete pardavėja, išprievartauta gegužės 2-ąją apleistoje teritorijoje netoli Dentono gamyklos. Visos merginos užpultos apytiksliai aštuonių mylių atstumu nuo Dentono miškų, tačiau jas sieja vienas bendras bruožas. Aukos itin jaunos, o kai kuriais atvejais pagal savo amžių atrodė gerokai jaunesnės. Spėju, ponios ir ponai, kad Dentono „siaubą su gobtuvu" traukia šviežia, jauna mėsa. Jis pajėgus tik su jaunomis paukštytėmis. Pamatęs tarp medžių išdidžiai žingsniuojančią mokykline uniforma vilkinčią Polą Grei, jis veikiausiai pasijuto taip, tarsi loterijoje būtų laimėjęs švelnią, nekaltą skaistuolę, bet, išvydęs subrendusį moterišką kūną, pametė protą. Vyresnio amžiaus moterys jam atrodo atstumiančios.

Kampe sėdintis Vebsteris pritariamai linksėjo galva. Aleno versija buvo visiškai logiška. Jo kaip žmogaus galėjai nekęsti kiek panorėjęs, tačiau jis yra velniškai geras policininkas. Jis pažvelgė į priekinėje eilėje sudribusį Frostą, kuris atrodė taip, lyg naktį būtų praleidęs nuotekų griovyje. Tų dviejų vyrų nė negalėjai sulyginti. Vienas iš jų policijos pareigūnas, kitas – tikra šiukšlė.

Pasilenkęs Alenas pakėlė krūvą drabužių ir suvertė juos ant stalo.

– Šiuos drabužius mergina vilkėjo prieš užpuolimą. – Pasilenkęs antrąkart, prie krūvos jis pridėjo baltą polietileninį maišelį. – Su savimi ji nešėsi šitą ryšulį. Nufotografavome į Polą Grei panašią manekenę, vilkinčią Polos sceninį kostiumą, rankose laikančią šį maišelį. Nuotraukos kopijos bus išdalytos kiekvienam iš jūsų. Noriu, kad būtų apklausti kiekvieno Miško panoramos rajono namo gyventojai ir pakeliui šalia miškų gyvenantys asmenys. Visiems jiems privalote parodyti nuotrauką. Paklauskite, ar vakar vakare jie matė taip apsirengusią merginą. Esu tikras, kad subrendusi trisdešimt aštuonerių metų moteris, vilkinti mokyklinę uniformą, kam nors krito į akį. Sužinokite, ar kas ją matė. Galbūt kažkas ją sekė arba užkalbino? Ar aplink nesisukiojo koks nepažįstamasis? Ar kas nors, pastarąją savaitę vaikštinėjęs miškuose, nepastebėjo tykančio, keistai besielgiančio vyriškio? Ar nebuvo užpulta dar kokia moteris, apie kurią mums nepranešta? Išklausinėkite visus nuodugniai, ponios ir ponai. Esu tikras, neprivalau paraidžiui sudiktuoti klausimų, kuriuos turite užduoti. Visi liudininkai, net tie, kurie tik mano *galėję* kažką pastebėti, privalo būti atgabenti į nuovadą, kad galėčiau asmeniškai juos apklausti. Supratote?

Pasigirdo keli patvirtinimo burbtelėjimai.

– Suskirstysiu jus į komandas. Prieš išvykstant, seržantas Ingramas supažindins jus su smulkmenomis. „A" komanda belsis į duris ir apklaus gyventojus, „B" komanda colis po colio šukuos vakarykščio užpuolimo vietą, o „C" komanda suras ir į apklausą atves visus apylinkėse registruotus

seksualinius iškrypėlius ir pažeidėjus – net ir tuos, kuriuos po ankstesnių apklausų išteisinome. Ar turite klausimų?

Jis viltingai apsižvalgė po kambarį, bet niekas nieko paklausti nenorėjo.

– Puiku. Pirmyn prie darbo.

Visi jau virto pro duris, kur Ingramas dalijo paskyrimų ir užduočių instrukcijas, kai staiga Alenas suriko:

– Palaukite!

Sustojo ir atsigręžė visi, išskyrus Frostą, kuris tiesiu taikymu nėrė į savo kabinetą. Alenas visiškai pamiršo paskutinėje eilėje sėdintį Maletą.

– Sere, ar norėjote kreiptis į komandas?

Maletas pakilo ir iššiepė už sniegą baltesnius dantis.

– Tik norėjau visiems palinkėti sėkmės, – sugriaudėjo jis, tarsi pamokslą sakantis vikaras.

Klegėdami pareigūnai išsiskirstė su susirinkimo užrašų ir darbo tvarkaraščių kopijomis rankose. Alenas kruopščiai ir tvarkingai susidėjo užrašus atgal į segtuvą ir laukė, kol Ingramas nusegs nuotraukas nuo lentos. Prie jo grakščiai prisiartino Maletas.

– Nepriekaištingas susirinkimas, inspektoriau. Puikus pavyzdys mums visiems.

– Dėkoju, sere, – atsakė Alenas, įtardamas viršininko komplimento motyvus. Paėmęs nuotraukas iš Ingramo, jis atžariu linktelėjimu davė seržantui leidimą pasišalinti ir gudriai žvilgtelėjo į rankinį savo laikrodį. – Sere, ar norėjote su manimi pasikalbėti? Mano darbotvarkė šiandien įtempta.

Išgirdusi apie praėjusios nakties linksmybes miškuose, spauda ims visa gerkle spygauti: „Siaubas su gobtuvu vėl puola... Policija bejėgė."

Maletas su užuojauta linktelėjo, tarsi atsiribodamas nuo bet kokios kritikos, skirtos policijos pajėgoms.

– Inspektoriau, nė neminėkite man spaudos. Mano telefonas netyla dėl to nelemto eismo įvykio... Žiniasklaida, policijos pajėgų vadas... Net pats seras Čarlzas Mileris. – Jis pažvelgė į Aleną vildamasis, kad toks įžymybių sąrašas padarys jam įspūdį.

Alenas darsyk reikšmingai dirstelėjo į laikrodį.

– Sere, apie ką norėjote su manimi pasikalbėti?

Viršininkas pakėlė žvilgsnį šiek tiek aukštėliau nei inspektoriaus galva.

– Kurias bylas dabar tiriate?

Alenas primerkė akis.

– Sere, viliuosi, neketinate man užkrauti dar vieno tyrimo. Šios išžaginimų bylos tyrimas atims visą mano laiką, todėl nė neįsivaizduoju, kaip galėčiau imtis kitos užduoties.

– Nepaprastai šitai vertinu, – vengdamas kriminalisto inspektoriaus žvilgsnio tarė Maletas ir sukosi pažvelgti į didžiulį sieninį žemėlapį. – Noriu, kad išžaginimų bylos tyrimą perduotumėte Frostui.

Alenas pažvelgė į Maletą taip, tarsi šis būtų visiškai proto netekęs.

– Tik per mano lavoną!

– Inspektoriau, tik kelioms dienoms.

– Netgi kelioms minutėms neperduosiu. Tik tiek laiko Frostui prireiktų viską suknisti. – Iš įniršio

jis ėmėsi žingsniuoti pirmyn atgal ir kumščiu daužė delną. – Kodėl, sere? Meldžiu, pasakykite man kodėl!

Ramindamas jį, Maletas pakėlė ranką.

– Turiu jums kitą bylą, šiai tirti reikia jūsų įgūdžių, takto ir kompetencijos.

– Nejaugi? – atsargiai tarė Alenas žinodamas, kad tai bus gyva kankynė.

– Ar ką nors žinote apie tą eismo įvykį, per kurį buvo partrenktas žmogus?

– Tik tiek, kad su juo susijęs Rodžeris Mileris.

– Tiksliai to nežinome. Jis tvirtina prie vairo nesėdėjęs, mat jo automobilis neva buvo pavogtas.

Alenas sulygino į segtuvą sudėtus dokumentus ir pasikišo juos po pažastimi.

– Paistalai! – tiesiai šviesiai išrėžė jis.

Šiurkštumo netoleruojantis Maletas susiraukė.

– Jo tėvas seras Čarlzas Mileris yra įsitikinęs savo sūnaus nekaltumu.

– Sere, abejoju, kad seras Čarlzas yra toks bukas.

Maletas prisitraukė kėdę ir, timptelėjęs kelnes, kad išsaugotų nepriekaištingą kantą, prisėdo.

– Alenai, tai ypatinga byla. Šįryt seras Čarlzas bendravo su policijos nuovados viršininku, o šis savo ruožtu paskambino man į namus. Jei byla pasieks teismą, seras Čarlzas ketina pasamdyti aukščiausio lygio karališkąjį advokatą.

– Turtuolių privilegijos, – prunkštelėjo Alenas.

– Taip, inspektoriau. Tačiau kompetentingas karališkasis advokatas prastai parengtą bylą sudraskys į skutelius ir sutryps skyriaus reputaciją į purvą. Neketinu to leisti.

– Jei skyriui atstovaus geras prokuroras, taip nenutiks, – pasakė Alenas.

– Gerai jau, – pasidavė Maletas. – Atversiu savo kortas. Egzistuoja menkutė galimybė, kad Rodžeris Mileris sako tiesą ir jo automobilis iš tiesų buvo pavogtas. Jei sugebėtume tai įrodyti, pelnytume sero Čarlzo prielankumą. Jis visada buvo nusistatęs prieš policiją. Įsivaizduokite, ką reikštų palenkti tokį žmogų į mūsų pusę.

– Tačiau kas nutiks, jei tyrimas įrodys jo sūnaus kaltę? – paklausė Alenas.

– Tada priešais teisėją stosime su nesugriaunama byla rankose. Bet kuriuo atveju bylos tyrimui vadovaujantis pareigūnas pelnytų gerą vardą.

– Nejau? – gudriai tarė Alenas. – Su visa derama pagarba, sere, manau, esate naivus. Ši byla politiniu požiūriu yra ne kas kita kaip savižudybė. Serui Čarlzui priešų netrūksta net aukščiausiuose valdžios sluoksniuose. Reikalų nepraskaidrina ir įkaitusios emocijos... Vargšą senuką partrenkė ir užmušė turtuolio sūnelis. Jei išteisinsime Rodžerį, liaudis ims šūkauti: „Policijos konspiracija", o jei jį nuteisime, na, ne paslaptis, kad įsigeidęs seras Čarlzas gali būti tikras kerštingas paršas. Jis griebsis bet kokio purvino triuko, kad tik atsilygintų jo numylėtą berniuką prikirpusiam policininkui. Bet kuriuo atveju mes pralaimime, todėl nenoriu su tuo turėti nieko bendra.

Maletas įtraukė skruostus. Laikas parodyti savo autoritetą.

– Bijau, kad tai, ko jūs norite ar nenorite, neturi jokios reikšmės. Policijos nuovados viršininkui

sutikus, seras Čarlzas Mileris šįryt paskambins į nuovadą. Jam pažadėta, kad tyrimo imsis aukšto rango pareigūnas, kitaip tariant, jūs. Negaliu šios bylos atiduoti žemesnio nei inspektorius rango pareigūnui.

„Seras Čarlzas šįryt paskambins į nuovadą! – mintyse pakartojo Alenas. – Tai štai kodėl nuo seniai nematytos uniformos buvo nupurtyti kandžių lizdai."

– Neprivalote atiduoti bylos žemesnio rango pareigūnui. Leiskite ją tirti Frostui.

Niekinantis juokas.

– Frostui? Tokią keblią bylą?

Alenas prisiartino prie viršininko ir pašnibždomis tarė:

– Sere, pamąstykite. Jei kas nors privalo pralaimėti, Frostas yra puikiausias kandidatas. – Jis akimirką stabtelėjo ir reikšmingai pridūrė: – Jo netekti būtų visiškai neskaudu.

Maletas susimąstė; mintis nėra tokia jau prasta. Galimybė atsikratyti vien bėdas nešančio Frosto. Idėja vilioja. Net labai. Tačiau kaip pristatyti tą kaliausę serui Čarlzui ir tvirtinti, kad jis – kompetentingiausias nuovados inspektorius.

– Jokiu būdu, inspektoriau. Jokiu būdu. Atleiskite. Įsakau jums imtis šios užduoties.

Alenui neliko nieko kito, kaip tik iš rankovės išsitraukti tokiam ypatingam atvejui saugotą kozirį.

– Žinote, sere, jei žiniasklaidos ausis pasiektų gandai, esą aukšto rango pareigūnas nušalintas nuo rimto išžaginimų tyrimo tam, kad išteisintų išpaikintą parlamento nario sūnaitėlį, padėtis taptų bjauri. Išties labai bjauri.

Maletas pažvelgė į Aleną. Šis atsakė tuo pačiu. Maleto žvilgsnis bylojo: „Tu neišdrįsi", Aleno akys kalbėjo: „Tik pamėgink."

Pirmasis akis nuleido viršininkas. Jis pakilo nuo kėdės ir kasydamasis smakrą smiliumi ėmė žingsniuoti po kambarį. Staiga jis sustojo, tarsi į galvą jam būtų šovusi geniali mintis, ir lėtai atsigręžė į inspektorių.

– Nors ilgiau pagalvojus, Alenai, Frostas iš tikrųjų būtų tobulas pasirinkimas. Jis puikiai pažįsta šį miestą ir jo gyvenimą, jis turi, hm... – Jis nutilo nebežinodamas, ką dar gero galima pasakyti apie Frostą.

– Jis turi Jurgio kryžių, – jo mintį užbaigė Alenas.

Jurgio kryžius! Neįtikėtina, bet tai tiesa. Praeitais metais Frostas netikėtai atsidūrė įkaitų situacijoje Beningtono banke, kur ginkluotas, nuo narkotikų apsvaigęs plėšikas nutaikė ginklą į moterį su kūdikiu. Įsitikinęs, kad vyras blefuoja, Frostas mėgino išplėšti ginklą jam iš rankų. Frosto pusėn nuaidėjo šūvis, tačiau inspektorius sugebėjo nugalėti banditą. Už tai jam buvo įteiktas civilinis Viktorijos kryžiaus atitikmuo – Jurgio kryžius. Frostas niekada to neminėjo, o ordinas slėpėsi po šlamšto kalnu viename iš netvarkingo darbo stalo stalčių. „Tačiau serui Čarlzui tai padarys įspūdį... – pamanė Maletas. – Taip, sere Čarlzai, jis yra vienas šauniausių mano vyrų – žinote, jis buvo apdovanotas Jurgio kryžiumi." Jis nusišypsojo Alenui.

– Jūs teisus, Frostas puikiausiai tinka šiam darbui.

Alenas spruko pro duris, kol Maletas nepersigalvojo. Šis nuskubėjo į savo kabinetą ir paprašė panelės Smit ištraukti gražiausius kavos puodelius. Serui Čarlzui Mileriui tiko tik tai, kas geriausia.

Už savo stalo Frostas knaisiojosi po popierių krūvas taip, kaip namų šeimininkė dėvėtų drabužių parduotuvėje. Deja, ten jis rado tik viršvalandžių deklaraciją ir nusikaltimų statistikos ataskaitą, kurią turėjo išsiųsti dar praeitą vakarą. Inspektorius sukrovė jas virš kitų dokumentų. Jis privalo rasti laiko jas baigti. Paėmęs naujausią apiplėšimo ataskaitą, perbėgo tekstą akimis, ketindamas tuoj pat įkišti ją tarp kitų dokumentų spintelėje saugomų bylų.

Namų šeimininkė: ponia Lilė Keri

Adresas: 26 Sanfordo kelias, Dentonas

Nusikaltimo vieta (jei adresas skiriasi nuo pateikto): Ta pati

Pavogtos nuosavybės (ne pinigų) sąrašas (ir apytikslė vertė): Nieko

Pavogti grynieji: 79 svarai sterlingai

Iš pirmo žvilgsnio šis apiplėšimas niekuo nesiskyrė nuo šimtų kitų. Greitas ir apsukrus darbelis, kurio metu dingo septyniasdešimt devyni svarai. Vagys visada ieško pinigų – juos jie gali akimirksniu paleisti apyvarton, jų neįmanoma susekti, o policija nieko negali padaryti. Frostas šnarpštelėjo. Jis pažinojo Lilę Keri. Ji teikė neoficialias paskolas – namų šeimininkėms paprastai skolindavo nedideles sumas su nesaikingomis palūkanomis.

Septyniasdešimt devynių svarų ji nė nepastebėtų. Jis nusivylė, kad vagys nenušvilpė daugiau. Tačiau įsižiūrėjęs atidžiau pamatė, kad ataskaitą rašęs pareigūnas svarų sterlingų simbolį „£" ištrynė ir prirašė žodį „soverenai". Septyniasdešimt devyni soverenai! Frostas tiksliai nežinojo šiandienės soverenų kainos, bet vien aukso vertė juose turėjo siekti keturis tūkstančius svarų sterlingų, gal net daugiau, jei tai buvo nepriekaištingos būklės Viktorijos laikų monetos. Jis susikišo ataskaitą į kišenę. Senutei Keri jie šįryt būtinai skambtelės.

Paspyręs kabineto duris, Vebsteris įėjo nešinas dviem puodeliais arbatos; jo veido išraiška aiškiai atspindėjo nuomonę apie jam nuolat skiriamas panašias užduotis.

– Ačiū, drauguži, – burbtelėjo Frostas žinodamas, kad geriausia išeitis yra apskritai nekreipti dėmesio į konsteblio raukymąsi, piktus žvilgsnius ir grimasas. Pamaišęs dugne nusėdusį cukrų rašiklio galu, jis sriūbtelėjo. – Kaip katino šlapimas, – pasakė ir ėmė sukiotis kėdėje. – Šįryt turėjome atlikti kai ką svarbaus, tik niekaip neprisimenu ką.

– Negyvėlis viešuosiuose tualetuose. Turėjote pranešti jo šeimai.

– Štai kas, kad tave kur! – suriko Frostas.

– Skambino ponas Dosonas, – informavo jį Vebsteris.

– Dosonas? – susiraukė Frostas. – Kas jis per vienas?

– Dingusios paauglės tėvas. Jis norėjo žinoti, ar neturime kokių naujienų. Pasakiau jam, kad išplatinsime jos apibūdinimą.

Frostas linktelėjo.

– Ak, taip. Jaunoji, tvarkingoji, glotniai apsiskutusi Karen. Jei ji greitai neatsiras, man teks slapčia pasikalbėti su jos motina tėvui negirdint. Visame tame dukros dingimo reikale yra keletas palaidų galų.

Jo dėmesį patraukė paties ranka rašyta pastaba, kurią jis, norėdamas pabrėžti, buvo apibraukęs raudonai. Suglumęs jis įsistebeilijo į keverzonę.

– LS 10:00? Mes juk nelaukiame ponios Tečer vizito, tiesa?

– Lavono skrodimas, – susierzinęs paaiškino Vebsteris.

Išpylęs likusią arbatą į šiukšlių dėžę, Frostas siekė lietpalčio.

– Gyvenimas yra vienas nesibaigiantis malonumas. Nagi, drauguži, negalime vėluoti.

Į duris kažkas stipriai pasibeldė.

– Ne šiandien, dėkoju, – šūktelėjo Frostas.

Durys prasivėrė, ir kabinete pasirodė Maletas. Jo veido išraiška nerodė gyvenimą esant vienu nesibaigiančiu malonumu. Paskubomis Frostas čiupo nusikaltimų statistikos ataskaitą ir padėjo ją stalo viduryje, tarsi be poilsio būtų ją sudarinėjęs.

– Atleiskite, viršininke. Nežinojau, kad tai jūs.

Maletas griežtu žvilgsniu apsidairė po kabinetą. Kur pažvelgsi, visur jovalas. Kiekviename kampe, net ant palangių, gulėjo neplautais arbatos puodeliais paremtų popierių šūsnys. Grindys nusėtos sūdytais žemės riešutais ir bulvių traškučių trupiniais.

– Inspektoriau, šis kabinetas – tikrų tikriausia kiaulidė. Pasibjaurėtina, purvina kiaulidė!

– Koks sutapimas, sere. Mes kaip tik ketinome apsikuopti, – nuotaikingai melavo Frostas. – Drauguži, nukraustyk tą šlamštą nuo kėdės, kad viršininkas galėtų atsisėsti.

Vebsteris pakėlė krūvą segtuvų užlankstytais kampais, apsižvalgė, kur galėtų juos nusviesti, ir nusprendė, kad vienintelė tuščia vieta yra jo stalas. Jis pasiūlė kėdę viršininkui, o šis atsisakydamas tik niekinamai prunkštelėjo. Jis neketino taip neapdairiai ištepti naujutėlės uniformos. Jo akys užkliuvo už ant Frosto stalo krašto gulinčios viršvalandžių deklaracijos.

– Frostai, sklinda kalbos apie kai kuriems vyrams praėjusį mėnesį neišmokėtus viršvalandžius.

– Taip, – pritarė Frostas. – Tai tas prakeiktas kompiuteris. Niekad neveikia taip, kaip reikia.

Savo žvilgsniu jis suglumino Maletą, tuo pat metu prisiminęs šimtus šįryt jo laukiančių darbų.

– Sere, ar užsukote man tik parodyti, kur pipirai auga, ar norite aptarti ką nors svarbaus? Manęs laukia krūva reikalų. Už pusvalandžio morge bus mėsinėjamas Benas Kornišas.

– Turiu tau gerokai svarbesnę užduotį, – atžariai tarė Maletas. – Rodžeris Mileris... Eismo įvykis. Skiriu tave vadovauti šios bylos tyrimui.

– Gerai, viršininke, – atsakė Frostas. – Įkišiu tą niekšelį į cypę, dėl to galite nesijaudinti.

Maletas sukando dantis trokšdamas, kad Alenas nebūtų jo šitam įkalbėjęs.

– Tu nesupranti, Frostai, – tarė jis ir paaiškino, ko tiksliai tikimasi iš inspektoriaus.

Dieninės pamainos budintis seržantas Džonsonas nusileido patikrinti sulaikytųjų kamerose. Jis niršo ant Frosto už tai, kad šis leido Voliui Pitersui pernakvoti areštinėje. Rezultatas neišvengiamas – kamera skendėjo šlapime.

– Pone Frostai! – piktai sušuko jis, inspektoriui su Vebsteriu koridoriumi einant automobilių aikštelės link.

– Taip, Džoni? – iš tarpdurio atsiliepė Frostas.

– Apačioje turime jūsų bičiulį. Jis čiurškia ant grindų ir smardina visą nuovadą.

Frosto veidą perkreipė apsimestinė nuostaba.

– Ką ponas Maletas ten veikia? – paklausė jis.

(2)

Sukiodamasis vestibiulyje prie plyšio duryse korespondencijai įmesti, jis nekantriai laukė. Vos tik berniukas kyštelėjo laikraštį vidun, čiupo jį ir atsivertęs ėmė skaityti antraštes. Pagrindinis dienos straipsnis pavadintas „TRAGIŠKA AUTOBUSO AVARIJA – PENKI ŽUVĘ!" Apie užpuolimą – nieko. Jis vertė vieną puslapį po kito, akimis bėgdamas nuo vienos antraštės prie kitos. Nė žodžio. Atgal į pirmąjį puslapį. Galiausiai jis rado ją. Keturių susiliejusių eilučių naujausių žinių pastraipą, tarsi pavėluota mintis sugrūstą į apatinį dešinį puslapio kampą. *Dentono miškuose užpulta moteris. Vakar vėlai vakare Dentono miškuose buvo užpulta ir išprievartauta moteris. Policija ieško vyriškio, kuris, kaip tikima, per kelis pastaruosius mėnesius apylinkėse įvykdė keletą kitų panašių nusikaltimų.*

Keturios eilutės! Jis norėjo pravirkti. Kaip neteisinga. Dalis malonumo yra vėliau apie tai perskaityti laikraščiuose. Kartais žurnalistai įterpdavo interviu su mergina, pasakojančia, kokį siaubą patyrė užpulta. Jis mėgo apie tai skaityti. Straipsniai spaudoje jį vėl sujaudindavo.

Keturios eilutės. Keturios trumpos, niekingos eilutės. Ir šįkart straipsnis nė nebuvo tikslus. Jame minimas išprievartavimas. Jis to nepadarė. Jis negalėjo. Jis pasirinko ją todėl, kad patikėjo, jog ši yra jauna, tyra mokinukė. Tačiau ji pasirodė esanti

sena kekšė. Purvina kalė išdažytomis krūtimis, parsidavinėjanti vyrams ir veikiausiai nešiojanti šimtus parazitų. Prieš porą naktų ji mėgino įsisiūlyti ir jam. Kokia karvė, kokia pasileidėlė. Apsivilkusi tuos drabužius, kad jį suviliotų.

Suglamžęs laikraštį ir tėškęs į grindis, jis nuėjo į miegamąjį ir iš slaptavietės išsitraukė nučiupinėtą knygą. Laikas seko. Šiąnakt jis pamėgins dar kartą. Sučiupti jauną mergaitę. Atvertęs knygą, pradėjo skaityti.

Nemalonias užduotis jie buvo sudėlioję tokia tvarka: pirmiausia skambutis poniai Korniš pranešti liūdną žinią apie jos sūnų Beną. Antra, skrodimas. Tačiau tvarkaraščius Frostas sudarydavo tik tam, kad galėtų jų nepaisyti. Dabar jo darbų sąrašo viršūnėje atsidūrė kitas skambutis.

– Trumpa apylanka, drauguži, – tarė jis, iš kišenės traukdamas įsilaužimo ataskaitą ir informuodamas Vebsterį apie Lilę Keri ir jos soverenus. – Tai gali būti pagrindinė trūkstama galvosūkio detalė tiriant nedidelius įsilaužimus. Neužtruksime nė dviejų minučių.

Vebsteris žvilgtelėjo į laikrodį. Į skrodimą laiku jie atvyks tik per stebuklą. Jie ir taip jau vėluoja, o štai Frostas užsimanė dar kažkur stabtelėti.

– Drauguži, sustok čia. Prie gatvės žibinto.

Sanfordo gatvėje rikiavosi eilė apšiurusių, draugėn sujungtų namų. Išlipę iš automobilio, jie atsidūrė priešais dar labiau nei jo kaimynai apleistą dvidešimt šeštąjį numerį. Frostas pabeldė durų

plaktuku. Viduje pasigirdo tylus šlepsėjimas ir atšiaurus moteriškas balsas, reikalaujantis prisistatyti.

– Džekas Skerdikas ir daktaras Kripenas, – pro korespondencijos plyšį duryse šūktelėjo Frostas. – Nagi, Lile, atidaryk. Puikiai žinai, kas mes tokie. Praskleidusi užuolaidas nenuleidai akių nuo mūsų, vos automobiliui sustojus.

Dusliai sužvango atkabinamos grandinės, trakštelėjo pasukami raktai, sudžeržgė skląstis, ir durys cypdamos prasivėrė. Į juos žvelgė smulki, sulysusi moterėlė, vilkinti kandžių sukapotus kailinius ant jai per ilgų naktinių baltinių, kurių pajuodusi apačia nuolat šlavė purvą nuo grindų. Jos ansamblį užbaigė visiškai nederantis rudas nailoninis Širlės Templ stiliaus perukas, pakrypdavęs ir kėsinęsis nukristi kaskart jai pasukus galvą. Jos veidas buvo padengtas storu makiažo sluoksniu, o skaistalais paryškinti skruostai panėšėjo į klouno kaukę. Jai buvo mažiausiai septyniasdešimt, galbūt net aštuoniasdešimt.

– Pasakyk mamytei, kad atvyko policija, – tarė Frostas.

– Pamiršk tuos pokštus, – atkirto ji. – Kur buvote, kai mane plėšė?

– Irstėmės po šlapimą tualetuose, – atsakė Frostas. – Lile, ar galime užeiti?

Ji nuvedė juos į šaltą, drėgną svetainę apačioje, prigrūstą gausiai išraižytų, nykių baldų, nuteptiotų tamsaus ąžuolo spalvos laku. Kambario viduryje ant stalo su nuo svorio įlinkusiomis kojomis gulėjo virvelėmis surištos šūsnys senų laikraščių.

Žvakidėmis nukrautas pianinas liūdnai kiurksojo kampe; jam taip pat teko nemenka surištų laikraščių ryšulių dalis. Vienintelį kambario langą dengė storos, apdulkėjusios aksominės tvirtai užtrauktos užuolaidos, kad praeivio akis neužkliūtų už viduje slypinčių lobių.

Frostas pervertė vieną iš geltonuojančių spaudos leidinių.

– Panašu, kad ponas Atlis laimės rinkimus, – tarė jis ir pastūmė laikraštį tolyn. – Taigi, Lile, kas atsitiko?

– Puikiai žinai, kas atsitiko, inspektoriau, – atšovė ji, perukui tabaluojant į visas puses. – Viską surašiau toje formoje. Nieko daugiau, tik supuvusią formą šiais laikais ir gausi. Netrukus reikės užpildyti kokį popiergalį, kad į tualetą patektum.

– Aš, pavyzdžiui, užpildau kibirą, – panosėje burbtelėjo Frostas. – Lile, mano gauruotasis kolega nemoka skaityti, todėl būk miela, papasakok jam, kas atsitiko.

Įtariai nužvelgusi Vebsterį, ji nusprendė jį esant vertą jos pasitikėjimo.

– Klausykis įdėmiai, jaunuoli, papasakosiu tau tik kartą.

Dieną prieš apiplėšimą ji išsiruošė į už penkiolikos mylių esantį Felbio miestelį aplankyti sunegalavusios sesers. Iš namų išėjo trečią valandą, kad suspėtų į iš Dentono geležinkelio stoties 3:32 išvykstantį traukinį. Prieš išeidama, ji įsitikino, kad soverenai saugiai paslėpti. Namo grįžo tą patį vakarą apie dešimtą, tačiau išvarginta kelionės nuėjo tiesiai į lovą.

– Jei būčiau žinojusi, kad kažkas pavogė mano viso gyvenimo santaupas, nė bluosto nebūčiau sudėjusi, – kalbėjo ji. – Iškart po pusryčių nuėjau patikrinti slėptuvės ir vos priepuolio negavau. Skardinė buvo tuščia. Visi pinigėliai, kuriuos dėjau ir taupiau, mano lizdelis su kiaušinėliais, mano lėšos laidotuvėms – viskas dingo. Jums derėtų sugrąžinti kartuves.

„Vargšė senutė", – pamanė Vebsteris.

– Kur laikėte tą skardinę?

– Pianino viduje.

Ji nukrypavo į kampą, nukėlė nuo pianino du ryšulius laikraščių, atvožė instrumento dangtį ir pasistiebusi ant pirštų galų panardino ranką į jo gelmes. Kliudydama stygas, ištraukė skardinę sausainių dėžutę, išpuoštą karaliaus Jurgio V ir karalienės Marijos atvaizdais. Senutė atidarė ją, laikydama už dangtelio, kad parodytų, jog dėžutė išties tuščia.

– Tai jau tikrai, kad ji tuščia, – sutiko Frostas. – Gyvenime nesu matęs tokios tuščios dėžutės. Kas dar žinojo apie šią slaptavietę?

– Nė gyva siela! – patikino ji.

– Vagys žinojo, – tarė Frostas.

– Ar pasigedote dar ko nors? – pasiteiravo Vebsteris.

Ji papurtė peruką į šalis.

– Dėkui Dievui, nieko. Visur apžiūrėjau. Tik septyniasdešimt devyni mano auksiniai soverenai.

– Lile, kokie tai buvo soverenai? – paklausė Frostas.

– Visos monetos – karalienės Viktorijos laikų, – atsakė ji. – Mano motulė, tesiilsi jos siela ramybėje, paliko jas man, gulėdama mirties patale.

– Ar pažintum jas darsyk išvydusi?

– Žinau kiekvieną žymę, kiekvieną įbrėžimą. Pažinčiau jas tarsi nuosavus vaikus – ilgiuosi jų lygiai taip pat.

Nuleidusi akis, ji smarkiai papūtė į plačią nosinę, kuri taip pat, regis, išliko nuo karalienės Viktorijos valdymo laikų, tik nėkart nebuvo skalbta. Nuslydęs nuo viršugalvio perukas uždengė vieną akį.

– O dėžutė buvo padėta atgal į pianiną?

Ji linktelėjo.

Frostas patrynė savo randą. Ta pati strategija, miklus darbelis, tačiau šįkart vagys žinojo, ko tiksliai ieškoti ir kur tai slepiama. Tik kaip jie pateko į vidų? Gal pro langą?

Prasispraudęs pro stalą ir atitraukęs užuolaidas, Frostas paklibino langą. Šis nepajudėjo. Prieš daugelį metų jo rėmas buvo nuteptas storu sluoksniu kreminės spalvos dažų, kurie, nutekėję į skląstį, tvirtai jį sulipdė. Taigi tai nebuvo plėšikų kelias į vidų. Labiausiai tikėtina, kad jie pasinaudojo pagrindinėmis durimis.

Namo durys kone virto iš vyrių nuo prie jų pritaisyto metalo: skląsčių, grotų ir įvairiausių grandinių su spynomis. Tačiau iš lauko pusės viso to užrakinti nebuvo įmanoma, todėl Lilei išvykus aplankyti sesers jos namus sergėjo tik įprasta durų spyna. Savo darbą ji atliko, tačiau, kaip daugelyje panašių senų namų, ją nesunkiai galėjai išlaužti paprasčiausia lanksčia plastikine plokštele.

– Labai tikėtina, kad į vidų jie pateko pro šias duris, – Frostas kreipėsi į Vebsterį, – tačiau verta apsižvalgyti po kitą namo dalį. Galbūt rasime įsilaužimo žymių. – Nusišypsojęs senutei, jis dar pridūrė: – Lile, verčiau eik su juo, kad jis ko nenugvelbtų. Juk žinai, kokie lipnūs mūsų, policininkų, pirštai.

Vebsteriui toks komentaras pasirodė nejuokingas, ypač kai Lilė jį priėmė už gryną pinigą ir įtariai sekė paskui jį iš kambario į kambarį.

Paliktas vienas, Frostas kaipmat puolė atidarinėti stalčių ir tikrinti, kas juose yra. Norėdamas prisikasti iki pianino klavišų jis nukėlė laikraščių ryšulius nuo instrumento dangčio. Geltonuojantys klavišai buvo nukloti indėlių knygutėmis, taupomųjų pašto sąskaitų informacija ir namų statybos kredito bendrovių korespondencija. Jis mikliai pervertė dokumentus, norėdamas sužinoti, kiek pinigų iš tiesų buvo sutaupiusi senutė. Paskui jis ėmėsi savaitinių šeimos pašalpų ataskaitų, surištų stora gumele. Jos buvo sukrautos kitame klaviatūros gale. Deja, šniukštinėjimą nutraukė laiptinėje pasigirdę žingsniai. Nieko nelaukdamas jis sudėjo viską į savo vietas, pasitraukė prie lango ir nutaisė nekalčiausią veido išraišką.

Įsilaužimo ženklų Vebsteris nepastebėjo, bet jį apstulbino nesuvokiamai skurdžios senutės gyvenimo sąlygos. Miegamasis jau seniai nešildomas, grindų lentos plikos, o seni paltai atstojo antklodes.

Jie pasibeldė į kelerias duris, tačiau nė vienas kaimynas neprisipažino vakar dieną matęs ką nors

sukiojantis aplink namus. Pareigūnai nebežinojo, ko daugiau imtis, išskyrus paklausyti Lilės patarimo pranešti Interpolui.

Įvyniojęs skardinę sausainių dėžutę į polietileninį įkalčių maišelį, jie pažadėjo nuovadoje paieškoti svetimų pirštų atspaudų ir pasirengė išvykti. Lydėdama juos, Lilė timptelėjo Frosto rankovę.

– Pone Frostai, prašau surasti mano pinigus.

Frostas gūžtelėjo pečiais.

– Jei tik mums nusišypsos sėkmė, Lile, tačiau patirtis rodo, kad viltis nevertėtų. Kol kas mums dar nepavyko rasti nė vienos apiplėšimo aukos pinigų.

Su virpančia apatine lūpa ji graudžiai pažvelgė į Frostą, tarsi šis jai būtų ką tik pranešęs, kad visa jos šeima žuvo lėktuvo katastrofoje.

– Tie pinigai buvo skirti mano laidotuvėms, – tarė ji stipriai mirkčiodama, kad sulaikytų blakstienų tušą plaunančias ašaras.

Sėsdamas į vairuotojo sėdynę, Vebsteris susigraudino.

– Vargšė senutė, – pratarė jis. – Man jos taip gaila... Kad būtumėte matęs likusią jos namų dalį. Ji veikiausiai nebeturi nė skatiko.

– Kad būtum matęs jos banko ataskaitas, – tarė Frostas. – Ji turi mažiausiai dvidešimt tūkstančių svarų namų statybos kredito bendrovėse, penkiolika tūkstančių banke ir dar, dievai žino, kiek kitose sąskaitose.

– Jūs juokaujate! – savo ausimis nepatikėjo Vebsteris.

– Deja, ne, drauguži. Kol judu trainiojotės jos miegamajame, aš šiek tiek pašniukštinėjau. Prieš daugelį metų ji darė nelegalius abortus: penkiasdešimt šilingų už procedūrą, įskaitant puodelį arbatos ir trupininį pyragaitį. Ją buvo praminę „siuvėja už penkiasdešimt šilingų". Jei ne Lilė ir jos nėrimo vąšelis, dabar kęstume demografinį sprogimą. Tačiau vos tik vyriausybė įteisino abortus, ji ėmėsi skolinti pinigus – trumpalaikes paskolas su kosminėmis palūkanomis žmonėms, kuriems žūtbūt reikėjo grynųjų. Paprastai tai būdavo namų šeimininkės, namų ūkio išlaidoms skirtus pinigus prašvilpusios prie bingo stalo ir mėginančios nuslėpti tai nuo savo senių. Negana to, ji skolina jaunoms šeimoms, vėluojančioms mokėti paskolas, paprastai kaip garantą priimdama jų savaitinės šeimos pašalpos knygutes. Jų pianine radau visą krūvą. Mano mažasis gauruotasis drauguži, dėl jos ašaromis barzdos šlakstyti neverta.

Laikas negailestingai bėgo. Ponią Korniš jie bus priversti aplankyti po jos sūnaus skrodimo. Važiuodamas į laidojimo namus, Vebsteris pagerino visus greičio rekordus ir cypiant padangoms sustojo tiesiai už juosvai sidabrinio „Rolls-Royce" katafalko, žvilgančio it naujoji Maleto uniforma.

Iš „Cortina" aukštyn takeliu, pro dvigubas duris į ankštą vestibiulį, kuriame iškaba ant sienos informavo: „Prieš išsiveždami kūną, visi laidojimo namų agentai privalo užsiregistruoti durininko žurnale." Prie informacijos stalo du laidojimo namų savininko padėjėjai juodais it mirtis kostiumais ginčijosi su smulkiu pliku morgo darbuotoju.

Sklaidydamas jam įteiktą dokumentų šūsnį, jis griežtai purtė galvą.

– Šimtąjį kartą jums sakau, – kalbėjo suirzęs laidojimo namų agentas, – laidotuvės jau po valandos. Užkasame jį vidurdienį.

– Nereikia man keiksmų, – atkirto morgo darbuotojas išsitiesdamas. – Be mirties liudijimo nieko jūs nelaidojate.

– Atsiprašau, atleiskite, – įsiterpė Frostas, alkūnėmis braudamasis tarp jų, tarsi teisėjas tarp dviejų boksininkų. Visiems prieš nosis išdygo jo policininko pažymėjimas. – Aš atvykau į Kornišo skrodimą.

Morgo darbuotojas ištempė kaklą ir žvilgtelėjo į laikrodį.

– Inspektoriau, jūs šiek tiek vėluojate.

– Tik nesakykite, kad jis jau prasidėjo? – sunerimo Frostas.

– Jei neklystu, jis beveik baigtas. Juk žinote, koks punktualus yra daktaras Bondas. Jis laiko nešvaisto veltui.

Pro kitas dvigubas duris jie pateko į žaliomis plytelėmis iškloto morgo šaltį, o aštrus antiseptikų kvapas akimirksniu paliko jų burnose šleikštulį keliantį prieskonį.

Prie sienos, kairiau nuo durų, stovėjo paklode uždengta lova su ratukais. Nutraukęs paklodę, Frostas pažvelgė į pamėlusį, raukšlėtą, vaškinį senutės veidą.

– Atleisk, mieloji, – sušnabždėjo jis švelniai ir uždengė moteriškės veidą. – Supainiojau tave su savo pažįstamu.

Patalpos gale guminę prijuostę susijuosęs morgo darbuotojas, apsiavęs guminius mėsininko aulinius, žarna plovė griovelių ir skylučių išvagotą operacinį stalą. Staiga vanduo ėmė lietis per kraštus, mat kažkas užkimšo vieną iš nuotakų, tačiau padėjėjas surado kamštį pirštu ir lyg niekur nieko toliau dirbo. Vebsteris nusipurtė pagalvojęs, kas galėjo užkimšti nutekamąjį griovelį. Frostas patapšnojo morgo darbuotojui per petį.

– Beno Kornišo skrodimas?

– Visur, – atžariai atšovė tarnautojas, pernelyg įnikęs į savo darbą, kad sustotų. – Patologas jau išvyko, o daktaras Slomonas laukia jūsų savo kabinete.

Susijaudinęs Slomonas kabinete žingsniavo pirmyn atgal. Frostui nė nespėjus įžengti pro duris, jis pribėgo ir sugriebė jį už rankos.

– Inspektoriau, ačiū Dievui, jūs čia, – išvydęs Vebsterį jis sunerimo dar labiau. – Kas jis toks?

Frostas pristatė savo padėjėją. Slomonas dvejojo.

– Reikalas kiek keblokas, – pradėjo jis, aiškiai parodydamas, kad Vebsteris turėtų pasišalinti.

– Jei reikalas susijęs su kriminaliniu tyrimu, – atsakė Frostas, – tada jis turi likti.

Slomonas suspaudė lūpas, pasižiūrėjo, ar koridoriuje jų nesiklauso smalsios ausys, ir užtrenkė duris. Pašnibždomis jis tarė:

– Inspektoriau, mes pakliuvome į bėdą.

– Nėra dienos, kad nebūčiau bėdoje, – ramiai atsakė Frostas ir susirado kėdę. Jam nepatiko gydytojo frazė „*mes* pakliuvome į bėdą“. Iš jo intonacijos

buvo galima spėti, kad į bėdą pakliuvo Slomonas, tačiau tikėjosi, kad Frostas prisiims didelę kaltės dalį. Jis apdairiai klausėsi, ką gydytojas turi pasakyti.

– Inspektoriau, tokiomis sąlygomis, su kokiomis susidūrėme vakar naktį, niekas tinkamai nebūtų apžiūrėjęs lavono. Jos buvo nepakenčiamos, todėl negalima mūsų smerkti, jeigu kai ką pražiopsojome. Labai svarbu, kad savo ataskaitose tai pabrėžtume. Žmonės visada skuba primesti kam nors kaltę.

Dabar Frostas nejuokais sunerimo. Ką, po galais, jie vakar pražiopsojo?

– Daktarėli, ką parodė skrodimas?

– Eime su manimi.

Įsikibęs Frostui į parankę, Slomonas nulydėjo jį į gretimą saugyklą, kurios sienoje, tarsi dokumentų spintelės stalčiai, buvo įrengti tvarkingai sužymėti šaldytuvai.

– Kur laikote šaldytus žirnius? – pasiteiravo Frostas.

Slomonas nebuvo nusiteikęs pokštauti. Jis truktelėjo vieną iš stalčių, ir iš po įšalusio anglies dioksido garų pasirodė negyvas kūnas.

Išvargęs, neįprastai švarus Beno Kornišo veidas klaikiai žvelgė į juos, tarsi baisėdamasis pažeminimu, su kuriuo jam teko susidurti per skrodimą.

– Pažvelkite čia! – Slomonas parodė į bjaurią žalsvą mėlynę po kairiąja lavono akimi.

Frostas suglumęs palinko virš kūno.

– Daktarėli, kaip mes jos nepastebėjome vakar vakare? Dabar ji šviečia iš tolo.

– Vakar vakare, – paaiškino Slomonas, – jo veidas buvo purvinas ir vėmaluotas. Mėlynę pastebėjome tik nurengę ir nuprausę kūną. Vakar niekaip nebūčiau jos pamatęs.

Jis nutraukė paklodę ir atidengė lavono liemenį ir šlaunis. Toje vietoje, kur Benas Kornišas leidosi narkotikus, dešinė ranka buvo grėsmingai supūliavusi. Krūtinę ir pilvo sritį vagojo ryškios skrodimo žaizdos, netvarkingai sudaigstytos po to, kai odos gabalai buvo atversti, gydytojui mėginant pasiekti vidaus organus. Pilvo odoje ryškėjo viena didžiulė gelsvai žalsva mėlynė.

Slomonas pirštu nubrėžė sumuštąją pilvo ertmės dalį.

– Kaip matote, prieš mirtį kažkas jį gerokai aptalžė.

Frosto širdis nusirito į jo paties pilvo gelmes. Pamažu jis suprato, ką gydytojas ketina sakyti toliau.

– Ar čia kumščio darbas?

– Ne, ne kumščio, – atsakė Slomonas. – Bato. Smūgis į veidą parvertė jį ant grindų, tada užpuolikas iš visų jėgų ėmė spardyti jam pilvą.

Frostas susiraukė ir sugriežė dantimis. Vien nuo minties jo paties pilvą pervėrė skausmas. Tačiau tai dar ne pabaiga. Iš kampe stovinčios nerūdijančio plieno spintelės jis ištraukė du sandariai uždarytus mėginių stiklainėlius, į juos buvo sudėtos kraujo spalvos skystyje mirkstančios žmogaus organų liekanos. Vaizdas privertė Vebsterį krūptelėti, o jo skrandis keletą kartų nevalingai susitraukė, tačiau Slomonas, tarsi stovėdamas priešais studentų auditoriją, negailestingai postringavo toliau.

– Kaip matote, kepenys tiesiogine to žodžio prasme sprogo. Per visą savo profesinę karjerą nėkart nesu matęs tokių sunkių sužalojimų. Negana to, smūgiai suplėšė kasą ir nutraukė pagrindinę į širdį vedančią arteriją. Šokiruojantys sužalojimai.

– Daktare, ar tai ir buvo jo mirties priežastis? – paskubomis paklausė Frostas baimindamasis, kad Slomonas nutrauks paklodę toliau ir atvers dar kraupesnius vaizdus.

– Smūgiai veikiausiai buvo mirtini, – patvirtino Slomonas. – Tiesą sakant, net medikai nebūtų galėję jam padėti. Tačiau pirmieji smūgiai į pilvo ertmę išstūmė skrandžio turinį laukan. Jis paspringo vėmalais, taigi, nors pirminės lavono apžiūros sąlygos buvo atstumiančios, diagnozė pateisino mano reputaciją ir buvo visiškai teisinga.

„Pateisino tavo reputaciją? – pamanė Frostas. – Niekas nebeišsaugos savo reputacijos, Slomonai." Jis įkišo rankas giliai į lietpalčio kišenes ir tyliai panosėje nusikeikė. Kodėl, po velnių, viso šito jie nepamatė vakar? „Prakeiktas Slomonas ir jo nenoras sušlapti kojų. Prakeiktas mano paties nekompetentingumas. Taip skubėjau ištrūkti į tą nelemtą vakarėlį, kad suknisau visą tyrimą. Privalėjau priversti Slomoną deramai apžiūrėti lavoną."

– Nenoriu, kad dar kas nors liestų kūną, – tarė jis. – Reikia jį nufotografuoti. Atsiųsiu vieną iš mūsų vaikinų... Taip pat man prireiks jo drabužių teismo ekspertizei.

Jis dar kartą pažvelgė į sustingusį veidą ir prisiminė praeito vakaro paveikslą tualete. Kabiną išlaužtomis durimis. Mintyse atkūrė galimą

scenarijų. Iš siaubo joje besigūžiantis Benas, užpuolikui laužiant duris, ištempiant jį lauk ir negyvai suspardant. Jis uždengė lavono veidą paklode ir stipriai trinktelėjo stalčių.

– Eime, drauguži, – tarė jis. – Mūsų laukia kalnai darbų.

– Nepamirškite savo ataskaitoje paminėti, kad vakar padarėme viską, ką galėjome, – jiems įkandin šūktelėjo Slomonas.

Frostas abejingai mostelėjo ranka. Vakarykštės nakties įvykius jis aprašys tiksliai, be menkiausių pagražinimų. Jis neabejojo, kad ataskaitoje Slomonas sumaišys policijos darbą su purvais, tačiau žaisti tokius žaidimus jis neturėjo laiko.

Pro dvigubas duris jie grįžo į laidojimo namų vestibiulį – pro praviras šonines duris du agentai nešė karstą į lauke stovintį „Rolls-Royce" katafalką. Prie darbo stalo laidojimo namų agentas savo žinyne žymėjo išvežamą kūną ir tikslino užrašus linksmai švilpaudamas, tarsi kas jam būtų palikęs dosnių arbatpinigių. Jo lentoje nekabėjo nė vieno mirties liudijimo.

Oras lauke kvepėjo nepaprasta gaiva ir tyrumu. Laukdamas, kol katafalkas pasitrauks iš kelio, Frostas tarė:

– Kodėl kažkas šitaip žiauriai pasielgė su tokiu vargšu nelaimėliu kaip Benas?

– Apiplėšimas, – spėliojo Vebsteris.

– Jo turtas nė sudilusio skatiko nevertas, – atsakė Frostas.

– Narkotikai? – darsyk mėgino spėti Vebsteris. – Kitas narkomanas užsimanė Beno gėrybių, todėl jį užvertė?

Frostas keletą akimirkų stebeilijo į tolį. Vebsteris jau manė, kad inspektorius jo nė negirdi, kai šis staiga atsigręžė ir tarė:

– Drauguži, aš esu niekam tikęs idiotas. Taip ir maniau kažką pražiopsojęs.

– Ką? – nesuprato Vebsteris.

– Jo portfelis. Jame jis nešiojosi visą žemiškąjį savo turtą: maistą, niekniekius, švirkštą. Jo iš rankų nepaleisdavo. Tačiau vakar prie jo kūno nieko neradome. Žudikas pasisavino portfelį.

Kurį laiką pirštais pabeldęs į prietaisų skydelį, jis pasilenkė ir radijo signalu susisiekė su Džoniu Džonsonu nuovadoje. Jis norėjo sužinoti, ar Volis Pitersas vis dar vieši vienoje iš kamerų.

– Dėkui Dievui, nebe, – atsakė pareigūnas. – Išspyrėme jį į gatvę prieš pusvalandį. Dabar atlapojome visus nuovados langus, deginame sieros žvakes ir kasomės tarsi blusų apnikti.

– Man jo reikia nuovadoje, – įsakė Frostas. – Perduok tai visiems ekipažams.

– Nuovadoje, Džekai? Kokių galų?

– Mes ką tik iš skrodimo. Benas Kornišas buvo nužudytas.

– Nužudytas? – sulaikė kvapą Džonsonas. – Kodėl kam nors reikėtų jį žudyti?

– Veikiausiai dėl kažkokių niekų jo portfelyje, – atsakė Frostas. – Niekur jo neradome... O Volis vakar vakare buvo pastebėtas besisukiojantis aplink viešuosius tualetus. Taigi man reikia jo.

– Supratau, – tarė Džonis. – Jau įvykdyta. Beje, Džekai, ilgai neužtruksite, tiesa? Ponas Maletas su seru Čarlzu Mileriu, jo sūnumi ir advokatu nekantriai laukia áudiencijos su jumis dėl to eismo įvykio.

– Kad tave kur perkūnai! – riktelėjo Frostas. – Visai iš galvos išgaravo. Mes jau pakeliui, neturėtume užtrukti ilgiau nei dešimt minučių.

Pakabinęs raciją, jis kreipėsi į Vebsterį:

– Drauguži, grįžtame į nuovadą.

Vebsteris jam priminė, kad Beno Kornišo šeimai vis dar nepraneštos liūdnos žinios.

– Po velnių, – atsiduso Frostas, – teks tą padaryti dabar.

Pakeliui į Kornišų rezidenciją Frostas prisiminė ligoninėje ketinęs užduoti dar keletą klausimų Tomui Krolui apie „Kokosų giraitės" apiplėšimą. Pirštu jis stipriai patrynė savo randą. Tiek darbų, o jis, regis, priekin nepasistūmėjo nė per sprindį.

Tuomet jis išvydo ją.

– Sustabdyk automobilį!

Vebsteris iš visų jėgų nuspaudė stabdžių pedalą, ir cypdamas automobilis sustojo gatvės viduryje.

Jauna, mokyklinę uniformą vilkinti mergina spoksojo į suknelių parduotuvės vitriną. Frosto ranka jau siekė durelių rankenos, kai mergaitė atsigręžė ir pažvelgė tiesiai į jį.

Ji buvo šviesių plaukų, dėvėjo akinius ir nė trupučio nepanėšėjo į Karen Doson.

– Važiuojam toliau, drauguži, – tarė Frostas.

(3)

Frostas porą kartų pabeldė į duris. Tai sukėlė grandininę triukšmo reakciją viduje. Sulojęs šuo pravirkdė mažylį. Plikomis grindimis pasigirdo duslūs žingsniai; piktą, skardų šūksnį palydėjo šuns lojimas, ir galiausiai durys prasivėrė.

– Policija, – tarė Frostas. Pažymėjimo išsitraukti jam neprireikė. Denis Kornišas jį pažįsta visą amžinybę.

Denis nė iš tolo nepanėšėjo į savo brolį. Ketveriais metais jaunesnis, stambaus kūno sudėjimo vaikinas buvo vešlių, juodų plaukų ir ryškiai rausvų skruostų, kurie išdavė čigoniškas šeimos šaknis. Viena raumeninga ranka už antkaklio jis laikė juosvai rudą mišrūną, kuris, regis, tik ir troško suleisti dantis policininkams į gerkles.

Šuns nasrams kandžiojant orą, Vebsteris kiek atsitraukė. Frostas atsargiai pažvelgė į Denį, jo veide atsispindėjo šuns neapykanta ir laukinis charakteris, o ranka buvo pasiruošusi bet kurią akimirką paleisti šuns antkaklį. Apsiputojęs mišrūnas vis labiau siuto, negalėdamas pasiekti lankytojų.

Nenuleisdamas žvilgsnio nuo mišrūno ir pasiruošęs spirti Frostas tarė:

– Deni, verčiau pakviesk mus į vidų. Turime žinių apie tavo brolį.

Vyriškis sušėrė šuniui. Šis liovėsi lojęs, tačiau ėmė grėsmingai urgzti, o virpančios lūpos atidengė aštrius, pageltusius dantis.

– Beną? Ką jis iškrėtė šįkart?

– Neįsileisk tų tipų.

Jam už nugaros iš koridoriaus prieblandos išniro jaunos, maždaug devyniolikmetės siluetas. Glėbyje ji laikė dešimties mėnesių kūdikį, jo spiegimas kone užgožė įniršusio šuns urzgimą. Tai buvo Dženė, Denio Kornišo sugyventinė – kitados dailios merginos griežtą veidą dabar buvo perkreipusi neapykanta.

Staigiai atsigręžęs į ją, jis atkirto:

– Užsičiaupk, dėl Dievo meilės. Ir nutildyk tą velnio neštą vaikį!

Piktas jo tonas privertė kūdikį klykti dar garsiau, o mišrūnas jo pašonėje vėl pasikėsino į atvykėlius. Tvirtai laikydamas antkaklį, Kornišas nutempė šunį koridoriumi ir išmetė į kiemą. Už užtrenktų durų pasigirdo dunksėjimas ir krebždėjimas, šuniui mėginant įsiveržti atgal.

– Čionai.

Jis nusivedė juos į dar šaižesnį triukšmą: varžydamasis su visu garsu populiariąją muziką transliuojančiu grotuvu, ant dujinės viryklės reikalaudamas dėmesio švilpė arbatinis. Negailėdamas nė vieno, jis nukėlė arbatinį nuo viryklės ir išjungė grotuvą.

Prie virtuvinės kriauklės sulysusi, tiesios laikysenos šešiasdešimtmetė juodų it derva akių ir plaukų moteris su dantyse sukąsta cigarete kruopščiai pjaustė daržoves gyvybei pavojų keliančiu peiliu. Jiems įėjus į virtuvę, ji nė nepakėlė akių.

– Ma, čia policija, – tarė Denis. – Jie nori pasikalbėti apie Beną.

Ji atsigręžė priešiškai ir agresyviai, tačiau netruko kai ką įskaityti Frosto veide. Atsargiai padėjusi peilį ant stalviršio, nusišluostė rankas į sijoną.

– Sėskite, jei norite, – tarė ji.

Jie susėdo prie dėmėto virtuvinio stalo, uždengto senais laikraščiais. Frostas pasikuitė kišenėse, ieškodamas cigaretės. Traukiant dūmą sukaupti drąsos yra lengviau.

Vebsterio koja už kažko užkliuvo. Po stalu buvo pakišta didelė kartoninė dėžė. Pasilenkęs jis pakėlė ją. Dar neišpakuotas vaizdo grotuvas. Jis pažvelgė į vyriškį.

– Esu tikras, turite šito pirkimo kvitą.

Frostas susiraukė.

– Dėl Dievo meilės, drauguži, ne laikas ir ne vieta...

Tačiau sustabdyti Denį buvo jau per vėlu. Pagriebęs seną skardinę nuo komodos, jis ištuštino ją ant stalo priešais konsteblį.

– Taip, kvitą aš turiu, – atkirto jis, sklaidydamas popieriaus skiautes. Galiausiai džiūgaudamas pakišo vieną iš jų Vebsteriui po nosimi. – Štai jis. Verčiau pasižiūrėkite, kad jis nepadirbtas.

Paėmęs kvitą, Vebsteris permetė jį akimis ir grąžino savininkui.

– Apgailestauju.

– Norite pasakyti, kad apgailestaujate mūsų neprikirpęs? – urzgė Denis, grūsdamas popierėlį atgal į skardinę. – Verčiau eikite prie reikalo, kurių galų čia atsibeldėte, o tada nešdinkitės lauk.

Vebsteris akmeniniu veidu spoksojo pro užuolaidomis neuždengtą virtuvės langą į kiemą, kuriame,

kur pažvelgsi, mėtėsi išardyto motociklo detalės. Netekęs vilties išlaužti duris, šuo pasidavė ir dabar uostinėjo surūdijusių gelžgalių krūvą. Kitame koridoriaus gale vis dar girdėjosi kūdikio klyksmas.

– Na, mes turime žinių apie Beną, – švelniai prakalbo Frostas.

– Ta mėšlo krūva, – prunkštelėjo Denis. – Šiems namams jis jau sukėlė užtektinai skausmo ir kančios. Jei jį pričiupote, siūlau užrakinti duris ir išmesti raktą.

Frostas pakilo nuo kėdės ir pasiūlė ją moteriškei.

– Mieloji, verčiau prisėskite.

Ji papurtė galvą.

– Greičiau kalbėkite ir eikite sau.

Frostas giliai įkvėpė.

– Ponia Korniš, jis nebegyvas. Nuoširdžiai užjaučiu.

Ji suakmenėjo, tada apgraibomis surado kėdę ir prisėdo.

– Jis mirė praėjusią naktį, – pridūrė Frostas.

Denis ranka palietė motinai petį, tačiau ši nupurtė ją.

– Nuo ko jis mirė? Kalti narkotikai?

Pagražinti faktų nebuvo įmanoma. Frostas papasakojo jiems apie užpuolimą ir kaip Benas užspringo savo skrandžio turiniu.

Moters veide nebuvo jokių emocijų.

– Viešuosiuose tualetuose? – monotoniškai pakartojo ji. – Jis nė numirti padoriai nesugebėjo.

– Juo geriau, kad jo nusikratėme, – išrėžė jos sūnus.

Frostas nuleido akis į stalą dengiantį laikraštį.

– Mėginame atsekti jo žingsnius iki mirties. Kada matėte jį paskutinįkart?

Akies krašteliu jis sučiupo Denį ir jo motiną išsigandus klausimo ir apsikeitus kaltės kupinais žvilgsniais. Tačiau tai nutiko taip greit, kad jis galėjo ir apsirikti.

– Nematėme ir nenorėjome jo matyti mėnesių mėnesius, – tarė vyras. Jo motina pritardama linktelėjo.

„Ir kodėl aš tavimi netikiu?" – pamanė Frostas.

– Ar jis turėjo priešų, troškusių jam pakenkti?

Denis pašaipiai nusijuokė.

– Priešų? O šuo ar turi blusų? Dėl narkotikų jis būtų melavęs, apgaudinėjęs ir vogęs. Jam nerūpėjo, ką tai įskaudins. Inspektoriau, priešų jam netrūko ir šiuose namuose, o aš asmeniškai džiaugiuosi, kad jo nebėra.

– Aš taip pat, – antrino motina, nenuleisdama žvilgsnio nuo ant bufeto lentynos prisegtos nuotraukos, kurioje ji, gerokai jaunesnė ir nuoširdžiai besišypsanti, už rankos laikė mažą, rimto veido ketverių ar penkerių metų berniuką. Kitoje rankoje berniukas gniaužė medinį gaisrinės automobilį. Pajutusi į ją įbestą inspektoriaus žvilgsnį, ji atplėšė akis nuo lentynos ir pakilo.

– Meldžiu man atleisti. Manęs laukia darbai, – tarė ji išeidama, tačiau stabtelėjo virtuvės tarpduryje. – Mums jo nereikia. Valdžia gali jį palaidoti kur panorėjusi. Jis mums atnešė daug skausmo ir kančios.

Durys užsidarė jai už nugaros.

Frostas sutrynė cigaretę į nedidelę lėkštutę.

– Mums reikia, kad kas nors jį oficialiai atpažintų, – tarė Deniui.

– Velniop, – buvo jo atsakymas. – Nepriversite manęs žvalgytis į negyvėlius.

Frostas sunkiai atsistojo.

– Deni, tai privalo būti atlikta. Užtruksime tik kelias minutes.

Jis mostelėjo Vebsteriui, kad metas eiti.

– Aš pagalvosiu, – burbtelėjo Denis, lydėdamas juos durų link.

Frostui pasirodė, kad viename iš antrojo aukšto kambarių jis išgirdo moters verksmą, tačiau jis ir šįkart galėjo suklysti.

– Dėkui Dievui, šitai baigta, – niurnėjo Frostas, sėsdamas į automobilį.

Vebsteris muistėsi sėdynėje, ieškodamas patogios pozos. Atrodė, kad pastaruoju metu jis tik ir laipiojo į nušiurusį automobilį ir iš jo, nuolat priverstas klausytis Frosto tauškalų.

– Kur važiuojame? – instinktyviai paklausė jis. Viešpatie, koks pavargęs jaučiasi. Dienų dienas neturi galimybės padoriai išsimiegoti.

– Į viešuosius tualetus, kuriuose buvo nužudytas Benas, – atsakė Frostas. – Reikėjo ten nuvažiuoti pirmiausia. Žmonės ant įrodymų šlapinasi jau nuo aštuntos valandos ryto.

Vebsteris jam priminė apie nuovadoje laukiantį skyriaus viršininką su parlamento nariu ir jo sūnumi.

Frostas plojo sau delnu į kaktą.

– Po perkūnais. Maletas visą gyvenimą mane ės už tai, kad priverčiau senuką serą Čarlį laukti. Ką gi, drauguži, štai planas. Aš išleisiu tave prie tualetų. Išvyk visus lauk, nesvarbu, baigė jie atlikti savo reikalus ar ne, ir izoliuok patalpą. Tada nuo viršaus iki apačios apieškok Beno portfelio, kraujo ar bet ko kito žymes, kurių vakar nematėme. Paprašyk dispečerio, kad į pagalbą tau atsiųstų nusikaltimo vietos tyrimo ekspertą. Tegu jis nufotografuoja visus užrašus ant sienų ir paieško pirštų atspaudų ant klozetų dangčių. O aš važiuoju į nuovadą pasikalbėti apie tą eismo įvykį. Kai kitą kartą susitiksime, primink, kad dar turime apklausti tą kitą apsaugos darbuotoją apie apiplėšimą – tą, kuriam įkrėtė Haris Baskinas. Ak, dar primink, kad aplankyčiau Karen Doson motiną.

Vebsteris sunkiai linktelėjo. Jis niekada neįpras prie Frosto darbo metodų. Jam patiko tvarka ir išankstiniai planai. O Frostas, mesdamasis nuo vienos katastrofos prie kitos, tarpo chaose. Jis ketino inspektoriui priminti ir tai, kad jie nė nepradėjo viršvalandžių deklaracijos, ką jau kalbėti apie nusikaltimų statistikos ataskaitą, tačiau kokia prasmė.

Pro dvivėres priimamojo duris Frostas prasispraudė nešinas dideliu polietileniniu maišu, į kurį buvo sukrauti purvini, vėmalais permirkę Beno Kornišo drabužiai.

– Džekai, ar nusipirkai naują kostiumą? – šūktelėjo Džonis Džonsonas. – Reikia pripažinti, jis tikriausiai prabangesnis už tą, kurį vilki dabar.

– Na, jis bent jau švaresnis, – tarė Frostas. Jis pakišo maišą Džoniui po nosimi ir žiūrėjo, kaip šis pasibjaurėjęs atšoka. – Manau, vertėtų persirengti.

Jam pasukus kabineto link rašyti teismo ekspertizės prašymo, seržantas ištiesė ranką prie telefono ir šūktelėjo jam įkandin:

– Ponas Maletas jau pusę valandos plyšauja tamstos vardą. Jis reikalavo pranešti jam tą pačią akimirką, kai įžengsite pro duris.

– Sere Čarlzai, nenutuokiu, kur taip užtruko inspektorius, – jau šeštą kartą atsiprašinėjo Maletas, kurio lūpos nuo dirbtinės šypsenos jau peršėjo. Suskambo jo telefonas. Jis puolė atsiliepti. – Ką? Ne, nesiųsk jo čia. Aš tuoj ateisiu. – Jo šypsena tapo dar platesnė. – Sere Čarlzai, ponas Frostas ką tik atvyko. Jums leidus, išbėgsiu minutėlei ir jį informuosiu.

Stabtelėjęs savo kabineto priimamajame jis paliepė panelei Smit išvirti daugiau kavos. Šįkart stiprios. Nujautė, kad jam prireiks jos.

Dar nė nepasiekęs vestibiulio išgirdo koridoriuje skambantį gargždų Frosto juoką. Netrukus išvydo jį: pasirėmęs į priimamojo stalą jis keitėsi storžieviškais komentarais su seržantu nė kruopelytės nesijaudindamas, kad verčia skyriaus viršininką ir ypač svarbų svečią laukti.

– Inspektoriau, į jūsų kabinetą, – šiurkščiai įsakė Maletas, eidamas koridoriumi. Pasiekęs Frosto kabinetą jis dar labiau įširdo, mat prie jo durų stovėjo vienas ir, kunkuliuodamas pykčiu, buvo

priverstas laukti, kol Frostas baigs pasakoti seržantui kažkokį juokelį.

– Inspektoriau, mes laukiame jūsų. Jau ilgiau nei pusvalandį. Seras Čarlzas Mileris, jo sūnus ir advokatas. Maniau, aiškiai jums pasakiau, kad jie atvyksta šįryt. Aiškiai prašiau jūsų dalyvauti susitikime...

Frostas nepatogiai pasimuistė kėdėje. Jis negalėjo pakęsti Maleto pykčio priepuolių. Jam visada sunkiai sekėsi išlaikyti rimtą veido išraišką. Maletui burbuliuojant toliau, Frostas ant stalo pastebėjo pieštuku užrašytą žinutę, esą ponia Kler Doson nori su juo pasikalbėti apie dingusią dukterį. Jo ranka jau siekė telefono, kai jis staiga suvokė, kad Maletas vis dar plūsta jį, todėl nutaisė prasikaltusią veido miną ir mėgino įsivaizduoti viliojančią, šiltą, švelnią ir stangrią Kler Doson, vilkinčią tik apatinę maudymosi kostiumėlio dalį, pravėrusią gundančias lūpas, liežuviu lėtai braukiančią per jas... Keista tyla. Jis vėl sukluso. Maletas nutilo ir atsilošė kėdėje, laukdamas Frosto keliaklupsčiavimo ir atsiprašinėjimo.

– Atleiskite, viršininke, tačiau netikėtai atsirado svarbesnė užduotis.

Maletas prasižiojo klausti, kas gali būti svarbiau už skyriaus viršininko iškvietimą, tačiau Frostas kalbėjo toliau:

– Tas lavonas, kurį vakar aptikau...

– Valkata? – paklausė Maletas. – Viešuosiuose tualetuose?

Pasibjaurėjęs jis suraukė nosį, šitaip parodydamas, jog Frostas yra asmeniškai atsakingas už tai, kad kūnas rastas tokioje atstumiančioje vietoje.

Frostas linktelėjo.

– Dabar manome, kad jis buvo nužudytas. Skrodimas parodė, kad esama sumušimo žymių. Kol jis gulėjo ant grindų, kažkas šokinėjo jam ant pilvo. Reikėjo jums pamatyti jo vidaus organus. Daktaras mano, kad jo kepenys tiesiog sprogo.

Vien nuo minties apie sprogusias kepenis Maletą nukrėtė šiurpas. Ši byla kiekvieną akimirką darėsi vis bjauresnė. Griežaamas dantimis jis klausėsi detalios Frosto ataskaitos, įskaitant vaizdingą, pilvą sukantį mėginių induose plūduriuojančių žmogaus vidaus organų apibūdinimą. Frostui, dėkui Dievui, baigus, jis buvo priverstas pripažinti, kad, remiantis policijos taisyklėmis, žmogžudystės tyrimas svarbesnis už bet kuriuos kitus reikalus.

Frostas mintyse padėkojo Benui Kornišui už tai, kad jo nužudymas išsuko inspektorių nuo skaudžios Maleto rykštės. Tačiau nuovados viršininkas neketino pasiduoti be kovos.

– Inspektoriau, niekaip nesuprantu, kodėl nė vienas šių faktų nebuvo paminėtas vakar. Nuo tada, kai kūnas rastas, prabėgo jau dvylika valandų, o mes neturime nei lavono nuotraukų, nei nusikaltimo vietos teismo ekspertizės, ir tik dabar ėmėmės dingusio aukos portfelio paieškų. Privalau savęs paklausti, ar esate kompetentingas atlikti šio nužudymo, kad ir koks beviltiškas jis būtų, tyrimą.

– Kūnas užkimšo nuotekų griovelį, – kantriai aiškino Frostas. – Visa patalpa skendėjo srutose. Iki pažastų įbridęs į ledinį šlapimą, paprastai nebūni toks apdairus, koks galėtum būti. O jei to dar

nepakanka, kūnas buvo padengtas aukos skrandžio turiniu.

Norėdamas tai įrodyti, jis pamojavo polietileniniu maišu Maletui po nosimi.

– Gerai jau, gerai, – nusileido pasišlykštėjęs Maletas, iškeldamas baltą vėliavą. – Apie tai pasikalbėsime vėliau.

Suskambo vidaus telefonas. Frostas atsiliepė ir po akimirkos perdavė ragelį viršininkui.

– Jūsų sekretorė.

Panelė Smit jam priminė, kad seras Čarlzas jau nerimauja.

– Išvirkite daugiau kavos, – tarė Maletas. – Mes jau pakeliui.

Tada jis pamatė Frosto batus. Nutrinti, nevalyti, padengti vandens nuosėdomis nuo vakarykštės nakties nuotykių. Jei jie būtų turėję bent minutę, jis būtų privertęs Frostą nusivalyti batus ir išsilyginti kostiumą. Tačiau gaišti ilgiau nebegalėjo. Seras Čarlzas privalės susitaikyti su suglamžytu kostiumu, purvinais batais, karpomis ir dar galai žino kuo. Vis dėlto polietileninį maišą jis privertė Frostą palikti kabinete.

Valytojų komanda neturėjo laiko sutvarkyti pasitarimų kambario, mat Maletas pasiuntė juos į savo kabinetą, kuris dabar spindėjo tarsi brangakmenis. Ore tvyrojo sunkus cigarų dūmų kvapas.

Iš gero gyvenimo išsipustęs ir pasitempęs parlamento narys seras Čarlzas Mileris sėdėjo viename iš itin svarbiems svečiams saugomų mėlynu

moketu aptrauktų krėslų ir spoksojo į savo laikrodį. Įtartinas apsileidėlis, kurį idiotiškai besišypsantis Maletas pristatė kriminalisto inspektoriaus Frosto vardu, nepadarė jam įspūdžio. Jei šita šiukšlė yra geriausias nuovados pareigūnas, tada...

– Sere Čarlzai, atleiskite, kad vėluoju, – prabilo Frostas. – Mane sugaišino žmogžudystės tyrimas.

– Žmogžudystės tyrimas? – pakartojo parlamento narys, iš susidomėjimo palinkęs į priekį. – Kaip žavinga!

Maletas pastūmė kietą kėdę.

– Inspektoriau, verčiau prisėskite čia, – paskubomis įsiterpė jis, mėgindamas sulaikyti Frostą nuo detalesnio pasakojimo. Tuomet demonstratyviai ant stalo kampo padėjo didelę stiklinę peleninę. Iš draudimo Frostui rūkyti nebūtų jokios naudos. Jis nepaisytų jo, o neradęs kur dėti nuorūkų, greičiausiai numestų jas tiesiai ant brangaus mėlyno kilimo ir sutrintų jas kulnu.

– Manau, bus naudingiau, jei pats paaiškinsiu inspektoriui mūsų situaciją, – tarė parlamento narys, užsispyręs įsitikinti, kad reikalai bus tvarkomi pagal jo nurodymus. Maletas šiek tiek linktelėjo.

Mileris įtraukė sodrų cigaro dūmą.

– Inspektoriau, eisiu tiesiai prie reikalo. Mano sūnus Rodžeris visai atsitiktinai yra įpainiotas į šį bjaurų eismo įvykį. Rodžeris prie to automobilio vairo nesėdėjo; automobilyje jo apskritai nebuvo, tačiau, tikiu, numanote, kad politiniai mano oponentai jau galanda peilius. Tik įsivaizduokite antraštes: „Įstatymo ir tvarkos sūnus automobiliu partrenkia senuką pensininką“. Neprašau su

manimi elgtis išskirtinai vien todėl, kad esu parlamento narys. Aš trokštu teisingo ir objektyvaus tyrimo.

– Bet kuriuo atveju galite tuo neabejoti, – patikino Frostas.

– Visiškai jumis tikiu, – toliau nuoširdžiu tonu dėstė Mileris. – Jūsų policijos pajėgų vadas, mano asmeninis ir labai artimas bičiulis, mane tuo jau užtikrino. Mano sūnus savo laisva valia šiandien atvyko čia padėti jums kaip tik galėdamas. Svarbiausia yra įrodyti jo nekaltumą taip tvirtai, kad galėtume užgniaužti bet kokius gandus, jiems nespėjus pasklisti.

Pasigirdo brūkštelėjimas degtuku, ir Frostas prisidegė šiandien jau keturioliktą cigaretę. Maletas pastūmėjo peleninę prie jo, mėgindamas sugauti degtuką, tačiau pavėlavo. Frostas jį įmynė giliai į kilimą, ir aplink pasklido svylančios vilnos kvapas.

Frostui kalbant, cigaretė mataravo burnoje.

– Sere Čarlzai, jei jūsų sūnus išties niekuo dėtas, aš tai įrodysiu, tačiau nesistengsiu užglaistyti faktų, jei jis pasirodytų kaltas.

– Tai viskas, ko aš trokštu, – atsakė parlamento narys. – Inspektoriau, dirbkite savo darbą. – Jis akimirką stabtelėjo ir lėtai, pabrėždamas pridūrė: – Išteisinkite mano sūnų, ir aš negailėsiu jums savo dėkingumo.

Potekstei pasiekus jo smegenų ląsteles, Frostas primerkė akis, tačiau Maletas jau stovėjo greta ir, paėmęs jį už rankos, stūmė pro duris, kol šis nespėjo kandžiai atsakyti.

– Inspektoriau, Rodžeris Mileris su savo advokatu laukia kvotos kambaryje. Noriu, kad tuojau pat jį apklaustumėte ir informuotumėte mane apie rezultatus.

Policijos seržantas Džonis Džonsonas ramino gurgiantį skrandį, ilgesingai žvelgdamas į sieninį laikrodį, kuris rodė, kad pietų pertraukos reikės laukti dar keturiasdešimt devynias minutes. Pro priimamojo duris pūstelėjo oro gūsis, Džekui Frostui skriejant į kvotos kambarį. Kaip tik tas žmogus, kurio jam reikia! Jis pamojo inspektoriui.

– Pone Frostai!

Frostas prilėkė prie jo.

– Džoni, aš siaubingai užsiėmęs.

– Pernelyg užsiėmęs, kad atkreiptumėte dėmesį į kvapą?

Frostas pauostė orą ir išsišiepė.

– Suradai Volį Pitersą?

– Jis areštinėje laukia jūsų audiencijos.

– Tuoj pat su juo pasikalbėsiu, – tarė Frostas, visiškai iš galvos išmesdamas Rodžerį Milerį. Jis pasuko areštinės link.

– Palaukite minutėlę. Turiu jums šūsnį žinučių, – sustabdė jį seržantas ir surinko nuo stalo krūvą popieriaus skiaučių. – Pirmoji – nuo pono Baskino iš „Kokosų giraitės“. Jis nori žinoti, kaip sekasi jo apiplėšimo tyrimas.

Frostas paėmė raštelį, nė neskaitęs suglamžė ir išmetė į šiukšlių dėžę.

– Jei jis paskambins darsyk, pasakyk jam, kad plušame iš peties. Toliau?

Seržantas padavė jam kitą popierėlį.

– Kažkoks ponas Maksas Dosonas teiraujasi, ar jau radome jo dukterį. Jis nori su jumis susitikti.

Šį raštelį Frostas susikišo į kišenę.

– Įsprausiu jį į savo tvarkaraštį Vebsteriui grįžus. Dar kas nors?

– Taip. Žinutė iš ligoninės. Šįryt Tomis Krolas išleido save namo.

Frostas tyliai švilptelėto.

– Ar jis paliko savo naują adresą Las Vegase arba Bahamų salose?

– Manote, kad jis nušvilpė pinigus? – pusbalsiu paklausė Džonis.

– Nuoširdžiai tikiuosi, kad tai jo darbas, – atsakė Frostas, kasydamasis pakaušį. – Jis – mano vienintelis įtariamasis. Nusiųsk ekipažą į jo namus, kad vyrai atgabentų jį man. Ar jau viskas?

Frostas viltingai nusigręžė eiti, tačiau seržanto apkaboje jo laukė dar viena kulka.

– Buvo užsukęs ponas Gordonas iš apygardos savivaldybės. Regis, tai, kad nėra Dentono poskyrio nusikaltimų statistikos ataskaitos, gaišina kompiuterinę visos apygardos ataskaitą.

„Velniava, – pamanė Frostas. – Kada gi rasiu minutę prie jos prisėsti?“ Apsisukęs jis nuėjo areštinės link.

Kamerų zona pasižymėjo specifiniu kvapu. Nuo girtuoklių ji dvokė išsivadėjusiu alumi, šlapimu ir vėmalais; nuo kitų sulaikytųjų – prakaitu, per ilgai nekeistomis kojinėmis ir karboliu. Tačiau visi šie kamerose tvyrantys kvapai nepajėgė pasipriešinti nevalyvajam Voliui Pitersui. Prie kameros

durų Frostas stabtelėjo, prisidegė cigaretę, įtraukė paskutinį nenuodingo oro gurkšnį ir užėjo į vidų.

– Po galais, Voli, – kostelėjo jis, – tavo tvaikas siekia dausas!

– Pone Frostai, apie jus pastabų nelaidau, – įsižeidęs atrėžė Volis. Jis sėdėjo ant savo gulto krašto, rankose gniaužė emaliuotą puoduką ir iš jo garsiai siurbčiojo arbatą. – Kokiu reikalu aš čia?

Frostas nugara atsirėmė į dažytą plytų sieną.

– Voli, noriu pasikalbėti apie Beną Kornišą, – piktai tarė jis. – Apie tai, kaip su juo pasielgei.

Volis nė nemirktelėjo. Atitraukęs puodelį nuo lūpų, jis atsiraugėjo.

– Pone Frostai, gardu.

– Garso efektai neleidžia man tuo abejoti, tačiau, Voli, kalbu apie Beną. Verčiau man nemeluok.

Volis stipriai truktelėjo nosimi ir pažvelgė į detektyvą.

– Inspektoriau, sakėte man, kad jis mirtinai užspringo.

– Klydau, Voli. Jis buvo nužudytas. Sumuštas ir suspardytas iki mirties.

Apatinis valkatos žandikaulis nukaro, o iš burnos netvarkingai nuskustu smakru ėmė tekėti arbata.

– Nužudytas?

– Voli, išgirdai mane teisingai. O visas jo turtas dingo be pėdsakų. Kur jį padėjai?

– Pone Frostai, juk žinai, kad aš nė musės nenuskriausčiau. Ir Beno nė pirštu neliesčiau. Mes buvome bičiuliai. Nužudytas? Viešpatėliau, daugiau niekada nebenakvosiu tualetuose.

Frostas nukratė nudegusius cigaretės pelenus ant akmeninių grindų.

– Vakar tu ten trainiojaisi. Ar ką nors matei?

– Tik aplink šniukštinėjantį farą.

– Kada paskutinįkart matei Beną?

– Vakar popiet, apie ketvirtą valandą, prie geležinkelio pylimo. Jis prakaitavo, trūkčiojo ir be paliovos kasėsi. Sakėsi tą vakarą viešuosiuose tualetuose susitiksiąs su kažkokiais tipeliais, kurie parduos jam narkotikų.

– Kokiais tipeliais?

– Pora naujokų. Jis sakė, kad Dentone jie gyvena neilgai.

– Kaip jis ketino atsiskaityti už narkotikus?

– Sakėsi žinąs, kur gauti šiek tiek grynųjų. Tačiau man neišsidavė, pone Frostai, tada mačiau jį paskutinį kartą, prisiekiu velionės motinos akimis.

Iškratęs iš pakelio porą cigarečių, Frostas padavė jas valkatai.

– Dėkoju, Voli. Jei nori, gali eiti savais keliais.

– Pone Frostai, jie ruošia man vakarienę, – paaiškino Volis. – Pavalgęs eisiu. Ačiū už cigaretes.

– Viskas įskaičiuota į aptarnavimą, – atsakė Frostas, belsdamas į duris. – Rekomenduok mus savo bičiuliams.

Kabinete jo laukė Vebsteris. Nei viešuosiuose tualetuose, nei aplink juos jis neaptiko jokių tuščio ar Beno Kornišo šlamšto prigrūsto polietileninio maišo pėdsakų. Teismo ekspertas keturiomis iššliaužiojo patalpas ir veikiausiai surinko kiekvieno tualeto lankytojo pirštų atspaudus nuo pat karalienės

Viktorijos valdymo šešiasdešimtmečio, tačiau neverta tikėtis, kad jie pravers tyrime.

Frostas papasakojo Vebsteriui apie Volį Pitersą ir jo tvirtinimą, esą Benas Kornišas ketino pirkti narkotikų iš dviejų naujų tipų.

– Drauguži, paskambink į Kovos su narkotikais skyrių. Noriu žinoti apie du neseniai į apygardą atsibeldusius tiekėjus. Paprašyk jų apklausti ir visus žinomus, smurto nevengiančius vartotojus – kur jie buvo vakar tarp devintos ir vienuoliktos, kai Kornišas buvo nužudytas.

Laukiant, kol Vebsteris baigs kalbėti telefonu, suskambo inspektoriaus vidinis telefonas. Operatyviojo valdymo centras pranešė, kad neva pavogtas Rodžerio Milerio „Jaguar" atsirado. „Čarlis Alfa-du" aptiko jį proskynoje į rytus nuo Dentono miškų. Automobilis akivaizdžiai buvo patekęs į eismo įvykį. Jam trūko kairiojo priekinio žibinto ir priekinio registracijos numerio, o visas kairysis sparnas buvo aptaškytas krauju. Dispečeris nurodė nutempti automobilį ir kruopščiai apžiūrėti. Padėkojęs dispečeriui, Frostas užsirašė priminimą patikrinti, ar rasti plastikiniai automobilio registracijos numerį laikę varžtai.

Tada jis paskubomis žvilgtelėjo į nusikaltimų statistikos segtuvą tuščiai vildamasis, kad naktį kas nors įsėlino į kabinetą ir baigė rašyti ataskaitą. Deja, tokia sėkmė jam nenusišypsojo, todėl jis įmetė segtuvą atgal į dokumentų spintelę.

Vebsteris baigė pokalbį su Kovos su narkotikais skyriumi. Jie patvirtino, kad apygardoje atsirado du nauji platintojai, tačiau jokios informacijos apie

juos neturėjo. Jie taip pat pažadėjo patikrinti agresyvius narkomanus, bet pabrėžė, kad įvarytas į kampą kiekvienas narkomanas griebtųsi smurto.

Frostas išklausė nekokias naujienas.

– Gali būti tikras, kad jie tik apsunkins reikalus, – tarė jis, atsistumdamas nuo stalo. – Drauguži, manau, kad mums metas sprukti pietų.

Jiems nė nespėjus pajudėti iš vietos, į kabinetą galvą kyštelėjo Džonis Džonsonas.

– Džekai, tu juk žinai, kad kvotos kambaryje tavęs vis dar laukia Rodžeris Mileris su advokatu, ar ne?

– Aišku, kad žinau, – atsakė Frostas. – Kaip tik rengėmės su jais susitikti, tiesa, drauguži?

Nuo Frosto kabineto iki kvotos kambario jie būtų galėję nusigauti tiesiai, tačiau Frostas sugebėjo šį tą prasimanyti. Pasukęs už kampo nuo koridoriaus, jis sustojo, atsargiai apsidairė, ar niekas jų nemato, ir pasidalijo su Vebsteriu savo įtarimais apie Deivą Šelbį.

– Drauguži, norėčiau žinoti, kokių galų jis šniukštinėjo aplink tuos tualetus. Jis sakėsi išlaužtas grotas matęs iš automobilio, bet tai neįmanoma. Be to, vakar sučiupau jį kažką grūdant į savo spintelę.

Vebsteris nė trupučio nenustebo.

– Tai galėjo būti bet kas.

– Taip, – linktelėjo Frostas, – bet argi nebūtų įdomu, jei tai pasirodytų esąs polietileninis Benui Kornišui priklausęs heroino prigrūstas maišas? – Iš savo švarko kišenės jis išsitraukė didžiulį įvairiausių raktų ryšulį. – Galėtume patikrinti. Tik tam, kad patenkintume savo smalsumą.

Vebsteris pasibaisėjo.

– Ketinate atlikti kratą pareigūno spintelėje jam už nugaros, be jo sutikimo? Policijos pajėgų federacija sužinojusi sužvėrės.

– Viliuosi, kad šitai jų ausų nepasieks, – atsakė Frostas, ieškodamas tinkamo rakto.

Vebsteris žengtelėjo atgal, tarsi mėgindamas atitolinti save nuo beprotiško Frosto pasiūlyto žingsnio.

– Čia juk žmogžudystės tyrimas. Net jei rastumėte kokių nors įkalčių, teisme jus sudraskytų į skutelius.

Frostas apsimetė neišgirdęs Vebsterio priekaištų.

– Jei ten nieko nerasiu, niekas nenukentės. Tačiau jei aptiksiu ką nors įtartino, paliksiu tai ten, kur radęs, niekam neprasitarsiu ir pateiksiu prašymą kratos orderiui.

Skambindamas raktais jis pasuko persirengimo kambario link.

Vebsteris stovėjo it įbestas.

– Atleiskite, tačiau aš tame dalyvauti atsisakau.

– Ech, – nusiminęs tarė Frostas. – Tikėjausi, kad pastovėsi sargyboje.

– Jokiu būdu, – tvirtai atrėžė Vebsteris.

Frosto pečiai susmuko.

– Ką gi, drauguži, negaliu tavęs priversti. Ir kaltinti neturiu už ką. Tu juk nenori prisišaukti dar didesnės bėdos. Lik čia, aš ilgai neužtruksiu.

Frostas nužingsniavo koridoriumi.

„Ak, tu, prakeiktas kvaily. Tave juk sučiups, – pamanė Vebsteris. – Tave sučiups ir išspirs iš policijos. Ir tu to nusipelnai."

– Palaukite manęs, – šūktelėjo jis, nusivydamas inspektorių.

Frostas stabtelėjo prie persirengimo kambario su palengvėjimo šypsniu veide.

– Ačiū, drauguži. Tau tereikia pastovėti už durų. Jei kas ateis, tik švilptelėk.

Paskubomis apsižvalgęs koridoriuje, jis patraukė durų rankeną ir įsliūkino į vidų.

Patalpoje eilėmis viena greta kitos stovėjo karvelio pilkumo metalinės spintelės. Šelbio spintelė buvo pusiaukelėje, atremta į kairiąją kambario sieną. Amžinas optimistas Frostas paklibino rankenėlę, tačiau spintelė buvo saugiai užrakinta. Jis pamėgino pasirinktą raktą. Pirmasis buvo per didelis ir nė netilpo į spyną. Pamėgino kitą. Tasai įlindo nesunkiai, bet nesisuko. Visas šis reikalas užtruko ilgiau, nei jis tikėjosi. Pasirausęs raktų ryšulyje, pamėgino dar vieną.

Už durų, atsirėmęs į sieną su pašėlusiai besidaužančia širdimi, Vebsteris jautėsi taip, lyg dalyvautų apiplėšime. Jis stengėsi neatrodyti įtartinai, tačiau stovėti ten jam nebuvo jokios priežasties. Dvivėrės durys koridoriaus gale staiga prasivėrė, ir du uniformuoti pareigūnai ryžtingai pasuko tiesiai persirengimo kambario link. Jis suspaudė lūpas ir pamėgino švilptelėti, bet burna buvo perdžiūvusi. O vyrai neišvengiamai artėjo. Apgraibomis suradęs rankeną, jis kyštelėjo galvą į vidų. Frostas klūpojo prie Šelbio spintelės, šlifuodamas vieną iš raktų nagų dilde ir mėgindamas sukišti jį į spyną. Jis nė nesumojo duris prasivėrus.

– Inspektoriau! – paskubomis sušnypštė Vebsteris.

Frostas pašoko, skaudžiai trenkdamas galvą į atsikišusią spintelės rankeną; garsas nuaidėjo tarsi griaustinis.

Vebsteris apsigręžė. Uniformuotieji pareigūnai praėjo pro jį užpakalinių, į automobilių aikštelę vedančių durų link.

– Nemanau, kad mudu esame sukirpti nusikaltėlių gyvenimui, – tarė Frostas, liūdnai trindamas galvą, Vebsteriui grįžus į sargybos postą. Inspektorius įstūmė nušlifuotą raktą į spyną. Jis tiko. Frostas jį atsargiai pasuko. Dar du trakštelėjimai. Jis patraukė rankeną, ir spintelės durys prasivėrė.

Ant pakabos kabojo Šelbio lietpaltis. Kasdieniai jo batai stovėjo spintelėje ant grindų. Greta jų odiniame dėkle inspektorius rado brangų „Polaroid" fotoaparatą, turintį automatinį fokusą, blykstę ir uždelsto veikimo parinktį. Frostas patapšnojo lietpalčio kišenes. Kažkas išsikišo. Panardinęs ranką į kišenę, Frostas ištraukė vairavimo pirštines. Ėmęs galvoti, kad visa tai tik laiko švaistymas, jis užkišo ranką už lietpalčio patikrinti spintelės gale įtaisytos metalinės lentynos. Apgraibomis tyrinėjo, kas joje yra. Nieko... Nieko... Kažkas! Įtartinas paketas. Heroinas? Jis ištraukė objektą, kad nuodugniau apžiūrėtų.

Tampria juostele suveržta plastikinė piniginė. Žvilgtelėjo vidun. Nuotraukos. Pluoštelis spalvotų fotografijų, kurioms buvo panaudota blykstė ir uždelstas veikimas. Jose – Šelbis su skirtingomis moterimis. Skirtinguose miegamuosiuose. Įvairiausiomis lytinio akto pozomis. Šelbiui patiko pasilikti amžinų savo užkariavimų įrodymų.

Iš už durų pasigirdo apgailėtinas mėginimas švilptelėti. Durys prasivėrė.

– Kažkas ateina, – sušnypštė Vebsteris.

Nerangiais, neklusniais pirštais Frostas sugrūdo nuotraukas atgal į piniginę. Viena nukrito ant grindų. Pagriebęs dar kartą pažvelgė į ją. Niekuo neišsiskiriantis miegamasis. Atsigręžęs į fotoaparatą, Šelbis guli lovoje. Ant jo – fotoaparatui nugarą atgręžusi moteris. Abu nuogi. Moters atpažinti nebuvo įmanoma, tačiau kambarys jam pasirodė kažkuo pažįstamas.

Atidžiau įsižiūrėti pritrūko laiko. Jis padėjo fotografiją į piniginę ir užveržė juostelę. Balsams koridoriuje artėjant, paskubomis numetė piniginę atgal ant lentynėlės ir užtrenkė spintelės duris. Jos trinktelėjo tarsi po smūgio kūju. Inspektoriui nespėjus pasitraukti nuo spintelės, į persirengimo kambarį užėjo Džonis Džonsonas. Jis pažvelgė į Frostą, į spintelę ir uždarė duris paskui save.

– Ką čia veiki, Džekai?

– Nieko, – atsakė Frostas, jausdamasis tarsi vyro be kelnių pagautas langų plovėjas.

– Ponas Maletas įsakė man tave surasti ir už sprando nutempti į kvotos kambarį.

– Jau einu, – tarė Frostas.

Inspektoriui pasišalinus, seržantas perskaitė pavardę ant spintelės durų. Jis paklibino rankeną. Spintelė buvo užrakinta. Frostas rezgė kai ką, kas buvo susiję su Šelbiu. „Ką gi, Džekai Frostai, – pamanė jis. – Turėsi paaiškinti."

– Na? – paklausė Vebsteris, jiedviem mikliu žingsniu artėjant prie kvotos kambario.

– Nieko, – atsakė Frostas. – Ničnieko ten nėra.

(4)

Rodžeris Mileris išsikėtojęs sėdėjo kvotos kambario kėdėje ir tyliai traukė cigaretę. Advokato patartas, jis nusimetė madingus drabužius ir vilkėjo paprastą, pilką, dalykišką kostiumą, mėgindamas sukurti blaivaus ir atsakingo piliečio iliuziją.

Greta jo pasitempęs sėdėjo nusipenėjęs, pasipūtęs, rimtas, juodai apsirengęs advokatas Džeraldas Moras. Jau nežinia kelintą kartą, Moras kuitėsi savo lagaminėlyje, dėliodamas dokumentus.

Rodžeris atsistojo ir išrėžė:

– Neketinu ilgiau laukti nė minutės. Aš išeinu.

Švelniai prieštaraudamas, Džeraldas Moras kilstelėjo antakį.

– Tavo tėvas norėtų, kad pasiliktum, – tarė jis ir toliau vartė popierius.

Rodžeris išsitraukė cigaretę iš burnos ir sviedė ant grindų. Šiame ankštame, apgailėtiname kambaryje jis stypso jau beveik dvi valandas. Jis nėra pratęs laukti kitų. Paprastai jam tereikia paminėti, kad jo tėvas yra seras Čarlzas Mileris, ir visos durys kaipmat atsiveria.

Kvotos kambario durims atsilapojus, pro jas įlingavo susitaršęs veikėjas suglamžytu kostiumu, o šiam už nugaros tuojau pat pasirodė tvarkingai apsitaisęs jaunesnis barzdotis. „Akivaizdu: kriminalistas ir jo sulaikytasis“, – nusprendė advokatas, nepatenkintas, kad yra trukdomas, ir svarstydamas,

ar nevalyvasis sulaikytasis pavojingas. Jis jau buvo beprasižiojąs sakyti, kad vyrai supainiojo kvotos kambarius, kai nusikaltėlis prisitraukė kėdę prie stalo, šleptelėjo priešais jo klientą ir prisistatė esąs kriminalistas inspektorius Frostas.

„Kriminalistas! – pamanė Moras. – Šitas valkata! Nenuostabu, kad nusikalstamumo lygis siekia padebesius."

– Ponai, atleiskite, kad privertėme jus laukti, – tarė Frostas. – Mus sugaišino žmogžudystės tyrimas. Pone Mileri, suprantu, kad norite mums šį bei tą papasakoti?

Mileris jau žiojosi kalbėti, tačiau Moras garsiai krenkštelėjo primindamas klientui, kad jis kalbės už jį. Bendraudamas su policija privalai apmąstyti kiekvieną iš burnos išsprūstantį žodį.

– Mano klientas parengė pareiškimą. Jis štai čia.

Ištraukęs tvarkingai išspausdintą dokumentą iš lagaminėlio, jis pastūmė jį inspektoriui. Frostas į jį nė nežvilgtelėjo.

– Sere, prieš man šitai perskaitant, turiu jums džiugių žinių. Pone Mileri, mes radome jūsų „Jaguar". Jis buvo paliktas šalikelėje netoli Dentono miškų. Žalos padaryta nedaug – nuplovus kraują ir smegenų gabalėlius, automobilis bus tarsi naujas.

Advokatas sučiaupė lūpas.

– Mes, žinoma, be galo džiaugiamės, susigrąžinę automobilį, – tarė jis pabrėždamas, kad Mileris netars nė žodžio, – tačiau labiausiai mus jaudina tai, kad, pavogtas iš mano kliento, jis buvo įveltas į žmogaus mirtį.

– Pavogtas? – pakartojo Frostas. – Tai štai kas jam turėjo nutikti?

Rodžeris Mileris pasilenkė į priekį. Jam nepatiko šis įtartinas niekšelis.

– Aš čia tam, kad atsakyčiau į jūsų klausimus, o ne klausyčiausi banalių jūsų užuominų.

– Žinoma, – ramiai tarė Frostas, šiek tieki šyptelėdamas dvidešimtmečiui. – Savo klausimus užduosiu perskaitęs pareiškimą.

Pareiškimas buvo toks:

Iš kontoros grįžau 6:25 vakare. Namo parsivežiau šiek tiek darbo ir dirbau iki 11:15. Tuomet prisiminiau, kad automobilyje palikau lagaminėlį su darbui baigti reikalingais dokumentais. 11:20 išėjau iš buto ir pasukau už kampo į Normano giraitės gatvę, kur stovėjo mano automobilis (registracijos numeris ULU 63A). Susirūpinau išvydęs, kad jo ten nebebuvo. Pamaniau, kad jį pavogė, todėl nedelsdamas paskambinau į Dentono policijos nuovadą ir pranešiau apie šį įvykį. Tada grįžau į butą ir atsiguliau į lovą. Pirmą kartą apie tragišką pono Hikmano mirtį per eismo įvykį išgirdau tada, kai „Dentono aido" žurnalistas paskambino man į kontorą šįryt dvi minutės po devintos. Neapsakomai susikrimtau sužinojęs, kad su tuo susijęs mano automobilis, todėl nedelsdamas susisiekiau su advokatu ir pasistengiau atvykti čia, kad galėčiau padėti policijai tai išnarplioti.

– Nepriekaištingas literatūros kūrinys, – baigęs skaityti pakomentavo Frostas ir numetė pareiškimą ant stalo. – Pone Mileri, ar teisingai suprantu, kad dirbate savo tėvui?

Už klientą tą patvirtino advokatas.

– Teisingai. Pagrindinėje bendrovės „Milerio nekilnojamasis turtas“ kontoroje.

– Suprantu, – tarė Frostas, žvilgčiodamas tai į vieną, tai į kitą vyriškį. – Pone Mileri, jūs patvirtinate šį pareiškimą?

– Taip, mano klientas yra pasirengęs jį pasirašyti.

– Pasirašysiu jį tuojau pat, – įsiterpė Rodžeris Mileris, iš kišenės traukdamas paauksuotą firminį „Parker“ rašiklį. – Čia iššvaisčiau jau dvi valandas. Turiu rimtesnių darbų, nei trainiotis policijos nuovadoje.

– Esu tikras, kad ir ponas Hikmanas būtų radęs įdomesnės veiklos, nei gulėti ant ledinio stalo morge, – burbtelėjo Frostas, – tačiau mes ne visada turime galimybę nulemti įvykių eigą.

– Nežinojau, kad valstybės tarnautojai gali sau leisti šitaip akiplėšiškai kalbėti, – pratrūko jaunuolis, rašikliu brėždamas savo parašą popieriuje. Pasirašytą jis sviedė Frostui į veidą. – Ar jau galiu eiti?

Rodžeris linktelėjo advokatui leisdamas suprasti, kad, nesvarbu, koks bus inspektoriaus atsakymas, jie neketina pasilikti ilgiau.

– Pone Mileri, jei neprieštaraujate, dar keletas smulkmenų, – tarė Frostas, pirštu parodydamas Vebsteriui užstoti kvotos kambario duris. – Prašau sėstis. Ilgai neužtruksime, – jiems vėl susėdus už stalo, Frostas bičiuliškai šyptelėjo. – Džentelmenai, mano bėda ta, kad nesu itin sumanus. Porą detalių jūsų pareiškime mane glumina. Esu tikras, kad tai

tik mano neišmanymas, todėl, jei neprieštaraujate, gal galėtumėte paaiškinti...

– Sutinku, kad tai veikiausiai jūsų neišmanymas, – pašiepdamas sutiko Mileris, – todėl būčiau dėkingas, jei pasiskubintume.

Frostas pasikasė pakaušį taip, lyg būtų pakliuvęs į jam visiškai nepažįstamą teritoriją.

– Pirmiausia, sere, mane suglumino tai, kad savo portfelį su dokumentais palikote automobilyje.

Mileris globėjiškai nusišypsojo.

– Ir kodėl gi, inspektoriau, jus tai suglumino?

– Sere, pasak visų mūsų apklaustų liudininkų, į kontorą jūs niekada nevažinėjate „Jaguar". Tam jūs naudojotės „Porsche". Taigi kaip jūsų portfelis atsidūrė „Jaguar"?

Advokatas ramiai atgręžė klausiantį veidą į savo klientą, tačiau jau po akimirkos su baime suvokė šį susipainiojus ir mėginus išgalvoti atsakymą. Rodžeris bejėgiškai purtė galvą. Advokatas suskubo prabilti:

– Inspektoriau, jei neprieštaraujate, norėčiau persimesti žodeliu kitu su savo klientu. Gali būti, kad neteisingai supratau jo nurodymus.

Frostas su Vebsteriu lūkuriavo prie durų. Po kelių minučių jie buvo pakviesti į vidų.

– Atminties spraga, – paaiškino Moras, nutraukdamas dangtelį nuo parkerio, pasiruošęs ištaisyti klaidą pareiškime. – Mano klientas „Jaguar" į kontorą ketino vairuoti kitą dieną, todėl perkėlė lagaminėlį iš „Porsche".

– Pažiūrėkime, ar teisingai supratau, – tarė Frostas, pirštu sukdamas ratus aplink savo randą.

– Iš kontoros „Porsche“ automobiliu grįžęs ir požeminėje automobilių aikštelėje jį pastatęs jūsų klientas pasiėmė lagaminėlį, nuėjo už kampo į Normano giraitės gatvę ir padėjo jį į ten stovintį „Jaguar“, o tada grįžo į savo apartamentus?

– Taip, – pusbalsiu numykė advokatas. Inspektoriui pakartojus visą istoriją, ši jam nebeatrodė tokia įtikinama.

– Nenuginčijama logika, sere. Jei pataisytumėte pareiškimą, kaip ką tik aptarėme, galėtume imtis svarbesnių klausimų.

Parkeriu Moras ėmėsi keverzoti priimtiną pataisą. Tačiau žodžiai nesirezgė, todėl jis buvo priverstas ne kartą juos išbraukti.

– Ak, ir dar vienas dalykas, – pridūrė Frostas. – Kaip minėjau, „Jaguar“ mes radome, bet lagaminėlio jame nebuvo.

– Tikriausiai vagis bus jį nušvilpęs, – pašaipiai tarė Mileris.

Frostas apsimetė priėmęs jo spėjimą už gryną pinigą.

– Žinoma, sere, kaip pats apie tai nesusimąsčiau. Firmos dokumentų prigrūsti lagaminėliai, tikiu, yra neįkainojamas radinys, – tarė jis. Akimirką stabtelėjęs, apgalvotai, bet labai paprastai pridūrė: – Tik dar viena smulkmena.

Moro plunksna sustingo žodžio viduryje, tačiau advokatas iš paskutiniųjų stengėsi neparodyti nerimo. Kokį dar kozirį inspektorius slepia rankovėje? Advokatas nebuvo pratęs prie kriminalistų darbo subtilybių ir jau nebebuvo toks nepajudinamai įsitikinęs, kad jo klientas sako gryną tiesą.

Susirūpinęs, žvelgdamas tai į klientą, tai į inspektorių, Moras laukė.

– Pone Mileri, pareiškime tvirtinate apie vagystę pranešęs policijai ir tuojau pat atsigulęs miegoti savo bute.

– Tikrai taip, – patvirtino Mileris.

– Galbūt jums apie tai nebuvo pranešta, sere, tačiau ankstyvą rytą mes sulaukėme anoniminio skambučio, pranešančio apie pastebėtą įsilaužėlį viename iš jūsų apartamentų komplekso ketvirto aukšto balkonų. Mums neliko nieko kito, kaip tik į tai reaguoti. Prie durų neišgirdę jūsų atsakymo ir baimindamiesi dėl jūsų saugumo, pasinaudojome namo prižiūrėtojo raktu ir užėjome į vidų. Laimė, jokių įsilaužimo žymių nepastebėjome. Tačiau mus suglumino tai, kad ir jūsų bute nebuvo nė kvapo, o lova buvo tvarkingai paklota.

Mileris pašoko, nustumdamas kėdę skersai kambarį. Jo veidas iš įsiūčio paraudo.

– Ak, tu, akiplėšiška kiaule! Nori pasakyti, kad tamstai pakako beatodairiškumo įsilaužti į mano butą ir šniukštinėti man nežinant?

Advokatas atsistojo ir sušnypštė Rodžeriui nusiraminti. Kumščius sugniaužusiam, sunkiai alsuojančiam Mileriui nesisekė suimti savęs į rankas. Galiausiai jis linktelėjo advokatui ir atsisėdo. Jei žvilgsnis būtų buvęs mirtinas, jau atšalęs Frosto kūnas dabar būtų gulėjęs ant grindų.

Moras užkimšo parkerį ir, pagriebęs pareiškimą, saugiai įsidėjo jį į lagaminėlį.

– Inspektoriau, mudu su klientu esame priversti dar kartą apmąstyti savo poziciją. Šiuo metu daugiau nieko negalime jums pasakyti.

Tačiau Frostas dar nebaigė. Jis vėl kreipėsi į jaunuolį:

– Atleiskite man už įkyrumą, tačiau yra dar viena smulkmena. Manau, teisinga ją paminėti, kad galėtumėte ištaisyti visus melagingus parodymus vienu kartu. Turime liudininką, vakar vakare mačiusį jus automobiliu išvažiuojantį iš Normano giraitės gatvės.

Sugavęs sumišusį Vebsterio žvilgsnį, Frostas reikšmingai pažvelgė į konsteblį. Taip, liudininką jis prasimanė, tačiau kodėl gi Mileris vienintelis turi teisę meluoti.

Drebančiomis rankomis nuo nelauktos pastarųjų penkių minučių patirties advokatas užsegė portfelį ir nulydėjo klientą prie durų.

– Viliamės, kad galėsime su jumis susisiekti po valandos, – pranešė jis.

– Deja, nemanau, kad galime taip paprastai jūsų klientą paleisti, – tarė Frostas. – Kaltinimai jam – labai rimti.

– Tada reikalauju asmeniškai pasikalbėti su savo klientu.

– Ką gi, – nusileido Frostas, rankiodamas cigaretes ir degtukus. Jis jau siekė durų rankenos, kai Milerio ryžtas galiausiai išgaravo.

– Inspektoriau, luktelėkite.

Frostas nuleido ranką ir lėtai atsigręžė.

Arogancijos netekęs Mileris pasirausė kišenėje ir išsitraukė ploną, aukso ir juoda spalvomis emaliuotą cigarečių dėklą. Laikydamas cigaretę tarp pirštų, jis ėmė tarškinti ja į dėklą.

– Manau, bus geriau, jei papasakosiu jums visą tiesą.

– Tik tada, kai visa tai aptarsite su manimi, – įsiterpė advokatas ir atsigręžė į Frostą. – Kol neapsvarstysime savo pozicijos, daugiau netarsime nė žodžio.

– Vakar mano „Jaguar“ nestovėjo Normano giraitės gatvėje, – atkakliai pasakė Rodžeris. – Vakar apskritai nenakvojau namuose.

Moras virpėjo iš pykčio. Sugriebęs klientą už peties, jis atgręžė jį į save.

– Pone Mileri, jei trokštate, kad ir toliau jums atstovaučiau, – išpyškino jis, – tuomet netarsite nė žodžio, kol visko drauge neapsvarstysime.

– Storas dykūne, jei ir toliau nori dirbti mano tėvui, nedelsdamas užčiaupsi srėbtuvę, – pratrūko Mileris. – Patrauk nuo manęs taukuotas savo rankas.

Sunkiai susmukęs kėdėje, advokatas ėmė šluostytis kaktą balta nosinaite.

Įsitikinęs, kad Vebsteris atsivertė savo užrašų knygelę ir pasiruošė užsirašyti, Frostas paklausė:

– Taigi, sere, kur buvote praeitą naktį?

– Praleidau ją su mergina... Anksčiau jos paminėti negalėjau, nes mano tėvas mūsų santykiams griežtai prieštarautų.

– Tokiu atveju ji man jau dabar patinka, – tarė inspektorius. – Kiek laiko praleidote su ja?

– Nuo septintos vakar vakare iki šiek tiek po aštuonių šiandien ryte. Mano automobilis stovėjo prie jos namų. Po velnių, inspektoriau, negalėjau leisti savo seniui sužinoti, kur buvau, todėl apsimečiau, kad automobilį pavogė iš Normano giraitės gatvės. Akivaizdu, kad skambindamas policijai

nenumaniau mano automobilį susijus su eismo įvykiu, priešingu atveju nieko panašaus nebūčiau prikalbėjęs.

Frostas tylėjo. Vebsterio rašiklis skriete skriejo užrašų knygelės puslapiais. Nusiėmęs akinius, Moras pakėlė juos prie šviesos ir ėmėsi nuodugniai tyrinėti ant jų susikaupusius nešvarumus. Galiausiai juos vėl užsidėjo.

– Buvote su ja visą naktį, nuo septintos iki aštuntos šįryt? Niekur nėjote?

Rodžeris linktelėjo.

– Ar mergina patvirtins jūsų pasakojimą?

– Be abejo.

Gilų advokato atodūsį lydėjo triumfo šypsnis.

– Tokiu atveju, inspektoriau, mano klientas niekaip negali būti susijęs su to vargšo senuko mirtimi. Jo alibi tvirtas.

Gilus Frosto atodūsis bylojo apie nusivylimą. Jis tikėjosi prisipažinimo, o ne dar daugiau darbo tikrinant faktus.

– Sere, ar galėtume gauti šios damos vardą ir adresą? – švelniai jaunuolio pasiteiravo jis. – Jei mums prireiktų patikrinti jūsų pasakojimą.

Ji buvo vardu Džiulė King. Gyveno senesnės statybos name, padalytame į šešis mažesnius butus. Kompleksas stovėjo Miško panoramos rajone, ramiame užkampyje su vaizdu į Dentono miškus. Pro atrakintas pagrindines duris kiekvienas norintis galėjo pasiekti pašto dėžutes, telefono automatą ir gesintuvą. Džiulės King butas buvo pirmame aukšte.

Keletas laiptų pakopų nuvedė juos į aikštelę, kurioje vienos šalia kitų stovėjo dvejos durys. Ant pirmųjų smeigtuku pritvirtintoje kortelėje buvo įrašytas Dž. King vardas. Pro kaimyninių durų plyšį korespondencijai vis dar kyšojo rytinis laikraštis, o ant laiptelio stovėjo puslitrinis butelis pusiau nugriebto pieno.

– Prostitučių landynės, – kaip visada neapsvarstęs mestelėjo Frostas. – Viena dirba dieninę pamainą, kita – naktinę. Pamėginkime pasikalbėti su dienine plaštake.

Frostas nykščiu nuspaudė Džiulės King durų skambutį.

– Rajonas nėra toks jau prastas, – laukdamas pasakė Vebsteris.

– Taip, jei nesi prieš būti išprievartautas, – tarė Frostas. – Nuo miškų jį skiria tik porą kvartalų.

Tvirtos grandinėlės prilaikomos durys prasivėrė keletą centimetrų. Moteriškas balsas paklausė:

– Ko norite?

– Policija, – įkišęs policininko ženklelį pro durų tarpą, paskelbė Vebsteris.

Ranka ilgais oranžiniais nagais jį paėmė ir tuoj pat atidavė. Durys trinktelėjo, tada pasigirdo atkabinamos grandinėlės garsai, ir galiausiai pareigūnams buvo leista užeiti.

Tarpduryje stovėjo devyniolikmetė ar dvidešimtmetė gražuolė iš pornografijos žurnalo. Pilkšvai melsvi jos džinsai negalėjo dar labiau aptempti klubų, o ryškiai geltoni marškinėliai it antroji oda glaudėsi prie poros pūstų, apvalių krūtų. Auksaplaukės blondinės figūra panėšėjo į tobulų proporcijų smėlio laikrodį.

– Klausau? – tarė ji kimiu balsu.

Frostas buvo priverstas atsikrenkšti.

– Panelė Džiulė King? – Ji linktelėjo. – Panele, norime jūsų kai ko paklausti. Kaip manote, ar galėtume užeiti?

Ji pakvietė juos į negausiai, bet pakankamai baldais apstatytą kambarį. Butas buvo skirtas laikiniems nuomininkams, todėl neatskleidė nieko apie jo gyventojos asmenybę. Žalios dirbtinės odos minkštasuolis, regėjęs geresnių dienų, tačiau seniai jas pamiršęs, kiurksojo prie elektrinio sieninio židinio. Greta jo buto šeimininkas buvo įtaisęs elektros skaitiklį, nudažytą nuo viešųjų projektų užsilikusiais gelsvai žalsvos spalvos dažais. Už tolimosios kambario sienos pro praviras duris buvo matyti kriauklė, šaldytuvas ir viryklė. Gretimos, bet uždarytos durys veikiausiai vedė į miegamąjį. Vien mintis apie Rodžerį Milerį, įeinantį pro tas duris ir nusivedantį šitą gražuolę į lovą, vertė Vebsterį nuoširdžiai jo nekęsti.

– Jauku ir kompaktiška, – pasakė Frostas, sėsdamasis ant minkštasuolio krašto ir traukdamas iš kišenės cigaretes. – Drauguži, kodėl gi tau neuždavus damai mums rūpimų klausimų. Aš, regis, šiandien daugiau nieko ir neveikiu, tik klausinėju.

Paėmusi iš Frosto cigaretę, Džiulė apdovanojo jį galimybe žvilgtelėti į gilią, viliojančią iškirptę. Pridegant jai cigaretę, Frosto ranka nė nesuvirpėjo. Mergina krito į minkštasuolį, patapšnodama Vebsteriui sėstis greta. Šis pakluso. Minkštasuolis buvo ankštas, todėl jiems teko susiglausti. Jis juto gyvulišką jos kūno spinduliuojamą karštį, o galvą

svaigino jos kvepalai. Jo neapykanta Rodžeriui Mileriui augo kiekvieną akimirką.

Jis atsikrenkštė.

– Panele King, gal galėtumėte papasakoti, ką tiksliai veikėte vakar vakare? Tarkime, nuo šeštos valandos.

Ji nusišypsojo jam viena tų šypsenų, palendančių po marškiniais ir kutenančių pilvą.

– Ne ką tegaliu papasakoti. Visą vakarą praleidau čia. Savo bute.

Vebsteris uoliai užsirašinėjo.

– Buvote viena?

Pro papūstas lūpas išsiveržė mažytis dūmų kamuolėlis.

– Ne. Su bičiuliu.

– Ar galėčiau sužinoti šio bičiulio vardą?

– Mileris. Rodžeris Mileris.

– Ponaitis Mileris, parlamento nario sūnus? – įsiterpė dabar jau į virtuvę nuklydęs Frostas. – Visai kaip žaidime „Laimingos šeimos“. Kur jis paliko savo automobilį?

Vebsteris susiraukė. Juk jam buvo pavesta apklausti merginą.

– Inspektoriau, ar ketinate perimti apklausą į savo rankas?

– Aš? Dėl Dievo, drauguži, žinoma, ne. Kalbėk, tau puikiai sekasi.

Dabar jis stovėjo atsišliejęs į miegamojo duris ir tyliai suko rankeną.

Dėmesys vėl nukrypo į merginą.

– Kelintą valandą ponas Mileris atvyko?

– Visai prieš pusę septynių. Pamenu, pažvelgiau į laikrodį, durų skambučiui suskambus.

Ji pakišo riešą Vebsteriui panosėn. Jį juosė mažulytis auksinės ir juodos spalvų laikrodis su kiekvieną ketvirtį žyminčiais tikrais deimantais.

– Ir kiek laiko jis viešėjo?

Ji išpūtė dar vieną dūmų kamuolėlį.

– Jis išvyko šįryt apie aštuntą. Aš likau gulėti lovoje.

Merginai už nugaros Frostas tylutėliai atidarė miegamojo duris ir pradingo viduje. Vebsteris iš paskutiniųjų stengėsi nespoksoti jo pusėn. Jis nenorėjo, kad mergina nusektų jo žvilgsnį.

– Ar ponas Mileris atvyko nuosavu automobiliu?

– Taip, – patvirtino ji. – Mėlynu „Jaguar". Jis ketino čia pabūti iki apytiksliai pusės dvyliktos, tačiau išėjęs į lauką pamatė, kad kažkas nušvilpė jo automobilį. Todėl pasiūliau jam pasilikti iki ryto.

Frostas atsargiai išniro iš miegamojo ir tyliai uždarė duris paskui save.

– Kur stovėjo jo automobilis? – paklausė Vebsteris.

– Kitoje gatvės pusėje.

– Ar neprieštarausite, jei paklausiu kai ko asmeniško? – netikėtai įsiterpė Frostas.

Vebsteris piktai atsiduso. Kaip jam apklausti liudininkę, kai šis idiotas kišasi kas penkias minutes?

– Inspektoriau, ar tai svarbu? – nuolankiai pasiteiravo jis.

– Neapsakomai, – atsakė Frostas, nuginkluodamas merginą draugiška šypsena. – Sakykite, panele, ar kartais ant savo dešiniojo sėdmens neturite mažyčio apgamėlio?

Vebsteriui liko tik nustėrus vėpsoti. Inspektorius pamišo, ir ne kitaip. Merginą klausimas apstulbino ne ką menkiau.

– Nedidelį apgamėlį apytiksliai štai čia, – pasisukęs Frostas gnybtelėjo sau į šlaunį.

Atsistojusi ji sutraiškė cigaretę mažytėje ant lentynos virš židinio stovinčioje peleninėje.

– Na ir kas, jei turiu? Ką, po velnių, tai turi bendro su tavimi, senas ištvirkėli?

„Ir pats nebūčiau geriau atrėžęs", – pamanė Vebsteris, pamatęs, kad suirzusi mergina išdavė slepiamą londoniečių prastakalbę.

Frostas iš lietpalčio kišenės išsitraukė atviruko dydžio fotografiją.

– Man paprasčiausiai smalsu. Niekaip neįžiūrėjau, ar čia musė, ar apgamas.

Jis atkišo nuotrauką. Joje pozavo nuoga mergina, avinti aulinius batus iki šlaunų, rankoje laikanti botagą. Jos veidą dengė odinė kaukė, o krūtys buvo nuogutėlės. Merginai už nugaros stovintis veidrodis atvėrė puikų jos užpakaliuko vaizdą. Ant dešinio sėdmens ji turėjo nediduką apgamą.

Mergina čiupo nuotrauką jam iš rankų.

– Kur gavote šitą?

– Ieškojau tualeto, – nesistengdamas kalbėti įtikinamai aiškino Frostas. – Atsitiktinai užėjau į jūsų miegamąjį. Vienas iš komodos stalčių buvo praviras, o jo viršuje gulėjo ši nuotrauka. Pastebėjau ją visiškai atsitiktinai.

– Visiškai atsitiktinai esate niekingas melagis, – atkirto ji. – Tas stalčius buvo uždarytas, o nuotraukos gulėjo jo dugne. Jei taip trokštate žinoti, tai mano reklaminiai kadrai.

– Reklaminiai kadrai?

– Aš esu pramogų verslo atstovė. Mano specializacija – šokiai pagal užsakymą. Dirbu „Kokosų giraitėje“.

– „Kokosų giraitėje“? – pakartojo Frostas ir beveik akimirksniu susivokė. – Ak, žinoma. Esate viena iš Hario Baskino striptizo šokėjų. Tokiu atveju turėtumėte pažinoti tą kitą paukštytę... Polą Grei... Kurios tik per plauką vakar neišprievartavo.

– Be abejo, pažįstu ją, – atsakė mergina. – Ji yra mano kaimynė. Jūsų parankiniai čia zujo visą rytą klausinėdami, ar nemačiau nieko įtartino. Kvaila karvė. Trumpindama kelią per tuos miškus, ji tik ir prašėsi bėdos. Tokiose vietose gali prisigaudyti visokiausio plauko iškrypėlių.

– Ji mėgino sutrumpinti kelią, mat vėlavo į darbą, – mėgino paaiškinti Vebsteris. – Baiminosi Baskiną išspirsiant ją iš klubo.

– Tikrai taip, – linktelėjo ji. – Taip ir būtų pasielgęs tas supuvęs šunsnukis.

– Supuvusį šunsnukį vakar naktį apiplėšė. Ar apie tai žinote? – pasiteiravo Frostas.

– Apiplėšė? Harį Baskiną apiplėšė? – Merginai užvertus galvą ir prapliupus juokais, visas jos kūnas ir krūtys ėmė nuotaikingai šokčioti ir purtytis. – Nė nenumanote, kaip praskaidrinote man dieną!

„Tu taip pat praskaidrinai manąją“, – pamanė Vebsteris trokšdamas, kad ji juoktųsi dažniau. Tačiau čia jie atvyko ne dėl apiplėšimo ar išprievartavimo, taigi kodėl Frostas vis kažkur nuklysta.

– Atvykome čia pasikalbėti apie eismo įvykį, – priminė jis inspektoriui.

– Esi visiškai teisus, drauguži, – sutiko Frostas, žvalgydamasis po kambarį. – Panele, kur jūsų televizorius?

Išgirdusi tokį betikslį klausimą, ji tik mirktelėjo.

– Televizoriaus aš neturiu.

– Norite, kad patikėčiau jus su ponaičiu Rodžeriu kiūtojus šioje kalėjimo vienutėje nuo pusės septintos vakar vakaro iki aštuonių šįryt be televizoriaus? Aplink nematau net knygų pasiskaityti. Tuomet kokių gi pramogų judu prisigalvojote?

– Taip jau nutiko, kad mes mylime vienas kitą, – ramiai atsakė ji. – Kaip manote, ką mes veikėme?

Tačiau Frosto taip paprastai apmulkinti negali niekas.

– Nagi, panele, viskam yra ribos. Jei aš būčiau jo kailyje, galėčiau visą naktį seilę varvinti į tamstos apgamėlį ir man nereikėtų nieko daugiau, tik sumuštinio su arbata. Tačiau ponaitis Rodžeris ne iš tų, kurie vakarų vakarus leidžia užsidarę namuose. Tokiame ankštame urvelyje kaip šis butas jis nebūtų ištvėręs nė valandos. Jis netruktų užsimanyti pašėlioti, kur nors nuvažiuoti, prabangiu savo automobiliu partrenkti kokį vargšą senuką, o tada susirasti dailią kekšytę, kuri patvirtintų jo alibi.

– Jūs mane įžeidinėjate, – iš jos akių pasipylė žaibai.

– Panele King, mes puikiai sutarsime. Turėkite galvoje, kad mane labai žeidžia faktas, jog turtingo tėvelio sūnelis gali žudyti nekaltus miesto gyventojus ir išsisukti nuo atsakomybės.

Mergina sulaikė kvapą, o jos veidą perkreipė išgąstis. Nenusakomas išgąstis.

– Nužudytas? Norite pasakyti, kad tas žmogus negyvas?

Frostas nustebęs pažvelgė į ją.

– Jūs nežinojote, kad jis negyvas? Negaliu patikėti, kad prašydamas falsifikuoti jo alibi jūsų vaikinas pamiršo paminėti tokią pikantišką smulkmeną.

Keletą akimirkų ji netikėdama spoksojo į inspektorių, tada atsigręžė į Vebsterį, žvilgsniu melsdama visa tai paneigti.

– Panele, jis mirė vakar vėlai vakare, – patvirtino konsteblis.

Išbalusiu it ligoninės patalai veidu ji sunkiai susmuko minkštasuolyje, nosinaitę sukdama į tvirtą šilkinę virvę.

– Taigi dabar suprantate, panele, – tyliai tarė Vebsteris, – koks rimtas yra šis reikalas.

– Jis nevertas jūsų melo, – pridūrė Frostas. – Dėl jūsų jis nepadarytų to paties.

Ji tampė nosinaitę taip, tarsi mėgintų perplėšti perpus. Galiausiai nenusileisdama užvertė galvą aukštyn.

– Sakau jums tiesą. Rodžeris užsuko pas mane vakar vakare. Jis prabuvo su manimi iki aštuntos valandos ryto. Mes nekėlėme kojos iš namų. Nebūtume niekur ėję, net jei būtume norėję. Rodžerio kišenėse švilpavo vėjai. Jis neturėjo nė skatiko.

– Neturėjo nė skatiko? Atsiprašau, mieloji. Jis vartosi piniguose.

– Jis buvo priverstas sumokėti kai kurias skolas. Spėkite kam – Hariui Baskinui. Jei netikite manimi, paklauskite jo. Todėl jam teko sėdėti namuose... Visą naktį. Ar dabar jūs patenkinti?

„Mieloji, mane patenkinti galėtum tik vienu būdu, – mąstė Frostas, – tačiau tam turėtum parodyti savo apgamą.“ Jie žvelgė vienas į kitą. Ji stengėsi nepasiduoti, tačiau jos galva nusviro. „Žinau, kad meluoji, – manė jis, – tik negaliu to įrodyti.“ Jis atsiduso.

– Gerai, panele. Apsidžiaugtume, jei šiandien bet kuriuo metu užsuktumėte į nuovadą ir pateiktumėte pareiškimą raštu. Tai ilgai neužtruks.

Ištiesęs maudžiančią nugarą, jis susisagstė lietpaltį. Viena saga vos laikėsi. Reikės surasti ką nors, kas galėtų ją įsiūti. Deja, Džiulė King nepanaši į merginą, kuri žino, kam skirti siūlas ir adata.

– Jei klaustumėte manęs, sakyčiau, kad ji meluoja, – išrėžė Vebsteris, jiedviem grįžus į automobilį.

– Veikiausiai, – sutiko Frostas, kišenėje ką tik radęs anksčiau sukeverzotą raštelį, – bet mane jaudina kai kas daugiau, tai, kas verčia manyti merginą galbūt sakant tiesą. Tai tie prakeikti registracijos numeriai. Pernelyg patogu, kad juos radome. Tai lyg sukčius, palikęs savo vardą ir adresą, arba prievartautojas, palikęs savo pasididžiavimo nuotrauką.

– Registracijos numeriai nulėkė, automobiliui atsitrenkus į šiukšlių konteinerius, – priminė Vebsteris, kuriam viskas atrodė logiška.

– Ar esi kada matęs, kad automobilis taip paprastai pamestų registracijos numerius? – paklausė Frostas, siekdamas radijo imtuvo, kad galėtų susisiekti su nuovada.

Džonis Džonsonas labai nudžiugo, išgirdęs inspektoriaus balsą.

– Pone Frostai! Mėginome jums paskambinti. Su jumis pasimatyti nori ponas Maletas. Kažkokie nusikaltimų statistikos reikalai.

– Atleisk, – tarė Frostas, – negirdžiu, ką sakai. Labai prastas ryšys.

– Girdžiu jus kuo puikiausiai, – tarė seržantas.

– Gerai. Tuomet pasakyk man kai ką. Prašiau, kad kas nors apžiūrėtų tą vietą, kur aptikome registracijos numerius, ir paieškotų plastikinių varžtų. Ar gali mane pradžiuginti?

– Ne, Džekai. „Čarlio Bravo" komanda kruopščiai iššukavo teritoriją. Nieko neradome. Tačiau ponas Maletas...

– Vis dar nieko negirdžiu, – paskubomis nutraukė jį Frostas. – Baigiu. – Išjungęs radiją, kad nuovada negalėtų su juo susisiekti, susimąstęs inspektorius pasikasė smakrą. – Jei registracijos numeriai nukrito, juos prilaikę varžtai taip pat turėjo iškristi beveik tuo pat metu. Kur tada jie yra?

– Nė nenumanau, – trūktelėjo pečiais Vebsteris.

– Antra, – kalbėjo Frostas, – reikia manyti, kad abu varžtai iškrito tuo pačiu metu.

– Kodėl?

– Jei vairuotojas būtų pametęs tik vieną, kitas varžtas būtų vis dar prilaikęs numerius, o šie pakrypę. Taigi nesuvokiamu greičiu lekiantis automobilis būtų vilkęs juos paskui. Tačiau ant numerių nebuvo nė įbrėžimo.

– Numeriai galėjo paskui automobilį ir nesivilkti, – tarė Vebsteris. – Likęs varžtas galėjo prilaikyti juos taip stipriai, kad jie būtų likę savo vietoje.

– Jei tu teisus, drauguži, tada antrasis varžtas nebūtų taip lengvai atsilaisvinęs. Ne, tie registracijos numeriai buvo nuimti tyčia, nuvežti į eismo įvykio vietą ir išmesti, kad buki policininkai juos rastų.

Vebsteris apgailestaudamas pažvelgė į Frostą.

– Manau, Rodžeris Mileris mažiausiai troško nusikaltimo vietoje palikti savo autografą.

– Sutinku, jei jis vairavo. Tarkime, kažkas troško įvelti jį į bėdą.

Kriminalistas konsteblis tepajėgė iš beviltiškumo purtyti galvą. Jam darėsi vis sunkiau visa tai suvokti.

Frostas įsitaisė keleivio sėdynėje.

– Pasitelk savo vaizduotę vos akimirkai. Mergina mums sakė, kad Mileris lošia Hario Baskino lažybų punktuose ir kad jam stinga pinigų. Tarkime, jis sukaupia nemenką skolą ir neišgali jos sumokėti. Jau esu tau minėjęs, kad Haris žino įvairiausių niekingų būdų paraginti mokėti neskubančius skolininkus: jis padega jų automobilius arba nusuka jų katėms sprandus. Įsivaizduokime Harį nusprendus paspausti Rodžerį. Jis paliepia vienam iš savo parankinių nukniaukti „Jaguar“, nutrūktgalviškai pasivažinėti, numušti keletą šiukšlių dėžių ir išmesti registracijos numerį, kad niekam nekiltų abejonių, kieno tai automobilis... Tik paprastas įspėjimas Mileriui, kad nesumokėjus padariniai gali būti liūdnesni. Toks buvo planas. Tačiau ne viskas pasisekė taip, kaip tikėtasi. Parankinis partrenkia ir užmuša senuką. Dabar jis priverstas palikti automobilį ir pėdinti atgal į „Kokosų giraitę“; jei pameni, automobilį radome ne per toliausiai nuo klubo.

Vebsteris stengėsi visa tai sudoroti.

– Palaidų galų daug, tačiau versija nėra neįmanoma, – nenoromis pripažino jis.

– Taip, – kalbėjo Frostas. – Bėda ta, kad jei esu teisus, tada ponaitis Rodžeris nekaltas, o tai prieštarauja gamtos dėsniams. – Truktelėjęs saugos diržą, jis susijuosė jį per pilvą. – Et, vaisingų mūsų protų dėmesio laukia kitos bylos. Važiuokime aplankyti motulės Rudauodegaitės.

Vebsteris pasuko raktelį.

– Numanau, turite omenyje ponią Doson?

Inspektorius linktelėjo, krimsdamas apatinę lūpą, mintyse iškilus dar vienai abejonei.

– Drauguži, ji neduoda man ramybės. Vakar po pietų mieste buvo suknistai vėjuota.

– Nejaugi? – išsiviepęs tarė Vebsteris. Jam knietėjo išgirsti, apie ką dabar pradės tauzyti senas kvailys.

Pro automobilio langą Frostas žvelgė į Dentono miškų medžius.

– Kone viesulas. Tavo barzdą jis būtų išdraikęs į visas keturias puses. Jei būtum mikliai užpakaliuku vizginanti moteris, kurią salone ką tik sušukavo ypatingam renginiui, nejaugi rizikuotum porą valandų vaikštinėti vėjyje.

– Ne, – atsakė Vebsteris.

– Senoji motulė Doson dėl to nesijaudino, – pasakė Frostas. – Prieš aplankydami ją, užsuksime į miestą ir pasikalbėsime su keliais kirpėjais. Gal net leisime kuriam iš jų tavo barzdą nudažyti mėlynai.

(5)

Švelniu šluostu kruopščiai nubraukęs dulkes nuo šautuvo vamzdžio, Maksas Dosonas atsargiai atrėmė jį sau į petį, nusitaikydamas tiesiai į miegančios žmonos kaktą. Tada nepaprastai švelniai spustelėjo gaiduką. Metalas trakštelėjo. Ji pasimuistė, bet neprabudo.

Jis nuleido ginklą giliai širdyje trokšdamas, kad šis būtų užtaisytas. Kaip ji gali miegoti? Vienatinė jos dukra dingusi be žinios, galbūt net guli negyva kokiame nors griovyje, o ji sau ramiausiai miega.

Maksas grąžino ginklą į jam priklausantį odinį dėklą ir užtraukė užtrauktuką. Nunešė dėklą į metalinę spintą, kuri, kaip nurodyta šaunamųjų ginklų leidime, buvo įtaisyta po laiptais į cementą įsuktais varžtais. Jam sukant raktą spynoje suskambo telefonas.

Tai Karen. Tai turi būti Karen.

Tekinas jis pasileido į poilsio kambarį, čiupo ragelį ir sukriokė:

– Taip?

Skambutis pažadino Kler.

– Ar tai Karen?

Nekantriu rankos mostu jis nurodė jai tylėti. Klausėsi paraudęs iš pykčio. Netikėdamas savo ausimis, atsigręžė į žmoną.

– Ar gali patikėti? Kažkokiu nereikšmingu klausimu skambina iš suknistos kontoros. – Netekęs

kantrybės, jis suriaumojo: – Prakeikta veltėde, ši linija privalo likti laisva. Nedrįsk dar kartą skambinti man į namus.

Jis trenkė ragelį taip stipriai, kad net pats išsigando jį sudaužęs. Patikrinęs išgirdo raminamą telefono pypsėjimą. Vis dar drebančiomis rankomis šįkart jis padėjo ragelį gerokai atsargiau.

Kler atsistūmė nuo minkštasuolio, kuriame vos prieš akimirką susirietusi neramiai snaudė, ir pasirąžė leisdama garbanoms lengvai kristi ant nugaros. Žvilgtelėjusi į veidrodį virš židinio ir pašiaušusi plaukus, ji nutipeno prie vyro ir švelniai spustelėjo jam ranką.

– Gal norėtum, kad išvirčiau kavos?

Jis ištraukė ranką jai iš delnų. Jos prisilietimas jam buvo atgrasus. Dėl Karen dingimo jis kaltino ją. Jei ji būtų buvusi namuose vakar popiet, kai Karen grįžo iš mokyklos anksčiau nei paprastai, nieko panašaus nebūtų nutikę.

– Kavos nenoriu.

Atstumta Kler susigūžė, priklaupė ant paminkštintos palangės ir pažvelgė į nepriekaištingai prižiūrėtą sodą. Pro debesis skverbėsi ploni saulės spinduliai, o geliantis vėjas šiaušė krūmus ir dirbtinės kūdros vandenį.

Įsukdamas į keliuką, vedantį į dvarą, automobilis porą kartų pyptelėjo. Jos kūną sukaustė šaltis.

– Maksai, automobilis!

Jis kone vienu šuoliu perskriejo kambarį ir prisidėjo prie jos ant palangės. Atpažino namų link besiartinantį „Ford“.

– Tai policija, – paaiškino jis. – Tie patys du idiotai, kuriuos nuovada čia atsiuntė vakar vakare.

Ji pamėgino siekti raminančios jo rankos, tačiau jis atsitraukė matydamas, kaip automobilis sustoja prie pagrindinių durų, o iš jo išlipa du rūškani policijos pareigūnai. Suskambo durų skambutis. Jis nepajėgė pajudėti iš vietos. Nenorėjo žengti nė žingsnio. Jei neatidarys durų, jam nereikės išklausyti siaubingų jų naujienų, o Karen vis dar bus gyva.

Skambutis nuskambėjo dar kartą. Šįkart ilgiau.

Kler dar sykį pažvelgė į save veidrodyje, pasitaisė nertinį ir nužingsniavo prie durų. Jis nusekė ją akimis. „Tik pažvelkit į ją! Vienintelis jos vaikas negyvas, o ji staiposi prieš veidrodį."

Jis išgirdo prasiveriančias duris ir balsus prie jų. Gana skardžius balsus, ne tykius, kokiais pranešamos blogos naujienos. Jo viduje sužibo vilties kibirkštėlė. Pareigūnai užėjo į vidų – nevalyvasis priekyje, visa gerkle plyšaudamas:

– Labas rytas, pone Dosonai. Deja, kol kas jokių naujienų. Kaip suprantu, dukra su jumis nesusisiekė?

– Inspektoriau, būčiau tuoj pat jums apie tai pranešęs, – atkirto Dosonas, pradėdamas pykti ant jų už sukeltą išgąstį.

– Žinoma, sere, – ramiai atsakė Frostas. – Bet kuriuo atveju išplatinome Karen nuotrauką ir paprašėme visuomenės pagalbos, taigi netrukus mus gali aplankyti sėkmė.

– Išplatinote nuotrauką? – suspigo Dosonas, iš nuostabos nepajėgdamas sučiaupti lūpų. – Ir tai viskas, ko jūs ėmėtės? Viešpatie gailestingasis,

žmogau, jei Karen vaikštinėja kažkur viešumoje, nejaugi nemanote, kad ji būtų man paskambinusi? Susitaikykite su faktais. Ji prieš savo valią yra kažkur laikoma arba sužeista, arba dar blogiau... Gal net tuose miškuose, kur aną vakarą buvo užpulta moteris. Galbūt Karen bejėgė guli kažkur ten?

– Mūsų vyrai šukuoja visą miškų teritoriją, – įsiterpė Vebsteris.

– Paieškai vadovauja vienas geriausių mano vyrų, – pridūrė Frostas. – Kriminalistas inspektorius Alenas. Jis ne itin sumanus, tačiau kruopštumu jam neprilygsta niekas.

– Tiesą sakant, pone Dosonai, – tarė Vebsteris, – norėtume apieškoti namus ir aplinkinę teritoriją. Tai įprasta procedūra, bet neretai vaikai pasislepia ir netyčia užsitrenkia. O jūsų namas – klaidus pastatas.

Dosono nuomone, tai būtų visiškas ir absoliutus laiko švaistymas. Jis pats jau apžiūrėjo kiekvieną namo ir jį supančių pagalbinių pastatų kertelę.

– Nepakenks įsitikinti dar kartą, – pritarė Frostas, pasiūlydamas Vebsteriui su Dosonu pradėti mansardoje, kol jiedu su ponia Doson apžiūrės pirmąjį aukštą.

Laukdamas virš galvos pasigirsiančių dviejų vyrų žingsnių, Frostas draugiškai šyptelėjo Kler. Tai turėjo priversti ją sunerimti. Tačiau taip nenutiko. Ji atsakė šypsena. Moteris vilkėjo oranžinį angoros ožkų vilnos nertinį ir geltonas platėjančias kelnes. Nertinis jos kūną apglėbė tarsi nulietas, tačiau ji sugebėjo jį susukti ir suimti taip, kad jis būtų dar labiau aptemptas.

– Kur norėtumėte pradėti?

Frostas sulygino šaliko galus ir ėmė įnirtingai trinti savo randą. Atėjo metas nerti nežinant, kaip giliai jo laukia dugnas.

– Ponia Doson, jei vakar jūsų duktė grįžo į tuščius namus, kur jos tykojo nepažįstamasis, tada didžiai nerimauju dėl Karen saugumo. Norėčiau suorganizuoti išsamų policijos tyrimą, galbūt netgi į pagalbą pasikviesti vyrų iš kitų poskyrių. Tam prireiktų daugybės vyrų laiko ir gausybės išlaidų, tačiau mergaitės gyvybė to verta.

Ji pasiekė virš židinio stovintį šarvuoto riterio formos žiebtuvėlį ir degiodama jį susmuko minkštasuolyje.

– Prieš žengdamas tokį žingsnį, – svariai kalbėjo Frostas, – norėčiau pats sau įrodyti, kad mano galvoje vis iškylanti nederama mintis iš tiesų yra klaidinga.

– Nederama mintis? – išlemeno ji.

– Ponia Doson, kalbėsiu tiesiai šviesiai. Taip sutaupysime laiko. Jūs esate labai patraukli. Esate gerokai jaunesnė už savo vyrą ir didžiumą dienos praleidžiate viena namuose. Tokiomis aplinkybėmis moterys dažnai susiranda tam tikrų pramogų.

Ji pašoko priešais jį iš pasipiktinimo virpančiomis krūtimis.

– Kaip drįstate!..

Jis švelniai stumtelėjo ją atgal į krėslą.

– Jei tai padės rasti jūsų dukterį, drįsiu kiek panorėjęs. Aš tik stengiuosi iš tyrimo pašalinti tą paslaptingą vyriškį.

Žiebtuvėlio liepsna žybsėjo toliau. Jis troško pakartoti vakarykščius jos vyro veiksmus – jį išplėšti jai iš rankų.

– Klausiu jūsų tiesiai, ar galiu pašalinti jį iš tyrimo, ar ne?

Ji įsistebeilijo į žiebtuvėlį, tarsi mėgintų įsiminti kiekvieną jo išlinkimą.

– Ponia Doson, pažadu jums, kad jei jis tebuvo jūsų laisvalaikio pramoga, pasirūpinsiu, kad jo nepaliestume. Ar galiu pašalinti jį iš tyrimo?

– Taip, kad jus kur, galite.

Frostas su palengvėjimu atsiduso. Pirmoji kliūtis įveikta.

– Kalbėjausi su jūsų kirpėju. Buvote sutarusi į saloną užsukti antrą valandą, tačiau vakar ryte paskambinote ir pranešėte atvyksianti penktą. Ar taip?

– Jei kirpėjas jums taip sakė, tai tiesa, – priešiškai atsakė ji.

– Gerai, – tarė Frostas. – Tuomet manysime, kad perkėlėte apsilankymą grožio salone, nes jūsų aplankyti atvyko bičiulis.

– Taip.

– Ir Karen grįžus namo jūs abu buvote čia?

– Taip.

– Papasakokite, kas nutiko.

– Sėdėjome čia, ant minkštasuolio. Bučiavomės... Mano suknelė buvo prasegta. Neišgirdome į vidų įeinančios Karen. Nesitikėjome ją grįšiant taip anksti. Prakeikta mokykla galėjo mums pranešti. Karen mus užtiko. Ji išbėgo iš namų.

– Ar numanote, kur ji galėtų būti?

– Ne. Tačiau esu tikra, kad ji grįš. Mano vyras apie tai nežino, bet ji taip pasielgia jau nebe pirmą kartą. Karen nėra tokia nekalta, kokia jis laiko ją.

Palikusi žiebtuvėlį ant grindų, ji nuėjo prie baro, kur į stiklinę įsipylė šlakelį degtinės. Priešiškai žvelgdama į jį, pakėlė stiklą prie lūpų. Jos akyse suspindo ašaros.

– Juk nepapasakosite apie tai mano vyrui? Sužinojęs jis mane užmuštų.

Frostas trūktelėjo pečiais.

– Jei galėsiu to išvengti, iš manęs jis nieko nesužinos. Tačiau nesitikėčiau, kad grįžusi duktė išlaikys liežuvį už dantų.

– Karen galiu pasirūpinti pati, – tvirtai pasakė ji.

– Puiku, – tarė Frostas, apsimuturiuodamas šaliką. – Mes pasidairysime jos, tačiau dar dieną kitą pernelyg dėl jos nesijaudinsime. Praneškite, jei sulauksite iš jos žinių.

Pro prasivėrusias poilsio kambario duris įėjo Maksas Dosonas ir dulkėtas, voratinkliais apkibęs kriminalistas konsteblis Vebsteris.

– Čia jos nėra, – tarė Frostas. – Apžiūrėjome kiekvieną užkaborį.

Grįžęs į automobilį, Frostas surizikavo ir įjungė radiją. Operatyviojo valdymo centras vis dar mėgino su juo susisiekti. „Čarlio Bravo" ekipažas nuvyko į Tomio Krolo namus jo susemti. Krolo ten nebuvo nė ženklo, tačiau į butą buvo įsilaužta, o visi iki vieno baldai supjaustyti ir sulaužyti.

– Mes jau pakeliui, – tarė Frostas.

Pasibeldęs į skyriaus viršininko kabineto duris, kriminalistas inspektorius Alenas užėjo į vidų. It mietą prarijęs, prie švelnaus raudonmedžio stalo sėdintis Maletas nusišypsojo ir linktelėjo inspektoriui sėstis.

– Alenai, atrodote išvargęs.

Alenas sunkiai atsisėdo ir ištempė išsekusius raumenis.

– Sere, maniau, bus naudinga informuoti jus apie išžaginimo tyrimą. Su didžiu nusivylimu esu priverstas prisipažinti, kad kol kas nepasistūmėjome į priekį. Suaugusi moteris, vilkinti mokyklinę uniformą, eina iš savo namų į miškus, tačiau mums vis dar nepasisekė rasti nė vieno ją mačiusio liudininko. Beldėmės į kiekvienas duris, klausinėjome kur tik įmanėme. Kruopščiai...

– Inspektoriau, jūsų kruopštumu nė trupučio neabejoju. Manau, nė nereikia to sakyti, – meilinosi jam Maletas.

– Perkračiau visą įprastą mums žinomų seksualinių nusikaltėlių šutvę... Dar keletas laukia savo eilės, tačiau kol kas – visiškai nieko.

– Ar kreipimasis per televiziją ir radiją atnešė naudos?

– Sulaukėme nemažai skambučių, juos nuodugniai tikriname, bet dauguma jų – nieko verti: senmergės, įsivaizduojančios, kad greta gyvenantis kaimynas yra prievartautojas, mat spokso per tvorą kaskart šioms kieme kabinant skalbinius. Jaučiuosi bjauriai, šitai sakydamas, sere, tačiau šiuo metu atrodo, kad mums teks sėdėti ir laukti, kol

prievartautojas puls darsyk ir tąkart galbūt paliks bent menkutį įkaltį.

Maletas susiraukė.

– Inspektoriau, negalime šitaip mesti tyrimo. Privalome jį sulaikyti, prieš nukenčiant dar vienai merginai. Ar pavyko susekti skambinusį anonimą?

– Ne, sere. Raginome jį prisistatyti, tačiau jis to dar nepadarė. Sere, norėčiau kai ką pasiūlyti.

Alenas viltingai pažvelgė į viršininką.

– Taip? – dvejodamas tarstelėjo Maletas, nujausdamas, kad netrukus bus priverstas priimti sprendimą.

– Paspęskime jam spąstus, nusiųskime masalą – persirengusią policininkę, kuri suviliotų tą iškrypėlį ją užpulti.

Maletas paglostė ir pasitaisė ūsus.

– Alenai, man tai nepatinka. Gali būti pavojinga.

– Sere, leiskite man parodyti savo planą, – neatlyžo Alenas ir pakilęs nuo kėdės nužingsniavo prie didžiulio žemėlapio viršininkui už nugaros. – Mūsų vyrai slėptųsi čia ir čia. Taip pat išsiųstume keletą ekipažų patruliuoti gretimose gatvėse. Dar daugiau vyrų paskirčiau tykoti čia, o porą štai čia, – baksnojo jis į žemėlapį. – Mūsų masalas...

– Tik viena moteris? – pasiteiravo Maletas.

– Taip saugiau, – linktelėjo Alenas. – Operaciją noriu sutelkti kuo mažesnėje teritorijoje, kad spėtume nusigauti prie jos, užpuolikui nespėjus jos nuskriausti.

Maletas žvelgė į žemėlapį Alenui per petį.

– Jūsų operacija paremta viltimi, kad jis aukos tykos toje pačioje vietoje kaip vakar vakarą. Dentono miškai užima didžiulę teritoriją. Jūs visi galite tūnoti vakarinėje dalyje, kol jis nekliudomas savo aukas prievartauja rytinėje.

– Sere, jei mėginsime apimti visą miškų teritoriją, mums prireiks tiek vyrų, kad užpuolikui nebeliks vietos. Viliuosi, jei mūsų masalas bus patrauklus, jis pats puls mums į rankas.

– Kiek vyrų prireiks tokiai operacijai? – pasiteiravo Maletas.

– Apie penkiolika ar dvidešimt.

– Nežinau, – išsisukinėdamas dvejojo Maletas, sėsdamasis atgal į savo kėdę. – Visa tai skamba pernelyg rizikingai. O finansiniu požiūriu tokios operacijos kaina būtų kosminė: penkiolika ar dvidešimt vyrų, kuriems mokami viršvalandžiai. Apygarda mane spaudžia kaip įmanoma apkarpyti atlyginimų išlaidas. Ar norite pamatyti jų atsiųstą laišką?

Atrakinęs vieną iš savo stalčių, jis ištraukė atmintinę, kurios viršuje raudonomis raidėmis buvo išspausdinta: „Visiškai slapta".

Alenas žvilgtelėjo akimirką. Kvaili popiergaliai jo nedomina.

– Sere, ar norite pasakyti, kad nesiimsime visiškai nieko? Paprasčiausiai sėdėsime rankas sudėję ir lauksime, kol mūsų vyrukas susiras naują auką? Ar tai norite pasakyti, sere?

Maletas pasijuto vis stipriau remiamas prie sienos.

– Ką aš galiu padaryti? – pusbalsiu išlemeno jis, mojuodamas atmintine tarsi paliaubų vėliava. – Mus verčia sumažinti skyriaus išlaidas. Taip, galėčiau duoti sutikimą vykdyti operaciją. Tada jūs ir penkiolika viršvalandžius dirbančių vyrų švaistytumėte naktį po nakties, išlaidos būtų kosminės, o rezultatų – jokių. Apygarda mane nukryžiuotų.

– Tada, sere, sutrumpinkime operaciją iki penkių naktų.

– Trijų, – atrėmė siūlymą Maletas, jausdamas artėjančią pergalę.

– Gerai, sere. Trys naktys, – nusileido Alenas. – O tada nuspręsime, ar verta operaciją tęsti.

– Tačiau pirmiausia norėsiu peržvelgti išlaidų ataskaitą, – šūktelėjo Maletas prie durų pasukusiam Alenui įkandin.

– Be abejo, sere, – nusišypsojo inspektorius. – Ji ant jūsų stalo gulės po pusvalandžio. Jau pradėjau ją rengti.

– Inspektoriau, štai kaip viską radome, – tarė konsteblis Kenis, lydėdamas Frostą su Vebsteriu į Tomio Krolo butą.

Abiejuose buto kambariuose tvyrojo chaosas: gobelenas supjaustytas, stalčiai išlupti, spintelės praviros, o visa tai, kas jose buvo, pasėta ant grindų. Lovos čiužinys gulėjo ant grindų, o pro peiliais išraižytas skyles virto ašutas. Iš spintos ištrauktų ir ant grindų išsklaidytų drabužių krūvą dengė baltų it sniegas, iš supjaustytų pagalvių paleistų plunksnų sluoksnis. Virtuvėje pareigūnams po kojomis

garsiai traškėjo išsklaidytų kukurūzų dribsnių ir skalbimo miltelių mišinys.

– Sere, visas butas apverstas aukštyn kojomis, – tarė konsteblis Kenis.

– Keista, kad taip sakai, – pašaipiai tarė Frostas. – Kaip tik ir pats apie tai mąsčiau.

Inspektorius paspyrė skardinę kepintų pupų, ši nusirito grindimis ir sustojo ties keliomis perlaužtomis duonos riekėmis.

– Kaip suprantu, Krolo – nė ženklo?

– Ne, sere. Aukštu žemiau gyvenanti buto šeimininkė nė nežinojo, kad jis išrašytas iš ligoninės.

– Ar ji žino, kieno čia darbas?

– Ne, sere. Pasak jos, visa tai nutiko, kol jos nebuvo namuose.

Nuo grindų Frostas pakėlė apdaužytą radijo imtuvą.

– Na, ne paslaptis, kas čia pasidarbavo. Pora grėsmingų Hario Baskino parankinių, ieškojusių pavogtų pinigų.

Įkišęs radijo imtuvo laidą į lizdą, jis spustelėjo įjungimo mygtuką. Piktą traškesį lydėjo mėlynos lemputės blyksnis. Jis išjungė jį.

– Turime rasti Tomį, kol vargšas nelaimėlis nepakliuvo į Baskino berniukų nagus. Juk nenorime, kad jį ištiktų jo čiužinio likimas ir rastume jį išvirtusiais viduriais.

Frostas paliepė Keniui susisiekti su dispečeriu ir tuoj pat paskelbti, kad Krolas susijęs su „Kokosų giraitės“ apiplėšimu ir privalo būti apklaustas.

Pareigūnų vis dar laukė apsilankymas kito apsaugos darbuotojo Berto Hariso namuose į rytus

nuo pagrindinės Pirties gatvės. Trumpaplaukis, kresnas, beveik trisdešimties Harisas puikavosi mėlyne paakyje ir nubrozdinta nosimi – praėjusio vakaro suvenyrais nuo Hario Baskino. Išvydęs du policininkus jis nė truputėlio nenudžiugo.

– Pone Frostai, užsukote ne pačiu tinkamiausiu metu, – priešinosi jis, tačiau inspektorius prasiskynė kelią į vidų.

– Bertai, netvarka mūsų nebaugina.

Pravėręs svetainės duris, jis kyštelėjo galvą vidun. Kambarys buvo tiksli Krolo buto kopija: supjaustytas gobelenas ir išverstos spintelės.

– Panašu į mano namus, kai apsitvarkau, – komentavo Frostas, ieškodamas nesupjaustytos kėdės, ant kurios galėtų prisėsti. – Spėju, kad čia lankėsi keletas pono Baskino bičiulių.

– Nieko nekomentuosiu, – atšovė Harisas.

Frostas prisidegė cigaretę.

– Ar jiems pasisekė rasti pinigus?

Harisas dirbtinai nusikvatojo.

– Jie rasti negalėjo, nes aš neturiu jų. „Kokosų giraitės" apiplėšimas – ne mano darbas.

– Bertai, tai vidaus darbelis, vadinasi, pirštai krypsta jūsų su Tomiu Krolu pusėn.

Iš kišenės Harisas išsitraukė tabako skardinę ir ėmėsi sukti suktinę.

– Pone Frostai, kalbame apie niekingus penkis gabalus. Mudviem su Tomiu juos pasidalijus perpus, kiekvienam tektų po du tūkstančius penkis šimtus. Nejaugi rimtai manote, kad dėl tokių skatikų rizikuočiau užsitraukti Hario Baskino ir jo berniukų nemalonę? Apsidairykite aplink! –

Jis mostelėjo į netvarką svetainėje. – Priešais jus – bent tūkstančio svarų verti nuostoliai. Jei ketinčiau apšvarinti Harį Baskiną, pasirinkčiau vakarą, kai kabinete būtų mažiausiai dešimt gabalų, o juos nušvilpęs neščiau kudašių kuo toliau, ir tiek mane tematytumėte. Nesitrainiočiau čia laukdamas, kol Haris atlėks sudaužyti manęs it obuolio.

Frostas buvo priverstas pripažinti, kad Hariso žodžiuose esama prasmės.

– Kaip manai, kas nugvelbė tuos pinigus? Tomis Krolas?

– Inspektoriau, šito pasakyti jums negaliu. Tačiau bukumo jam pakanka. Be to, šiek tiek įtartina, kad jis paspruko iš ligoninės.

Radijo imtuvas kalbėjosi su tuščiu automobiliu.

– Operatyviojo valdymo centras ponui Frostui. Prašom atsiliepti.

Pakėlęs raciją, Frostas pašaipiai uždainavo virpančiu baritonu:

– Girdžiu, kad mane kvieti...

Kitame laido gale pauzė, po jos pasigirdo priekaištaujantis balsas:

– Inspektoriau, prašome vadovautis deramomis susisiekimo radijo ryšiu procedūromis.

Tai Maletas!

– Atleiskite, viršininke, – tarė Frostas. – Regis, kažkas įsiterpė į mūsų dažnį.

Apygarda nepaliko Maleto ramybėje dėl vis dar nepristatytos nusikaltimų statistikos ataskaitos, o buhalterija reikalavo viršvalandžių deklaracijos.

Frostas paskubomis patikino Maletą abi ataskaitas žūtbūt parengsiąs tądien ir kuo greičiau išjungė radiją.

– Drauguži, keliaujame į „Kokosų giraitę". Manau, vertėtų persimesti žodeliu kitu su mūsų mylimu Hariu Baskinu.

Tarsi nebe pirmos jaunystės prostitutė po nelengvos darbo nakties, „Kokosų giraitė" negailestingoje dienos šviesoje nebeatrodė tokia viliojanti. Pro purvinus langus besiskverbiantys saulės spinduliai išryškino net menkiausias dėmeles. Paprašiusiems su Baskinu pasikalbėti Frostui ir Vebsteriui buvo nurodyta eiti pro šonines duris į tuščių alaus butelių pilnomis dėžėmis nukrautą kiemą, vedantį į gretimą pastatą, iš kurio sklido nesuderintu pianinu skambinama melodija.

Pravėrę šonines duris su užrašu „Tik personalui – Pašaliniams draudžiama", jie atsidūrė prietemoje skendinčioje salėje. Ryškių žibintų apšviestos scenos gale ilgaplaukė, nieko daugiau, tik raudoną liemenėlę ir derančias kelnaites su juostele vilkinti blondinė sukosi ir raitėsi pagal netylančią Ravelio „Bolero" melodiją, kurią scenoje stovinčiu pianinu nenuilsdamas skambino išvaizdus auksaplaukis vyras gėlėtais marškiniais.

– Ar esate įsitikinęs, kad atsidūrėme reikiamoje patalpoje? – pasiteiravo Vebsteris.

– Be abejonės, – tvirtai atsakė Frostas.

Jie jau buvo įveikę pusę kelio, kai melodija pasiekė kulminaciją, o mergina staiga apsisuko,

energingai nusiplėšė liemenėlę ir sustojo priešais juos nuogomis krūtimis, standžiais speneliais, į šonus ištiestomis rankomis ir plačia šypsena tamsiai salei.

– Ne, ne, ne, – suriko vyriškas balsas priekinėje eilėje.

– Taip, taip, taip! – jo pavyzdžiu pasekė Frostas, marširuodamas taku tarp stalų.

– Ak, pone Frostai, tai jūs, – tarė Baskinas.

Mergina išsigando, susigėdo ir nieko nelaukdama prisidengė krūtis delnais.

– Patrauk tas prakeiktas rankas, – suriko Baskinas. – Teks įprasti prie tave nusirenginėjančią scenoje stebinčių akių. Didžiuokis jomis, mieloji, didžiuokis.

Baskinas sėdėjo susirangęs vienoje iš vidurinių priešakinės eilės kėdžių, dantyse sukandęs nežmoniško storio cigarą, kuris styrojo kone stačias, tarsi į kosmosą pasiruošusi kilti raketa.

– Mokau naują merginą, – paaiškino jis iš abiejų pusių sėdintiems Frostui ir Vebsteriui. – Ji vis dar drovisi.

– Nenustebčiau, jei labiausiai ją baugintų tavo cigaras, – tarė Frostas.

– Iš pradžių, – suriko Baskinas.

Mergina užsisegė liemenėlę, o pianistas ėmėsi kapoti Ravelį iš naujo.

– Ar jau radote mano pinigus? – pasiteiravo Baskinas.

– Dar ne, – atsakė Vebsteris.

Visi trys vyrai sėdėjo greta vienas kito ir šnekučiavosi, tačiau visų jų akys buvo susmeigtos į

scenoje erotines viliones suvaidinti besistengiančią šviesiaplaukę. Visas pastatas trenkė sužadinančiais cigarų dūmų ir moteriško prakaito kvapais.

– Hari, nejau ir vėl ėmeisi savo senų triukų, – priekaištaudamas tarė Frostas, nenuleisdamas akių nuo scenos. – Baugini žmones, verti jų namus aukštyn kojomis.

– Nagi, nenusimesk liemenėlės taip greitai, – meldė Baskinas. – Priversk žiūrovus seilėtis iš noro pamatyti tave, išvyniojančią savo grožybes. Paerzink juos taip, kaip aną vakarą erzinai mane, – pamokė jis ir atsigręžė į Frostą. – Nesuprantu, apie ką kalbate, inspektoriau. Aš žmonių nebauginu. Esu gerbiamas verslininkas. Ji gali pasigirti neprilygstamu biustu, tiesa?

– Nejau? – išsiblaškęs tarė Frostas. – Taip įsijaučiau į melodiją, kad nė nepastebėjau. Hari, pasakyk man štai ką. Ar pažįsti Rodžerį Milerį?

Baskinas nukratė gerą puskilogramį pelenų nuo savo cigaro.

– Parlamento nario sūnų? Žinoma, pažįstu. Jį domina žirgai. Be to, jis trainiojasi su viena iš mano šokėjų.

– Ir kaipgi jam sekasi žirgų lenktynėse?

Baskinas truktelėjo pečiais.

– Retsykiais jam pasiseka laimėti, tačiau ne dažnai. Paprastai jis pralaimi. Jo bėda ta, kad jis nežino, kada pasitraukti. Praėjusį mėnesį padvigubinęs statymą gerokai nusvilo nagus. Jo laimėjimas man būtų nepigiai atsiėjęs, bet, laimė, jis prakišo.

– Ar jis tau vis dar skolingas?

Baskinas priekaištaudamas pavizgino cigarą dantyse.

– Asmeniniai mano klientų reikalai yra visiškai konfidencialūs.

– Raminanti nuostata, – tarė Frostas. – Galėtum būti vyriausiasis venerinių ligų klinikos gydytojas. Jergutėliau, jūs tik pažiūrėkit! – Mergina baigė savo šokį ir scenos viduryje stovėjo nuogutėlė, o spiginančių žibintų šviesoje ant jos kūno tarsi brangakmeniai atsispindėjo mažyčiai prakaito lašeliai. Frostas stipriai niuktelėjo Vebsteriui į šonkaulius. – Intymusis bikinio linijos skustuvas vėl puola! – vulgariai pakomentavo jis.

Energingai plodamas, Baskinas pašoko iš savo vietos ir, nykščiu ir smiliumi suformavęs apskritimą, sultingai jį pabučiavo.

– Tobula, brangute, absoliučiai tobula... Dabar pailsėk.

Pečius apsigaubusi raudonu chalatu, ji apsižergė apšiurusią kėdę ir ėmė gyvai šnekučiuotis su pianistu. Pridengtas jos kūnas dar labiau viliojo, nei jai visiškai nuogai stovint scenoje.

– Ar esi matęs Rodžerio Milerio automobilį? – vėl paklausė Frostas, nenoriai atplėšdamas akis nuo merginos.

– Reaktyvinį lėktuvą su keturiais ratais? Taip, esu. Kodėl klausiate?

– Vakar naktį juo buvo partrenktas senukas, – paaiškino jam Frostas, atidžiai stebėdamas Baskino reakciją.

– Nejaugi? – burbtelėjo Baskinas, kuriam, regis, kur kas labiau rūpėjo jo cigaras.

– Senukas neišgyveno, – pasakė inspektorius.

Baskinui iš burnos išsiveržęs dūmų kamuolys, pakliuvęs į rampos šviesą, tingiai raitėsi ore.

– Taip ir maniau, kad galiausiai jis ką nors pribaigs. Jis vairuoja lyg prakeiktas maniakas.

– Ar jis geras klientas? – paklausė Frostas.

– Geras klientas jis yra tada, kai laimi, – atsakė Baskinas. – Bėda ta, kad pralaimėjęs neskuba mokėti. Retsykiais jį tenka niuktelėti.

– Nori pasakyti, pagąsdinti?

Juokdamasis Baskinas išpūtė debesį dūmų.

– Pagąsdinti? Inspektoriau, ar ne per dažnai švaistotės šiuo žodžiu? Nusiunčiau vieną iš savo administratorių į jo apartamentus priminti apie įsipareigojimus. Ponas Mileris atsiprašė už tokį apgailėtiną neapsižiūrėjimą ir tuoj pat įteikė jam čekį visai sumai.

– Kada tai buvo? – paklausė Vebsteris.

– Prieš dvi dienas. Kodėl klausiate? Kodėl staiga šis reikalas sudomino policiją?

„Mūsų tai nė kiek nedomina", – liūdnai mąstė Frostas. Dar vienam jo spėjimui ką tik buvo gerokai kaukštelėta į tarpkojį. Jei Mileris nebuvo skolingas Baskinui, tada šis neturėjo preteksto vogti Milerio „Jaguar" linksmai pasivažinėti.

– Eime, drauguži, – jis kreipėsi į Vebsterį, – mums jau laikas.

Apsuptas alaus dėžių, kieme Frostas staiga sustojo tarsi įbestas. Jis pažvelgė į repeticijų salę sau už nugaros, ir jo veidu nuslinko gudri šypsena. Jis pirštu bakstelėjo Vebsteriui.

– Drauguži, ar tu žinai, kas mudu tokie? Ar žinai, kas mes tokie?

„Čia kas dabar?" – pamanė Vebsteris, sunkiai purtydamas galvą ir klausdamas:

– Na ir kas gi mes?

– Pora bukų mulkių, drauguži, štai kas mes. Nepastebėjome to, kas buvo mums panosėje. Bikinio linija, drauguži, suknistai glotni bikinio linija!

Vebsteris atsišliejo į alaus dėžių bokštą pasiklausyti naujausių Frosto tauškalų. Seną kvailį šita mintis buvo apsėdusi nuo pat tada, kai jiedu Karen miegamajame rado tą skustuvą. Jis elgėsi lyg kikenantis peraugęs mokinukas.

Pamatęs, kad konsteblis vis dar nesupranta, Frostas iš kišenės išsitraukė spalvotą Karen Doson fotografiją ir įteikė ją Vebsteriui.

– Pamiršk šviesius plaukus, berniuk, jie buvo išbalinti peroksidu. Pažvelk į veidą. Atidžiai pažvelk į veidą.

Vebsteris įsižiūrėjo į nuotrauką. Jis vis dar nenutuokė, ką omenyje turi Frostas. Galiausiai it žaibas jam šovė mintis. Paėmęs fotografiją jis dar sykį apžiūrėjo merginą. Šviesiaplaukė striptizo šokėja, kurią jie matė scenoje, buvo penkiolikmetė Karen Doson. Mergina, kurią Haris Baskinas lietė riebaluotomis savo rankomis, bučiavo mėsingomis ūpomis, gyrėsi nusitempęs į lovą, buvo mergaitė, nepilnametė mokinukė. Tas paršas. Purvinas, dvokiantis paršas. Vebsteris pasileido atgal į salę, o Frostas, stengdamasis neatsilikti, mynė jam ant kulnų.

Bjauraus, ištvirkusio veido Baskinas jau buvo prie durų. Tarsi viesulas, lėkdamas jo link, Vebsteris gniaužė kumščius. Kas netrukus turėjo nutikti, Frostas suvokė per vėlai.

– Vebsteri, palauk! – sušuko jis, tačiau konsteblio nebūtų sulaikę nė tvirtovės mūrai. Čiupęs Baskiną už atlapų, jis stipriai tėškė jį į sieną.

– Niekše tu! Purvinas, ištvirkęs niekše!

Frostui nespėjus jo atitraukti, Vebsteris vožė kumščiu Baskinui į veidą, ir visur pasipylė kraujas.

– Tu kvailas mulki! – rėkė Frostas, įsiterpęs tarp vyrų ir stumdamas Vebsterį tolyn. Palyginti su ryškiai raudonu jam iš nosies trykštančiu, ant kostiumo ir grindų tekančiu krauju, Baskino veidas buvo baltas it drobė. Iš už kampo atlėkė viena iš Baskino gorilų. Iškėlęs savo pažymėjimą, Frostas sušuko:

– Policija. Atsiknisk!

Apsaugos darbuotojas sumikčiojo ir atgręžė nugarą.

Vebsteris vis dar virpėjo iš įniršio, o jo pečiai kilojosi, konstebliui stengiantis suimti save į rankas. Drebėdamas, negalėdamas patikėti tuo, kas ką tik nutiko, Baskinas spoksojo į vis dar tekantį kraują. Iš švarko kišenės apgraibomis išsitraukęs nosinaitę, jis pamėgino sustabdyti raudoną upelį.

– Viešpatie maloningasis! – sugargaliavo jis, nosinaitei sparčiai keičiant spalvą. – Aš juk mirtinai nukraujuosiu.

– Atlošk galvą, – paliepė Frostas ir, paėmęs jį už rankos, nulydėjo į kabinetą. Vebsteris pasisuko, tarsi ketintų eiti paskui. – Tu lik čia, – sušnypštė Frostas. – Ir kad nepajudėtum nė per sprindį. Nė per prakeiktą centimetrą.

Kabinete jis pasodino Baskiną į kėdę su atlošta galva ir sutepta nosinaite ant veido. Pirštais Frostas švelniai tyrinėjo ištinusią veido dalį.

– Niekas nelūžo, Hari.

– Ar turėčiau tam kiaulei padėkoti? – suurzgė Baskinas. – Įpilk man išgerti.

Jausdamasis nusipelnęs, Frostas pripylė du stiklus.

Baskinas šiek tiek aprimo. Išmaukęs viskį ir numetęs kruviną nosinaitę į šiukšlių dėžę, stalčiuje jis susirado antrą.

– Jūs, niekšai, už tai dar atsiimsite. Į teismą paduosiu tave, tą aviną už durų ir visas prakeiktas policijos pajėgas, pradedant vidaus reikalų ministru.

Griebęs telefono ragelį, jis jau pradėjo rinkti advokato numerį. Ištiesęs ranką, Frostas nuspaudė svirtelę ir nutraukė Baskino skambutį.

– Hari, pamiršk tai.

– Pamiršti? – suspigo Baskinas. – Jokiu būdu! – Išsitraukęs iš stalčiaus veidrodėlį, ėmė apžiūrinėti veidui padarytą žalą. – Tik pažvelk, ką tas šunsnukis man padarė.

– Atrodo nė kiek ne prasčiau nei tai, ką tu praeitą vakarą padarei savo apsauginiui, – burbtelėjo Frostas. – Taigi manykime, kad niekas niekam nebeskolingas.

Baskinas taip stipriai papurtė galvą, kad iš nosies vėl pasipylė kraujas.

– Tik per mano lavoną, inspektoriau. Šįkart ta jūsų beždžionė nuėjo per toli, – tarė jis, traukdamas telefoną tolyn nuo Frosto. – Dabar ketinu paskambinti savo advokatui ir paliepti iškelti kaltinimus.

Atėjo ir inspektoriaus eilė papurtyti galvą.

– Hari, nieko panašaus tu nedarysi. Jei pamėginsi paduoti mano kriminalistą konsteblį į teismą už užpuolimą, būsiu priverstas išsijuosęs meluoti. Prisiekęs sakyti tiesą, visus įtikinsiu, kad tu jį užpuolei pirmas, o jam neliko nieko kito, kaip tik gintis. Tai bus mano žodis prieš tavąjį: didvyrio policininko, apdovanoto Jurgio kryžiumi, žodis prieš striptizo klubo savininko, atimančio nekaltybę penkiolikmetėms mokinukėms.

Baskinas pažvelgė į Frostą taip, tarsi šis būtų proto netekęs.

– Penkiolikmetėms mokinukėms? Ką, po velnių, čia paistote?

Atsakydamas Frostas išsitraukė spalvotą klasės albumo fotografiją, užverstą pastūmė skersai stalą ir atvertė taip, tarsi tai būtų paskutinis laimėjimą nešantis tūzas.

– Hari, toji striptizo šokėja, su kuria glamžeisi, vardu Karen Doson. Tai penkiolikos metų moksleivė.

Baskinas dūrė pirštu į nuotrauką, tada čiupo ją it karštą bulvę. Žvelgdamas į Frostą jis akimis maldavo pasakyti, kad visa tai tik viena didžiulė klaida.

– Penkiolikos? Netikiu.

– Hari, prieš savaitę jai buvo tik keturiolika. Vadinasi, tau teks už grotų lukteleti dar septynetą metelių. Teisėjai pakęsti negali vaikų tvirkintojų. Tačiau sprendžiant iš to, ką šiandien mačiau, ji to verta.

Radęs nesuteptą nosinaitės kampą, Haris nusišluostė juo prakaitą nuo kaktos. Išmaukęs dar vieną sklidiną viskio stiklą, tarė:

– Pone Frostai, privalote manimi patikėti, nė nenumaniau. Po velnių, ar pažvelgęs į ją pasakytumėte, kad ji nepilnametė? Esu matęs dvidešimt aštuonerių metų merginų su panašaus dydžio grožybėmis.

– Hari, apie moters amžių spręsti reikia ne iš jos krūtinės dydžio. Tai pagrindinis angliškos kriminalistikos principas.

Viskio butelis buvo po ranka, taigi Frostas prisipylė stiklą ir kilstelėjo tostą.

– Klausykite, – tarė Baskinas, – visas šitas jovalas yra tik kvailas nesusipratimas. Esu tikras, kad yra būdas visa tai užglaistyti.

Kalbėdamas jis išsitraukė storą, vos susisegančią piniginę ir demonstratyviai nykščiu perbraukė per šūsnį penkiasdešimtinių.

Frostas tik prunkštelėjo.

– Hari, ar tau dar maža bėdos?

Piniginė kaipmat dingo.

– Pone Frostai, privalote man padėti.

Palenkęs galvą ir suspaudęs lūpas Frostas apsimetė, kad mąsto.

– Supranti, neseniai ketinai į teismą paduoti mano konsteblį.

– Kokį teismą? – paklausė iš pažiūros nuoširdžiai suglumęs Baskinas. – Aš užkliuvau ir trenkiausi nosimi į sieną.

– Ir daugiau jokių mėginimų atlikti teisėsaugos darbą? Tomio Krolo mums reikia gyvo ir sveiko.

Išskėtęs rankas delnais aukštyn, Baskinas tarė:

– Garbės žodis.

– Ir galiausiai, – pasakė Frostas, – toji vargšė striptizo šokėja, kurią vakar sumušė miške. Būtų

kilnu, kad jos neatleistum, kol ji pasveiks ir vėl galės dirbti.

– Luktelėkite minutėlę, – paprieštaravo Baskinas. – Tai gali užtrukti visą amžinybę... Mėnesių mėnesius.

– Tačiau tikrai trumpiau nei septynerius metus, – pabrėžė Frostas.

Gilus visiškos kapituliacijos atodūsis.

– Gerai jau, toliau mokėsiu jai atlyginimą.

Frostas ištuštino savo stiklą, atbula ranka nusišluostė burną ir atsistojo.

– Nieko negaliu pažadėti, Hari. Paprasčiausiai pasakysiu jos tėvams ją dalyvavus šokėjų atrankoje, iš kur mes ją ir parvežėme. Esu tikras, kad ji pati laikys liežuvį už dantų, tačiau priversti jos tylėti negaliu.

– Lieku jums skolingas, – tarė Baskinas.

– Kur man rasti merginą? – pasiteiravo Frostas.

– Persirengimo kambaryje, pirmos durys kairėje koridoriaus gale.

Vis dar kunkuliuodamas pykčiu, tačiau giliai viduje suprasdamas, kad ką tik baigė savo karjerą policijos pajėgose, Vebsteris lūkuriavo lauke. Kodėl, ak, kodėl jis niekaip neišmoksta kontroliuoti savo emocijų? Jis pažvelgė į besiartinantį Frostą karčiu prasikaltusio žmogaus žvilgsniu. „Tegu tik jis pasako bent žodį, tik vieną prakeiktą žodį", – mąstė jis.

Atžariu galvos linktelėjimu Frostas įsakė konstebliui sekti jam įkandin. Galiausiai prabilęs, Vebsterio jis per aštriai nekaltino.

– Dranguži, tavo poelgis buvo kvailas.

– Dėkui, ir pats suprantu, – burbtelėjo Vebsteris. – Esu tikras, kad degate nekantrumu pranešti apie mane Maletui?

– Pranešti Maletui ką? – paklausė Frostas. – Aš nieko nemačiau. Baskinas man sakė, kad už kažko užkliuvo ir trenkėsi nosimi į sieną. Sprendžiant iš gumbo ant jo marmūzės, tai labai tikėtina.

Iš pradžių jis negalėjo patikėti inspektoriaus žodžiais. Buvo tikras, kad dėl to vieno smūgio prarado viską, tačiau dabar, jam jau stovint ant kartuvių pakylos, jo mirties nuosprendis staiga atšauktas. Iš palengvėjimo jo nugara ėmė tekėti šaltas prakaitas. Troško Frostui padėkoti, bet negalėjo prisiversti.

– Kaip įkalbėjote Baskiną su tuo sutikti?

– Pažadėdamas, kad nekelsime jam kaltinimų dėl mergaitės tvirkinimo.

Vebsteris suakmenėjo.

– Nekelsime kaltinimų? Po to, ką jis padarė? Jis atėmė nepilnametei nekaltybę.

– Nekaltybę? – pakartojo Frostas. – Nejau iš tiesų manai, kad Baskinas buvo jai pirmasis? Tavo mieloji, nekaltoji penkiolikmetė jau dievai žino kaip ilgai vartoja kontraceptines tabletes...

Vebsteris spoksojo į jį abejingu žvilgsniu.

– Kontraceptines tabletes...

– Taip, dranguži. Vakar vakare jos miegamajame radau pakuotę. Jos buvo skirtos jos motinai, kuri veikiausiai pasidalijo jomis su Karen.

Vebsterį tai pribloškė.

– Nieko man nesakėte.

– Dranguži, nemaniau, kad tai susiję su mūsų tyrimu. Mergaitė dingo be žinios. Mus iškvietė ją

surasti. Visa kita – tik jos ir motinos reikalas. Aha, tai turėtų būti jos persirengimo kambarys.

Pasukę už kampo jie atsidūrė trumpame koridoriuje su trejomis durimis. Ant vienų kabojo užrašas „Personalo tualetai – vyrų", ant kitų – „Personalo tualetai – moterų", o ant vidurinių – „Atlikėjų persirengimo kambarys". „Pramogų verslo žavesys", – pamanė Frostas.

– Puiku, drauguži. Ji viduje. Eik ir atsivesk ją, – tarė Frostas, žengdamas atgal.

Vebsteris pasibeldė į duris.

– Taip? – pasigirdo mergaitiškas balsas.

– Karen, čia policija.

Frostas sunkiai atsiduso. Vebsteriui nevertėjo išsiduoti. Reikėjo įsiveržti į kambarį ir čiupti ją. Jo nuogąstavimai pasitvirtino, viduje pasigirdus bildėjimui ir porai užrakinamos durų spynos trakštelėjimų.

– Karen, mes esame policijos pareigūnai, – daužydamas į duris pakartojo Vebsteris. – Atidaryk.

– Atsikniskit, – suspigo jaunoji mokinukė.

– Išspirk duris, – įsakė Frostas. – Haris Baskinas neprieštaraus.

Atsitraukęs Vebsteris spyrė į duris ir pataikė kiek žemiau rankenos. Vieno spyrio pakako. Durys atsilapojo. Jis įžengė į nykų kambarį su ilgu, visą sieną dengiančiu, riebaluotais pirštais nučiupinėtu veidrodžiu virš plastikinės atbrailos. Karen niekur nebuvo matyti. Staiga veidrodyje krustelėjo atvaizdas. Atsigręžęs jis išvydo nuogutėlę mergaitę, glėbyje gniaužiančią savo drabužius ir paskubomis besiartinančią prie durų. Jis ištiesė rankas ją

sugriebti. Ji sviedė drabužius jam į veidą ir iš visų jėgų spyrė keliu. Netekęs kvapo jis perlinko perpus kone spiegdamas iš skausmo. Mieloji, nekaltoji Karen puikiai žinojo, kaip nuskriausti vyrą! Nė nežiūrėdamas, jis ištiesė rankas ir palietė nuogą odą, tačiau tą pačią akimirką buvo priverstas atsitraukti, mat ilgi, raudoni nagai ėmė brėžti kruvinas linijas jo veide. Sugriebęs jai riešus jis mėgino sutramdyti jos rankas. Jam vos pakako kvapo surikti iš skausmo, kai mergaitės dantys susmigo jam į ranką.

– Inspektoriau, man praverstų pagalba, – suriaumojo jis, išlaisvindamas riešą iš jos nasrų.

Frostas įkišo galvą pro duris, išvydo, kas vyksta, ir paskubomis atsitraukė.

– Drauguži, tu pasaugok duris. Aš iškviesiu moteriškosios lyties pareigūnę.

Po kokių keturiolikos minučių Deivo Šelbio ekipažas pasirodė prie pagrindinių klubo durų. Iš automobilio išlipo Šelbis ir kriminalistė konsteblė Siuzana Harvi. Lėtu žingsniu jie prisiartino prie registratūros stalo, kur juos pasitiko Frostas.

– Štai ir mes, inspektoriau, – pranešė Šelbis. – Viena moteriškosios lyties pareigūnė saugiai pristatyta, kaip buvo prašyta.

– Dėkoju, konstebli, – šaltai atsakė Frostas, nekreipdamas dėmesio į Šelbio humorą. Radęs laisvą minutę, jis su juo asmeniškai pasikalbės. Tai, ką jis turi pasakyti, išmuš bet kokį Šelbio pasipūtimą.

Nepabūgęs Šelbis paklausė:

– Sere, jūs čia ne dėl tos išžaginimo bylos, tiesa?

– Ne, – atsakė Frostas. – Jei nori prisipažinti, susirask poną Aleną.

Šelbis atsivertė užrašų knygelę.

– Ar galėčiau supažindinti jus su detalėmis? Žinau, kas buvo tas praeitą vakarą skambinęs anonimas. Ką tik jį apklausiau.

Frostas numojo ranka į užrašų knygutę.

– Papasakok tai ponui Alenui. Aš šiuo metu iki pažastų įklimpęs į nuogų penkiolikmečių reikalus.

– Kai kuriems tiesiog visada sekasi, – prie automobilio pasukęs šūktelėjo Šelbis.

Frostas nulydėjo jį akimis.

– Jis kažkur skuba. Maniau, nuogos penkiolikmetės yra labiausiai jį dominanti tema. – Jis atsigręžė į konsteblę. – Siu, ar bent jau nuo tavęs jis pajėgė savo rankas laikyti atokiau?

Ji šyptelėjo.

– Jam pakanka smegenų prie manęs nekibti.

Apsimetęs, kad yra nustebęs, Frostas kilstelėjo antakius.

– Brangute, vadinasi, aš tave iškviečiau tuščiai. Maniau, jis pakutens tavo skruostą savo ūsais, ir tavo drabužėliai patys nukris.

Siuzana kreivai šyptelėjo.

– Kas nutiko, sere?

Nupasakojęs jai situaciją, Frostas nusivedė konsteblę į persirengimo kambarį, kur kantriai duris sergėjo sužeistasis Vebsteris. Išvydęs Siuzaną, vis dėlto jis sugebėjo išspausti šypseną.

– Karen užrėmė duris kėdės atlošu, – jis pranešė jiems.

Paklibinusi durų rankeną, Siuzana pasibeldė.

– Karen, aš esu policijos pareigūnė. Atidaryk duris.

– Atsiknisk, – riktelėjo mergaitė.

– Prancūziškai tai reiškia „eik sau", – paaiškino Frostas. – Drauguži, išspirk duris dar sykį.

Nuo spyrio durys vėl atsilapojo. Liepsnojančiomis akimis ir išskėstais nagais Karen juos pasitiko tarsi karatė kovotoja. Ji vis dar buvo nuoga ir nė neketino pasiduoti be kovos.

Siu įėjo į kambarį; mergaitė šoko prie jos. Paskutinę akimirką atkišusi koją pareigūnė žengtelėjo šalin. Užkliuvusi mergaitė išsitiesė ant grindų. Prirėmusi jai nugarą keliu, konsteblė užlaužė mergaitei ranką virš menčių. Karen tegalėjo keiktis tarsi jūreivė ir laisva ranka daužyti į žemę.

– Gali apsivilkti drabužius, – maloniai kalbėjo pareigūnė, – arba surakinsiu ir išsivesiu tave į automobilį tokią, kokia dabar guli. Ką renkiesi?

Frosto nusivylimui, Karen sutiko apsirengti.

Greitas skambutis Kler Doson prieš grąžinant pabėgėlę. Frostas vylėsi, kad jai pavyks išvilioti vyrą iš namų ir motina su dukra turės galimybę suderinti savo pasakojimus. Jiems atvykus, Makso Dosono namuose nebuvo: jis šukavo gatves, ieškodamas dukters, ir turėjo grįžti tik po gero pusvalandžio. Norėdama jį nustebinti, žmona, regis, nepasidalijo džiugiomis naujienomis.

Su niūriu priešiškumu Karen atstūmė motinos mėginimą ją apkabinti ir tik stovėjo spoksodama ir gudriai šypsodamasi. Taip šypsosi rankovėje laikantieji slaptą kozirį. „Tik palauk, kol tėtukas grįš namo, – sakė jos šypsena. – Tik palauk, kol papasakosiu jam, kodėl pabėgau."

Tačiau Kler buvo įgudusi ir puikiai mokėjo sutramdyti dukterį.

– Mieloji, ar vis dar nori lankyti baleto mokyklą?

Tą pat akimirką Karen vėl virto penkiolikmete dėl šokių pamišusia mokinuke, o jos akys sužibo iš begalinio susijaudinimo.

– Mamyte, nieko pasaulyje nenoriu labiau.

– Manau, mums pavyks tą suorganizuoti, – tvirtai tarė Kler.

– Tačiau tėtis visada atsako „ne".

– Savo tėvą palik man, – tarė motina. – Tačiau dabar mums reikia trumpai pasikalbėti, kad galėtume jam paaiškinti, kas čia nutiko.

Kler palydėjo pareigūnus prie durų.

– Labai jums dėkoju, – tarė ji. Frostas suniurnėjo tai išgirdęs ir su Siuzana nukrypavo prie automobilio. Kai Vebsteris pasuko jiems įkandin, ji sučiupo jam ranką ir švelniai, sąmoksliškai spustelėjo, pirštu glostydama jam delną.

– Daugumą popiečių namuose leidžiu viena, – sušnabždėjo ji. – Bičiuliška draugija mane visada džiugina.

Įsėdęs į automobilį, Vebsteris nežinojo, ar jaustis suirzusiam, ar pamalonintam. Tačiau tai buvo maloniausias jo išgirstas pasiūlymas nuo pat atvykimo į Dentoną.

– Drauguži, atrodai patenkintas, – pakomentavo Frostas, žvilgtelėjęs į vairuotojo pusę. – Net tavo barzda išsitiesino.

(6)

Laikas tarsi kirminas nušliaužė iki trečios valandos popiet. Nė vienas jų dar kąsnio burnoje neturėjo, todėl visi sustojo papietauti mažoje skersgatvio kavinukėje. Maistas buvo nekoks, tačiau gavęs progą ilgiau pabendrauti su Siuzana Harvi Vebsteris jautėsi laimingas.

Į automobilį jie grįžo dešimt minučių po ketvirtos. Tikėjęsis, kad kriminalistė atsisės greta jo, Vebsteris nusivylė, išvydęs ją su Frostu įsitaisant užpakalinėje sėdynėje.

– Vairuotojau, į nuovadą, – didingu tonu paliepė Frostas. – Važiuokime vaizdingu maršrutu, pro dujų gamyklą.

Vebsteris įsakymą sutiko aikštingu suniurnėjimu. Apgailėtini Frosto mėginimai pajuokauti jam jau buvo įgrisę.

– Operatyviojo valdymo centras visiems Dentono ekipažams.

Vebsteris pagarsino radiją.

– Ginkluotas apiplėšimas Glikmano lombarde, 23-iajame Šiaurinės gatvės pastate. Savininkas peršautas. „Čarlis Alfa“ jau įvykio vietoje, tačiau reikia pastiprinimo.

Frostas pasilenkė prie imtuvo.

– Alio, dispečeri. Čia Frostas. Mes esame už dviejų minučių nuo Šiaurinės gatvės. Jau pakeliui. Baigiu.

Mėgindamas tesėti neapgalvotą ir neįmanomą dviejų minučių pažadą, Vebsteris smarkiai įmynė greičio pedalą ir pasileido siaurais skersgatviais. Frostas su mergina automobilio gale čiuožinėjo tai į vieną, tai į kitą pusę, o jų judesius atkartojo ant palangės už jų numesti Frosto guminiai auliniai. Pasiekę Aukštąją gatvę, jie sustojo išleisti Siuzanos ir nurūko tolyn Šiaurinės gatvės link.

– Čia į kairę, – suriko Frostas.

Įlėkęs į Šiaurinę gatvę, automobilis staigiai sustojo už „Čarlio Alfos".

Orą raižė monotoniškas signalizacijos kaukimas. Uniformuotas konsteblis stūmė nedidelį būrelį smalsuolių nuo durų į grotuotą parduotuvę. Virš jos durų sunki geležinė atrama laikė universalią lombardų emblemą – tris žalvarinius kamuolius. Išblukusi medinė iškaba skelbė: „S. Glikmano juvelyriniai dirbiniai ir lombardas". Patalpos atrodė apleistos ir nušiurusios, toli gražu nenešančios tokio pelno, koks sudomintų ginkluotą plėšiką.

Uniformuotasis konsteblis linktelėjo iš automobilio į parduotuvę neriantiems pareigūnams. Viduje jiems po kojomis sutraškėjo kilimą nusėjusios sudužusio stiklo šukės.

Tai buvo ankšta, niūri krautuvėlė. Pora žingsnių, ir jie jau stovėjo prie stiklinės vitrinos, jos lentynos, neseniai nukrautos juvelyriniais dirbiniais, dabar buvo tuščios. Į kairę nuo prekystalio ant sienos kabančiame stende stiklo šukės buvo

sumišusios su pigiais rankiniais laikrodžiais ir cigarečių žiebtuvėliais. Dešinysis stendas atrodė nepaliestas; jame vis dar gulėjo devynių karatų auksinės grandinėlės ir pakabukai.

Kraują nuo veido besišluostantis storulis žvilgančiu mėlyno seržo kostiumu buvo parduotuvės savininkas Semis Glikmanas. Praplikęs, vidutinio amžiaus Glikmanas mažomis, gudriomis akimis už storastiklių akinių ir trijų sluoksnių pasmakre sėdėjo susmukęs kėdėje priešais prekystalį. Policijos pareigūnas konsteblis Keitas Sutonas jį apklausinėjo, paskubomis užsirašydamas atsakymus.

Ankštose patalpose signalizacija kaukė dar garsiau.

– Ar kas nors galėtų išjungti tą prakeiktą daiktą? – maldavo Frostas.

Prie kaktos stipriai spausdamas drėgną, kruviną nosinaitę, lombardo savininkas iš kišenės išsitraukė raktų ryšulį, išrinko reikiamą ir padavė jį Vebsteriui.

– Kairėje... Po prekystaliu yra jungiklis.

Vebsteris išjungė signalizaciją. Ji akimirksniu nutilo, tačiau vaiduokliškas aidas vis dar skambėjo visų ausyse.

Keturiems vyrams parduotuvėje buvo per ankšta, todėl Frostas nurodė Vebsteriui su kitu pareigūnu pradėti belstis į kaimynines duris ir sužinoti, ar niekas nieko nematė.

– Gatvėje pasidairykite registracijos numerių, – šūktelėjo jis. – Niekada negali žinoti, kada tau nusišypsos sėkmė.

Pagaliau krautuvėje atsirado vietos, ir priėjęs arčiau Frostas galėjo apžiūrėti savininko sužeidimus. Žaizda kaktoje buvo kiek gilesnė už įdrėskimą.

– Semi, per radiją mums pranešė, kad tave peršovė, – nusivylęs kalbėjo Frostas. – Tikėjausi rasti tave ištaškytomis smegenimis.

– Pone Frostai, dar pora centimetrų, ir nebūtumėte nusivylęs, – atsakė Glikmanas.

– Inspektoriau, jau iškviečiau greitąją pagalbą, – tarė Sutonas, – tačiau jo sužeidimai nėra rimti.

Akys už storų akinių stiklų niekinamai dėbtelėjo į konsteblį.

– Nėra rimti? Aš kraujuoju lyg skerdžiama kiaulė. Gyvas likau tik per stebuklą. Jis šovė tiesiai į mane.

– Tačiau nepataikė, tiesa? – pasakė Frostas, eidamas už prekystalio pasidairyti po vitriną. – O tu juk nesi smulkus taikinys.

Tarp stiklo duženų ir žiebtuvėlių jis išvydo plokščių švininių šratų. Pakėlęs vieną nykščiu ir smiliumi, atkišo radinį konstebliui.

– Taip, sere, mačiau, – uostydamas jį tarė Sutonas. Tie prakeikti civiliai, regis, manė, kad policijos pajėgos aklos. – Šautuvo šratai. Sprukdamas vagis iššovė įspėjamąjį šūvį. Skriejanti stiklo šukė prakirto ponui Glikmanui kaktą.

– Ji galėjo pataikyti man į akį, – dejavo Glikmanas. – Apakinti mane visam gyvenimui.

– Ji galėjo įstrigti ir tavo pasturgalyje, – atkirto Frostas, – tačiau taip nenutiko, taigi pakalbėkime, kas čia iš tikrųjų įvyko. Išsitraukęs pakelį cigarečių

ir pasiūlęs aplinkiniams pasivaišinti, jis ėmė šniukštinėti po parduotuvę, traukydamas stalčius ir baksnodamas vitrinas. Pravėręs duris už prekystalio, suraukė nosį nuo jį pasitikusio suplėkusių senų skudurų dvoko. Įjungęs šviesą išvydo į rudą popierių susuktų ryšulių, senų lagaminų ir iš mados išėjusių skarmalų prigrūstas lentynas. Grįžęs į parduotuvę, atidžiai apžiūrėjo vitriną ir pagrindines duris saugančias grotas bei spynas.

– Taigi iš vitrinos lange niekas nedingo? – pasiteiravo jis.

– Tik iš prekystalio, – patvirtino Sutonas. – Ponas Glikmanas sakė, kad viskas nutiko žaibišku greičiu.

Frostas linktelėjo ir, prisėdęs ant prekystalio kampo, ėmė siūbuoti koja.

– Nagi, pone Glikmanai. Papasakokite, kas čia nutiko.

– Ką norite sužinoti? – paklausė Glikmanas. – Aš savo parduotuvėje, pasigirsta durų skambutis, pranešantis apie klientą. Pakeliu galvą pasisveikinti, o man į veidą nutaikytas šautuvas. Jį laiko kažkoks stambus gyvulys, ant galvos užsimaukšlinęs kojinę.

Glikmanui pasakojant, Frostas apžiūrinėjo šautuvo šratų sienoje paliktas duobutes. Jei šautuvo vamzdis būtų nupjautas, jos būtų pasklidusios gerokai plačiau.

– Tas ginklas, Semi. Ar vamzdis buvo įprasto dydžio, ar nupjautas?

Glikmanas trūktelėjo pečiais.

– Pone Frostai, kai į tave nutaiko ką nors panašaus, nesiimi matuoti dydžio.

– Tą patį sakė ir išžaginimo auka, – burbtelėjo Frostas.

Sutono pečiai krestelėjo, konstebliui stengiantis sulaikyti juoką.

– Inspektoriau, gana akivaizdu, kad vamzdis nebuvo nupjautas. Žymės sienoje pernelyg arti viena kitos. Netrukus turėtų pasirodyti teismo ekspertas. Jis galės pasakyti tiksliau.

– Taip, jie juk tokie nuovokūs šunsnukiai, – pakomentavo Frostas, nesivarginęs skirti laiko nusikaltimo vietos tyrimui. Jis linktelėjo Semiui kalbėti toliau.

– Netaręs nė žodžio, jis beda šautuvą man į pilvą, rodo lįsti iš už prekystalio ir veidu žemyn gultis ant grindų. Antrą kartą jam kartoti nereikėjo. Guluosi ant grindų, girdžiu jį praveriant prekystalio vitrinos duris ir kemšant brangiausias mano prekes į polietileninį maišą.

– Kokias prekes, Semi?

– Žiedus, apyrankes, seges – išskirtinius papuošalus. Jie buvo verti gerų dvidešimt gabalų.

Frostas išpūtė didelį dūmų debesį.

– Dvidešimt tūkstančių? Pasigailėk manęs, Semi. Mes policininkai, o ne draudimo kompanijos agentai.

– Gerai jau, – nenoriai prisipažino Semis, – galbūt jų vertė buvo apie šešis tūkstančius. Kad ir kaip ten būtų, tadat jis įremia šautuvą man į sprandą ir liepia dešimt minučių nė raumenėlio nepajudinti, antraip ištaškys man smegenis. Taigi guliu nekrutėdamas, tačiau vos tik durys užsidaro, šoku, lekiu į gatvę ir šaukiu: „Laikykit vagį."

Dar sykį pasišluostęs kaktą jis nusivylė, kad kraujas nustojo sunkęsis iš žaizdos.

– Pone Frostai, įsivaizduokite. Aš gatvės viduryje rėkiu: „Laikykite vagį“, o kas mane girdi? Nė gyvos dvasios aplink! Vienintelis žmogus gatvėje – į automobilį besiropščiantis ir kaukę nuo galvos lupantis plėšikas.

Frostas nuslinko nuo prekystalio.

– Matei jį be kaukės? Ar įsižiūrėjai į jo veidą?

– Tai buvo vienintelis suknistas veidas visoje gatvėje. Žinoma, kad jį mačiau.

– Ar atpažintum jį darsyk išvydęs?

Atsargiai sulankstęs nosinaitę, Glikmanas įsikišo ją į kišenę.

– Klausykite, pone Frostai, kai iš manęs nušvilpia trisdešimt tūkstančių svarų sterlingų vertų aukščiausios kokybės prekių, prisiekiu jums, plėšiko veidas tampa įsimintinas.

– Ar verta viltis, kad užsirašei automobilio registracijos numerį? – nieko nesitikėdamas pasiteiravo Frostas.

– Aišku, kad užsirašiau prakeiktą numerį. Tai buvo raudonas „Vauxhall Cavalier“, registracijos numeris CBZ2303. Dailios mašinytės – mano svainis tokią turi.

Frostas negalėjo patikėti savo sėkme. Iš pradžių nuo „Jaguar“ krinta registracijos numeriai, dabar ginkluotas plėšikas buvo pastebėtas be kaukės, o jo automobilio informacija užsirašyta. Jis nurodė Sutonui susisiekti su dispečeriu ir išplatinti vagies automobilio informaciją.

– Jau įvykdyta, sere, – vangiai atsakė Sutonas. Jam nereikia pirštu badyti į tokias elementarias užduotis.

– Taip pat perspėjai Operatyviojo valdymo centrą, kad jis ginkluotas ir pavojingas?

– Žinoma, sere.

Ar kažką tokio elementaraus.

Iš apmaudo, kad dėmesys nukrypo nuo jo, Glikmanas aikštingai prakalbo:

– Ar norite išgirsti, kas nutiko toliau, ar atlikęs pusę jūsų darbo jau nebesu jums reikalingas?

Frostas vėl įsitaisė ant prekystalio ir pamojo Semiui kalbėti.

– Kaip jau sakiau, plyšauju tuščioje gatvėje. Jam tai, matyt, pabosta, jis nutaiko į mane šautuvą ir paspaudžia gaiduką. Tačiau nepataiko ir peršauna vitriną.

Pažvelgęs į vitriną, Frostas sulygino kampus.

– Semi, arba jis buvo niekam tikęs šaulys, arba paprasčiausiai mėgino tave pagąsdinti.

– Inspektoriau, išgąsdinti mane jam tikrai pasisekė. Vos į kelnes nepridėjau, prisiekiu jums. Kad ir kaip ten būtų, aš krintu ant šaligatvio veidu žemyn ir laukiu, kol automobilis nuriaumos. Tada visi subėga pasižiūrėti, kas įvyko. Kai rėkiu „laikykite vagį" ir išsisukinėju nuo šūvių, gatvė tuštutėlė. Kai jis pasprunka, minia kaipmat susirenka ant šaligatvio.

Parduotuvės durims prasivėrus, Vebsteris su kitu uniformuotu vyriškiu grįžo pranešti neradę nė vieno bent ką mačiusio liudininko, išskyrus pasakojimus apie tolyn nulekiantį raudoną, mėlyną

arba juodą automobilį. Daugybė žmonių girdėjo šūvį, tačiau palaikė jį variklio sproginėjimu.

– Jie sakytų tą patį, net jei atominė bomba būtų sprogusi, – burbtelėjo panosėje Glikmanas.

Frosto cigarečių pakelis apkeliavo dar vieną ratą, ir netrukus parduotuvėlė skendėjo tirštuose dūmuose.

– Viena visiškai aišku, – tarė Frostas. – Kad ir kas tai padarė, buvo arba smulkus sukčius, arba naujokas.

– Iš ko sprendžiate? – pasiteiravo Vebsteris.

– Na, – tarė Frostas, pūsdamas dar daugiau dūmų į jau ir taip priplėkusį orą, – pradėkime nuo to, kad bausmė už ginkluotą apiplėšimą yra mažiausiai septyneri metai cypės. Taigi kodėl rizikuoti septyneriais metais plėšiant tokią skylę kaip ši, kai rizikuodamas tiek pat jis galėjo apiplėšti banką arba padorią juvelyrinių dirbinių krautuvę?

– Labai jums dėkoju, pone Frostai, – įsižeidęs tarė Glikmanas.

– Vienas malonumas, – atsakė Frostas. – Antra, jis nenupjovė šautuvo vamzdžio, kaip pasielgtų bet kuris save gerbiantis banditas. Vadinasi, ginklo negalėjo paslėpti giliai kišenėje. Kirsdamas gatvę jis arba turėjo užsikišti jį į palto užantį, arba akiplėšiškai juo mojuoti. Galiausiai ką jis daro, įėjęs į vidų? Griebia visokiausius niekniekius, sugrūda juos į šiukšlių maišą ir išsinešdina. Jis galėjo neskubėti ir nušvilpti įvairiausių vertybių, tačiau pernelyg skubėjo. Kodėl? – Tarsi mokytojas jis apsidairė aplink, tikėdamasis atsakymo.

– Nes iš baimės jam virpėjo kinkos? – spėliojo Sutonas.

Frostas sutikdamas linktelėjo.

– Jaunasis Sutonai, skaitai mano mintis. Visas apiplėšimas nemokšiškas.

– Į mane jis šovė tarsi tikras profesionalas, – paprieštaravo Glikmanas. – Kulkos išvengiau vos per plauką.

– Tiksliau per gerą metrą, – nutraukė jį Frostas. Atsistūmęs nuo prekystalio, jis prisiartino prie kasos aparato. – Kaip suprantu, pinigų stalčiaus jis nepalietė?

Spustelėjus mygtuką, stalčius atsivėrė.

– Tik papuošalus, – atsakė Glikmanas, tiesdamas kaklą, kad nepaleistų Frosto iš akių. Kai kurių policininkų pirštai yra ypač lipnūs.

Stalčiuje gulėjo apie septyniasdešimt svarų. Skatikai, tačiau jie būtų pakėlę plėšiko grobio vertę dešimčia procentų. Frostas jau stūmė stalčių atgal, kai užkištą po banknotais pastebėjo nedidelį vokelį. Tokių vokų jis jau buvo matęs. Lygiai tokių pat. Konfiskuotų iš narkomanų arba ką tik nupirktų iš platintojo ir pilnų heroino.

Praeityje Semis Glikmanas buvo įsivėlęs į gausybę neaiškių reikalų, tačiau niekada nekišo nagų prie narkotikų. Frostas ištraukė vokelį. Heroinui jis buvo gerokai per sunkus. Vokas buvo užklijuotas. Užkišęs pirštą už nugarėlės, jis atplėšė voką ir išbėrė jo turinį į delną. Auksas. Auksinės monetos. Penki auksiniai soverenai su karalienės Viktorijos atvaizdu.

– Vis dar negirdžiu uždaromo pinigų stalčiaus, – nervingai šūktelėjo lombardo savininkas, per tirštą dūmų uždangą sunkiai įžiūrėdamas, ką

daro Frostas. Paklusęs inspektorius uždarė stalčių, tačiau soverenų į vietą nepadėjo. Apėjęs prekystalį, jis ištiesė delną.

– Semi, kas čia?

Neatitraukdamas žvilgsnio nuo monetų, Glikmanas tik tankiai mirkčiojo.

– Aš superku įvairiausius brangiuosius metalus... Monetas, medalionus, auksinius dantis. Nejau nematėte iškabos lauke... Geriausios kainos... Tai juk ne nusikaltimas.

– Semi, nieko panašaus aš nesakiau.

Vebsteris ištempė kaklą žvilgtelėti į inspektoriaus radinį. Iš pradžių jis nesusivokė, kokios tai monetos. Jos buvo smulkios ir nereikšmingos, ne didesnės už naujo pavyzdžio vieno cento monetą. Kitoje jų pusėje jis pastebėjo drakoną žudantį Jurgį. Žinoma! Pavogtieji karalienės Viktorijos soverenai.

– Kur juos gavote? – piktai paklausė jis.

Lombardo savininkas pasimuistė kėdėje.

– Nupirkau juos šįryt. Viskas teisėta.

„Jei viskas teisėta, kodėl atrodai toks kaltas?" – laimingas pamanė Frostas.

– Semi, kas tau juos pardavė?

– Jaunas, apie dvidešimt penkerių tipelis tamsiais, trumpai kirptais plaukais, juodu odiniu švarku. Anksčiau nesu jo matęs. Pone Frostai, ką visa tai reiškia? Aš esu nekalta žiauraus nusikaltimo auka. Nusipelnau užuojautos, o ne priekabių.

Iškviestasis greitosios pagalbos automobilis sustojo prie parduotuvės. Semis su palengvėjimu atsiduso. Jie nugabens jį į ligoninės tylą ir ramybę, tolyn nuo šių įtarinėjimų ir klausimų.

– Praneškite medikams, kad mums jų neprireiks, – nurodė Frostas pareigūnams, – ir grįžkite patruliuoti. Mudu su Vebsteriu čia susitvarkysime vieni.

Glikmano veidas ištįso.

– Pone Frostai, man reikia į ligoninę. Prastai jaučiuosi. Pavėluota reakcija į patirtą sukrėtimą.

– Kai pasodinsime tave į areštinę, paprašysiu policijos medicinos eksperto apžiūrėti, – tarė Frostas taip sausai, kad iš pradžių Glikmanas nė negalėjo patikėti savo ausimis. Galiausiai jo smegenys suvirškino inspektoriaus žodžius.

– Pasodinsite į areštinę? Apie ką jūs kalbate?

– Atleisk, Semi, – kalbėjo Frostas, – tačiau šitie soverenai yra vogta nuosavybė. Privalome suimti tave už jų pirkimą.

Akinių stiklų padidintos Glikmano akys išsipūtė su apsimestine nuostaba.

– Vogta nuosavybė mano parduotuvėje? Negaliu patikėti. Jis prisiekinėjo jas buvus šeimos palikimu.

– Jis nemelavo, – tarė Frostas. – Tai palikimas šeimos, iš kurios jis nušvilpė jas.

– Pone Frostai, prisiekiu jums savo mylimos motulės kapu, jei būčiau žinojęs, kad jie vogti, nė pirštu nebūčiau jų palietęs.

– Kiek jam už juos sumokėjai? – paklausė Frostas.

Lombardo savininko liežuvis nuslinko staiga perdžiūvusiomis lūpomis.

– Trisdešimt svarų už kiekvieną... Iš viso šimtą penkiasdešimt.

– Trisdešimt niekingų svarų! – pašaipiai sušuko Frostas. – Ir nežinojai, kad jie vogti? Tai juk mažiau nei pusė rinkos vertės.

– Pone Frostai, pasiūliau jam mažą kainą tikėdamasis, kad jis mėgins derėtis. Toks jau mano verslas. Tačiau jis pasakė: „Sutarta, jei sumokėsi nutrintais banknotais." Taigi jei jis buvo patenkintas, patenkintas likau ir aš. Atkišau jam pinigus, jis atidavė soverenus – viskas gražu ir teisėta.

– Semi, papasakok man visa kita.

– Visa kita, pone Frostai?

– Trisdešimt svarų yra didmeninė kaina. Jis veikiausiai prisipažino turįs daugiau.

– Meldžiu, pone Frostai. Jei jis būtų pasakęs turįs daugiau, iškart būčiau sumetęs, kad čia kažkas negerai.

Nusivylęs Frostas papurtė galvą.

– Gerai, Semi. Suimame tave už vogtos nuosavybės pirkimą.

– Pone Frostai, luktelėkite... – Jo pečiai staiga nusviro. – Gerai jau. Jis minėjo turįs dar apie penkiasdešimt. Jis sutiko man juos parduoti, jei tik mokėsiu nutrintais banknotais. Tūkstančio penkių šimtų grynaisiais neturėjau. Pažadėjau jų gauti banke. Jis sakėsi grįšiąs rytoj.

Frostas plačiai išsišiepė.

– Tokiu atveju, Semi, aš tau papasakosiu, kaip viskas bus. Vos tik jis įkels koją į tavo krautuvėlę, tu paskambinsi nuovadon ir pasirūpinsi, kad jis neišeitų tol, kol neatvyks pareigūnai. Jei mes sučiupsime jį, atsiimsiu kaltinimus pirkus vogtą nuosavybę, o jei ne – srėbsi košę cypėje ne vienus metelius.

– Pone Frostai, bendradarbiausiu su jumis, kaip tik man paliepsite.

– Taip ir maniau, Semi. O dabar vilkis paltą. Keliausime į nuovadą.

Lombardo savininkas visai nukabino nosį.

– Nuovadą. Betgi jūs sakėte...

– Pasižiūrėti į įtariamųjų nuotraukas, – paaiškino Frostas. – Galbūt tau pavyks išrinkti tipelį su šautuvu. Tai dalis bendradarbiavimo, kaip tik paliepsime.

Glikmanas sėdėjo Frosto kabinete ir vartė dar vieną barzdoto kriminalisto konsteblio ant stalo nutėkštą nuotraukų albumą. Jo galva plyšo iš skausmo, o stipri arbata, kurios jie nenoriai pasiūlė aspirino tabletėms nuryti, kėlė skrandžio rūgštį. Jis gailėjosi, kad prisipažino galįs atpažinti šaulį, mat dabar patogiai ilsėtųsi ankštame savo butelyje virš lombardo, pildydamas draudimo kompanijai skirtus dokumentus.

Atsidusęs dėl gyvenimo neteisybės, jis atvertė naujausią albumą ir akimis bėgo per nuobodžias nusikaltėlių veidų eiles. Peržvelgė jau tiek daug fotografijų, kad net pats ėmė abejoti pajėgsiąs atpažinti banditą, net jei sutiktų jį akis į akį. Barzdotasis kriminalistas kostelėjimu paragino jį pasiskubinti, kad albumas galėtų būti pakeistas dar vienu. Pasaulyje nufotografuotų nusikaltėlių, regis, knibždėte knibždėjo.

Cypdamos prasivėrė durys, pro kurias stumdamasis nugara inspektorius Frostas atnešė dar tris

puodelius stiprios, nuodingos policininkų arbatos. Pastatęs vieną priešais lombardo savininką, jis pasiteiravo:

– Kaip sekasi?

Glikmanas papurtė galvą.

– Gyvenime nesu matęs šitiekos bjaurių veidų.

– Palauk, kol parodysime tau pono Maleto vestuvinį albumą, – pasišaipė Frostas.

Glikmanas nesugebėjo išspausti net mandagios šypsenos. Atvertęs naują puslapį, jis susiraukęs peržiūrėjo jam tokia pat veido išraiška atsakančius veidus. Nejaugi sukčiai niekada nesišypso? Juos veikiausiai nufotografavo pavaišinę šita siaubinga arbata!

Frosto kabinete nuolatos zujo galybė žmonių, todėl susikaupti buvo praktiškai neįmanoma. Pirmiausia kilo panika dėl dingusios merginos. Kaimyninio poskyrio pareigūnai sulaikė mokinę, kurią tikėjo esant, kaip Frostas juos informavo, dingusiąja Karen Doson. Glikmanui susidarė įspūdis, kad Frostas merginą surado, tačiau nesiteikė pranešti kitam poskyriui. Tuomet žemas ir storas kriminalistas seržantas Arturas Hanlonas užėjo raportuoti apie apklaustus benamius. Regis, Frostą domino paskutinės vėliau viešuosiuose tualetuose mirtinai sumušto žmogaus gyvenimo valandos. Purtydamasis nuo visų nemalonių detalių, Glikmanas pats pajuto besisukantį skrandį.

Hanlonui buvo įsakyta paieškoti daugiau valkatų, tačiau jam dar nespėjus išeiti kilo sąmyšis dėl kažkokios ataskaitos, kurią inspektorius privalėjo išsiųsti vakar vakare, tačiau to nepadarė. Visų šių

trukdymų sūkuryje Glikmanas buvo verčiamas susitelkti prie vienodais pradedančių atrodyti veidų puslapių. Jis vertė juos vos žvilgtelėdamas. Susiraukęs barzdyla patapšnojo jam per petį.

– Į tą puslapį nė nepasižiūrėjote, – griežtai pasakė Vebsteris.

Prakeikti farai. Jis buvo pasirengęs pirštu bakstelėti į bet kurią nuotrauką, kad tik visas šitas reikalas baigtųsi. Jis atvertė dar vieną puslapį.

Frostas išmaukė savo arbatą, nusišluostė burną ir įsikišo cigaretę tarp dantų. Jis spustelėjo žiebtuvėlį, tačiau šis nerodė jokių gyvybės ženklų, todėl jis ėmė raustis stalčiuje, ieškodamas degtukų.

– Galiu parduoti jums dailų automatinį auksu dengtą žiebtuvėlį su tamstos monograma vos už 29,95, – pasiūlė Glikmanas. – Kaina geresnė ir už didmeninę.

– Man labiau patinka degtukai, – atsakė Frostas. – Kišk savo ilgą nosį atgal į albumą, Semi, ir liaukis mėginęs pasipelnyti iš vargšų, persidirbusių policininkų.

Jis atsilošė ir užsikėlė kojas ant stalo, nuversdamas žemėn savo puodelį. Suskambo telefonas. Pakėlęs ragelį, jis sukluso.

– Aš tau jau sakiau, kad nusikaltimų statistikos ataskaita bus garantuotai išsiųsta šį vakarą... Nebent ir toliau trukdysi mane tokiais betiksliais skambučiais, – išbėrė inspektorius ir trenkė ragelį.

Vos spėjus Frostui atsikratyti skambinusiojo, pro duris įėjo aukštas, iš pažiūros svarbus pareigūnas baltais dantimis ir ūsais, vilkintis pagal užsakymą siūtą, ženkleliais nusagstytą uniformą.

Susiraukėlis sustingo ir atidavė pagarbą. Frostas tuoj pat nuleido kojas nuo stalo, čiupo segtuvą ir apsimetė plušąs prie skaičių ir stulpelių.

– Tikėjausi sulaukti išsamesnės eismo įvykio tyrimo ataskaitos, – griežtai tarė Maletas.

– Atleiskite, viršininke, – atsakė Frostas. – Visko tiek daug nutiko. Mes radome dingusią mergaitę.

– Taip, girdėjau. Regis, nepasivarginote informuoti kitų poskyrių.

– Mano dėmesį atitraukė šitas ginkluotas apiplėšimas, – paaiškino inspektorius, vylęsis viršininką negirdėjus apie tą nereikšmingą nesusipratimą.

– Inspektoriau, nenoriu, kad imtumėtės jokių naujų bylų, – pasakė Maletas. – Visą savo dėmesį skirkite eismo įvykiui. Kas penkias minutes man skambina iš žemųjų parlamento rūmų ir klausinėja apie tyrimo eigą. Ką galite pasakyti apie Džiulę King? Kaip suprantu, ji patvirtino Rodžerio Milerio pasakojimą apie visą su ja praleistą naktį.

– Ji panaši į merginą, kuri už pinigus pasakytų ar padarytų bet ką, – tarė Frostas, nesugebėjęs rasti peleninės, todėl cigaretės pelenus nukratęs Maletui ant batų.

Maletas pažvelgė žemyn ir pasibjaurėjęs nupurtė pelenus.

– Jei, kaip jis tvirtina, automobilis buvo pavogtas prie merginos namų, ar jau apklausėte kaimynus ir išsiaiškinote, ar kas nors ką nors matė?

„Po velnių! – pamanė Frostas. – Tokia mintis man nė nešmėstelėjo.“

– Viršininke, tai kitas darbas mūsų sąraše, – sumelavo jis. – Kai tik baigsime su šiuo ponu. Jis yra ginkluoto apiplėšimo auka.

– Kulkos išvengiau tik per plauką, – pridūrė Glikmanas.

– Be to, aptikome soverenų vagystės siūlo galą, – papildė Frostas, pasiryžęs išvardyti visus gerus darbus.

Maletas giliai įkvėpė.

– Frostai, mane tedomina eismo įvykis. Serui Čarlzui Mileriui privalau pranešti kokių nors gerų naujienų. Tučtuojau imkitės merginos kaimynų apklausos.

– Imsimės to nedelsdami, sere, – patikino jį Frostas, ir vos tik durys skyriaus viršininkui už nugaros užsivėrė jis pridėjo nykštį prie nosies ir pamaskatavo pirštais. Tada inspektorius atsistojo ir teatrališkai prabilo:

– Tebuvo ji striptizo šokėjos dukra, / Tokia tyra, nepaisant padermės. / Jos reziumė atrodė tobula, / Tik apgamas ant subinės.

Vebsteris tik dar labiau suraukė antakius. Nejau inspektoriaus nebrandumui iš tiesų nėra ribų? Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Beveik penkios po septintos. Užgniaužė žiovulį ir pajuto kūną užliejantį nuovargį. Praeitą naktį bluosto taip ir nesudėjo, šiandien darbo diena jau trunka dešimt valandų, o jiems dar reikia apklausti kaimynus apie pavogtą „Jaguar“. Savo nuomojamo kambarėlio jis veikiausiai neišvys anksčiau nei vidurnaktis. Vėliau jis supras, kokia optimistinė buvo ši mintis.

Suskambo telefonas. Frostas raukydamasis klausėsi.

– Ačiū, – suurzgė jis, – nieko kito nesitikėjau, – tarė inspektorius ir nuleido ragelį. – Tas raudonas automobilis, – kreipėsi jis į Vebsterį. – Apie trečią valandą šią popietę buvo pranešta apie jo vagystę.

Išskėtęs rankas, inspektorius giliai nusižiovavo.

– Vos tik Semis atpažins vyriškį su auksiniu ginklu, važiuosime namo. Man praverstų laisvas vakaras.

Vebsteris priminė jam apie Džiulės King kaimynų apklausą, tačiau Frosto tai nedomino.

– Tai gali palaukti. Turime svarbesnių darbų, nei išteisinti tą išpaikintą snarglių. Ne, darbą šiandien baigsime anksti.

Įsispoksojęs Vebsteriui į barzdą, jis staiga uždainavo:

– Ar Senis Šaltis miega ūsus pasikišęs po antklode?..

Glikmano pečiai šiek tiek krestelėjo, lombardo savininkui mėginant nuslėpti juoką. Inspektorių jis laikė tikru linksmuoliu. Barzdotasis pareigūnas visiškai neturėjo humoro jausmo ir greitai suirzdavo. Glikmano žvilgsnis keliavo nuo vieno susiraukusių menkystų ir agresyvių skustagalvių fotografijų puslapio prie kito. Lyžtelėjęs pirštą, jis atvertė naują puslapį.

Jis stabtelėjo. Mirktelėjo. Dar kartą pažvelgė į vieną jų.

– Tai jis!

Frostas su Vebsteriu palinko jam virš pečių.

– Šitas! – pakartojo Glikmanas, storu pirštu baksnodamas į žvilgančią nespalvotą nuotrauką.

– Esi tuo tikras? – abejodamas paklausė Frostas.

– Užtikrintas šimtu penkiasdešimt procentų, – patvirtino lombardo savininkas. – Labiau užtikrintas būti jau nebegaliu.

Tai buvo gana beviltiškai atrodančio asmens trumpais, garbanotais plaukais ir gedulinga veido išraiška portretas. Vebsteris perskaitė informaciją greta:

– Stenlis Justasas, keturiasdešimt septynerių...

– Puikiai žinau, kas jis toks, – įsiterpė Frostas, pagaliau radęs degtukus, tačiau dabar kažkur pametęs cigaretes. – Veltėdis Justasas. Jis yra nedidelis sukčius; jo nusikaltimų sąrašą sudaro automobilių ir parduotuvių vagystės, įsilaužimai, jis net skardą nuo bažnyčių stogų yra lupęs. Paprastai jis įkliūva per savo paties bukumą. Tačiau ginklo jis nėkart gyvenime rankose nebuvo laikęs.

– Na, šią popietę buvo pirmas kartas, – pralinksmėjęs tarė Glikmanas. – Ar dabar jau galiu važiuoti namo?

Policijos pajėgos atliekamų ekipažų neturėjo, todėl piktai besiskundžiantis Glikmanas buvo priverstas ieškotis kelio namo pats. Tuomet Frostas paprašė Vebsterio atvaryti „Ford" prie pagrindinių durų. Jie išsiruošė suimti Steno Justaso.

Vebsteris dvejojo.

– Jis yra ginkluotas ir pavojingas. Galbūt mums vertėtų paprašyti pastiprinimo... Ir poros policijos snaiperių?

Tačiau Frostas atmetė tokį pasiūlymą.

– Drauguži, aš pažįstu jį. Esu sulaikęs daugybę kartų. Jis nė musės nenuskriaustų. Ginklas – tai tik vaidyba.

– Vaidyba! – suriko Vebsteris. – Nedaug trūko, kad jis ištaškytų tą vitriną į gabalėlius.

– Jo pirštas greičiausiai užkliuvo už gaiduko, – nerūpestingai paaiškino Frostas. – Gali pasilikti automobilyje. Aš užeisiu vidun ir jį ištempsiu.

Jis jau vilkosi lietpaltį, kai pro duris įlindo susinerimusio Džonio Džonsono galva.

– Inspektoriau, atleiskite už sutrukdymą, tačiau gal matėte Deivą Šelbį?

– Ne, – atsakė Frostas, – nemačiau jo nuo tada, kai jis pristatė man gražuolę Siu į „Kokosų giraitę" apie antrą valandą. Kodėl klausi?

Poskyrio seržantas sunkiai patrynė veidą delnu.

– Džekai, mirštu iš nerimo. Nuo tada, kai paliko tave, jis nėkart nepaskambino, nesusisiekė su nuovada ir neatsiliepia per radiją. Jis turėjo prisistatyti man septintą valandą, – šiandien jis dirba tik pusę pamainos, – tačiau taip ir nepasirodė.

Frosto manymu, nerimauti nėra priežasties.

– Jis veikiausiai voliojasi lovoje su kokia nors moterimi ir nekreipia dėmesio į laikrodį.

– Džekai, negaliu nesijaudinti, – neatlyžo Džonsonas, nuoširdžiai nervindamasis. – Šelbio trūkumų sąrašas ilgas, tačiau jis nėkart nepamiršo prisistatyti laiku. – Jis numojo atsisakydamas Frosto pasiūlytos cigaretės.

– Seržante, ar kalbėjotės su ponu Alenu? – pasiteiravo Vebsteris. – Šelbis sakėsi eisiąs su juo šnektelėti apie skambinusį anonimą.

– Štai tau ir atsakymas, – tarė Frostas, kišdamas šaliką už lietpalčio atlapų. Jis išsiuntė Vebsterį pasiteirauti Aleno apie Šelbį. Neprabėgus nė

penkioms minutėms į kabinetą įžygiavo Alenas su seržantu Ingramu.

– Kokie čia nesusipratimai dėl Šelbio? – užrėkė Alenas. – Visą dieną jo nemačiau.

– Sutikau jį šįryt, – tarė Ingramas, – tačiau mano popietė buvo laisva.

– Jis prapuolė be žinios, – tarė Frostas, trumpai nupasakodamas situaciją. – Džonis dėl jo nerimauja.

– Nė žodelio iš jo negirdėjome jau beveik penkias valandas, – pridūrė poskyrio seržantas.

– Penkias valandas! – netikėdamas savo ausimis suriko Alenas. – Kodėl laukei visas penkias valandas, niekam apie tai nepranešęs?

Seržantas susigėdo.

– Jis darė paslaugą ponui Frostui: vežė konsteblę į „Kokosų giraitę". Pamaniau, kad ponas Frostas jį rekvizavo ir įsakė neatsiliepti per radiją.

Dabar jau Frostas susigėdo. Tai nebūtų pirmas jo mėginimas užkrauti dalį savo darbo kitiems.

– Dėl Dievo meilės, – tarė Alenas, – jis vairuoja patrulio ekipažą. Negalime netekti policijos pareigūno ir patrulinio automobilio.

– Paprašiau visų ekipažų jo pasidairyti, – tarė Džonsonas. – Kol kas jokių žinių.

– Ar susisiekei su ligoninėmis? – pasiteiravo Frostas. Seržantas linktelėjo. – O ar namuose jo ieškojai? Galbūt jis nuvažiavo tiesiai ten.

– Pirmiausia jis būtų užregistravęs darbo dienos pabaigą, – paaiškino Džonsonas.

– Bet kuriuo atveju patikrinkite jo namus, – įsakė Alenas, – tik būkite taktiški. Nenorime, kad ir jo žmona sunerimtų.

Visų nerimo kupini žvilgsniai susmigo į Šelbio namų numerį renkantį Džonsoną.

– Ne, jis dar negrįžo, – atsakė ponia Šelbi. – Tačiau netrukus turėtų pasirodyti. Ar norėtumėte palikti žinutę?

– Tiek to, – atsakė Džonsonas, stengdamasis nuslėpti nerimą balse. – Jis veikiausiai talkina ponui Frostui, tačiau norėjau su juo šnektelėti, prieš jam išvykstant. Paprašykite, kad jis paskambintų man, – dar pridūrė ir padėjo telefoną nepakeldamas galvos. – Man neramu, – kreipėsi jis į vyrus. – Man suknistai neramu.

Ingramas prisiartino prie už Frosto stalo ant sienos kabančio žemėlapio.

– Man ką tik šovė bjauri mintis, – tarė jis, rodydamas į žemėlapį. – Šiaurinė gatvė yra čia. Ginkluotasis plėšikas vogtu automobiliu spruko šia kryptimi... Kuri nuvestų jį tiesiai į Šelbio patruliuojamos zonos vidurį.

Alenas prasibrovė pro Vebsterį, kad pats galėtų patyrinėti žemėlapį.

– Nori pasakyti, kad Šelbis matė ieškomą automobilį ir mėgino jį sulaikyti?

– Tokia galimybė yra, sere, – atsakė Ingramas. – Plėšikas ginkluotas. Gali būti, kad Šelbis prisišaukė bėdą.

Alenas timptelėjo lūpą ir atsigręžė į Frostą.

– Ką jūs manote?

Frostas susikišo rankas į lietpalčio kišenes ir stipriai truktelėjo cigaretę.

– Pastebėjęs automobilį, Šelbis nebūtų mėginęs pričiupti jo vienas pats. Jis būtų paprašęs pastiprinimo.

Džonis Džonsonas pritardamas linktelėjo.

– Galbūt sugedo jo radijo imtuvas, – samprotavo Alenas, – todėl mes iki šiol nesulaukiame iš jo žinių. Galbūt jis pamėgino sustabdyti automobilį pats ir tuo įsiutino šaulį... Gal jis sužeidė jį arba paėmė įkaitu.

– Tasai šaulys, – įsiterpė Frostas, – veltėdis Justasas, Stenas Justasas. Glikmanas jį atpažino. Stenas niekada gyvenime nenutaikytų ginklo į policijos pareigūną.

– Su ginklu rankoje jis ir parduotuvės niekad nebūtų apiplėšęs, – atkirto sarkastiškai šypsodamasis Alenas, – tačiau šią popietę jis tą padarė.

Jis dar sykį pažvelgė į sieninį žemėlapį.

– Neverta švaistyti laiko spėlionėms. Dingo policijos pareigūnas, taigi negalime rizikuoti. – Jis atsigręžė į poskyrio seržantą. – Džoni, namo nebevažiuoja niekas. Verčiau pradėk skambinti nebudintiems pareigūnams. Privalome organizuoti visuotinę paiešką.

– Kol jūs užsiimate paieškos organizavimu, – tarė Frostas, slinkdamas prie durų, – mudu su barzdyla aplankysime Steno Justaso guolį. Jei jis nežino esąs atpažintas, mums greičiausiai pavyks jį sulaikyti neprarandant gyvybių.

Jis linktelėjo Vebsteriui, ir abu pasišalino.

– Pradėk organizuoti paiešką, – nurodė Alenas Ingramui. – O aš pranešiu naujienas Maletui.

(7)

Mažutis darželis priešais Stenlio Justaso namą Pirklių skersgatvyje buvo apžėlęs piktžolėmis; Frostas dar nebuvo matęs tokio usnių derliaus pievelėje. Pirmame aukšte degė šviesa ir girdėjosi radijas. Atsarginių durų galinėje patalpų dalyje nebuvo, todėl pareigūnams neprireikė išsiskirti.

Frostas paspaudė durų skambutį. Jis neveikė, todėl inspektorius buvo priverstas pasibelsti. Duris jis patapšnojo švelniai vildamasis, kad beldimas nuskambės ne kaip policininko, o kokio draudimo agento.

Vebsteris laukė atokiau, bet kurią akimirką tikėdamasis išvysti pro langą iškišamą šautuvo vamzdį. Frostas iki pamėlynavimo galėjo postringauti, koks nepavojingas yra Justasas. Vebsteris prisiminė dar šįryt Džonio Džonsono papasakotą istoriją apie tai, kaip Frostas tą Beningtono banko plėšiką palaikė nepavojingu ir gavo kulką į marmūzę, kad įsitikintų klydęs.

Niekas nesiskubino atidaryti durų, todėl Frostas pasibeldė dar kartą, šįsyk stipriau. Pakėlęs korespondencijos plyšį duryse dengiančią plokštelę, pažvelgė vidun. Link durų artinosi tarpkojis baltomis kelnėmis. Inspektorius išsitiesė kaip tik tada, kai duris pravėrusi apkūni, tvirta, tamsiaplaukė Stenlio žmona Seidė Justas, vilkinti baltas kelnes, juodą džemperį ir įsisegusi nežmoniško dydžio

apvalius, mėlynus auskarus, įrėmė rankas į klubus ir pareikalavo paaiškinti, ko jiems reikia.

– Seide, ar Stenlis namuose? – paklausė Frostas, stumdamasis pro ją ir linktelėdamas galva Vebsteriui apžiūrėti antro aukšto kambarius.

– Kur jūsų kratos orderis? – suspigo Seidė, nusekdama kiekvienas duris atidarantį, jos vyro ieškantį inspektorių.

– Kratos orderis? – pakartojo Frostas, apsimestinai tapšnodamas per lietpalčio kišenes, neva jo ieškodamas. – Kažkur tikrai jį turiu.

Jis jau buvo spėjęs apeiti visus pirmo aukšto kambarius, kai patikrino paskutinę kišenę.

– Ką ten veikia tas gauruotas šunsnukis? – rėkavo Seidė, raukydamasi laiptų link, kur antrame aukšte Vebsteris tarsi filmo „Starskis ir Hačas" herojus, baimindamasis gauti porciją švininių šratų į pilvą, darinėjo duris, prisispausdamas prie sienos. Paskutinės durys vedė į vonios kambarį. Smūgio banga privertė veidrodį ant lentynos suvirpėti, nulėkti ant grindų ir subyrėti į šipulius. Tuomet Vebsteris iš tikrųjų krito ant grindų veidu žemyn ir įkvėpė dulkių kamuolį nuo kilimo.

– Drauguži, ar tau viskas gerai? – šūktelėjo Frostas aukštyn.

– Taip, – atžariai atsakė Vebsteris stodamasis ir valydamasis dulkes nuo drabužių. – Tik paslydau.

Jis nusileido į virtuvę, kur rankas ant krūtinės sukryžiavusi, iš pykčio kone drebanti Seidė akimis laidė žaibus į inspektorių.

– Įsiveržiate į mano namus be kratos orderio...

– Seide, buvau tikras, kad turiu jį kišenėje, – tarė Frostas, nė trupučio nesigėdydamas. – Prisipažįstu, suklydau. Tai kurgi Stenas? Mėgina iškišti ką nušvilpęs?

– Kad ir kuo jį kaltinate, jis nieko nepadarė. Visą dieną iš namų nė kojos nekėlė. Ko jums reikia?

– Mes tiriame ginkluotą apiplėšimą, – paaiškino Vebsteris. Jai už nugaros jis pastebėjo juostuotą pušinį popierinių rankšluosčių dėklą, kurį Stenas buvo pritaisęs prie sienos. Vienas jo kampas buvo nukaręs žemyn.

– Ginkluotas apiplėšimas? Mano Stenas? – ji pašaipiai nusijuokė. – Liaukitės, susimildami! Visai savo menkų smegenėlių netekote.

– Baiminuosi, Seide, kad dėl to nėra abejonių, – tarė Frostas, nesėkmingai mėgindamas išlyginti popierinių rankšluosčių dėklo kampus. – Kur pažvelgsi, visur tavo Stenlio pirštų atspaudai. Darbelis ypač nemokšiškas.

Koridoriuje suskambo telefonas. Seidė įsitempė.

– Atsiprašysiu, – tarė ji, stengdamasi išlikti rami, tačiau Frostas pastojo jai kelią.

– Drauguži, atsiliepk tu, – jis tarė Vebsteriui.

Telefono aparatas stovėjo ant jam skirto stalelio po laiptais. Vebsteris pakėlė ragelį ir sukluso. Telefono automato pyptelėjimai, kurie nutilo skambinusiajam baigus mesti monetas.

– Alio... Seide, čia tu? – pasiteiravo vyriškas balsas. Vebsteris išgirdo pro automatą burzgiančius automobilius. – Seide, čia aš, Stenas. Pakliuvau į bėdą. Man reikia tavo pagalbos.

– Stenai, čia suknista policija, – iš virtuvės suriko Seidė. Tą pačią akimirką pasigirdo trakštelėjimas ir laisvos linijos signalas. Vebsteris nuleido ragelį ir grįžo į virtuvę.

– Stenlis? – paklausė Frostas. Vebsteris linktelėjo. – Ką gi, drauguži, dabar jis žino, kad miname jam ant kulnų.

Jis atsigręžė į Seidę. Jos krūtinė įnirtingai kilnojosi, o akys degė pasipriešinimu.

– Puikiai pasidarbavai, Seide, bet kokia prasmė? Visą gyvenimą jis nuo mūsų nebėgs.

Ji nieko neatsakė. Žudanti jos veido išraiška viską pasakė.

Jie išėjo nelydimi. Uždarydami paskui save duris, išgirdo ją verkiant.

Grįžęs į automobilį, Frostas akimirką susimąstė, gal vertėtų patykoti už kampo, jei Stenlis sumąstytų grįžti, tačiau šios minties atsisakė. Net veltėdis Justasas nėra toks kvailas.

Automobilio radijo imtuvas atgijo. Džonio Džonsono balsas buvo liūdnas.

– Taip, Džoni?

– Džekai, nuovadoje ką tik sulaukėme skambučio. Kažkoks ponas Čarlzas Frajatas. Jis pranešė pastebėjęs apleistą policijos automobilį.

Frostas įsitempė.

– Kur?

– Žaliajame take, vedančiame tiesiai į pagrindinę gatvę.

Frostas pajuto vis smarkiau besidaužančią širdį.

– O Šelbis?

– Ponas Frajatas sakėsi vairuotojo nepastebėjęs, tačiau atidžiai nesidairęs. Jis nusprendė, kad bus naudingiau nedelsiant pranešti mums. Ar gali ten nuvažiuoti?

– Mes jau pakeliui, – atsakė Frostas. – Baigiu.

Žaliasis takas, sukantis iš Pirties gatvės ir kone nutrūkstantis prieš Dentono gatvę, buvo šiek tiek platesnis už duobėtą šunkelį. Lėkdamas per duobes ir sekdamas tako posūkius link nuo abiejų gatvių paslėpto susiaurėjimo, automobilis šokinėjo ir kratėsi.

– Atsargiau! – sušuko Frostas, o Vebsteris staigiai įmynė stabdžių pedalą, automobilio žibintams apšvietus kliūtį jų kelyje. Tai buvo liūdnas, tamsoje pasiklydęs Šelbio patrulinis „Ford Escort".

Juodu apdairiai prisiartino. Vairuotojo durelės buvo atlapos; per radiją girdėjosi netylanti policijos kanalo transliacija. Frosto žibintuvėlio spindulys prasiveržė vidun. Rakteliai kabojo automobilio spynoje, o ant priekinės keleivio sėdynės gulėjo segtuvas su šios dienos darbo nurodymais. Paėmęs siųstuvą, Frostas pranešė Operatyviojo valdymo centrui atvykęs į vietą.

– Ar radote Šelbį? – nervingai pasiteiravo Džonsonas.

– Dar ne, – atsakė inspektorius.

– Nejudėkite! – staiga šūktelėjo Vebsteris. – Pažvelkite žemyn, sau po kojomis.

Vos už poros centimetrų nuo ten, kur stovėjo Frostas, Vebsteris nutaikė žibintuvėlį į kažkokį

objektą. Žemė buvo drėgna. Nudažyta raudonai. Frostas priklaupė apžiūrėti atidžiau. Jis bakstelėjo pirštais. Tai buvo kraujas. Daug kraujo.

– O pažvelkite štai ten! – vėl šūktelėjo Vebsteris, apšviesdamas užpakalinių patrulinio automobilio durelių langą.

Stiklas buvo išvagotas smulkių įskilimų. Ir stikle, ir durelėse įstrigę švytėjo mažyčiai, plokšti metalo gabalėliai. Tokie pat švininiai šratai, kokių pareigūnai rado lombardo sienoje. Ingramo versija nebeatrodė tokia jau beprotiška.

– Mėšlas! – nusikeikė Frostas ir vėl pakėlė radijo siųstuvą prie lūpų. – Džoni, bijau, kad situacija nepavydėtina. Visur pritaškyta kraujo ir primėtyta šautuvo šratų. Verčiau atsiųsk čia visą komandą.

Jau po dvidešimties minučių visa teritorija buvo aptverta, o prie kilnojamųjų generatorių prijungti galingi žibintai apšvietė įvykio vietą. Teismo ekspertai centimetras po centimetro apžiūrinėjo automobilį. Vienų nusikaltimo vietos tyrimo pareigūnų fotoaparatų blykstės nesiliovė tvyksėjusios, o kiti ieškojo pirštų atspaudų ir balta kreida žymėjo kraujo dėmes bei švininių šratų paliktas duobutes. Nebudinčių vyrų komanda, visą praėjusią naktį ir šį rytą keturiomis šukavusi Dentono miškus, dabar tomis pačiomis keturiomis ropinėjo po krūmynus.

Atsišliejęs į automobilį, Frostas niūriai stebėjo nuo jo cigaretės spirale aukštyn kylančius dūmus. Atėjo laikas specialistams, ekspertams ir nepriekaištingam jų gebėjimui pastebėti smulkmenas,

todėl inspektorius nusprendė nesipainioti po kojomis. Su pora teismo ekspertų pasikalbėjęs Vebsteris netruko prisidėti prie jo.

– Teismo ekspertai tvirtina, kad žemė pernelyg kieta bet kokiems pėdsakams, tačiau jie aptiko antro automobilio padangų žymių. Šelbio ekipažas veikiausiai jį sekė. Automobilis sustojo, Šelbis išlipo ir artindamasis prie įtariamojo buvo pašautas.

– Tuomet kur jis yra? – paklausė Frostas.

– Jį tikriausiai nusivežė antrojo automobilio vairuotojas. Pareigūnai aptiko tempimo žymių dirvoje.

– Koks tikslas? – kasydamasis pakaušį svarstė Frostas. – Kodėl paprasčiausiai nepalikus jo čia? – Jis pakėlė akis. – Ei... Ko nori tas poniškai atrodantis tipas?

Vienas iš teismo ekspertų komandos narių, pražilęs ilgaplaukis vyriškis, mojo Frostui prieiti prie apleisto automobilio.

– Inspektoriau, preliminari ataskaita, – gyvai prakalbo jis. – Ant žemės ir automobilio rastas kraujas yra B grupės, kaip konsteblio Šelbio. Kraujo kiekis liudija apie rimtus sužalojimus. Žinoma, nieko tiksliau negalime pasakyti, nes nežinome, kur šaulys peršovė konsteblį. Sprendžiant iš to, kiek šratų mums pavyko rasti, šauta tik kartą, o jų išsibarstymas byloja šaulį buvus ne toliau nei už trijų metrų nuo patrulinio automobilio. Kitaip tariant, jis būtų stovėjęs apytiksliai... Čia. – Jis atsitraukė apie tris metrus ir pažymėjo vietą kulnu. – Mūsų įvykio rekonstrukcija leidžia manyti, kad antrasis automobilis jau buvo sustojęs. Šelbis išlipo iš

savo ekipažo ir pasuko jo link. Šaulys išlipo iš savo automobilio ir šovė į jūsų pareigūną, šis, gausiai kraujuodamas, krito ant žemės. Tuomet užpuolikas nutempė Šelbį į savo automobilį ir nuvažiavo.

Nuleidęs akis Frostas pažvelgė į žibintus atspindinčią tamsėjančią balą.

– Gal numanote, kiek laiko kraujas jau telkšo čia?

– Atleiskite, inspektoriau, turėjau susiprasti paminėti. Apie keturias ar penkias valandas.

Frostas liūdnai linktelėjo. Kaip tik tuo metu Stenas Justasas spruko iš lombardo.

– Norėtume išsivežti automobilį ir nuodugniau apžiūrėti, – tarė kitas teismo ekspertas.

– Žinoma, – sutiko inspektorius, mėgindamas nuspręsti, ko imtis toliau. Visos policijos pajėgos ieškojo „Vauxhall Cavalier", tačiau kol jis nerastas, jiems liko tik laukti.

Įvykio vietoje sustojo dar du automobiliai. Maletas iš už savo sidabrinio „Rover" pasirodė kaip tik tada, kai Alenas su Ingramu lipo iš savo juodo „Ford". Tarsi kariuomenės specialiosios paskirties komanda, žengdami koja kojon, jie ryžtingai artinosi prie Frosto.

– Bjaurus reikalas, – žvilgtelėjęs į apleistą „Ford Escort" ir kraujo klaną tarė Maletas. Nepasitikėdamas Frosto gebėjimu supažindinti juos su įvykio detalėmis, Alenas išklausė teismo ekspertų išvadų ir nuskubėjo prie skyriaus viršininko.

– Bet kam, netekusiam tiek kraujo, kuo greičiau prireiks medikų pagalbos, – atžariai išbėrė Alenas. – Frostai, tikiuosi jau spėjai informuoti visas ligonines ir gydytojus?

– Taip, tai tiek padaryti susivokiau niekieno nepadedamas, – atšovė Frostas. – Ligoninės ir gydytojai perspėti.

Prašovęs pirmą kartą, Alenas pamėgino antrą:

– O ar Justaso namus mūsų vyrai seka? Nėra abejonių jį mėginsiant prasmukti atgal.

„Kaip pirštu į akį!" – liūdnai pamanė Frostas.

– Tiesą sakant, mes kaip tik ketinome ten vykti, – tarė jis ir pasuko prie automobilio.

– Ne, jūs likite čia, – tarė Alenas svarstydamas, kokio pripažinimo sulauktų asmeniškai sulaikęs Justasą. – Šiuo reikalu deramiausiai pasirūpins toks snaiperis kaip seržantas Ingramas. Sere, mums prireiks pasinaudoti revolveriu iš arsenalo. Ar suteiksite reikiamą leidimą? – atsigręžęs į Maletą dar pridūrė Alenas. Gavęs skyriaus viršininko leidimą, jis šūktelėjo Ingramui prisidėti prie jo ir pasileido savo ekipažo link.

„Sėkmingai jų nusikratėme", – pamanė Frostas, akimis nulydėdamas tolstantį automobilį.

– Bjaurus reikalas, – pakartojo Maletas.

Sušnypštė policijos automobilio radijas. Vienas iš uniformuotų pareigūnų atsiliepė į kvietimą ir netrukus pamojęs šūktelėjo:

– Pone Frostai, su jumis skubiai pasikalbėti prašo Operatyviojo valdymo centras.

– Supratau, – tarė Frostas, palikdamas Maletą su Vebsteriu. Šiedu nežinojo, ką vienas kitam pasakyti. Maletas mintyse ieškojo žodžių, kaip užmegzti pokalbį.

– Gerai sutariate? – galiausiai tarstelėjo jis.

– Taip, sere, dėkoju, – abejingai atsakė Vebsteris, nenuleisdamas akių nuo prie automobilio palinkusio, radijo imtuvą prie ausies prisikišusio Frosto, kurio veido išraiška bylojo kai ką siaubingo.

Rūškanu veidu Frostas lėtai grįžo prie viršininko.

– Pone Maletai, – prakalbo jis.

Maletą užliejo besiartinančių blogų žinių šaltis, ir jis suvirpėjo.

– Taip, Frostai?

– Sere, konsteblis Šelbis. Jie rado jį... Griovyje už trijų mylių nuo čia, netoli Leksingtono gatvės.

– Ar jis sveikas? – pusbalsiu paklausė Maletas. Kvailas klausimas, atsakymą jis jau žinojo. Frosto veido išraiška jį rėkte išrėkė.

Frostas pažvelgė į telkšantį kraujo klaną.

– Ne, sere. Jis negyvas.

– Tai greičiausiai jis, – tarė Vebsteris, automobilio žibintams apšvietus jiems sustoti mojuojančio vyriškio siluetą. Žmogus storu lietpalčiu ir purvinais batais buvo ūkininkas. Jis aptiko kūną.

– Jis ana ten, – kalbėjo vyriškis žliugsinčiais batais, vesdamas juos vingiuotu taku į fermą, kurioje dirbo. Jie sekė jį tylėdami. Aukšta taką ribojanti gyvatvorė užstojo bet kokią šviesą. Netrukus jie išgirdo vandens čiurlenimą. Frostui jis priminė praėjusį vakarą, kai jis sekė Deivą Šelbį laiptais žemyn prie Beno Kornišo lavono. Batų žliugsėjimas nutilo. Vyriškis pamojo nedidelio posūkio link, kur kokio pusmetrio gylio drenažo griovys ribojosi su laukus

juosiančia gyvatvore. Iš už jos tamsoje jų link ataidėjo raudulingas galvijų mūkimas.

– Jis ten, – parodė ūkininkas. – Griovyje.

Jis neketino leistis su jais. Kartą jis šį vaizdą jau regėjo. Antros progos jam nereikia.

Kriminalistai žengė pirmyn. Griovį nuo tako skyrė aukšta žole apaugęs krantas. Sutryptos žolės linko ir glostė dėl kažkokios kliūties toje vietoje pakilusio dumblino vandens paviršių. Apgraibomis Vebsteris susirado žibintuvėlį ir nuspaudė mygtuką.

Tarp žalsvų glitėsių aukštyn žemyn plūduriavo vaškinė ranka. Ištįsęs kūnas mirko nejudrioje tamsumoje. Nuo vandens policininko uniforma atrodė juoda it derva.

– Mėginau jį ištraukti, – iš kito tako galo šūktelėjo ūkininkas. – Maniau, jis dar gali būti gyvas. Tačiau išvydęs jo veidą...

Priklaupęs ant šlapios žolės, Frostas panardino ranką į dumblą, mėgindamas sugriebti Šelbį už plaukų ir kilstelėti jo galvą. Jam palietus vandenį, Vebsteris užgniaužė aimaną, o Frostas pajuto priešiškai verčiantis skrandį.

Krauju ir vandeniu permirkusio Šelbio veido buvo tik pusė. Iš kairės pusės buvo likusi tik kruvina košė, o dalis skruosto ir apatinė lūpa atplyšusios kabojo, atidengdamos dantis ir žandikaulį. Kairės akies korėtoje akiduobėje nebebuvo, o kaktoje blizgėjo įstrigęs švininis šratas. Net visko regėjęs Frostas negalėjo ilgiau žiūrėti. Jis paleido plaukų kuokštą, ir konsteblio galva dusliai pliumptelėdama paniro atgal į vandenį. Jis nusišluostė ranką į lietpaltį.

Vebsteris prabilo pirmas.

– Ar turėtume jį ištraukti?

– Ne, – atsakė į tolį žvelgdamas Frostas. – Pirmiausia jį turi apžiūrėti teismo medicinos ekspertas. Juk žinai, koks įnoringas tas niekšelis.

„Kas čia dabar? – manė jis, – užsikirtusi plokštelė? Šitai jau sakiau vakar naktį."

Nuodugniau apklaustas ūkininkas buvo paleistas namo. Tuomet atvykęs nusikaltimo vietos tyrėjas brangiu japonišku fotoaparatu ir spalvotos fotojuostos atsargomis nufotografavo griovį, žolę ir plūduriuojančią išbalusią ranką. Nieko kito iki teismo medicinos eksperto atvykimo nufotografuoti jis negalėjo.

– Štai ir jis, – šūktelėjo Vebsteris, stebėdamas nedrąsiai taku artėjantį ir vos už poros metrų nuo pareigūnų sustojantį automobilį. Iš jo išlipęs Slomonas paskubomis linktelėjo Frostui ir pažvelgė į griovį.

– Ar privalau leistis ten? – paklausė jis.

– Taip, – atrėžė Frostas, – kad tave kur perkūnai, privalai.

Į šią apžiūrą ranka numoti jis neleis jam.

Gydytojas grįžo į automobilį guminių aulinių. Užsimovęs juos, nusivilko paltą ir pasiraitojo marškinių rankoves. Tuomet labai atsargiai ėmė leistis žemyn į griovį.

– Prašyčiau šiek tiek šviesos.

Trys žibintuvėlių spinduliai apšvietė kelią savo instrumentais ir termometrais nešinam gydytojui. Nepaisydamas sudėtingų darbo sąlygų, Slomonas neskubėjo, pasiryžęs išvengti vakarykščio fiasko

pasikartojimo. Prieš išsikapanodamas aukštyn, jis itin atidžiai apžiūrėjo kūną.

– Iš pirmo žvilgsnio negyvas jis jau keturias ar šešias valandas, – pasakė jis, šluostydamasis rankas iš automobilio ištrauktu rankšluosčiu. – Šiomis sąlygomis tiksliau nustatyti neįmanoma, skrodimas atskleis daugiau. – Nuleidęs rankogalius, jis užsimetė paltą. – Skrodimas taip pat parodys tiksliau, tačiau esu beveik tikras, kad įmestas į griovį jis jau buvo negyvas. Šitaip sužalotas ilgai nebūtų tempęs.

„Vargšas šunsnukis nebūtų norėjęs gyventi su šitaip atrodančiu veidu", – pamanė Frostas.

– Daktarėli, ar jau galime jį ištraukti?

– Neįsivaizduoju, kodėl negalėtumėte. Su šitaip čia mirkstančiu lavonu patologas nedaug ką tegalės nuveikti.

Slomonas grįžo į automobilį, pažadėjęs detalesnę ataskaitą pateikti po valandos.

Nusikaltimo vietos tyrėjas atrodė pernelyg užimtas savo fotoaparatu, todėl Frostas su Vebsteriu nusiavė batus ir kojines, pasiraitojo kelnes ir įbrido į griovį. Plikas jų kojas apglėbęs vanduo buvo šaltas it pati mirtis, o jų pėdos smego į minkštą, juodą dumblą. Frostui sugriebus konsteblio pečius, o Vebsteriui – kojas, vyrai kilstelėjo kūną. Šelbis buvo sunkus ir užsispyręs. Tarsi prilipęs prie dumbluoto dugno. Sukandę dantis pareigūnai nepasidavė. Galiausiai kūnas atsiplėšė nuo klampynės ir išniro į paviršių; nuo tabaluojančios Šelbio galvos su visa atvėpusia oda varvėjo purvinas, dvokiantis vanduo. Procesą nuolat pertraukė akinanti melsva

tamsą draskanti nusikaltimo vietos tyrėjo fotoaparato blykstė.

Jie paguldė Deivą Šelbį ant žole apaugusio griovio krašto, gerokai atokiau nuo ištrypto ploto, po kurį norės paropinėti teismo ekspertai. Kūną pridengė nusikaltimo vietos tyrėjo iš automobilio atnešta plėvele.

Tamsoje pasigirdo artėjančio greitosios pagalbos automobilio sirenos dejonė, o netrukus, ekipažui braunantis pro apžėlusį, vingiuotą šunkelį, horizonte pasirodė šokčiojantys mėlyni švyturėliai. Tačiau jiems nespėjus pasiekti įvykio vietos, sužibo kitų automobilių žiburiai. „Rover" ir „Ford". Maletas, Alenas ir Ingramas prisiartino akmeniniais veidais.

Frostas atsitraukė nuo uždengto kūno. Pasilenkęs Maletas kilstelėjo plėvelės kampą ir susiraukęs, tarsi jį būtų pervėręs skausmas, nusigręžė.

– Kaip gaila. Jaunas, perspektyvus pareigūnas. Koks betikslis praradimas.

Jis žengtelėjo į šalį, užleisdamas vietą Alenui, kuris priklaupė prie kūno, nukreipė žibintuvėlį į siaubingai sudarkytą veidą ir ėmėsi apžiūrinėti taip, lyg rinktųsi didkepsnį mėsininko parduotuvėje. Galiausiai, uždengęs kūną, jis išsitiesė.

Maletui nesisekė tramdyti emocijų.

– Kad ir kas šitaip su juo pasielgė, – kalbėjo jis, – noriu jo galvos. Nesvarbu, kiek vyrų prireiks, bet noriu jo galvos. – Atsigręžęs į Frostą, jis dar pridūrė: – Skiriu poną Aleną vadovauti. Jūs perimsite visas jo bylas.

– Supratau, – atsakė Frostas nesitikėjęs, kad Maletas leis jam imtis šitokio svarbaus tyrimo.

Maletas atsikrenkštė ir ėmė mindžikuoti vietoje. Jis kreipėsi į Frostą, tačiau nedrįso pažvelgti jam į veidą.

– Kažkas privalo pranešti Šelbio žmonai, – tarė jis.

Jo žmona! Jaunoji ponia Šelbi, pati vis dar kone paauglė ir jau dviejų vaikų – trimečio ir pusantrų – bei trečiojo besilaukianti motina.

– Sere, maniau, to imsitės asmeniškai, – tarė Frostas.

Maletas spoksojo į tolį, vairavimo pirštine pliauškindamas į delną.

– Noriu, kad jai būtų pranešta švelniai, – aiškino jis. – Jei ji pamatys prie durų stovintį skyriaus viršininką... Suprantu, ji nėščia... Šokas... Būtų geriau, jei jūs... – savo minties jis taip ir nebaigė.

– Vadinasi, jūs įsakote man? – pasitikslino Frostas, pasiryžęs nesisiūlyti savanoriu.

– Hm, taip, – burbtelėjo Maletas, trokšdamas, kad inspektorius neremtų jo į kampą. – Taip bus geriausia.

„Tau, šunsnuki, bet tikrai ne man", – apmaudžiai svarstė Frostas.

– Ką gi, viršininke. Jei taip sakote.

Iš nemalonios padėties išsisukęs Maletas pajuto palengvėjimą ir nutaisė nuoširdžią veido išraišką.

– Ir patikinkite ponią Šelbi, kad jeigu tik jai ko prireiks šią liūdną valandą, jai tereikia manęs paprašyti. Jos vyras buvo vienas šauniausių mano pareigūnų, – patarinėjo jis. Frostui pasukus prie automobilio, dar šūktelėjo įkandin: – Ir pažadėkite jai, kad sučiupsime šitaip su juo pasielgusį gyvulį.

– Taip, šitai jai išties pataisys nuotaiką, – burbtelėjo Frostas modamas Vebsteriui ir praverdamas automobilio dureles.

Susmukęs keleivio sėdynėje, jis iškratė paskutinę pakelyje jo laukusią cigaretę.

– Drauguži, šitos užduoties paprastai vengiu it maro. Jau šimtus kartų esu tai daręs, todėl turėčiau žinoti. – Dūmų banga išsisklaidė, atsimušusi į priekinį automobilio stiklą. – Pirmiau grįžkime į nuovadą. Turiu atlikti kai ką neatidėliotino.

Jis prisiminė slaptu fotoaparatu nufotografuotas nuotraukas Šelbio spintelėje. Mažiausiai troško, kad koks nors gero linkintis asmuo nusiųstų jas Šelbio žmonai su kitais jo daiktais.

Nuovadoje visi iki vieno pareigūnai jautėsi šokiruoti ir raudonavo iš pykčio.

– Džekai, jis buvo suknistai geras vyrukas, – kalbėjo Bilas Velsas. – Vienas iš šauniausių.

Frostas tylėjo. Šelbio nužudymas jį nuliūdino ne mažiau nei kitus, tačiau jis nebuvo toks jau suknistai geras vyrukas. Jis buvo nepatikimas, tingus ir ištvirkęs melagis.

Inspektorius pasuko persirengimo kambario link. Jis buvo tuščias. Suradęs anksčiau tikusį raktą, atvėrė Šelbio spintelę. Fotoaparatas vis dar gulėjo savo vietoje, tačiau nuotraukų nebebuvo nė kvapo. Tyliai susikeikęs ir užrakinęs spintelę, Frostas prisidėjo prie Vebsterio automobilyje.

Kiekvienoje pagrindinių gatvių sankryžoje jiems įsižiebdavo žalia šviesa – kaip tik tuomet, kai

Frostas žūtbūt stengėsi atitolinti tą akimirką, kai Šelbio žmona atidarys duris.

Dviejų aukštų Šelbių vienbutis namas stovėjo gatvės kampe, o pirmo aukšto šviesos už ryškiai raudonų užuolaidų maloniai kvietė užeiti. Vebsteris pastatė automobilį kitoje gatvės pusėje ir išjungė variklį. Frostas sėdėjo tarsi įkaltas. Kišenėje radęs naują pakelį cigarečių, lėtai lupo nuo jo celofaną. Mėgaudamasis inspektorius lėtai prisidegė cigaretę ir po akimirkos sutraiškė ją į perpildytą automobilio peleninę.

– Po perkūnais! – suriko jis. – Štai kodėl Maletui moka tokį suknistai didelį atlyginimą. Kad jis imtųsi tokių bjaurių darbų.

Pajutęs išlieto įniršio sukeltą palengvėjimą, delnais pasitrynė veidą ir pralinksmėjo.

– Nagi, užbaikime šitą reikalą kartą ir visiems laikams. Tu eik ir surask kaimynę, kuri galėtų su ja pabūti, o aš pranešiu naujienas.

Frostas žengė pro raudonai nudažytus vartelius takeliu link laukujų durų, prie kurių nykščiu spustelėjo skambutį. Spartūs, lengvi žingsniai, ir durys lėtai prasivėrė. Vaikas, muilu ir švara kvepiantis trimetis berniukas mėlyna pižama, sumišęs žvelgė į jį.

– Maniau, kad tu – mano tėtis, – tarė jis.

– Ar tavo mamytė namuose? – paklausė Frostas, mintyse dar kartą iškeikdamas Maletą už bailumą. Ši užduotis sunkesnė, nei jis tikėjosi.

Koridoriaus gale jauna moteris atidarė duris. Išvydusi ne savo vyrą, o kriminalistą inspektorių Frostą, ji išbalo ir, stengdamasi neprarasti pusiausvyros, akimirką stipriai suspaudė durų staktą.

– Tomi, trumpam eik į kitą kambarį pažaisti, – kreipėsi ji į vaiką, iš paskutiniųjų stengdamasi išlaikyti ramų toną. Berniukui prasispraudus pro ją, moteris lėtai nužingsniavo prie laukujų durų.

– Sveika, mieloji, – tarė Frostas suvokdamas, kad nuovadoje pamiršo sužinoti jos vardą. – Kaip manai, ar galėčiau užeiti? Turiu tau kai ką pasakyti.

Pakeliui žvilgtelėjusi į svetainę pasižiūrėti, ar vaikams nieko netrūksta, ji nusivedė Frostą į virtuvę. Mažą, šiltą, jaukią virtuvę. Inspektorius užuodė gaminamą naminį maistą – gardų iš orkaitės sklindantį troškinio aromatą. Tokį patiekalą žemos temperatūros orkaitėje galėjai palikti valandų valandas. Tobuliausias sprendimas, jei vyras paprastai namo grįžta vėlai. Nedidukas, balta staltiese užtiestas virtuvinis stalas buvo padengtas dviem. Ji pasiūlė Frostui prisėsti, o pati, atgręžusi jam nugarą, nužingsniavo prie viryklės pamaišyti puodo. Jis liko stovėti.

Įnikusi maišyti tai, ko maišyti visai nereikėjo, ji paklausė:

– Ar jis sužeistas?

– Mieloji, jis negyvas, – tiesiai šviesiai išrėžė Frostas.

Moters nugara įsitempė. Ji nesiliovė maišiusi, šaukštu barškindama į puodo kraštus.

– Taip ir maniau, kad kažkas atsitiko, kai paskambinau į nuovadą. Jie vis tikino, kad jis dirba vėlyvą pamainą, tačiau aš žinojau.

– Norėčiau, kad pravirktum, – tarė Frostas. – Norėčiau, kad paprasčiausiai pravirktum.

Jos veidas persimainė, o kūnas susmuko iš širdgėlos.

Frostas tvirtai ją apglėbė.

– Štai taip, mieloji, išsiverk.

Jis juto karčias jos ašaras riedant jo skruostu ir žemyn kaklu. Laikė ją savo glėbyje tylėdamas, dalydamasis jos sielvartu. Staiga ji nurimo.

– Kaip tai nutiko? – sušnabždėjo ji.

– Jį nušovė, mieloji. Jis mėgino sulaikyti menkystą su šautuvu.

Atsitraukusi nuo jo, ji nusišluostė veidą prijuoste, išjungė viryklę bei orkaitę ir susmuko vienoje iš kėdžių. Drėgnu, nuo jos ašarų peršinčiu veidu Frostas išsitraukė antrą kėdę ir prisėdo greta.

– Ar jums viskas gerai? – ji pasiteiravo jo.

– Man? – nustebęs paklausė Frostas. – Man viskas gerai, – atsakė jis, tačiau jo rankos virpėjo.

– Jis buvo neprilygstamas vyras, – tarė ji, – išties neprilygstamas. Dievino mane ir vaikus. Buvome vienintelis jo gyvenimo tikslas. Jis nė akies krašteliu nepažvelgdavo į kitas moteris, nors šios ir žvalgėsi į jį. Suprantate, jos žavėjosi juo, mat jis buvo toks išvaizdus; tačiau jis buvo mano. Mes vienas kitą mylėjome.

– Žinau, – atsakė Frostas. Suskambo telefonas. – Aš atsiliepsiu, – pasisiūlė jis.

Kitame laido gale pasigirdo balsas:

– „Dentono aidas". Ar galėčiau pasikalbėti su ponia Šelbi?

– Atsikniskit, – užrėkė Frostas ir metė ragelį. Telefonas suskambo antrąkart. Jis ištraukė laidą iš lizdo sienoje. Netrukus ją užpuls įvairiausi

žiniasklaidos atstovai, trokštantys sužinoti, koks jausmas yra būti policininko ištaškytomis smegenimis našle. Jis nutarė paprašyti nuovados perimti jos telefoninius skambučius ir lauke pastatyti sargybinį. Tai mažiausiai, ką Maletas gali dėl jos padaryti.

– Reikės pranešti visiems, – kalbėjo ji. – Jo tėvams. Jų širdys plyš iš sielvarto.

Frostas linktelėjo. Ji stengėsi atrodyti rami, tačiau inspektorius suvokė ją esant ant isterijos ribos. Kur, po galais, bastosi Vebsteris su ta kaimyne?

Iš kito kambario juos pasiekė susijaudinimo šūksnis ir kikenimas.

– Ar vaikams viskas bus gerai? – paklausė jis.

– Po minutėlės paguldysiu juos miegoti, – linktelėjo ji.

Pasigirdo durų skambutis. „Galų gale," – pamanė jis.

– Mano kolega su kaimyne, – jis paaiškino jai. – Manėme, kad draugija tau pravers. – Jai prasižiojus prieštarauti, jis pridūrė: – Jei ji tik trukdys, visada gali išsiųsti ją namo.

– Ačiū, kad atvažiavote, – tarė ji. – Džiaugiuosi, kad tai esate jūs.

Jis apkabino ją ir nužingsniavo prie durų. Po laiptais ant kabyklos kabojo paltai ir kepurės, o ant paskutinės pakabos – Deivo Šelbio policininko milinė. Per petį žvilgčiodamas į uždarytas virtuvės duris, jis paskubomis patikrino kišenes ir su palengvėjimu atsiduso, pirštais apčiuopęs nuotraukų ryšulėlį. Įsikišęs jį į savo lietpalčio kišenę, atvėrė duris Vebsteriui ir apkūniai, motiniškai atrodančiai moteriškei iš gretimo namo.

– Ji virtuvėje, – sušnabždėjo jis, praleisdamas kaimynę.

– Kaip ji reagavo? – pasiteiravo Vebsteris, abiem grįžus į automobilį.

– Prastai, – atsakė Frostas. – Pasirodo, Šelbis buvo nuostabiausias pasaulyje vyras, nė karto nepažvelgęs į kitą moterį.

Apie fotografijas Vebsteriui jis neužsiminė.

Vebsteris pasuko raktelį spynoje.

– Atgal į nuovadą?

Frostas papurtė galvą.

– Drauguži, nemanau, kad sugebėsiu tai pakelti. Tas prakeiktas gedulas. Mums užkrovė visas inspektoriaus Aleno bylas, todėl nulėkime į ligoninę ir pasikalbėkime su ta vargše pasileidėle, kurios vakar neišprievartavo.

Vebsteriui jau nebereikėjo aiškinti, kaip nusigauti iki ligoninės. Automobilį jis vairavo taip automatiškai, jog netikėtai pajuto svyrančią galvą ir buvo priverstas ją kresteléti, kad neužmigtų prie vairo. Atidaręs langą, leido šalto oro gūsiui jį pažadinti.

Ilgų, vienišų ligoninės koridorių tinkle tvyrojo jau gerai pažįstamas antiseptikų ir prasto maisto kvapas. Jie prasilenkė su kažkur skubančia jaunute slauge, kurios kaktą neklusniai dengė plaukų sruoga. Tai buvo toji pati medicinos sesuo, kurią praėjusį vakarą kalbino Deivas Šelbis. Šiandien ji amžiams neteko galimybės patekti į jo nuotraukų kolekciją.

Pola Grei gulėjo Sinklero palatoje. Frostui nereikėjo klausti kelio. Toje pačioje palatoje gydėsi jo

žmona. Jo žmona! Jis jautėsi kaltas – neturėjo galimybės nuoširdžiai jos gedėti. Kiekvienas nusipelno bent vieno gedinčiojo. Net vargšelis Benas Kornišas.

Jų jau laukianti budinti slaugė pamojo lovos prie lango link. Pola Grei sėdėjo atsirėmusi į dvi kietai iškrakmolytas ligoninės pagalves, kurios jai judant net traškėjo. Jos paakiai buvo violetiniai ir ištinę. Likęs veidas buvo įvyniotas į storą tvarsčių kaukę su plyšeliu burnai. Iš jo kyšojo cigaretė, kurią ji godžiai traukė. Ant naktinio stalelio greta lovos stovėjo didelis dubuo vaisių ir puokštė bronzinių chrizantemų, į ją buvo atremtas atvirukas su užrašu: „Pola, linkime greičiau pasveikti. Merginos iš „Kokosų giraitės". Išvydusi du besiartinančius vyriškius, ji primerkė pajuodusias akis.

– Pono Baskino dovana? – pasiteiravo Frostas, linktelėdamas į vaisius ir traukdamas kėdę arčiau lovos.

Cigaretė ėmė įnirtingai mataruoti.

– Baskino? To niekingo menkystos? Jis nė minutės savo laiko man neskirtų. Taigi kas, po velnių, jūs tokie?

– Frostas, kriminalistas inspektorius Frostas. Dabita greta manęs – kriminalistas konsteblis Vebsteris. Pola, su sulaužytu žandikauliu tais vaisiais pasimėgauti juk negalėsi.

Ji mostelėjo į dubenį.

– Vaišinkitės.

Vebsteris nenorėjo nieko. Paėmęs bananą, Frostas pradėjo jį lupti.– Norėtume kai ko paklausti apie praėjusį vakarą.

– Viską jau papasakojau ponui Niurgzliui.

– Ponas Niurgzlys buvo nušalintas nuo tyrimo. Jo ėmiausi aš, – paaiškino Frostas. – Papasakok, kas vakar nutiko.

– Nėra čia ką pasakoti. Einančią per miškus mane užpuolė. Tačiau pasakysiu jums štai ką. Tas šunsnukis tegu nemėgina šito dar kartą. Aš būsiu pasiruošusi. – Pravėrusi spintelę, ji ištraukė sulenkiamą peilį. – Sudraskysiu tą niekšą į gabalėlius! Pautus jam nupjausiu! – Savo grasinimus Pola išrėžė taip aistringai, kad Frostas buvo pasiryžęs ja patikėti.

– Ar matei jo veidą? Ar atpažintum jį darsyk išvydusi? Būtų skaudu, jei netyčia iškastruotum ne tą vyrą.

– Čia ir bėda, to tipo veido nemačiau. Jis čiupo mane iš užnugario.

– Tačiau bendrais bruožais jį nupasakotum, – neatlyžo inspektorius. – Ar jis buvo toks jaunas ir išvaizdžiai sudėtas kaip aš, ar toks senas ir nukaršęs kaip Džordžas Bernardas Šo ana ten?

„Kiek galima tų juokelių apie barzdą?“ – pykčiu kunkuliavo Vebsteris, nesugebėdamas išspausti nė menkiausios šypsenėlės. Pajuodusios akys surado jį, o pro tvarsčių plyšelį išsiveržė ilgas dūmų šleifas.

– Jis visai neblogas, kaip manote? – tarė Pola.

– Jei tau patinka barzdylos, – atsakė Frostas, slėpdamas banano žievę už vazos. – Tačiau, brangioji Pola, privalai mums padėti. Tu esi jau šeštoji jo auka, o mes vis dar neturime padoraus jo apibūdinimo. Jis gali būti nors ir vienakojis kinas. Nagi, mieloji, pagalvok. Bent menkiausia užuomina pravers.

Susimąsčiusi ji nuleido galvą ir liūdnai ją papurtė.

– Atleiskite.

– Tada detaliai papasakok mums, kaip viskas nutiko. Galbūt taip ką nors prisiminsi.

– Vėluoju į pasirodymą klube. Lekiu kiek įkabindama, trumpindama kelią per miškus. Staiga man ant galvos užmaukšlinama kažkas juodo.

– Audinys? – pasiteiravo Frostas.

– Ne, kažkas polietileninio. Nieko nematau. Man trūksta oro. Mėginu klykti, tačiau tvirtos rankos apsiveja man kaklą ir ima spausti. Bandau pasiekti jo veidą ir iškabinti tas purvinas akis, tačiau jis suspaudžia dar stipriau, ir aš imu dusti. Tada netekau sąmonės.

– Sakai, siekei jo veido? – nušvitęs paklausė Frostas. – Ar jis buvo gauruotas kaip mano kolega, ar švariai nusiskutęs kaip aš?

– Jo veidą dengė kažkokia plastikinė kaukė. Tiek pirštais ir teapčiuopiau. Net jo rankos buvo apmautos plastikinėmis pirštinėmis. – Ji paniro atgal į pagalves. – Jie neleidžia man pažvelgti į veidrodį. Ar mano veidas taip baisiai sudarkytas?

– Jis panašus į babuino užpakalį, – tiesiai šviesiai išrėžė Frostas, – tačiau jis sugis. O kaip tavo užpuolikas? Gal jis turėjo tokių trūkumų kaip medinė koja, plastikinis pasididžiavimas ar mechaninis prietaisas, kurie padėtų mums atpažinti jį?

Cigaretė jau kėsinosi padegti tvarsčius. Išsitraukusi iš burnos, ji įmetė ją į vazą su gėlėmis. „Mano svajonių moteris", – pamanė Frostas.

Pola minutėlę pamąstė.

– Jo kelnės, – galiausiai tarė ji. – Jos buvo kažkokios keistos.

– Kuo jos tau atrodė keistos? – paskubomis paklausė Frostas.

– Galbūt aš klystu. Tai nutiko prieš pat man prarandant sąmonę. Ištiesiau ranką... Griebti jam – patys žinote kur. Man pasirodė, kad jo kelnės buvo pasiūtos iš kažkokio rankšluostinio audinio.

Frostas iš susijaudinimo net šoktelėjo. Šito jis anksčiau negirdėjo.

– Tarsi bėgiko kelnės ar sportinio kostiumo dalis?

– Galėjo būti, – atsakė ji.

– Dar kas nors?

– Atleiskite, – tarė ji pavargusiu balsu. – Daugiau negaliu niekuo jums padėti. Gal atsirastų kokia cigaretė?

Tvarsčiuose suradęs jos burnos plyšį, jis įstūmė cigaretę ir mandagiai pridegė.

– Ar žinai, kad jis neišprievartavo tavęs?

– Taip. Tai didžiausias įžeidimas, – tarė ji ir įtraukusi dūmą sukosėjo, galva atsimušdama į pagalves. – Daugiau nieko negaliu jums papasakoti.

– Tu mums ir taip daug padėjai, – stodamasis tarė Frostas. – Jei ką prisiminsi, štai vizitinė mano kortelė.

Jis padėjo sulankstytą kortelę greta „Kokosų giraitės" merginų atviruko ir įbruko jai į ranką naują pakelį cigarečių.

– O čia – kad nepritrūktum cigarečių.

Atsisveikindamas pamojavo ir jau buvo pakeliui iš palatos, kai prisiminė ketinęs jos dar kai ko

paklausti. Liepęs Vebsteriui palaukti, grįžo atgal prie lovos.

– Greičiau, – tarė ji, tempdama ligoninės marškinius aukštyn, – paskubėkite, kol slaugė negrįžo.

Jis išsiviepė.

– O, kad turėčiau laiko, mieloji, lįsčiau ten tarsi šeškas į urvą. Dar pora klausimėlių. Judvi su Džiule King esate kaimynės, tiesa?

– Taip. Kodėl klausiate?

– Gal žinai, ar vakar ji buvo namuose?

– Taip. Jos aplankyti atvyko tas prašmatnus vaikinas, tasai pasipūtėlis parlamento nario sūnelis. Apie šeštą valandą netyčia dirstelėjau pro langą ir pastebėjau sustojantį jo automobilį.

– Kelintą valandą išėjai į „Kokosų giraitę"?

Susimąsčiusi ji patapšnojo sau į smakrą.

– Apie dešimtą ar vienuoliktą.

– O Rodžeris Mileris ar vis dar buvo ten?

– Kiek žinau, taip.

– Ak, – nusivylęs atsiduso Frostas.

– Džiulė, žinoma, buvo išėjusi, tačiau Rodžeris liko bute.

Frostas pajuto savo širdį porą kartų užsikirtus prieš tai, kai ji ėmė daužytis smarkiau. Jei Džiulės nebuvo namuose, tuomet jos vaikinas nebeturi alibi.

– Iš kur žinai, kad ji buvo išėjusi?

– Mačiau ją savo akimis. Dūmiau gatve jaudindamasi, kad vėluoju, ir svarstydama, ką pasakys tas šunsnukis Baskinas, kai pro mane „Jaguar" pralėkė Džiulė.

– Rodžerio automobiliu?

– Taip.

– Ar Rodžeris sėdėjo greta?

– Ne, Džiulė buvo viena. Šūktelėjau vildamasi, kad ji pamėtės mane, tačiau ji neišgirdo. Priešingu atveju dabar nebūčiau tokioje nedėkingoje padėtyje.

– Matei Džiulę, nuvažiuojančią Rodžerio Milerio automobiliu apie dešimtą ar vienuoliktą vakaro? – pakartojo Frostas, norėdamas įsitikinti, kad viską suprato teisingai.

Ji linktelėjo.

– Kiek dar kartų turėsiu tai pakartoti?

Frostas nušvito iš pasitenkinimo.

– Pola, mano meile, jei kada vėl pajusi nenumaldomą troškimą būti išprievartauta, nesvarbu, dieną ar naktį, skambtelk man, ir aš tuoj pat atlėksiu.

Nuskriejęs prie Vebsterio, inspektorius čiupo jį už rankos ir, pasakodamas naujausius įvykius, skubino jį lauk. Vos grįžę į automobilį jie susisiekė su Operatyviojo valdymo centru ir pareikalavo, kad Džiulė King tuoj pat būtų pristatyta į nuovadą apklausai.

Vos įžengęs į priimamąjį, Frostas užuodė pilvą kutenantį jos kvepalų kvapą. Jis privertė inspektorių pamiršti pastarųjų valandų vargus.

– Ji kvotos kambaryje, – šūktelėjo Bilas Velsas, braukdamas tiesią liniją po paskutiniu įvykių žurnalo įrašu. – Džordanas su Simsu ją ką tik atgabeno.

Vebsteris buvo nusiųstas pakeisti dviejų uniformuotų pareigūnų, vykdančių sekinančią užduotį – nenuleidžiančių akių nuo Džiulės King, o Frostas nukrypavo prie nuovados seržanto.

– Ji atrodo patraukli paukštytė, – pakomentavo Velsas.

– Taigi, – pritarė Frostas. – Jei neprieštarauji būti pervažiuotas. Ar nužudymo tyrimas bent šiek tiek pasistūmėjo pirmyn?

Velsas liūdnai papurtė galvą.

– Džekai, tas reikalas išties bjaurus. Toks šaunus policijos pareigūnas.

– Taip, – monotoniškai burbtelėjo Frostas. – Gaila, kad būdamas gyvas jis neatrodė toks šaunus. Vadinasi, Alenas nenuveikė nieko naudingo?

– Jis paskelbė visuotinę Steno Justaso paiešką. Mes sučiupsime jį.

– Jei manysime, kad jis iš tiesų kaltas, – su abejone balse pasakė Frostas.

Velsas nustebo.

– Ponas Alenas tuo visiškai tikras.

– Ak, taip, – prunkštelėjo Frostas, – vadinasi, tai neginčytina? Kam dar gaišti laiką teisme.

– Vyrai klausinėja apie viršvalandžius, – staiga pokalbį kita linkme pakreipė Velsas.

– Tai mano prioritetų sąrašo viršūnėje, – atsakė Frostas, apsivyniodamas šaliką aplink kaklą ir sukdamas į kvotos kambarį, kuriame laukė panelė Džiulė King. Jis yra taip arti tikslo.

– Pone Frostai! – paniuręs šūktelėjo Maletas.

„Dabar kas?" – pamanė Frostas. Pirmiausia jis išbėrė geras naujienas:

– Sere, išsiaiškinome, kad Rodžeris Mileris nevairavo savo automobilio ir senuko nepartrenkė. Tą padarė jo mergina. Atsivežėme ją į nuovadą apklausti.

Maletas šiek tiek šyptelėjo.

– Inspektoriau, tai nuostabios naujienos. Seras Čarlzas bus patenkintas. – Šypsena nuslinko jam nuo veido. – Ar aplankėte ponią Šelbi?

– Taip, sere, asmeniškai pranešiau jai naujienas.

– Kaip ji reagavo?

– Ji palūžo, sere. Prie jos namų paskyriau patruliuoti pareigūną, kuris neleistų laikraščiams ir televizijai brautis vidun.

Maletas suspaudė lūpas.

– Žinoma, Frostai, išmintingas sprendimas. – Nuleidęs galvą, jis liūdnai įsispoksojo į savo batus. – Frostai, mums stigs jo. Velniškai šaunus pareigūnas.

– Sere, visi man tik tai ir kartoja, – tarė Frostas, prisimindamas visas tas spalvotas nuotraukas,

kurių dauguma buvo darytos tada, kai Šelbis neva patruliavo. Jis nusigręžė eiti, tačiau per lėtai. Maletas ruošėsi šauti dar kartą.

– Ar išsiuntėte nusikaltimų statistikos ataskaitą?

– Taip, sere, – atsakė Frostas, tą pačią akimirką pasigailėjęs melagystės. Maletą taip pradžiugino naujienos apie Rodžerį Milerį, kad galbūt jis tiesos nesužinos.

Kvotos kambaryje oranžines kelnes, geltoną džemperį ir baltą beretę dėvinti Džiulė King sėdėjo ant vienos iš kietų kėdžių krašto, savo dirbtinio leopardo kailio paltą užmetusi ant atlošo. Jos cigaretė smilko, o ji pati kunkuliavo pykčiu, oranžine spalva nulakuotais nagais pasiruošusi pulti dėl menkiausio mažmožio. Provokacijų nestigo. Jie uždraudė jai skambinti Rodžeriui, nepaaiškino, ką visa tai reiškia, o šitas barzdotas keistuolis apskritai nė žodžio nepratarė. Nekreipdamas dėmesio į jos klausimus, jis tik stovėjo parimęs į sieną primerktomis akimis. Ji jau buvo pasirengusi pratrūkti, kai į kambarį įžengė kaip visada susitaršęs randuotaveidis, paskui save pažeme vilkdamas ilgą šaliką.

– Kodėl aš čia? – pareikalavo paaiškinti ji. – Niekas man nieko nesako. Kas čia? Prakeiktas gestapas?

– Froilen, turime jums keletą klausimų, – tarė Frostas, sėsdamasis ant stalo krašto ir išdėliodamas cigaretes bei degtukus rankos atstumu.

Ji žvilgtelėjo į savo brangakmeniais nusagstytą laikrodį.

– Po trisdešimt penkių minučių manęs laukia klube.

Frostas įžiebė degtuką ir prisidegė cigaretę.

– Panele King, nesu tikras, kad spėsite nuvykti ten laiku. Išsiaiškinome, kad sekėte mums pasakas.

Pasiraususi rankinėje, ji išsitraukė dildę ir ėmė įnirtingai brūžinti oranžinį nagą.

– Mano pareiškime nebuvo nieko pramanyto. Rodžeris visą laiką buvo su manimi.

Frostas garsiai atsiduso.

– Konstebli, gal galėtumėte jai pasakyti. Man nepatinka pranešti blogas žinias panelėms su apgamais ant užpakalių.

Prisitraukęs kėdę, Vebsteris prisėdo šalia jos.

– Panele, Rodžeris Mileris nevairavo „Jaguar". Tai buvote jūs.

Apžiūrėjusi nagus, ji nusprendė, kad dar šį tą reikėtų pataisyti. Ji atidžiai braukė juos dilde.

– Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

– Jus matė prie „Jaguar" vairo.

– Nejaugi? – Į orą ji nupūtė oranžinių dulkių debesį.

– Taip, – patikino Vebsteris.

Ji nusišypsojo jam švelnia, gailesčio kupina šypsena.

– Jūs tikriausiai laikote mane visiška kvaiša. Niekas nematė manęs automobilyje paprasčiausiai todėl, kad manęs nebuvo jame.

Ji įmetė dildę atgal į rankinę ir užsegė sagtį.

– Aš neprivalau čia sėdėti, o jūs neturite teisės manęs neišleisti. – Ji atsistojo. – Kelią lauk rasiu pati.

Ištiesęs koją, Frostas pastojo jai kelią.

– Panele, neturime laiko tuščiažodžiauti, – neištvėrė jis. – Jus matė jūsų kaimynė Pola Grei. Ji šūktelėjo tikėdamasi, kad ją pavešite. Tačiau neišgirdote ir nurūkote sau. Aš neblefuoju. Ji pateikė raštišką pareiškimą.

Norėdamas parodyti, kad sako tiesą, jai panosėje pamojavo popieriaus lapu. Tai buvo tik spausdintas apygardos prašymas atsiųsti nusikaltimų statistikos ataskaitą, tačiau jis atrodė reikšmingas.

Ji lėtai susmego atgal į kėdę. Jos mintys, regis, vijo viena kitą.

– Ak, teisingai, – galiausiai tarė ji. – Dabar prisimenu. Nuvažiavau cigarečių. Nusipirkusi jų, tuoj pat grįžau.

Frostas žaidė su savo kėde, supdamasis ir balansuodamas ant užpakalinių jos kojų. Jis nusišypsojo jai tėviška, besąlygiško supratimo kupina šypsena.

– Taip ir maniau, kad galėsite visa tai kuo logiškiausiai paaiškinti. Kur pirkote cigarečių?

Ji sudvejojo.

– Užeigoje. „Juodoji gulbė".

– Dvidešimties minučių kelionė, – samprotavo Frostas. – Dešimt minučių pirmyn, dešimt atgal... Dar laikas, kurį sugaišote laukdama, kada jus aptarnaus.

– Na ir? – apdairiai paklausė ji.

– Maniau, kad tai gana akivaizdu, – paaiškino Frostas. – Per tas pačias dvidešimt minučių buvo

partrenktas žmogus. Tai jūs pervažiavote Hikmaną. Jūs užmušėte jį.

Suvirpėjusi ir patrynusi rankas, ji prisidengė pečius kailiniu paltu.

– Čia šalta.

– Morge dar šalčiau, – tarė Frostas, išpūsdamas cigaretės dūmus pro nosį. – Mieloji, kodėl ilgini savo agoniją? Iš šitos bėdos tu niekaip neišsisuksi. Nusimesk naštą nuo savo žavingos krūtinės. Papasakok mums, kas iš tiesų įvyko.

Jis patogiai įsitaisė kėdėje, o Vebsteris pasiruošė užsirašyti.

– Anksčiau man neteko vairuoti „Jaguar". Paprašiau Rodžerio, kad leistų man pralėkti Pirties gatve. Jis sutiko ir įteikė man raktelius. Išvažiavau likus dešimčiai minučių iki vienuoliktos. Rodžeris liko mano namuose. Galbūt pro senukų rezidencijas važiavau kiek per greitai, tačiau esu tikra, kad greičio neviršijau. Buvo tamsu, o pasukusi už kampo pajutau dunkstelėjimą. Nieko nemačiau ir nė nesuvokiau ką nors partrenkusi. Kai grįžau namo, Rodžeris ėmė inkšti, kad išdaužiau priekinį žibintą. Tada pamatėme kruviną sparną. Aš išsigandau. Rodžeris pasisiūlė pranešti, kad automobilį pavogė, taigi paslėpėme jį skersgatvyje ir grįžome namo, iš kur Rodžeris paskambino policijai. Nė nenumaniau kažką partrenkusi, priešingu atveju būčiau sustojusi. Be to, negėriau nė lašo alkoholio. Visą vakarą nieko burnoje neturėjau.

Baigusi pasakoti, ji pažvelgė į Frostą, mėgindama perskaityti jo reakciją. Jis atrodė visiškai abejingas.

– Ar tai viskas? – paklausė jis.

Ji linktelėjo.

– Puiku, tada mes viską išspausdinsime ir duosime tau pasirašyti. Deja, palaukti turėsi areštinėje. – Pastebėjęs jos nerimą, jis pridūrė: – Neilgai, tik kol nustatysime užstatą.

Kai mergina buvo išvesta, jis nusižiovavo ir pasirąžė.

– Ką gi, drauguži. Važiuokime pas ponaitį Rodžerį ir pažiūrėkime, ar jis patvirtins jos pasakojimą.

Iš pradžių Rodžeris Mileris pasiuto, pareikalavo jį paleisti ir pradėjo svaidytis įvairiausiais teismų grasinimais, kurie iš Frosto ir Vebsterio atims pareigas, paskutinius grašius ir bet kokias perspektyvas. Tačiau išgirdęs, kad Džiulė King prisipažino „Jaguar" vairavusi viena, nusiramino ir be ilgesnių raginimų patvirtino kiekvieną merginos pasakojimo smulkmeną.

Pasiskolinęs iš Koljerio rašomąją mašinėlę, Vebsteris tėškė ją ant savo stalo bei nusikaltimų statistikos ataskaitos ir ėmėsi tarškinti pareiškimus. Frostas, radęs vakarykščių sūdytų žemės riešutų, kojas sukryžiavęs ant stalo, sudribęs sėdėjo savo kėdėje, svaidydamas riešutą po riešuto į viršų ir mėgindamas sugauti juos burna.

Maletas įskriejo nesibeldęs. Staigiai keldamas kojas nuo stalo, Frostas sugebėjo nusviesti ant grindų segtuvą, po visą kabinetą pažerdamas popierius. Tačiau skyriaus viršininkas buvo pakilios nuotaikos.

– Puikiai pasidarbavote, Frostai. Ką tik baigiau kalbėtis su seru Čarlzu. Išgirdęs, kad išteisinote jo

sūnų, jis buvo nepaprastai patenkintas. Tiesą sakant, jis pakeliui pas mane. Ar pareiškimai jau parengti?

– Spausdinu paskutinį, – tarė Vebsteris, taisydamas klaidą ir nupūsdamas trintuko liekanas.

– Nuostabu, – šypsodamasis tarė Maletas. – Pasiimsiu juos su savimi.

Frosto galvoje mirkčiojo įspėjamasis žiburėlis. Ką tasai apsukrus tipas rezga dabar?

– Pasiimsite juos su savimi, viršininke?

Jis sukinėjosi aplink Vebsterį, blaškydamas konsteblį, kuris dėl to spaudė vieną klaidingą klavišą po kito. Tačiau galiausiai paskutinis puslapis buvo baigtas. Maletas čiupo jį iš rašomosios mašinėlės ir išsinešė lauk.

Po valandos, per kurią Frostas grūmėsi su neva jau išsiųsta nusikaltimų statistikos ataskaita, inspektorius buvo pakviestas į Maleto kabinetą. Labiau nei bet kada raukydamasis dėl beviltiško inspektoriaus skaičių galvosūkio, Vebsteris nusprendė, kad jam jau gana. Kai durys vos spėjo trinktelėti Frostui už nugaros, jis sviedė savo rašiklį ir sugrūdo dokumentus atgal į segtuvą.

Frostas buvo pavargęs kaip šuo, laikrodis jau rodė po pirmos valandos nakties, o be miego jis galėjo dirbti tik ribotą laiką. Svarbūs reikalai priverstų jį ištverti, tačiau ne suknista nusikaltimų statistika. Į nemalonę jie pakliuvo per Frosto nekompetentingumą, todėl jei jis nori ataskaitą baigti šiąnakt, pats gali prie jos ir sėdėti.

Vebsteris pasičiupo paltą nuo pakabos ir užsimetė ant pečių. Pro purvinus langus naktis atrodė

šalta, vėjuota ir atšiauri. Pasistatęs palto apykaklę jis laukė, kol grįš inspektorius. Atėjo laikas apginti savo teises.

Pasibeldęs į Maleto kabineto duris, Frostas užėjo į vidų. Vos įkėlęs koją, jis ėmė kosėti, o akys pradėjo peršėti. Kabinete tvyrojo jau išvykusio sero Čarlzo Milerio palikimas: melsvas cigarų dūmų rūkas ir viską nustelbiantis skysčio po skutimosi kvapas.

– Užeikite, – sugriaudėjo Maletas, drąsiai traukdamas Čerčilio stiliaus cigarą. Frostas nukrypavo prie stalo ir uosdamas orą prisidegė cigaretę.

– Viršininke, gal praverstų gurkšnis tyro oro?

– Tai ypač brangus skystis po skutimosi, – paprieštaravo Maletas, išpūsdamas mažytį dūmų ratilą ir užsikosėdamas iki ašarų.

– Nustebtumėte, kokios vietos šiais laikais skutamos, – prakalbo Frostas, tačiau Maletas neleido jam įsijausti.

– Frostai, pamaniau, informuosiu ir jus. Pirmiausia seras Čarlzas perduoda savo sveikinimus. Jis labai džiaugiasi, kad mums pavyko visiškai išteisinti jo sūnų.

– Tai ne visai tiesa, – pataisė jį Frostas. – Mes vis dar galime jį prikirpti už sąmokslą kliudant policijos tyrimui, melagingus parodymus, melagingą pranešimą apie pavogtą automobilį... Ir tai tik pradžia.

Nusiėmęs akinius, Maletas tyčia pradėjo juos lėtai valyti, kad nereikėtų pakelti akių į Frostą.

– Svarsčiau, ar verta į tai painioti jo sūnų. Žinoma, sprendimą palieku priimti jums.

– Nesuprantu, ką norite pasakyti, – tarė Frostas, kratydamas cigaretės pelenus ant dviejų storų cigarų nuorūkų didelėje Maleto peleninėje.

– Mergina pripažino savo kaltę. Rodžeris tik stengėsi jai padėti. Ar už tai turėtume jį nubausti?

– Taip, – nedvejodamas atsakė Frostas.

Maletas išpūtė debesį cigaro dūmų. Inspektorius buvo užsispyręs ir nenuovokus. Jis nutaisė naują šypseną ir pamėgino dar kartą:

– Be abejonės, aš nė nesvajočiau kištis, tačiau manau, kad visų interesai būtų patenkinti geriau, jei nepaviešintume fakto, jog Rodžeris Mileris melagingai pranešė apie automobilio vagystę. Tai situaciją tik apsunkins.

– Nejaugi? – suniurnėjo Frostas.

– Išties, – patvirtino Maletas, nerdamas į dar gilesnius ir pavojingesnius vandenis. – Jei tai nutylėsime, neliks nė menkiausios užuominos apie Rodžerio ryšius su eismo įvykiu. Galėtume pasakyti, kad mergina vairavo automobilį, pakliuvo į tą įvykį, tačiau nenorėdama jo įvelti Rodžeriui neužsiminė. Taip jis išvengtų bet kokių kaltinimų.

Suplojęs delnais, jis nusišypsojo Frostui įsitikinęs, kad toks variantas jam atrodys visiškai logiškas.

Frostas padėjo cigaretės nuorūką greta dviejų surūkytų cigarų lavonų.

– Viršininke, tai graži pasakėlė, tačiau tai juk melas, ir nieko panašaus jų pareiškimuose neparašyta.

Maletas atsikrenkštė.

– Ne, ne senuosiuose jų pareiškimuose.

Frostas atlošė galvą taip staigiai, kad net jo sprandas garsiai trakštelėjo.

– Ką reiškia jūsų žodžiai „senuosiuose pareiškimuose"?

– Mes surašėme naujus pareiškimus.

Iš pradžių Frostas negalėjo patikėti savo ausimis. Jis spoksojo į Maletą, šis ant savo stalo netikėtai rado dėmesio reikalaujantį popieriaus peilį. Frostas troško išplėšti jį iš viršininko rankos ir iki rankenos suvaryti į stalą. Įniršis sparčiai temdė jam akis.

– Ar aš išgirdau jus teisingai? – užriaumojo jis. – Norite pasakyti, kad man už nugaros dar kartą apklausėte įtariamuosius ir surašėte naujus – kitokius – parodymus?

Šitaip užpultas Maletas susigūžė.

– Inspektoriau, tai ne visai tiesa. Pasitarę su sero Čarlzo advokatu, jiedu nusprendė šiek tiek pataisyti savo pasakojimus.

Frosto kantrybė trūko.

– Suktas niekše! Kaip, po perkūnais, drįsti veikti man už nugaros, regzti sąmokslus su savo turtuoliais bičiuliais ir priversti liudininkus keisti parodymus?

Maletas taip stipriai trenkė kumščiu į stalą, kad net peleninė pašoko vietoje.

– Inspektoriau, būkite malonus ir prisiminkite, su kuo kalbate.

Niekinantis Frosto žvilgsnis nedavė jam ramybės. Nejaugi jis nesuvokia, kad šitaip visiems bus geriau? Jis privalo pamėginti atvesti jį į protą.

– Paklausykite, inspektoriau. Pirmiausia seras Čarlzas sutiko padengti visas merginos gynybos išlaidas.

– Tai tikrų tikriausias kyšis jai, – priekaištavo Frostas. – Ką jis pažadėjo jums?

Viršininkas prasižiojo kalbėti, tačiau įtūžis atėmė žadą. Visas jo kūnas ėmė virpėti.

– Kaip drįstate? – galiausiai išspaudė jis. – Šį kartą persistengėte, Frostai. Peržengėte visas ribas!

Tačiau Frostas puolimo dar nebaigė.

– Ir ką ketinate daryti? – suurzgė jis. – Paskųsite mane policijos pajėgų vadui? – Čiupęs telefono ragelį, jis atkišo jį Maletui. – Prašom imti. Skųskite! Gal ir numerį už jus surinkti?

Neryžtingu rankos mostelėjimu skyriaus viršininkas nustūmė telefoną.

– Meldžiu paklausyti. Seras Čarlzas rūpinasi ne tik merginos gynyba, bet ir derama kompensacija bei priežiūra nelaimingosios aukos žmonai, – tarė jis. Po pauzės reikšmingai pridūrė: – Tačiau esu tikras, kad labiausiai jus sudomins dosnus jo pasiūlymas paaukoti penkių tūkstančių svarų sterlingų pradinį įnašą į konsteblio Šelbio našlei ir vaikams skirtą fondą.

Jis atsilošė įsitikinęs, kad stipresnio kozirio už šį Frostas neturi.

– Pasirodo, dvokia ne tik prakeiktas jo odekolonas, – sušnypštė Frostas.

Nekreipdamas dėmesio į inspektoriaus komentarą, Maletas kalbėjo įsitikinęs, kad jo argumentai teisingi.

– Kaip jau minėjau, tai jūsų byla. Sprendimą priimsite jūs ir tik jūs. Mes tik šiek tiek apeiname taisykles. Esu tikras, kad ponia Šelbi ir jaunoji jos šeima nepaprastai dėkotų už pinigus, tačiau jei manote, kad neturėtume suteikti jiems tokios galimybės, na, kaip sakiau, spręsti jums.

„Tu, mėšlo gabale, – pamanė Frostas, – nieko vertas mėšlo gabale!" Tačiau jis suprato pralaimėjęs. Inspektorius sunkiai atsistojo.

– Gerai, sere. Darykite, kaip išmanote judu su savo bičiuliu seru Čarlzu. Aš nenoriu nieko apie tai žinoti.

Išeidamas jis trinktelėjo durimis taip smarkiai, kad visi daiktai kabinete sudrebėjo.

Šiek tiek susiraukęs, nepatenkintas inspektoriaus išėjimu, Maletas atsiduso su palengvėjimu, kad nemalonioji dalis baigta. Paėmęs telefono ragelį, jis surinko į telefonų knygą neįtrauktą numerį, kurį jam buvo palikęs seras Čarlzas.

– Sveiki, sere Čarlzai. Čia Maletas. Tas reikaliukas, kurį aptarėme. Viskas sutvarkyta... Visai ne, sere Čarlzai... Vienas malonumas.

Padėjęs ragelį, pirštų galais jis švelniai patapšnojo per telefono aparatą. Nuostabu. Seras Čarlzas ne iš tų, kurie pamiršta atsilyginti už paslaugą.

Kunkuliuodamas pykčiu ir trokšdamas kam nors gerokai įspirti, Frostas grįžo į savo kabinetą. Po kojomis pasipainiojusi šiukšlių dėžė jį išprovokavo, todėl jis iš visų jėgų batu pasiuntė ją ridentis kabineto grindimis. Jai atsimušus į stalo koją,

viskas, kas buvo ant jo, pažiro Vebsteriui po kojomis. Konsteblio veido išraiška rėkė: „Aš važiuoju namo, ir tik pamėginkite mane sulaikyti."

– Atleisk, drauguži, – krisdamas į kėdę tarė Frostas, – tačiau šioje nuovadoje dvokia didžiulė mėšlo krūva, o jos vardas Maletas. Niekad nepatikėsi, kas atsitiko. Uždaryk duris.

Inspektorius papasakojo kriminalistui konstebliui apie pokalbį viršininko kabinete. Akimirkai pamiršęs kelionę namo, Vebsteris susmego kėdėje ir klausėsi netikėdamas savo ausimis.

– Norite pasakyti, kad jis sunaikino mūsų surašytus pareiškimus?

– Taip, drauguži. Jei pamenu teisingai, tai vadinama trukdymu teisingumui, tačiau kai esi parlamento narys, o kišenėje skyles degina atliekami penki tūkstančiai svarų, gali pavadinti tai menku taisyklių ignoravimu dėl kilnaus tikslo. Velniop nusikaltimų statistiką, velniop viršvalandžių deklaraciją ir velniop mūsų numylėtąjį skyriaus viršininką. Aš važiuoju namo.

Ties tais jo žodžiais suskambo vidinis telefonas.

Dispečeris pranešė apie dar vieną išžaginimą Dentono miškuose.

Septyniolikmetė mergina.

Pervargę, prakaituoti, purvini ir su visą kūną sukančiu skausmu kovojantys Vebsteris su Frostu grįžo į automobilį, kuris, regis, šią nesibaigiančią darbo pamainą tapo jų namais. Vebsteris kaip

visada viršijo greitį, tačiau gatvės buvo apleistos; jie nepralenkė nė vieno automobilio.

Pasiekę miškus, rado juos aplenkusį greitosios pagalbos automobilį, švyturėliais rodantį jiems sustoti greta „Čarlio Alfos“ ekipažo. Pro atdaras greitosios duris į automobilį jau buvo keliama nusikaltimo auka.

Dejuodamas vėjas purtė medžius, sėdamas sudžiūvusius lapus ant prie aukos skubančių Frosto ir Vebsterio. Mergina gulėjo užmerktomis akimis, viena – sumuštoji – jos veido pusė buvo ištinusi ir pamėlusi. Vargšelė nesiliovė drebėjusi ir aimanavusi. Frostas nepaprastai atsargiai patraukė antklodę ir atidengė jos kaklą. Jis buvo nusėtas negailestingų prievartautojo gniaužtų paliktomis mėlynėmis.

– Ar ne laikas jums pagaliau susiimti ir sučiupti tą šunsnukį? – paklausė vienas iš greitosios pagalbos medikų ir nepilnametės dukters tėvas.

Frostas tylėjo. Ką, po galais, galėjai pasakyti?

Įjungusi šaižiai kaukiančią sireną, nurodančią aplinkiniams eismo dalyviams trauktis iš kelio, greitoji pagalba išrūko į Dentono ligoninę.

Jie atsigręžė į artėjančius balsus. Takeliu prie jų ėjo konstebliai Simsas ir Džordanas. Pareigūnai vedėsi devyniolikmetį jaunuolį. Tamsių, smulkiai garbanotų plaukų vaikinas vilkėjo pilką švarką ir juodas kelnes. Jo laikysena Frostui kai kuo panėšėjo į Deivo Šelbio. Būreliui artėjant, inspektorius pastebėjo dešiniuoju vaikino skruostu ir kaklu vingiuojantį atvirą įdrėskimą.

Simsas stumtelėjo jaunuolį į priekį.

– Inspektoriau, čia Teris Duganas. Merginos draugas. Jis rado ją.

– Sveikas, Teri, – tarė Frostas. Jis matė, kad ne tik jo veidas, bet ir viršutinė abiejų riešų pusė buvo sudraskyta.

– Mergina vardu Vendė Reinor. Jai septyniolika, ji puse etato dirba parduotuvėje. Jie buvo vakarėlyje… – prakalbo Simsas.

– Tegu pats Teris man viską papasakoja, – nutraukė jį Frostas.

– Vakarėlį palikome apie pusę vienuoliktos, – pasakojo vaikinas. – Išeiti turėjome anksti, mat jos tėvai neleidžia jai šokiuose užtrukti iki vėlumos. Pakeliui namo mes susiginčijome, ji iššoko iš automobilio ir nužygiavo namo viena.

– Neskubėk, berniuk, – nutraukė jį Frostas. – Mano smegenys tokią vėlyvą valandą nesisuka įprastu tempu. Dėl ko judu susiginčijote?

Vaikinas nuraudo, susigėdęs išsiviepė ir neaiškiai pamojo ranka.

– Na, žinote, dėl nereikšmingų dalykų. Mūsų nuomonės nesutapo.

– Ir ji privertė tave sustabdyti automobilį? – paklausė Vebsteris.

Teris žvilgtelėjo į barzdotąjį tipą.

– Ne, mes jau buvome sustoję.

– Kur? – atskriejo susitaršėlio klausimas.

– Ana ten, – pamojo Teris į tamsą. – Už to didelio medžio.

– Kodėl? – paklausė lygiai kaip ir anas, žodžių šykštintis barzdyla.

– Kodėl? – pakartojo Teris taip, tarsi atsakymas turėjo būti akivaizdus. – Kaip manote, kam vaikinas atsiveža paukštytę į mišką vidury nakties?

– Aišku, – tarė Frostas, pamodamas jaunuoliui kalbėti toliau.

– Taigi mes glamonėjamės ant užpakalinės automobilio sėdynės, ir aš pamėginu nutraukti jos pėdkelnes, tačiau ji staiga įsitempia ir išvadina mane ištvirkusiu niekšu. Ji pradeda muistytis, draskytis ir stumia mane tolyn. Numaniau, kad jai tai pirmas kartas. Tačiau nenorėjau leisti, kad visi tie pinigai, kuriuos išleidau bilietams į vakarėlį, išlakstytų vėjais, todėl pamėginau dar kartą. Šįkart ji supanikuoja, visa gerkle klykdama iššoka iš automobilio ir traukdama pėdkelnes aukštyn nulekia takeliu į mišką.

– Ar nusivijai ją? – paklausė Vebsteris.

– Jokiu būdu!

– Septyniolikmetė, – Vebsteris pajuto jį užliejančią pykčio bangą, – kuri niekada nėra to dariusi, vienuoliktą valandą vakaro viena pabėga į šiuos miškus ir tu jai leidi?

– Ji jau ir taip šūkaliojo, kad mėginau ją išprievartauti, – aiškinosi Teris. – Maniau, jei imsiu ją vytis, ji pagalvos, kad mėginu baigti pradėtą darbą.

Vėjas įsisuko tarp medžių ir papurtė juos taip, kad net šakos ėmė braškėti. Frostas nusipurtė ir susiveržė šaliką.

– Ką tuomet darei?

– Grįžau namo ir atsiguliau miegoti. Apie pusvalandį po vidurnakčio suskamba mano telefonas. Šoku iš lovos atsiliepti, o ten – Vendės tėvas keikia mane paskutiniais žodžiais, nes jo dukters vis dar nėra namuose. Mėginau jam aiškinti, kad mes susipykome ir ji nusprendė namo grįžti pati, tačiau jis buvo toks įtūžęs, jog pažadėjau nuvažiuoti jos paieškoti. Grįžau čia ir pasukau šiuo takeliu.

– Parodyk mums, – paliepė Frostas.

Jis nusivedė juos siauru takeliu, dar labiau susiaurėjančiu miško gilumoje. Skinantis kelią, jų pečius braižė abiejose takelio pusėse želiantys krūmai. Teris sustojo už kokių šimto dvidešimties metrų.

– Štai čia išgirdau aimanas. Iš pradžių pamaniau užtikęs meilužių porelę, tačiau netrukau suvokti, kad tai Vendė. Prasibroviau pro tuos krūmokšnius. – Jis parodė į tarpą tarp krūmų su nulankstytomis ir nulaužytomis šakomis. – Anksčiau tarpas toks didelis nebuvo. Greitosios pagalbos medikai jį praplatino, kad vietos pakaktų neštuvams. Taigi čia ją ir radau. Ji gulėjo nuoga, sumušta, o aplink mėtėsi jos drabužiai. Vargšė nelaimėlė dejavo ir šniurkščiojo. Apklojau ją drabužiais, kad nesušaltų, ir nulėkiau atgal į automobilį. Sukau ratus tol, kol galiausiai radau telefono automatą ir paskambinau policijai.

Prasispraudęs pro tarpą tarp krūmų, Frostas nukreipė žibintuvėlį į įvykio vietą. Nedidukė miško proguma, žolė, kur pažvelgsi, išlyginta ir ištrypta, tačiau veikiausiai tai buvo medikų, jaunuolio ir Simso su Džordanu darbas. Bukmedžio kamieną

juosiančiame aštrių spygliuočių plotelyje, susuktos į kamuolį, buvo įkibusios moteriškos pėdkelnės nubėgusiomis akimis. Narplioti jų iš ten tikslo nebuvo, todėl inspektorius nė neketino. Išjungęs žibintuvėlį, jis prisidėjo prie kitų.

– Verčiau pranešiu jos tėvui, kas nutiko, – tarė jaunuolis.

– Tavimi dėtas, aš to nedaryčiau, – tarė Frostas. – Jei būčiau jos tėvas, kailį tau nudirčiau.

Pasitraukęs atokiau, Džordanas kažką tyliai šnabždėjo į asmeninę raciją. Sugavęs Frosto žvilgsnį, jis pamojo prieiti.

– Sere, „Čarlis Bravo" jau užsuko į merginos namus ir nugabeno jos tėvus į ligoninę. Tačiau jų pasakojimai šiek tiek skiriasi. Šitas vyrukas mus įtikinėja apie vienuoliktą jau gulėjęs lovoje. Merginos tėvas tvirtina, kad nesiliovė jam skambinęs, tačiau, nieko nepešęs telefonu, sėdo į taksi ir nuvažiavo į jo namus. Į Terio namus jis atvyko tuoj po vidurnakčio. Terio automobilio prie namų nebuvo. Tėvas vos neišspyrė durų, tačiau niekas neatidarė, todėl jis grįžo namo. Jam paskambinus pusę pirmos, Teris atsiliepė po antrojo pyptelėjimo, o jo balsas neskambėjo taip, tarsi jis būtų nubudęs iš gilaus miego.

– Visi mes puikiausiai apsieitume ir be tokių komplikacijų, – piktai burbtelėjo Frostas. – Ką pats manai?

– Sere, spėju, kad Teris išprievartavo ją. Automobilyje jis susijaudino, o merginai pasileidus bėgti, nusekė įkandin. Manau, jis pasivijo ją ir užpuolė, o vėliau nuvažiavo namo ir apsimetė miegojęs nuo vienuoliktos valandos.

Frostas šnarpštelėjo ir susimąstė.

– Abejoju, jaunasis Džordanai, tačiau kas aš toks, kad slopinčiau jaunų policijos pareigūnų entuziazmą. Nusivežk Duganą į nuovadą. Pasakyk jam, kad privalome užrašyti jo parodymus. Liepk jam atiduoti visus drabužius ir nusiųsk juos į teismo ekspertų laboratoriją. Dar paprašyk teismo medicinos eksperto jį apžiūrėti. Noriu žinoti, ar šį vakarą vaikinas lytiškai santykiavo.

Juodu sugrįžo prie kitų. Frostas mėgino prisidegti cigaretę, tačiau negailestingas vėjas neleido degtuko liepsnai įsižiebti, todėl suirzęs inspektorius pasidavė.

– Teri, noriu kad važiuotum į nuovadą su šiais pareigūnais ir pasirašytum savo parodymus. Drauge paprašysime gydytojo tave apžiūrėti – tie įdrėskimai gali sukelti kraujo užkrėtimą.

Palaukęs, kol grupelė nueis gana toli, kad nenugirstų, inspektorius papasakojo Vebsteriui naujausias žinias. Vebsteris įdėmiai klausėsi.

– Vadinasi, Džordanas įsitikinęs, kad Teris yra jos užpuolikas?

– Tai tik spėlionės, drauguži, – tarė Frostas, sliūkindamas už medžio, kur pasislėpęs užuovėjoje pagaliau užtraukė dūmą. – Tokia galimybė yra, tačiau aš nesu toks tikras. Teris nepanašus į vaikiną, kuris išrengtų merginą nuogai. Jis labiau panėši į nesubrendėlį, kuriam pakanka numauti pėdkelnes, pakelti sijoną, atsegti senuosius geruosius džinsus ir pykšt, pokšt ir baigta. Nors galbūt aš klystu. Gal iš tiesų jis yra romantikas, kuriam labiau patinka pirmiausia jas nurengti ir dusinti.

Susiraukęs jis pažvelgė į iš burnos išsitrauktą cigaretę. Dėl siaučiančio vėjo viena cigaretės pusė smilko greičiau, o popierius toje pusėje suanglėjo. Skonis buvo pasišlykštėtinas.

– Aš vis dar lažinčiausi, kad tai – Dentono prievartautojo darbelis.

– Tuomet gal vertėtų iššukuoti teritoriją? – pasiūlė Vebsteris.

– Dar viena paieška? – tarė Frostas. – Ne, drauguži, dėkoju. Šiąnakt gerokai per šalta. Teismo ekspertai gali šniukštinėti kiek panorėję, bet aš siūlau grįžti į nuovadą sušilti.

– Jei tyrimui vadovaučiau aš, – griežtai tarė Vebsteris, – nedvejodamas pradėčiau paiešką taip, kaip vakar padarė ponas Alenas.

– Ir kokios gi naudos jam tai atnešė? – paklausė Frostas. – Jei nori organizuoti paiešką, prašom, organizuok į sveikatą, tačiau nesitikėk, kad aš joje dalyvausiu.

Kažkieno šūktelėjimas ir mostas žibintuvėliu pranešė, kad atvyko teismo ekspertų komanda. Tiksliau, du iš jų. Neapsakomai liūdnas ir storas, pakilios nuotaikos vyras. Frostas nusivedė juos į proskyną, kur pakilios nuotaikos vyrukas mielai dairėsi po nusikaltimo vietą.

– Galybė batų įspaudų, – pasakė jis.

– Taip, – sutiko Frostas. – Dviejų greitosios pagalbos medikų, dviejų policijos pareigūnų, mano kriminalisto konsteblio, įtariamojo, mano paties ir merginos. Praneškite man, jei rasite dar ką nors.

Vebsterio nuotaiką rodė jo vairavimas. Jis siuto ant Frosto už tai, kad šis atsisakė organizuoti paiešką. Frostas visada stengėsi rinktis trumpiausią kelią, tačiau kai kurių bylų tyrimuose inspektoriaus aplaidumas buvo nedovanotinas. Ši byla kaip tik tokia.

– Taigi ką tiksliai ketinate daryti toliau? – paklausė konsteblis, negailestingai užlauždamas vairą, automobiliui sukant į Turgaus aikštę.

– Pirmiausia iš kelio pašalinsime Terį, o tada pasvarstysime, – atsakė Frostas. Automobiliui užkabinus šaligatvio bortelį, jis išsigandęs staigiai pakėlė akis. – Atsargiau, drauguži, vairuoji visai kaip aš.

Nuovados priimamasis atrodė toks pat suvargęs kaip jie.

– Džekai, kabinete tavęs laukia Siuzana Harvi, – šūktelėjo Velsas. Netikėtai Vebsterio nuovargis atslūgo.

Siuzana sėdėjo Vebsterio kėdėje ir delnuose gniaužė puodelį tirpios kavos. Ji buvo grįžusi iš ligoninės, kur jai pavyko pasikalbėti su septyniolikmete Vende Reinor.

– Lūžęs žandikaulis ir keletas mėlynių, – pranešė ji. – Ji vis dar šoko būsenos. Ją išžagino. Prieš užpuolimą mergina buvo skaisti.

Atsisėdęs Frostas ėmė sukiotis tai į vieną, tai į kitą pusę.

– Ar ji pasakė, kas ją išprievartavo?

Siuzana pastatė puodelį ant stalo.

– Teris Duganas. Pirmą kartą jis pamėgino automobilyje. Ji paspruko, tačiau jis pasivijo ją ir išprievartavo.

Vebsterio akys sužibo pykčiu.

– Tas šunsnukis!

– Kai supyksta, jis atrodo toks žavus, ar ne, Siu? – burbtelėjo Frostas. Cigarete tapšnodamas per nykštį, jis akimirką susimąstė. – Nebuvau įsitikinęs, kad tai jos vaikino darbas.

– Vadinasi, klydote, tiesa? – nesistengdamas nuslėpti pašaipos sušnypštė Vebsteris.

– Aš visada klystu, – pripažino Frostas. Apžiūrėjęs cigaretę jis nusprendė, kad patapšnojo užtektinai, ir įsikando ją tarp dantų. – Ar ji yra visiškai tikra, kad ten buvo Teris?

– Ji sutrikusi, tačiau tvirtina ten buvus jį. Nemanau, kad iš tiesų ji matė jo veidą. Jis užpuolė ją, užmovė kažką ant galvos ir ėmė smaugti. Atgavusi sąmonę, mergina išvydo Terį, palinkusį virš jo.

– Tačiau tai galėjo nutikti tada, kai Teris grįžo jos ieškoti, – samprotavo Frostas. – Jei tai iš tiesų buvo Terio darbas, tada jis pažeidė „siaubo su gobtuvu" autoriaus teises: maišas ant galvos, smaugimas...

– Pamėgdžiotas nusikaltimas, – tarė Vebsteris, pasiryžęs įtikinti Frostą klydus. – Jis perskaitė apie tai laikraštyje ir pamėgino pats.

Suskambo telefonas. Vebsteris atsiliepė. Skambino iš ligoninės. Vendės Reinor apžiūros mėginiai buvo pakeliui į teismo ekspertų laboratoriją.

Pravėręs duris, Frostas šūktelėjo Biliui Velsui:

– Ar daktaras jau apžiūrėjo Terį Duganą?

– Jis tai daro kaip tik dabar, – šūktelėjo seržantas.

– Netruksime sužinoti, – tarė Frostas, vėl ėmęs sukiotis kėdėje. – Bėda ta, kad ji jo nematė. – Jis staiga išsišiepė. – Ar esu pasakojęs tau karo laikų anekdotą apie ginklų gamyklos darbuotoją, kurią išprievartavo dingus elektrai?

„Anekdotai! – mąstė Vebsteris. – Septyniolikmetė mergaitė išžaginta, o jis pasakoja anekdotus."

– Policija paklausė merginos, kas tai padarė, o ši atsakė nežinanti, mat visur buvo tamsu. Ji sako: „Galiu pasakyti jums tik tiek, kad prievartautojas tikrai buvo vienas iš mūsų brigadininkų." Policininkas ir klausia: „Iš ko sprendžiate?" Ji atsako: „Nes jis nenusiėmė savo šalmo, ir sunkiausią darbą turėjau atlikti aš."

Ties juokingiausia vieta Frostas ėmė kvatotis. Vebsterio veide nesujudėjo nė raumenėlis, o Siuzana, kone paspringdama savo kava, prapliupo juokais.

Pasigirdo stuksenimas į duris, ir kabinete pasirodė žemas, kresnas budintis gydytojas, kilęs iš Velso.

– Praleidote juokingą anekdotą, – šluostydamasis ašaras tarė Frostas. – Mergina, kurią išprievartavo, dingus elektrai...

– Tai buvo brigadininkas, – papildė jo mintį daktaras, ant Frosto stalo padėdamas savo lagaminą. – Vos tik ką nors išprievartauja, jūs pasakojate man tą anekdotą. – Numetęs nuo kėdės šūsnį dokumentų, gydytojas prisėdo. – Apžiūrėjau tą

jaunuolį Duganą. Esu tikras, kad matėte įdrėskimus jam ant veido ir riešų. Kraujo mėginį ir jo drabužius jau išsiunčiau į teismo ekspertų laboratoriją. Taip pat galiu patvirtinti, kad per pastarąsias dvi valandas jis lytiškai santykiavo.

– Jam sėkmė šypsosi dažniau nei man, – tarė Frostas ir įsignybo sau į nosį. – Ką gi, jaunasis Vebsteri, atrodo, kad vis dėlto būsi teisus. Manau, vertėtų su juo pasikalbėti.

Tik į policijos išduotą raudonos ir pilkos spalvų antklodę susisupęs ir kokiais keturiais dydžiais per didelius sportinius batus pasiskolinęs Teris Duganas piktai pašoko, į kvotos kambarį užėjus Frostui su Vebsteriu.

– Kokie čia suknisti žaidimai? – riktelėjo jis. – Mane išrengė, atėmė visus drabužius, neleidžia išeiti ir niekas neatsako į mano klausimus. – Jis stabtelėjo ir įkvėpė. – Ir dar tas prakeiktas daktaras. Jis apžiūrėjo ne tik mano įdrėskimus. Pradėjo klausinėti intymių dalykų.

– Retkarčiais jis užsimiršta, – paaiškino Frostas. Atvertęs segtuvą, jis ištraukė spausdinto teksto lapą. – Ar tokius parodymus ką tik davei mūsų pareigūnui?

Primerkęs akis, Teris peržvelgė tekstą.

– Taip.

– Ir neketini apsigalvoti?

Jaunuolis priešiškai atkišo smakrą.

– Žinoma, ne.

– Tuomet privalau paprašyti tavęs pasirašyti.

Pasiskolinęs šratinuką iš Vebsterio, inspektorius perdavė jį Duganui, ir šis suraitė savo pavardę dokumento apačioje. Frostas su Vebsteriu pasirašė liudininkams skirtose vietose.

Įkišęs pareiškimą atgal į segtuvą, Frostas priekaištaudamas papurtė galvą.

– Žinai, esi kvailas vaikis.

– Kodėl? – nenuleisdamas nuo jo akių, paklausė jaunuolis.

– Mano berniuk, įklimpai į gilią košę ir sekdamas pasakas policijos pareigūnams padėties nepataisysi.

Teris suspaudė antklodę dar stipriau.

– Nesuprantu, apie kokią gilią košę kalbate.

Frostas davė ženklą, kad Vebsteris praneštų vaikinui naujienas.

– Zuikuti mielas, Vendė mums sako, kad ją išprievartavai tu.

Duganas pažvelgė į Vebsterį, tada į Frostą. Abu abejingai spoksojo į jį. Jis mėgino nusijuokti, tačiau tai nenuskambėjo įtikinamai.

– Išprievartavau? Aš? Atsiprašau. Niekada gyvenime nebuvau priverstas dėl to kovoti. Jei jos nesutinka savo noru, tuomet man ir nereikia.

– Kovojai dėl to automobilyje, – priminė jam Frostas.

Duganas susigūžė.

– Iš pradžių visos jos apsimeta nenorinčios; jos paprasčiausiai bijo išsiduoti, kad nekantrauja lygiai taip pat kaip tu. Tačiau vos tik Vendė ėmė vagoti mano veidą nagais, aš kaipmat atsitraukiau.

– Ir nuvažiavai tiesiai namo, – skaitė vaikino parodymus Frostas.

– Tikrai taip.

– Pastatei automobilį prie namų ir žvalus, bet nepatenkinęs poreikių nušliaužei į savo lovytę miegoti.

– Tikrai taip.

– Taigi pusę dvyliktos vakaro tu jau gulėjai lovoje, o automobilis stovėjo priešais namus?

Šiokia tokia dvejonė, tačiau atsakymas buvo „taip".

– Tačiau Vendės tėvui ponui Reinorui į tavo namus atvykus vidurnaktį, automobilio prie jų nebuvo, o daužomų ir spardomų durų niekas neatidarė.

– Aš nežinojau, kad jos tėvas atvažiavo į mano namus, – sušuko Teris.

– Na, taip jau nutiko, – įsikišo Vebsteris. – Tačiau tavęs ten nebuvo, tiesa? Tu miškuose žaginai septyniolikmetę jo dukterį. Nemėgink neigti, saulele, tavo medicininė apžiūra tą patvirtina.

Teris sunkiai atsisėdo ant kėdės ir pasitaisė antklodę. Ji dūrė ir draskė odą, priversdama jį kasytis.

– Gerai jau, tiesiai namo aš nevažiavau. Grįžau į vakarėlį pasidairyti paguodos prizo. Nenorėjau, kad vakaras nueitų šuniui ant uodegos.

– Ar kas nors matė tave grįžusį į vakarėlį? – paklausė Vebsteris.

– Ne. Į vidų aš taip ir neužėjau. Automobilių aikštelėje sutikau vieną paukštytę. Ji nebuvo itin karšta, tiesą sakant, ji apskritai nebuvo išvaizdi,

tačiau ji neatstūmė manęs, todėl sulipome į automobilį ir pasilinksminome.

– Kuo ji vardu ir koks jos adresas? – paklausė Vebsteris.

– Nė nenumanau, sere. Anksčiau nesu jos matęs ir tikiuosi, kad daugiau niekada nepamatysiu. Jei nebūčiau atsidūręs tokioje beviltiškoje situacijoje, nė su valties irklu nebūčiau jos palietęs.

– Nejaugi po visko neparvežei jos namo?

– Namo? Jūs – tikri pokštininkai. Ji pasirodė esanti benamė. Paprašė manęs paleisti ją pagrindinėje gatvėje, kad galėtų susistabdyti šiaurės kryptimi važiuojantį sunkvežimį.

Užvertęs užrašų knygutę, Vebsteris prisiartino prie jaunuolio. Tvirtai sugniaužęs antklodės kraštą, timptelėjo vaikiną ant kojų.

– Duganai, tu tikriausiai laikai mus visiškais prietrankomis. Pamėginai palįsti Vendei po sijonu. Ji tave atstūmė, įžeisdama tavo vyriškumą, todėl nusivijai ją, smaugei, sulaužei žandikaulį ir išprievartavai.

– Nieko panašaus nepadariau. Jei mergina nenori, ir man nereikia, – verkšleno Duganas, mėgindamas išsivaduoti, tačiau kriminalisto konsteblio gniaužtai buvo nepermaldaujami.

– Prieš palikdamas šį kambarį, raštiškai viską prisipažinsi.

– Noriu pasikalbėti su advokatu, – atrėžė jaunuolis.

Vebsteris išplėšė antklodę jam iš rankų.

– Tik tada, kai pasirašysi pareiškimą, niekše tu.

Suskambo telefonas. Kadangi Vebsteris perėmė apklausą, Frostui teko atsiliepti. Jis pasiklausė, padėkojo skambinusiajam ir padėjo ragelį.

Sugniaužęs kumščius ir iš įtūžio paraudęs Vebsteris stovėjo vos per sprindį nuo Dugano. Vaikinas atrodė persigandęs.

Pakilęs Frostas susikišo cigaretes ir degtukus į kišenę.

– Berniuk, skambino iš teismo ekspertų laboratorijos, – ramiai kalbėjo jis. – Jau gauti tyrimų rezultatai. Vendės prievartautojo kraujo grupė nulinė, o jaunojo Terio – A. – Jis švelniai nusišypsojo Vebsteriui. – Pasimatysime kabinete.

Jis išėjo palikdamas konsteblį atsiprašinėti įtariamojo.

Į kabinetą Vebsteris grįžo kunkuliuodamas iš pykčio. Kaip reikiant apsikvailino prieš įtariamąjį ir dabar buvo priverstas keliaklupsčiauti prieš kažkokį nesubrendusį snarglių.

Frostas prie savo stalo peržvelgė dokumentus. Vebsteris jau žiojosi iškeikti jį paskutiniais žodžiais, tačiau į kabinetą užėjo Siuzana Harvi.

– Sveika, Siu, – tarė Frostas. – Tu vis dar čia?

Konsteblė metė klausiamą žvilgsnį į Vebsterį.

– Pažadėjau parvežti ją namo, – jis paaiškino Frostui.

– Namo? – nustebęs pakartojo Frostas. – Tačiau mums dar ne laikas namo, tiesa?

– Inspektoriau, jau beveik antra valanda nakties. Budžiu jau šešiolika valandų be pertraukos. Užpildyčiau viršvalandžių deklaraciją, jei manyčiau, kad ji turi bent menkiausią galimybę pakliūti į apygardos savivaldybės rankas.

Vos tik šie žodžiai išskriejo jam iš burnos, jis pasigailėjo neprikandęs liežuvio, mat Frostas atsigręžė į ant Vebsterio stalo vis dar gulinčią deklaraciją.

– Dėkui, kad priminei man tai, drauguži. Pažadėjau Bilui Velsui, kad šiandien ją išsiųsiu. – Jis pasikasė smakrą. – Štai ką pasakysiu. Mes matematika neužsiimsime. Apygardos savivaldybė turi kuo puikiausiai veikiančių kompiuterių, kurie gali padaryti tai už mus. Tik surašysime skaičius ir išsiųsime ją tokią, kokia yra.

– Bet net ir tai užtruks kelias valandas, – pavargusiu balsu paprieštaravo Vebsteris.

– Neužtruks, jei pasidalysime darbą į tris dalis, – tarė Frostas. – Siu, juk tu mums padėsi, tiesa?

Jis padalijo deklaracijas į tris krūvas taip, tarsi dalytų pokerio partiją. Visi jie prisitraukė kėdes ir ėmė pildyti puslapį po puslapio, kopijuodami skaičius iš vyrų pateiktų formų, priskirdami juos įvairiausioms nusikaltimų kategorijoms. Dūsaudamas ir traukdamas vieną cigaretę po kitos, Frostas, regis, plėšė daugiau formų, nei pildė. Laikas slinko lėtai. Vebsterio akyse skaičiai pradėjo lietis vis dažniau. Nusvirduliavęs jis užkaitė daugiau tirpios kavos, kuri šiek tiek pagelbėjo. Po kurio laiko jis pagavo save jau penkias minutes spoksantį į tą patį skaičių stulpelį. Ištiesė ranką paimti kitą formą. Jų daugiau nebebuvo. Konsteblis baigė savo šūsnį. Po poros minučių Siuzana baigė savąją.

– Nuostabu, – nušvito Frostas, dalydamas jiems formas iš savo krūvos. Tačiau jau po dešimties minučių deklaracija buvo įkišta į oficialų voką su užrašu „Viršvalandžių ataskaita – skubu“ ir paruošta perduoti apygardos savivaldybei.

– Už šitai visi trys nusipelnome pagyrimo, – tarė Frostas, žvelgdamas į voką taip, tarsi netikėtų savo akimis.

– Taip, – suniurnėjo Vebsteris vilkdamasis paltą kuo greičiau, kol Frostas neprisiminė nusikaltimų statistikos ataskaitos.

Frostas spragtelėjo pirštais.

– Kad tave perkūnai, drauguži... Mes kai ką pamiršome!

– Ką tokio? – vėl burbtelėjo Vebsteris, už rankos vesdamasis Siuzaną prie durų.

– Anonimą, kuris pranešė apie vakar naktį miškuose rastą merginą. Deivas Šelbis išsiaiškino jo tapatybę.

Vebsterį nuo laisvės skyrė tik durų rankena.

– Tačiau Šelbis negyvas, – tarė jis.

– Mano atmintis nėra tokia jau niekam tikusi, – išpyškino inspektorius. – Šelbis sakėsi akis į akį kalbėjęsis su tuo tipu. Tokiu atveju jis būtų tą pasižymėjęs savo užrašų knygutėje.

Nustūmęs Vebsterio ranką, jis atidarė kabineto duris ir šūktelėjo:

– Seržante Velsai!

Prisiartinęs Velsas juokais nusilenkė.

– Mano pone, kvietėte?

– Nesimaivyk kalbėdamas su aukštesnio rango pareigūnu, – griežtai atšovė Frostas. – Kur yra Deivo Šelbio užrašų knygutė?

– Maniau, jūs žinote, – nustebo Velsas. – Niekur jos nerandu.

„Dėkui Dievui už tai, – pamanė Vebsteris. – Dabar visi galime ramiai važiuoti namo."

Frostas susiraukė.

– Nerandi?

– Džekai, jos nebuvo nei Šelbio kišenėse, nei automobilyje. Ponas Alenas mėgino jos ieškoti, tačiau bergždžiai. Jis mano ją iškritus jam iš kišenės kažkur plėšiko automobilyje.

– O ką žinome apie plėšiko automobilį? Kas nors jį jau turėjo pastebėti.

– Džekai, juk žinote, kad Stenas Justasas pasižymi talentu slėpti vogtus automobilius.

– Tai tikriausiai vienintelė sritis, kurioje jam sekasi, – tarė Frostas, įteikdamas Velsui rudą voką nuo savo stalo. – Važiuoju namo. Čia tavo sumauta viršvalandžių deklaracija. Įkišk ją tarp išsiunčiamos korespondencijos.

Velsas pakėlė antakius ir įsistebeilijo į voką.

– Džekai, paštą surenka trečią valandą ryto. Apygardos pašto darbuotojas čia lankėsi jau prieš amžinybę. Jei savivaldybė jos negaus šiandien ryte, viršvalandžiai nebus įtraukti į šio mėnesio atlyginimą, o nuovadoje kils tikrų tikriausias maištas.

Frostas atsainiai numojo ranka.

– Neprileisk į kelnes. Vebsteris gali ją išmesti pašte.

Vebsterio barzda pasišiaušė.

– Ką aš galiu padaryti? Kelionė į vieną pusę užtrunka valandą.

Frostas lengvabūdiškai mostelėjo dar kartą.

– Ilgiausiai penkiasdešimt minučių ar dar trumpiau, jei pernelyg uoliai nepaisai šviesoforų. Imk mano automobilį. Gali vežtis Siu drauge ir paleisti ją prie namų grįždamas.

Išliaužęs į automobilį, Vebsteris suvokė nepajėgsiąs įvykdyti užduoties. Jis jautėsi pervargęs. Veikiausiai užmigs prie vairo. Išlipusi Siuzana apėjo automobilį ir atsisėdo į vairuotojo sėdynę.

– Nagi, pasislink, – tarė ji. – Aš vairuosiu. Verčiau likusią nakties dalį praleisk mano namuose – pats niekaip nepajėgsi parvairuoti atgal.

Vebsteris prisiminė ankštutį Siuzanos butą: sofos nėra, o lova tik viena. Jis pajuto nuovargį traukiantis, bet to neparodė. Voką įkišo į automobilio daiktadėžę.

– Pamiršau savo pižamą, – tarė jis.

– O aš neturiu savo naktinių, – burbtelėjo Siu, įjungdama variklį. Atsilošęs keleivio sėdynėje, Vebsteris ėmė murkti. Vis dėlto naktis nevirto tragiška katastrofa.

Pakeliui iš apygardos savivaldybės jis nebepajėgė kovoti su miegu. Atmerkęs akis kitąsyk, išvydo tekančios saulės nudažytą dangų.

– Kur mes? – paklausė jis.

– Beveik atvykome, – atsakė ji. – Šiek tiek sutrumpinau kelią.

Trumpesnis kelias driekėsi siauru šunkeliu, jungiančiu dvi šalutines gatves. Trumpas, bet duobėtas pasivažinėjimas.

– Atsargiai! – suriko Vebsteris. Tiesiai priešais juos išdygo siluetas.

Žibintai apšvietė automobilį. Jis stovėjo kelio viduryje išjungtomis šviesomis. Dar šiek tiek, ir jie būtų į jį įsirėžę.

Siu atsargiai prasispraudė ir apvažiavo automobilį. Vebsteris atsigręžė pasižiūrėti atidžiau. Šitaip pavojingai ir neapdairiai jį palikusį lunatiką verta sulaikyti. Tuomet jo širdis nusirito į kulnus.

Tai buvo „Vauxhall Cavalier".

Registracijos numeris – CBZ2303.

– O, ne! – netikėdamas radiniu sukriokė Vebsteris.

– Kas atsitiko? – nesuprato Siu.

– Laimėjome prakeiktą aukso puodą, – atsakė jis, siekdamas racijos. Susisiekęs su Dentono policijos nuovados Operatyviojo valdymo centru jis pranešė radęs Steno Justaso automobilį.

Vebsteris ir Siu laukė automobilyje. Po dvidešimt penkių minučių į vietą atvyko kriminalistas inspektorius Alenas. Sulaukęs skambučio, jis veikiausiai dar miegojo, tačiau per dvidešimt penkias minutes spėjo išsimaudyti, nusiskusti ir apsivilkti išlygintą kostiumą. Jis atrodė nepriekaištingai. O nė per žingsnį nuo jo nesitraukiantis rūškanas ir susitaršęs seržantas Ingramas atrodė taip, tarsi visą savaitę nebūtų dorai miegojęs. Šitai kurstė gandus apie šeiminius nesklandumus. Dar labiau susiraukti jį privertė Vebsteriui mestelėti Aleno pagyrų trupiniai.

– Puikiai pasidarbuota, konstebli. Nepriekaištingas pastabumas.

Po privalomų malonybių Alenas su Ingramu prisiartino prie automobilio ir ėmė nedrąsiai žvalgytis nieko neliesdami. Vebsteris vylėsi, kad dabar jiedviem su Siu bus leista važiuoti namo pailsėti, bet Alenas jų paleisti neskubėjo.

Pasistiebęs ant pirštų galų Alenas bandė žvilgtelėti virš šitą šunkelį juosiančios gyvatvorės. Už jos plytėjo aukštos, rasotos žolės laukas. Truktelėjęs marškinių rankogalį, jis pasižiūrėjo į laikrodį. Jei sugebėjo čia atkakti per dvidešimt penkias minutes, tada kur taip užtruko teismo ekspertų komanda.

Netrukus trapią ankstyvo ryto tylą į šipulėlius sudaužė burzgiantys nebudinčių pareigūnų ir teismo ekspertų automobiliai. Po visą teritoriją pasklidę vyrai apžiūrinėjo kiekvieną automobilio ir jį supančios aplinkos sprindį. Iš pradžių tiek viduje, tiek išorėje buvo surinkti pirštų atspaudai, automobilio vidus apžiūrėtas pro didinimo stiklus, ieškant kraujo ir audinių pėdsakų, o galiausiai sėdynės ir kilimai ištraukti ir išsiurbti, kad pro tyrėjų akis neprasprūstų nė plaukelis.

Ieškodami nors ir menkiausio žudiko palikto pėdsako, kiti vyrai keturpėsti ropinėjo po kelią, nosimis kone braukdami jo paviršių. Saulė dar nebuvo patekėjusi, todėl visą teritoriją apšvietė stiprūs žibintai. Pirmasis sėkmės lašelis buvo už kelių metrų nuo „Vauxhall" rasta tepalų dėmė, rodžiusi neseniai toje vietoje kurį laiką stovėjus kitą automobilį. Veikiausiai tai buvo atsarginis automobilis, kuriuo Stenas Justasas paspruko palikęs „Cavalier". Sprendžiant iš tepalo kiekio, antrasis automobilis turėjo būti senas kledaras.

Vienai komandai buvo liepta belstis į kiekvienų rajono namų duris ir klausinėti, ar niekas nematė šunkelio kelkraštyje stovinčio automobilio ar privažiuojančio „Vauxhall".

– Žinau, kad metas dar ankstyvas ir dauguma gyventojų saldžiai miega, – kreipėsi Alenas į komandą, – tačiau jiems nepasisekė. Šiandien, bent sykį, jie turės galimybę stebėti saulėtekį. Man asmeniškai nusispjauti, kaip juos pažadinsite. Svarbu, kad tai padarytumėte. Jei kas nors ims skųstis, esą jų grožio miegas svarbesnis už policijos pareigūno

žudiko paiešką, liepkite jiems rašyti policijos pajėgų vadui. Svarbiausia, noriu, kad apklaustumėte visus namų gyventojus, ne tik vargšelį duris atidariusį atpirkimo ožį. Pirmyn prie darbo.

Du vyrai nusekė Ingramą apžiūrėti lauko palei gyvatvorę. Rasti ką nors reikšmingo jie nesitikėjo, tačiau, priešingai nei kriminalistas inspektorius Džekas Frostas, Alenas visada viską patikrindavo nuodugniai.

Vebsteris mėgino sugauti inspektoriaus žvilgsnį ir paprašyti leidimo važiuoti namo, tačiau Alenas ėjo tiesiai pro jį ir užkalbino du pirštų atspaudų automobilyje ieškančius vyrus:

– Ar ką nors radote?

Vienas jų atitraukė žvilgsnį nuo užduoties ir papurtė galvą.

– Kol kas – visiškas šnipštas, inspektoriau. Pirštų atspaudai švariai nušluostyti.

Alenui nusigręžus nuo jų, Vebsteris žengtelėjo pirmyn, rodydamas norą pasikalbėti su inspektoriumi.

– Labas rytas, drauguži. Kur pažvelgsi, zuja farai, tiesa?

Išgirdęs pažįstamą, pakilų balsą Vebsteris pastebimai susigūžė. Iš kur, po velnių, jis atsibeldė? Šviežiai Džeko Frosto dozei buvo gerokai per anksti.

Šyptelėjęs ir linktelėjęs savo padėjėjui Frostas, atrodydamas, lyg su visais drabužiais būtų miegojęs griovyje, nulingavo prie nepriekaištingai atrodančio Aleno.

– Sveikas, Frostai, – tarė nė trupučio nenudžiugęs Alenas. Reikalai klostėsi neblogai, todėl jis visiškai nenorėjo, kad atvykęs Frostas viską sugriautų.

– Ankstoka, tiesa?

– Tiesą sakant, vėloka, – nusižiovavo Frostas, trindamas neskustą smakrą. – Per visą naktį nė kojos į namus neįkėliau. Priguliau kabinete. Viena ranka per lietpaltį kasydamasis pilvą, jis pakreipė galvą ir žvilgtelėjo į „Vauxhall".

– Tai čia veltėdis Justasas sukeitė automobilius?

– Taip, – atžariai patvirtino Alenas. – Jį rado tavo padėjėjas.

Alenas pradėjo svarstyti, kad galbūt Vebsteris jam pasitarnautų geriau už Ingramą, kuris pastaruoju metu tapo išsiblaškęs.

– Tai štai mano pamokos, – tarė Frostas, artindamasis prie automobilio. Dviem teismo ekspertams pasitraukus iš kelio, inspektorius kyštelėjo galvą pro vairuotojo dureles. – Kraujo ne itin daug.

– Kol kas kraujo neradome nė pėdsako, – pripažino teismo ekspertas, – tačiau apžiūros dar nebaigėme.

– Nemaniau, kad bus taip sunku jo rasti, – tarė Frostas. – Šelbio smegenys buvo ištaškytos. Automobilio gale turėtų telkšoti kraujo klanas su jame plaukiojančiais smegenų likučiais ir ausies ertme.

Alenas susiraukė. Net ir parankiausiu metu klausytis Frosto bjaurasčių būdavo nelengva, ką jau kalbėti apie tokį ankstyvą rytą!..

– Justasas galėjo suvynioti kūną į neperšlampamą dangalą. Vakar apžiūrinėdami Šelbio ekipažą pasigedome polietileninės plėvelės.

Patapšnojęs pirmąją šiandienos cigaretę į pakelį, Frostas užsirūkė. Tuoj po to jis pirmą kartą šiandien sukosėjo.

– Man vis vien, ką jūs tvirtinate, – springdamas tarė jis. – Negaliu įsivaizduoti, kad veltėdis Justasas būtų užvertęs policijos pareigūną.

Alenas jau žiojosi atsakyti, bet jo dėmesį atkreipė šūksnis.

– Pone Alenai!

Jis pažvelgė į tą pusę. Iš už gyvatvorės mojavo ranka. Ingramas kažką rado.

– Atsiprašysiu minutėlei, – burbtelėjo jis ir nuskubėjo apžiūrėti radinio.

Frostas nužingsniavo prie „Cortina", kur greta Siu susirietęs Vebsteris iš paskutiniųjų stengėsi nesumerkti akių. Siu mėgino jį kalbinti, tačiau jis, regis, nebegirdėjo jos žodžių. Ir pasisek gi tu man rasti ieškomą automobilį! Jei tik jis nebūtų atsimerkęs, dabar būtų gulėjęs siauroje, šiltoje Siu lovoje, apkabinęs nuogą jos kūną, glamonėdamas žavingas jos... Ir kam dar save kankinti? Jis nusižiovavo. Mintis apie dar vieną ilgą, nuobodžią dieną trainiojantis su Frostu jam atrodė nepakeliama.

Frostas pastebėjo žiovulį ir, žinoma, savo ribotu protu neteisingai suprato.

– Pavargęs, drauguži? Sunki naktelė su Siu? Verčiau būtum pasistengęs numigti.

Vebsteris buvo toks išsekęs, kad nė nesugebėjo susiraukti.

– Vienas barzdos privalumas tas, – toliau burbuliavo Frostas, trindamas smakrą, – kad nereikia jaudintis dėl skutimosi kasdien. Opa, įdomu, ko ponas Gudragalvis toks patenkintas? – dar pridūrė jis, atsigręžęs į Aleną.

Inspektorius ryžtingai artinosi prie jų, o Ingramas ristele mynė jam ant kulnų.

– Frostai, jums bus įdomu tai pamatyti, ypač tuo atveju, jei vis dar netikite Justasą sugebant nužudyti policijos pareigūną. – Priešais Frostą jis iškėlė polietileninį maišelį. – Radome Šelbio užrašų knygelę.

Frostas paėmė ją iš Aleno ir pavartė rankose.

– Kur ji gulėjo?

– Radau ją tame lauke netoli gyvatvorės, kur buvo pastatytas „Cavalier", – atsakė Ingramas.

– Kaip ji ten atsidūrė? – sumišęs toliau klausinėjo Frostas.

Alenas giliai įkvėpė ir atsiduso. Ar jo bukumui yra ribos?

– Inspektoriau, maniau, tai visiškai akivaizdu. Atsikratęs kūno, Justasas aptiko ją automobilyje. Ji veikiausiai iškrito Šelbiui iš kišenės. Tai inkriminuojantis įkaltis, kurio jis privalėjo skubiai atsikratyti.

– Ak, dabar suprantu, – sušuko Frostas taip, lyg tai viską paaiškintų. – Jis kruopščiai nušluosto visus pirštų atspaudus, automobilyje nepalieka nė lašelio kraujo, tačiau svarbiausio įkalčio atsikrato paprasčiausiai sviesdamas jį per pirmą pasitaikiusią gyvatvorę.

– Ką jis būtų su ja daręs? – suirzęs atkirto Alenas. – Suvalgęs? Susikišęs į užpakalį? Jis nedrįso jos pasilikti, mat užrašų knygelė tiesiogiai siejo jį su nužudymu. Ką daugiau jis galėjo su ja padaryti, jei ne išmesti?

Prisiartinęs uniformuotas pareigūnas atidavė Alenui pagarbą.

– Sere, netoli nuo čia gyvenanti moteris. Ji sakė mačiusi didžiąją dalį vakarykštės popietės čia prastovėjus juodą automobilį.

Aleno akys sužibo iš pasitenkinimo.

– Puikiai padirbėta. Tuojau eisime su ja pasikalbėti, – tarė jis, paimdamas polietileninį maišelį iš Frosto ir grąžindamas jį Ingramui. – Noriu, kad nuo užrašų knygutės būtų surinkti pirštų atspaudai. Labiausiai tikėtina, kad ji bus švariai nuvalyta, tačiau niekada negali žinoti, kada tau nusišypsos sėkmė. – Jis matė, kad Frostas vis dar sukiojosi aplink. – Inspektoriau, esu tikras, kad jūs nepaprastai užimtas. Ilgiau jūsų netrukdysiu.

– Tiesą sakant, norėčiau pavartyti užrašų knygelę. Deivas Šelbis sakėsi apklausęs mūsų skambinusįjį anonimą. Viliuosi, jog prie užduoties jis buvo susikaupęs gana ilgai, kad užsirašytų jo vardą ir adresą.

Ingramas atsegė maišelį, kad Frostas galėtų kuo atsargiausiai ištraukti knygutę, nosinaite laikydamas ją už kampų. Tušti jos lapai buvo surišti gumele, todėl Frostas nesunkiai surado paskutinį Šelbio įrašą prieš mirtį. Jis rašė: Dezmondas Torlis, Karvelių kotedžas. Apklaustas dėl telefonu pranešto išprievartavimo.

– Bingo! – sušuko Frostas, užversdamas užrašų knygelę ir mesdamas ją atgal į maišelį. Jis nužygiavo tiesiai prie „Cortina". Nei Vebsteris, nei Siu neskubėjo užleisti jam savo vietų, todėl inspektorius įsitaisė gale.

– Mums vėl šypsosi sėkmė, drauguži. Sužinojau skambinusiojo anonimo vardą ir adresą. Nuvežkime Siu namo, o tada vykime palinkėti jam gero ryto.

Vebsterio nuotaika subjuro taip kaip niekada anksčiau.

– Dar tik ketvirta valanda ryto, – inkštė jis. – Jis dar giliai miega... – Pats tyčia nusižiovavo ir pridūrė: – Sekasi gi šunsnukiui!

– Iš lovos jis šoks tą pačią akimirką, kai išspirsiu jo duris, – linksmai tarė Frostas. – Nagi, drauguži, paskubėk. Mūsų laukia kalnai darbų.

Net dėl miego stokos nusikamavusiam Vebsteriui Karvelių kotedžas nepanėšėjo į gyvenamąsias patalpas. Pastato forma buvo keista. Ankstyvo ryto prietemoje jis buvo panašus į traukinio vagoną; pareigūnams privažiavus arčiau pasirodė, kad taip ir yra. Apšiuręs prieškario laikų Vakarų geležinkelio traukinio vagonas buvo numestas apleistame žemės sklype į šiaurę nuo miškų. Plytomis jis buvo pakeltas virš aplink plytinčioje juosmenį siekiančioje žolėje vešinčių dygliuotų krūmokšnių. Peizažą paįvairino skoningai po sklypą išmėtytos krūvos skardinių statinių, pūvantis automobilio karkasas ir rūdijantys, seniai nebenaudojami ūkiniai padargai.

Tarsi per anksčiau žmogaus nelankytas džiungles besiskinantys kelią tyrinėtojai, vyrai brovėsi pro rasotą žolę ir galiausiai pasiekė aplūžusius medinius laiptelius, vedančius prie vagono durų su žalvarine spyna ir rankena.

– Manau, čia mūsų reisas, – burbtelėjo Frostas, atsargiai statydamas koją ant laiptelio. Jis nulenkė rankeną, tačiau durys, regis, buvo užremtos iš vidaus, todėl keletą kartų padaužė jas delnu. Garsas nuaidėjo it būgnas, tačiau viduje nesigirdėjo nė krustelėjimo. Šįkart jis ėmė daužyti kur kas stipriau, sudrebindamas visą plytų pamato konstrukciją.

Viduje ant šono apvirto ir nusirito butelis. Žmogus į kažką atsitrenkė, garsiai nusikeikė ir apsimiegojęs paklausė:

– Kas čia?

– Du žavingi policijos pareigūnai, – šūktelėjo Frostas. – Atidaryk, Dezmondai.

Durys atsivėrė į lauką, kone nusviesdamos Frostą į pievą. Beveik šešiasdešimtmetis, visiškai nuplikęs ir kiek apkūnokas Dezmondas Torlis pasitrynė traiškanotas akis ir prisimerkęs pažvelgė į savo svečius. Seniausiai neskalbto jo chalato atlapai ir rankovės nuo purvo buvo sukietėję. Po juo vyriškio kūną dengė dėmėta, purvina pižama, jos kelnes prilaikė surūdijęs žiogelis. Jis atrodė bjauriai, o dvokė dar šlykščiau.

– Susipažink su nevaleika Dezmondu, – Frostas tarė Vebsteriui.

Suėmęs chalato kraštus, Torlis prisidengė pižamą.

– Ak, tai jūs, pone Frostai. Spėju, norite užeiti į vidų.

– Šito aš trokštu mažiausiai, – atsakė Frostas, – tačiau tai nemalonioji mano darbo dalis.

Jie įžengė į blausią, riebaluotą prietemą, trenkiančią troškiu prakaitu, neplautomis kojinėmis ir

prastu maistu. Įžiebęs degtuką, Torlis uždegė seną, žalvarinę žibalinę lempą, kuri spjaudėsi sprangiais, juodais dūmais, tačiau bent jau nustelbė visus kitus kvapus. Pataisęs dagtį, jis užvožė stiklinį gaubtą. Dabar prietemoje jie įžiūrėjo sulankstomą lovą, keletą nuo sąvartyno išvaduotų, gobelenu apmuštų kėdžių ir lošimo stalą, nukrautą nešvariomis lėkštėmis bei įvairiausiomis atdaromis pupelių ir sardinių skardinėmis.

– Taip, mano būstas kuklus, – tarė Dezmondas, pamatęs pareigūnų pasibjaurėjimą.

– Kuklus? – prunkštelėjo Frostas. – Čia tikras sąvartynas.

– Kaip nemandagu, – suniurnėjo Dezmondas, pamodamas ranka kėdžių link. – Sėskite, jei pageidaujate, tačiau būkite atsargūs. Mano katinas kažkur pridirbo, tik aš vis dar nerandu kur.

Jis šleptelėjo į vieną iš kėdžių, tačiau pareigūnai nusprendė stovėti.

– Ar vakar tave aplankė vienas iš mūsų vyrų? – pasiteiravo Frostas.

Dezmondas numojo gležna ranka.

– Gali būti, inspektoriau, tačiau tokią nedėkingą valandą mano atmintis kiek šlubuoja. – Jis apsilaižė lūpas. – Gal netyčia su savimi nešiojatės kokį alkoholinį gėrimą? – pasiteiravo jis tarsi prastas aktorius.

Iš lietpalčio kišenės Frostas ištraukė miniatiūrinį viskio buteliuką, užsilikusį nuo vakarėlio vaišių. Suėmęs jį už kaklelio, ėmė siūbuoti gėrimą tai į vieną, tai į kitą pusę. Dezmondo akys nusekė jį tarsi šilumai jautrios raketos.

– Pirmiau atsakymai, vėliau gėrimai, – pažadėjo inspektorius. – Ar vakar čia lankėsi policininkas?

Prisiminęs vakarykščius įvykius, Torlis džiugiai išsišiepė.

– Mielas berniukas, tikras šaunuolis. Jo pavardė Šelbis – toks vyriškas ir išvaizdus. Jis manė, kad tai aš aną vakarą paskambinau policijai ir pranešiau apie tą nelaimingą, miškuose žiauriai nuskriaustą moterį.

– Ar tai buvai tu? – paklausė Vebsteris, nesitraukdamas nuo durų, pro kurias sunkėsi tyras oras.

Torlio akys paliko buteliuką ir stabtelėjo ties konstebliu.

– O, taip. Aš viską prisipažinau. Neišdrįsau meluoti vaikinui tokiomis vešliomis blakstienomis. – Jis palinko pirmyn atidžiau įsižiūrėti Vebsteriui į veidą. – Bet tavo blakstienos kur kas ilgesnės, branguti.

Frostas timptelėjo Vebsterio rankovę primindamas, kuris iš jų vadovauja apklausai.

– Pasimerginti galėsi vėliau, drauguži, – sušnabždėjo jis.

– Jūsų konstebliui daugiau padėti negalėjau, – kalbėjo Torlis. – Aptikau merginą. Kaip bet kuris įstatymą gerbiantis pilietis paskambinau į policiją. Tai viskas.

– Ar tą naktį ką nors dar matei? – paklausė Frostas.

– Nė gyvos dvasios, mielasis.

Frostas įsikišo buteliuką atgal į kišenę.

– Mačiau tik vieną žmogų, – paskubomis pridūrė storulis. – Tačiau ne miškuose. Skubėdamas prie telefono pastebėjau priešais mane mitriu žingsniu kulniuojantį tipą.

Buteliukas vėl išniro iš kišenės.

– Kaip jis atrodė?

– Mačiau tik jo nugarą. Vidutinio ūgio, vilkėjo tamsius drabužius.

– Kokių galų pats tokiu metu basteisi po miškus? – paklausė Vebsteris.

– Išėjau pasivaikščioti, – droviai atsakė Dezmondas.

– Nesikuklink, Dezmondai, – tarė Frostas. – Tau patinka slampinėti tamsoje ir stebėti besiglamžančias poreles, tiesa?

Storulis susigėdęs šyptelėjo.

– Tik nekaltas pomėgis. Taip ir aptikau merginą. Išėjau naktį pasivaikščioti, įtempiau ausis, ar neišgirsiu atsitiktinių poravimosi garsų, ir suradau tą vargšelę visą nuogą. Buvau įsitikinęs, kad ji nebegyva.

– Ar niekas pro tave neprabėgo? – vėl pasiteiravo Frostas.

Dezmondas susimąstęs papūtė lūpas.

– Ne, inspektoriau, niekas. Paprastai miškų takeliais ratus nesiliauja sukę kreivakojai vyrai bėgiojimo šortais arba sportiniais kostiumais, tačiau tą naktį nemačiau nė vieno.

Tapo akivaizdu, kad daugiau jis nieko nežino, todėl Frostas įteikė jam buteliuką, ir pareigūnai išėjo. Dezmondas palydėjo juos lyg mandagus šeimininkas.

– Man patinka jūsų bičiulis, – jis sušnabždėjo inspektoriui.

– Jis nepratęs, kad jam asistuotų vyrai, – atsakė Frostas, vesdamasis susiraukusį Vebsterį į gryną, kvepiantį orą.

Vyrai prasiskynė kelią atgal iki automobilio.

– Kiek valandų? – pasiteiravo Frostas.

– Be keturių minučių penkios, – atsakė į laikrodį žvilgtelėjęs Vebsteris.

– Paleisk mane prie namų, ir šiek tiek numikime. Pasimatysime nuovadoje vidurdienį.

– Gerai, – linktelėjo Vebsteris.

Dangus pamažu švito. Kažkur tolumoje užgiedojo gaidys ir sulojo šuo. Kai kuriuose namuose įsižiebė šviesos. Frostas su Vebsteriu važiavo ilsėtis.

Policijos skyriaus viršininkas Maletas dar sykį pažvelgė į savo laikrodį ir piktai ištiesė ranką prie dramblio kaulo spalvos telefono.

– Ne, sere, – atsakė seržantas Džonsonas. – Ponas Frostas dar nepasirodė.

Padėjęs ragelį, Maletas atsivertė šiandienį „Dentono aido“ numerį. Viena iš antraščių skelbė: „Sprunkantis papuošalų vagis nušauna policijos pareigūną“. Po ja nuotraukoje greta straipsnio šypsojosi Deividas Šelbis. Tačiau Maletą suerzino ne straipsnis apie jį. Jį pykdė faktas, kad straipsnis buvo nukeltas į antrą puslapį. Užvertęs laikraštį, pirmame puslapyje jis perskaitė kitą, nepalyginti didesnę antraštę: „Išprievartauta septyniolikmetė. Siaubas su gobtuvu pasiglemžia septintąją auką“.

Greta jos ryškiu šriftu išspausdintas vedamasis straipsnis prasidėjo klausimu: „Ką galvoja Dentono policija?" Straipsnyje redaktorius plėtojo mintį, kad dėl kompetencijos stokos net po septynių užpuolimų Dentono policija nesugeba rasti nė menkiausio prievartautojo tapatybę padėsiančio nustatyti įrodymo. Autorius svarstė, kad galbūt patyręs pareigūnas iš kito poskyrio turėtų perimti iki šiol jokių vaisių neatnešusį Dentono policijos tyrimą.

Akimis permetęs straipsnį, Maletas nužygiavo tiesiai į Frosto kiaulidę, kurią jis vadino kabinetu, tačiau, jo nuostabai ir nusivylimui, inspektoriaus nuovadoje dar nebuvo. Ant jo stalo gulėjo neperžvelgta praeitos nakties išprievartavimo teismo ekspertų ataskaita, joje buvo rekomenduojama kruopščiai apieškoti nusikaltimo vietą. Pasiteiravęs seržanto Džonsono, Maletas buvo priblokštas, kad nusikaltimo vieta nebuvo net apieškota – tokia operacija nė nebuvo planuojama. Nekompetentingumo pavyzdžių sąrašą užbaigė tai, kad tyrimui vadovaujantis inspektorius Frostas nesiteikė apklausti išžaginimo aukos!

Negalėdamas patikėti, viršininkas susmuko Frosto kėdėje, purtydamas galvą. Tuomet jis ir pamatė: stalo viduryje prispausta neplautu arbatos puodeliu gulėjo nusikaltimų statistikos ataskaita, kurią Frostas tikino išsiuntęs vakar.

Grįžęs į savo kabinetą, jis ėmėsi sudaryti reikalų sąrašą, kurį bus priverstas aptarti su inspektoriumi. Atlikęs šią užduotį, į kabinetą pasikvietė inspektorių Aleną.

Nepriekaištingai apsirengęs ir šaltai produktyvus inspektorius Alenas, kaip diena nuo nakties besiskiriantis nuo nevalyvo Frosto, prisitraukė pasiūlytą kėdę ir prisėdo.

– Ar matėte šitai? – paklausė Maletas, stumdamas laikraštį Alenui ir pirštu badydamas į vedamąjį.

Dėkodamas laimingai savo žvaigždei už tai, kad spėjo perduoti bylą Frostui, prieš spaudai pasičiumpant naujienas, Alenas šiek tiek šyptelėjo.

– Taip, mačiau.

– Noriu, kad kuo skubiau vėl imtumėtės išžaginimo tyrimo.

Alenas viršininkui priminė pirmiau privaląs deramai išnarplioti nužudymą.

– Taip, be abejo, – atsiduso Maletas. – Tai yra mūsų prioritetas. Ką iki šiol išsiaiškinote?

Alenas informavo viršininką apie rastą automobilį.

– Ar aptikote pirštų atspaudų?

– Ne, sere. Kol kas jokių pirštų atspaudų ar kraujo pėdsakų.

Liovęsis valyti akinius, Maletas pakėlė žvilgsnį.

– Jokių kraujo pėdsakų? Tačiau iš Šelbio žaizdų kraujas turėjo upeliais srūti.

Inspektorius paaiškino spėliones apie polietileninę iš Šelbio ekipažo dingusią plėvelę.

Maleto veido išraiška išdavė nerimą.

– Nei kraujo, nei pirštų atspaudų. Šitaip mes nesugebėsime susieti Šelbio kūno su žudiko automobiliu.

Alenas nusišypsojo.

– Sere, Šelbio kūną su automobiliu galime susieti tik pasitelkę jo užrašų knygutę. Aptikome ją kitoje gyvatvorės pusėje, kur buvo paliktas automobilis.

– Ar ant jos buvo Justaso pirštų atspaudų?

– Ne, sere. Ji, kaip ir automobilis, švariai nušluostyta. Tačiau tai nėra svarbu. Turime neginčijamų įrodymų. Mums liko tik sulaikyti Justasą, o tai neturėtų užtrukti. Galbūt dieną ar dvi. Jo pinigai baigiasi. Jis teturi iš Glikmano parduotuvės nušvilptų pigių juvelyrinių dirbinių, apie kuriuos jau pranešta visiems miesto supirkėjams. Negana to, dvidešimt keturias valandas per parą stebime jo namus ir klausomės telefoninių pokalbių. Sere, mes netruksime jį sučiupti, pažadu jums.

Atsipalaidavęs Maletas atsilošė kėdėje. Jo ūpas pakilo. Kaip malonu bent retsykiais išgirsti gerų naujienų. Spartus nužudymo tyrimas nukreiptų spaudos dėmesį nuo išžaginimų bylos. Dėkui Dievui, jo nuovadoje dirbo bent vienas patikimas pareigūnas. Padėkojęs Alenui, jis išsiuntė inspektorių medžioti Steno Justaso.

Alenui išėjus iš kabineto, Maletas spustelėjo vidinio telefono mygtuką ir dar kartą pasiteiravo, ar nėra Frosto.

Trūkčiodama minutinė sieninio laikrodžio priimamajame rodyklė artėjo prie vidurdienio dvyliktos. Aukšta, liekna, prakauli moteris žaliu paltu, rankose gniauždama rankinę, pasimuistė nepatogioje kėdėje ir įsmeigė akis į seržantą Džonį

Džonsoną, kuris iš paskutiniųjų stengėsi išvengti veriančio jos žvilgsnio. „Nagi, Džekai Frostai, – jis tarė sau. – Tavęs ieško viršininkas, tavęs laukia šita moterėlė, mums visiems tavęs reikia, tai kurgi tu, po galais?" Nepajutęs jis veikiausiai burbtelėjo tai balsu, mat dabar moteris įtartinai į jį spoksojo. Jis susigėdęs šyptelėjo.

– Ponia, esu tikras, jis ilgai neužtruks.

Ji atkišo smailų smakrą.

– Man to nepakanka. Moteris žiauriai užpuolama, o teisėsauga nesiteikia atkreipti dėmesio.

– Jei pageidaujate palikti savo kontaktinę informaciją, perduosiu ją ponui Frostui, vos tik jis įžengs pro duris, – pasiūlė Džonsonas.

– Palikti kontaktinę informaciją? – atsistojo ji, keldama balsą. – Seržante, ar teisingai jus išgirdau? Reikalauju pasikalbėti su aukščiausio rango pareigūnu, stebint moteriškosios lyties policininkei.

Vestibiuliu eidamas į savo kabinetą, Maletas stabtelėjo. Čia kvepėjo nemalonumais. Jis prisiartino prie seržanto.

– Kas šioji moteris? – pasiteiravo jis.

– Panelė Nora Gibson, sere. Ji tvirtina esanti išžaginimo auka.

Džonsonas pabrėžė žodį „tvirtina", bet Maletas užuominos nesuprato.

– Išžaginta? Ir jūs verčiate ją sėdėti ir laukti? – negalėdamas patikėti užriko jis. – Gerasis Dieve, seržante, kur jūsų sveikas protas? Jei apie tai nugirs „Dentono aidas"...

– Hm, sere, ar galėtume šnekteleti akis į akį? – pusbalsiu tarė Džonsonas nenorėdamas, kad moteris išgirstų. Tačiau Maletas jau žingsniavo prie jos.

– Labas rytas, ponia. Aš esu Dentono policijos skyriaus viršininkas Maletas. Ar teisingai suprantu, kad jus... – prieš ištardamas žodį „išprievartavo“, jis akimirką sudvejojo.

Ji dar tvirčiau suspaudė rankinę.

– Teisingai, tačiau atrodo, kad niekam tai neįdomu.

Tą akimirką į nuovadą įžengęs Frostas išvydo viršininką bei moterį ir pamėgino sprukti, bet nespėjo...

– Inspektoriau Frostai! – užbaubė Maletas.

– Sere? – tarė Frostas, žengdamas į nuovadą lyg pirmą kartą. Išvydęs moterį, jis apsimetė nustebęs. – Sveika, Nora. Ką čia veiki?

– Jums – panelė Gibson, – išspjovė ji, verdama inspektorių lediniu žvilgsniu.

– Ją išprievartavo, – tarė Maletas.

– Ji norėtų, kad jai nusišypsotų tokia laimė, – mestelėjo Frostas.

Maletas paraudo. Stengdamasis susivaldyti, jis sugniaužė kumščius. Prikišęs savo veidą prie Frosto, per sukąstus dantis iškošė:

– Pakvieskite moteriškosios lyties policijos pareigūnę, ką nors, kas sugeba užrašyti parodymus, ir tuoj pat žygiuokite į kvotos kambarį.

Tuomet jis atsigręžė į moterį.

– Ponia, malonėkite eiti su manimi.

Lydima į kvotos kambarį, ji atsigręžė į Frostą ir nusišypsojo plona, sausa, pasipūtėliško pasitenkinimo kupina šypsena.

Frostas užvertė akis į lubas, žvilgsniu maldaudamas pasigailėjimo.

– Kodėl tam kvailiui raginiais akinių rėmeliais nuolat reikia kištis į mano reikalus? – Pro dvivėres duris įėjus besišnekučiuojantiems Vebsteriui ir Siuzanai Harvi, Frostas nuleido galvą. – Nė iš vietos, balandėliai, – šūktelėjo jis. – Mūsų laukia kvotos kambaryje. Turime apklausti išprievartavimo auką.

Pasodinęs moterį, Maletas paskambino sekretorei, paprašė atnešti puodelį arbatos, pabrėždamas, kad puodelis turi būti padorus, o ne apsilupęs emalio gabalas, ir pažvelgė į savo laikrodį skaičiuodamas, kiek laiko Frostas užtruks vykdydamas tiesioginį jo įsakymą. Ilgai laukti neteko. Frostas su atstumtuoju iš Breibridžo ir dailiąja Siuzana Harvi pasirodė tuoj po to, kai buvo atnešta arbata. Po pažastimi Frostas buvo pasikišęs mėlyną segtuvą.

Siuzana prisitraukė kėdę ir prisėdo greta moters, rodydama užuojautą ir palaikymą. Į sieną atsišliejusio Frosto burnoje kabojo cigaretė. Maletas troško, kad Frostas bent truputį apsitvarkytų. Jis taip pat norėjo, kad pareigūnas nestovėtų toks sudribęs. Frostas atrodė panašesnis į gatvės valkatą nei į kriminalistą inspektorių.

Įsitikinęs, kad Vebsteris pasiruošė žymėtis parodymus užrašų knygelėje, Frostas numetė cigaretės nuorūką ant grindų ir nusišypsojo panelei Gibson veriančia šypsena. Triukas nenusisekė.

– Panele Gibson, būkite maloni, papasakokite mums, kas atsitiko.

– Praeitą naktį mane išprievartavo, – nuraudusi, stebeilydama į grindis tarė ji.

– Ką, dar sykį? – paklausė Frostas.

Ji staigiai pakėlė galvą.

– Taip, dar sykį! Kai kurios moterys tik ir traukia iškrypėlius. Nelaimei, esu viena tų moterų. – Pasiraususi rankinėje, ji išsitraukė nosinaitę ir nusišluostė akis.

– Sakykite, – pasiteiravo Frostas, nuo sienos įžiebdamas degtuką ir prisidegdamas dar vieną cigaretę, – kiek kartų per pastaruosius tris mėnesius jus išprievartavo?

Ji suspaudė lūpas.

– Inspektoriau, tokių nutikimų nesistengi skaičiuoti.

– Ak, panele Gibson, tačiau mes juos skaičiuojame. Kompiuteris pažymi kiekvieną kartą, kai jūsų kelnaitės numaunamos per prievartą. Nagi, pasižiūrėkime, – tarė jis ir, atvertęs mėlynąjį segtuvą, peržvelgė jį. – Na, štai. Įskaitant paskutinį tamstos skundą, tokių pareiškimų jau septyniolika, tačiau kaskart gydytojui jus apžiūrėjus paaiškėja, kad vis dar esate skaisti. Taigi kas jus išprievartavo? Arkangelas Gabrielius?

Maletas pradėjo pamažu suprasti esąs apmautas ir suklaidintas. Kodėl niekas jam nepasakė? Atsikrenkštęs jis pažvelgė į laikrodį ir apsimetė nustebęs.

– Tik pažvelkite... Meldžiu man atleisti... – tarė jis ir spruko iš kvotos kambario.

– Sere, ar mums kalbėtis be jūsų? – šūktelėjo Frostas jam įkandin. Maletas apsimetė neišgirdęs.

Moteris sėdėjo ištiesusi nugarą, rankose tvirtai spausdama ant kelių gulinčią rankinę.

– Inspektoriau, praeityje gal ir esu klydusi, tačiau vakar vakare tai nutiko iš tikrųjų. – Ji vėl nuleido akis. – Privalote manimi patikėti.

Frostas atsisėdo.

– Panele Gibson, jei tvirtinate, kad jus išprievartavo, tuomet, žinoma, aš jumis tikiu. Papasakokite, kaip viskas nutiko.

Ji stipriai suspaudė Siuzanai ranką.

– Vakar šiek tiek po vienuoliktos valandos vakaro ėjau per Dentono miškus, ir staiga iš už krūmų priešais mane iššoko nuogas vyriškis. Jis parvertė mane ant žemės ir negailestingai išprievartavo, – kalbėjo ji, maldaujančiomis akimis žvelgdama Frostui į veidą. – Inspektoriau, sakau jums gryną tiesą.

Frostas patrynė savo randą.

– Esu įsitikinęs, panele Gibson, kad pasakaičių mums nesektumėte, – Vebsterį nustebino keistai švelnus inspektoriaus tonas. – Ar galėtumėte apibūdinti šį vyrą?

Ji įsimetė nosinaitę atgal į rankinę.

– Deja, ne. Atleiskite.

– Dėl nieko nesijaudinkite, – tarė Frostas, tapšnodamas jai ranką. – Kitos aukos taip pat nesugebėjo nupasakoti jo išvaizdos.

Tankiai mirkčiodama ji sulaikė ašaras ir ryžtingai nusišypsojo.

– Ar sutinkate, kad jus apžiūrėtų gydytojas? – paklausė Frostas. – Jei pageidaujate, surasime moteriškosios lyties medicinos ekspertę.

Iš išgąsčio ji išpūtė akis ir stipriai papurtė galvą.

– O, ne. Tai būtų pernelyg didelis pažeminimas.

– Puikiai jus suprantu, – užuojautos kupinu tonu tarė Frostas. – Panele Gibson, nuoširdžiai dėkojame, kad užsukote. Mums nepaprastai pagelbėjote. Esu tikras, kad dabar netruksime jį sučiupti. Tačiau iki tol laikykitės atokiau nuo miškų.

Jis pašnibždomis paprašė Siuzanos parvežti moterį namo ir draugiškai pamojavo, durims užsiveriant joms už nugarų.

– Vargšė moteriškė nuolat prašo pasimatyti su manimi, – tarė Frostas. – Aš esu vienintelis, kuris ją išklauso.

Vebsteris užvertė užrašinę.

– Kvaila kalė. Koks betikslis laiko švaistymas.

– Pasigailėk jos, drauguži, – švelniai tarė Frostas. – Įsivaizduok, kaip pats jaustumeis, jei pramanytos istorijos policijai būtų vienintelė tavo paguoda. – Jis nutaikė cigaretės galą į šiukšlių dėžę. – Eime išgerti arbatos.

Jiems pasirodžius priimamajame, seržantas Džonsonas ėmė įnirtingai mojuoti.

– Džekai, ponas Maletas nori tuoj pat su jumis pasikalbėti. Kaip suprantu, jis nerimauja dėl to, kad išžaginimų bylos tyrimas stovi vietoje.

– Po galais! – užriko Frostas. – Tik vakar jį perėmiau.

Suskambo telefonas.

– Dentono policija, – atsiliepė Džonsonas. Jis klausėsi šypsodamasis. – Taip, ponia, jis čia. – Seržantas padavė ragelį inspektoriui. – Džekai, skambina viena iš tavo simpatijų. Šioji neprisistatė.

Frostas akimirką sudvejojo.

– Tai veikiausiai Širlė. Esu tikras, kad vakar buvome susitarę susitikti.

Jis nusiuntė Vebsterį iš kavinės atnešti du puodelius arbatos ir ištiesė ranką ragelio link, tačiau išvydęs ausimis karpantį Džonsoną nusprendė atsiliepti savo kabinete.

Atsisėdęs prie stalo, jis ėmė regzti pasiteisinimą Širlei. Pamatęs teismo ekspertų ataskaitą, permetė ją akimis.

– Jeigu jie taip nori ieškoti, tegu sau ir ieško, – burbtelėjo inspektorius panosėje, stumdamas ataskaitą į šalį. Jis pakėlė ragelį. – Alio, Širle?

Iš pradžių ragelyje buvo tylu; galiausiai moteriškas balsas tarė:

– Pone Frostai?.. – skambino ne Širlė.

– Taip, čia Frostas, – atsakė jis. – Kas jūs?

– Tai Seidė, Seidė Justas.

Frostas atsilošė kėdėje. Seidė! Veltėdžio Justaso žmona.

– Seide, ko tau reikia?

– Ar galėčiau su jumis pasikalbėti konfidencialiai?

– Jokiu būdu, kad tave kur, – atšovė Frostas. – Tavo senis ieškomas už žmogžudystę.

– Pone Frostai, jis nekaltas.

– Žinoma, kad nekaltas, Seide. Visus kartus jis buvo nuteistas neteisingai. Jis – tikras pavyzdys visuomenei.

– Tačiau to faro jis nenužudė. Jis prisiekia to nepadaręs. Paklausykite, pone Frostai, pasakysiu jums ir tik jums. Stenas su manimi susisiekė.

Frostas pašoko kėdėje.

– Ne, Seide, paklausyk tu. Pirmiausia aš netiriu šios bylos, todėl kalbėdamasi su manimi tik švaistai savo laiką. Antra, kad ir ką man pasakysi, viskas turi būti oficialiai užregistruota. Viskas iki paskutinio žodžio. Jei šito nenori, siūlau padėti ragelį, o aš pamiršiu, kad mudu kalbėjomės.

– Pone Frostai, Stenas nori su jumis pasikalbėti. Jis sako, kad jumis vieninteliu pasitiki.

– Tuomet tegu jis atvyksta į nuovadą ir pasiduoda. Tik taip su juo kalbėsiuos.

– Ne, Džekai, maldauju. Nenoriu kalbėtis telefonu. Ar galėtumėte atvažiuoti į mūsų namus?

– Minutėlę. – Padėjęs ragelį ant stalo, jis išėjo į priimamąjį. Telefono ragelis gulėjo savo vietoje, o seržantas Džonsonas užsirašinėjo moters, kurios katinas įstrigo kaimynų daržinėje, pareiškimą. Įsitikinęs seržantą slapčia nesiklausant pokalbio, inspektorius grįžo prie savo stalo. – Seide, paklausyk manęs. Negaliu atvažiuoti pas tave. Nenoriu dėl tokio menkniekio netekti darbo. Apskritai neturėčiau su tavimi kalbėtis.

– „Vulvorto" kavinė Aukštojoje gatvėje.

– Na ir?

– Būsiu ten po penkių minučių. Sėdėsiu prie stalelio kampe. Susitikime.

– Ne! – tvirtai atrėžė Frostas.

– Meldžiu, – tarė Seidė ir padėjo ragelį.

– Ne! – dar tvirčiau užrėkė Frostas pypsinčiam rageliui. Vebsteriui užėjus su arbata, jis atsigręžė kaltės perkreiptu veidu. – Dražuži, uždaryk duris.

Vebsteris nugara stumtelėjo duris. Vieną arbatos puodelį jis pastatė ant inspektoriaus stalo.

– Širdingai dėkoju, – tarė Frostas, maišydamas arbatą pieštuku ir vis dar svarstydamas, ką daryti dėl to skambučio. – Ką tik telefonu kalbėjausi su Stenlio Justaso žmona. Ji nori susitikti už penkių minučių.

Vebsteris kilstelėjo antakius.

– Ar pranešėte ponui Alenui?

Frostas papurtė galvą.

– Ji nenori, kad kam nors prasitarčiau. Sakosi norinti pasikalbėti neoficialiai. Ką tu manai?

Vebsteris ištuštino savo puodelį ir pastatė ant palangės.

– Manau, kad proto netekote, jei apskritai svarstote tokią galimybę.

– Visiškai su tavimi sutinku, – nenoromis pratarė Frostas. – Esu tikras suknistas pamišėlis.

Jis atsistojo ir užsimetė lietpaltį.

– Jei kas nors manęs ieškos, tu nežinai, kur esu.

Per pietus kavinėje tvyrojo barškančių indų, stalo įrankių ir pakeltų balsų šurmulys. Susigūžusi kampe Seidė spoksojo į rudą, plastikinį, arbata aptaškytą stalo paviršių. Frostas užsakė du puodelius kavos ir atnešė juos prie stalo.

– Ar ši kėdė laisva? – pasiteiravo jis, sėsdamas ant paminkštinto plastikinio suolelio. Vieną kavos puodelį jis stumtelėjo Seidei. Ji pažvelgė į jį, prisivertė nusišypsoti ir ėmė automatiškai maišyti kavą.

– Džekai, dėkoju, kad atvykote.

– Vieni niekai, – numojo Frostas. – Šiandien jaučiu nenumaldomą troškimą būti išspirtas iš policijos pajėgų. – Praplėšęs cukraus pakelį, jis suvertė jį į puodelį. – Nagi, dėl ko aš rizikavau savo karjera?

Ji palinko pirmyn.

– Džekai, jis to nepadarė.

– Seide, lombardo savininkas jį atpažino.

Moteris numojo ranka.

– Žinau, kad jis apšvarino tą lombardą, tačiau policininko jis nežudė, – kalbėjo ji, užsidengdama veidą rankomis. – O, kad jis apskritai nebūtų pirkęs to prakeikto ginklo. Iš pat pradžių įtikinėjau Steną, kad jis paklius į bėdą. Jis tvirtino, kad naudos jį tik pagąsdinti. Prisiekė niekad nepaspausiąs gaiduko... Bet... Bet aš puikiai žinojau. Stenas nenorėjo sužeisti juvelyro. Jis ketino tik pagąsdinti.

– Jam tai puikiai pavyko, – tarė Frostas. – Nelaimėlis vos į kelnes npridėjo.

– Jis supanikavo, – aiškino ji.

– Taip, o vėliau jis dar kartą supanikavo, kai jį sustabdė konsteblis. Jis supanikavo taip, kad pusę smegeninės jam ištaškė.

Dar kurį laiką pamaišiusi savo kavą, ji pastūmė puodelį nuo savęs nė neparagavusi.

– Stenas man prisiekia visais šventaisiais to faro nežudęs.

– Seide, ir aš ką nors užvertęs neigčiau tai iki pažaliavimo.

Ji pažvelgė jam tiesiai į akis.

– Pone Frostai, aš tikiu juo.

Jis gailiai šyptelėjo.

– Mieloji, mano žmona taip pat manimi tikėjo, tačiau dažniausiai aš pūsdavau miglą jai į akis.

Kažkodėl netikėtai jis sunerimo. Tarsi kas būtų jį stebėjęs. Akimis inspektorius perbėgo gretimus stalelius. Kavinės lankytojus jų maistas domino labiau nei Frostas. Tuomet pagavo save nebesiklausantį, ką jam kalba Seidė.

– Pone Frostai, Stenas nori su jumis pasikalbėti. Jis nori surengti susitikimą.

– Ar jis skambino tau?

Ji linktelėjo.

– Klausyk, Seide. Kai jis darsyk paskambins, pasakyk jam, kad nieko nenoriu žinoti. Iš pradžių juo tikėjau, tačiau šiandien radome nužudytojo faro užrašų knygutę ten pat, kur Stenas paliko automobilį. Jis gali pamiršti apie bet kokius susitikimus, nebent norėtų tai paaiškinti.

Jis jau rengėsi stotis ir nešti skudurus iš kavinės, kai stalo paviršių pritemdė šešėlis. Kažkas stovėjo ir žvelgė į juos. Susmukęs jis sunkiai atsiduso. Jam nė nereikėjo pakelti akių. Jis puikiai žinojo, kas jį prikirpo.

Sučiupęs Frostą, kriminalistas inspektorius Alenas gudriai šypsojosi, o jo akys žėrėjo iš pasitenkinimo.

– Nagi, nagi, ir ką gi mes čia turime?

„Mėšlas!" – mintyse susikeikė Frostas, akimis bėgiodamas po kavinę. Kur pažvelgsi – civilius drabužius vilkintys policininkai. Nenuostabu, kad jį graužė nerimas.

– Mes manėme, kad ji ketina susitikti su savo vyru, – paaiškino Alenas. – Atsekėme ją nuo namų.

– Atleiskite, Džekai, – atsiprašinėjo Seidė. – Nenumaniau, kad šitie šunsnukiai mina man ant kulnų.

Frostas susikūprino ant suolelio ir pamėgino paguodos ieškoti cigaretės dūme. Dėliojant mintis, jo rankos bent jau buvo užimtos.

– Turėjau susiprasti, – tarė jis. – Esu visiškas idiotas.

– Sakyčiau, už tokį bukumą turėtų sodinti už grotų, – tarė Alenas, sėsdamasis prie stalo. – Frostai, ir ką gi manotės čia veikiąs? Planuotas susitikimas su asmens, įtariamo jauno policijos pareigūno nužudymu, žmona?

– Aš paprašiau pono Frosto asmeniškai pasikalbėti, – atšovė Seidė.

– Asmeniškai? – pašaipiai pakartojo Alenas. – Taigi kai kurios nužudymo tyrimo dalys netikėtai tapo asmeniškos? – Jis atsigręžė atgal į Frostą. – Kodėl susitikti su šia moterimi be tiesioginio mano leidimo jums pasirodė puiki mintis?

Frostas tylėjo. Bėda ta, kad Alenas šimtu procentų teisus ir puikiai tai suprato, todėl ketino visapusiškai tuo pasinaudoti. Et, velniai nematė. Pasilenkęs pirmyn, jis spustelėjo Seidei ranką.

– Mieloji, pasistenk nesijaudinti.

Jis atsistojo ir prasibrovė pro Aleną.

– Ei, kurgi jūs susiruošėte? – sušuko Alenas, tačiau Frostas jau nardė tarp stalelių.

„Puiku, – mąstė Alenas. – Eik sau, kur nori, Frostai, tačiau tik palauk, kol Maletas išgirs apie šitą tavo išdaigą."

– Kas nutiko? – paklausė Vebsteris į kabinetą grįžusio ir ant pakabos lietpaltį užmetusio Frosto.

– Geriau neklaustum, drauguži. Senasis gerasis ponas Gudragalvis nutvėrė mane nusikaltimo vietoje.

„Taip tau ir reikia", – pamanė Vebsteris.

– Ko ji norėjo?

– Stenlis nori susitikti. Aš atsisakiau.

– Tuomet ji tikriausiai žino, kur jis slapstosi.

– Aš, drauguži, tuo nė kiek neabejoju.

– Ar pasakėte ponui Alenui?

– Ne. Jei jis toks suknistas gudrutis, lai pats ir išsiaiškina. – Jis įsitaisė kėdėje ir, neperskaitęs nė vieno ant stalo gulinčio laiško, sumetė juos į siunčiamų dokumentų skyrelį. – Ar Arturas Hanlonas nieko nesužinojo apie negyvą valkatą?

– Jis jūsų ieškojo, – pranešė Vebsteris. – Sakėsi apklausęs visus Dentono blusius ir skarmalius, tačiau niekas Beno Kornišo nematė po ketvirtos valandos popiet.

Nusivylęs Frostas tyliai atsiduso.

– Tasai tyrimas užstrigo vietoje, tiesa, drauguži? Regis, valkatos nužudymas nieko nedomina. Steno Justaso ieško šimtai vyrų, o mums teliko storulis Arturas Hanlonas, mėginantis rasti Beną Kornišą negyvai sutrypusį šunsnukį.

Kažkas paklibino durų rankeną ir koja stuktelėjo į vieną iš plokščių. Pravėręs duris, Vebsteris įleido šūsnimis segtuvų nešiną seržantą Ingramą.

– Man įsakyta atnešti jums šituos, – tarė jis. – Tai pono Aleno Dentono prievartautojo bylos tyrimo užrašai.

– Mesk juos ant Vebsteriui ant stalo, – paliepė Frostas, nenorėdamas ant savojo jų nė regėti. Jis pastebėjo, koks išsekęs ir pervargęs atrodė seržantas. – Ponas Alenas vaiko tave kaip įsigeidęs, tiesa?

– Darbo netrūksta, – atsakė Ingramas. – Ponas Alenas prašė, kad nesujauktumėte jo dokumentų.

– Rūpinsiuos jais tarsi savais, – patikino jį Frostas.

Ingramas išspaudė šypseną.

– Kaip tik to jis ir baiminasi.

Šypsena tuojau pat dingo jam nuo veido. Palikdamas kabinetą, jis buvo priverstas prasisprausti po įeinantį suirzusį seržantą Džonį Džonsoną.

Frostas linktelėjo išeinančio Ingramo pusėn.

– Jis nešokinėja iš džiaugsmo.

– Nesutarimai su žmona, – paaiškino Džonis Džonsonas. – Pasakysiu jums, Džekai, kas dar neatrodo patenkintas. Ponas Maletas. Jis savo kabinete jūsų laukia jau daugiau kaip valandą.

Frostas išsižiojo ir plojo delnu sau į kaktą.

– Perkūnėliai, senas žioplys man visiškai iš galvos išgaravo. Jau kėblinau pas jį, kai paskambino Seidė Justas.

– Džekai, jis žino ir apie slaptą jūsų susitikimą. Ponas Alenas suskubo jį informuoti.

– Juk jis toks mielas, – tarstelėjo Frostas, skriedamas pro duris į skyriaus viršininko kabinetą.

Jis jau buvo pusiaukelėje, kai savimi patenkintas konsteblis Kenis sugriebė jam už rankos.

– Pone Frostai, mes jums pristatėme jį. Jis kvotos kambaryje.

Frosto ūpas kaipmat pakilo.

– Ką tokį? – viltingai paklausė jis. – Dentono prievartautoją?

– Ne, sere. Tomį Krolą, apsaugos darbuotoją iš „Kokosų giraitės". Sakėte, norite su juo pasikalbėti.

– Ak, – žioptelėjo Frostas, stengdamasis nuslėpti nusivylimą. Susikaupus tokiai krūvai darbų, apiplėšimas jam apskritai iš galvos išgaravo. – Kur jį radote?

– Sėlinantį atgal į savo būstą susirinkti drabužių.

Frostas patapšnojo konstebliui per nugarą.

– Puikiai padirbėta, jaunasis Keni. Būk mielas, minutėlę luktelėk. Ponas Maletas nekantrauja man kailį nudirti, todėl verčiau pirmiausia skubėsiu ten. Ilgiau kaip dešimt minučių užtrukti neturėčiau.

Jis nužygiavo koridoriumi aplankyti skyriaus viršininko.

– Užeikite, – sušuko Maletas, palinkęs virš vidurdienio korespondencijos šūsnies. Jis išgirdo prasiveriančias ir užsidarančias duris. Pakėlęs žvilgsnį, viršininkas išvydo kvapo netekusį ir susirūpinusį Frostą, vilkintį tą patį žvilgantį kostiumą apsmukusiomis kelnėmis. Puiku. Jis suteiks jam priežastį nerimauti. – Inspektoriau, kviečiau jus prieš valandą, – abejingai pasakė jis.

– Atleiskite, viršininke, – numykė Frostas, kišenėse ieškodamas cigarečių. Velniai rautų, jis paliko jas kabinete. Inspektorius viltingai pažvelgė į ant Maleto stalo stovinčią, saulės spinduliuose tviskančią sidabrinę cigarečių dėžutę. Maletas įmetė ją į stalčių ir saugiai užrakino. Kartais Frostui pakanka įžūlumo vaišintis nė nepasiklausus.

– Frostai, tai paskutinis mano įspėjimas. Kitąsyk jus pakvietęs tikėsiuos, kad prisistatysite tą pačią sekundę.

Frostas tylėjo, neapsakomai savęs gailėdamasis. Maletui dar nebaigus perti jam kailio, inspektorius gailėsis dar labiau. Maletas ištraukė „Dentono aido" numerį su tuo niekingu vedamuoju ir pastūmė jį Frostui.

– Ar skaitėte?

– Dar ne, sere, – tarė Frostas, permetė tekstą akimis ir grąžino viršininkui. – Mėšlo krūva.

– Priešingai, inspektoriau, – atrėžė Maletas. – Tai, ką jie rašo, yra skausmingai tikslu. Vakar naktį buvo išprievartauta mergina. Ar jau apklausėte ją?

– Na, ne, – mindžikuodamas vietoje atsakė Frostas. – Kriminalistė konsteblė Harvi užrašė jos parodymus...

Tačiau Maletas neketino leisti jam pabaigti.

– Išžaginimo byla. Išprievartauta mergina, o tyrimui vadovaujantis pareigūnas nė nesiteikia asmeniškai jos apklausti.

– Praeitą naktį mus sugaišino jos vaikinas, – atrėmė kaltinimus inspektorius. – Ji tvirtino jį buvus jos prievartautoju. Pirmiausia turėjome išteisinti jį.

– Nekaltųjų išteisinimas nepagerina mūsų išnarpliotų nusikaltimų statistikos rezultatų. Privalome sučiupti nusikaltėlius, – įsismarkavo Maletas. – Taip pat suprantu, kad dar neapieškojote nusikaltimo vietos.

– Jau ketinau ten važiuoti, kai mane iškvietėte, sere, – atšovė Frostas, apstulbusį Maleto žvilgsnį sutikęs ryžtingai.

– Tuomet pasirūpinkite, kad tai būtų atlikta kuo skubiau. Ar apklausėte įtariamuosius iš pono Aleno sudaryto sąrašo?

„Nė nespėjau atsiversti tų prakeiktų bylų", – pamanė Frostas.

– Ši užduotis yra mano prioritetų sąrašo viršuje, – atsakė inspektorius.

Maleto apkaboje šovinių vis dar nestigo.

– Kaip sekasi valkatos nužudymo tyrimas?

– Kol kas stringa, sere, – tarė Frostas.

Piktas Maleto žvilgsnis bylojo apie viršininko nepasitenkinimą. Krypuodamas Frostas pažvelgė į mėlyną kabineto kilimą. Atgaila paprastai pagreitina įvykių eigą, o Frostas nekantravo grįžti į savo kabinetą ir užsirūkyti.

– Viršininke, jei tai viskas... – burbtelėjo jis, sliūkindamas prie durų.

Maletas traukė vieną stalčių po kito. Jis dar toli gražu nebaigė, tačiau kažkur nukišo savo užrašus.

– Ką galite papasakoti apie „Kokosų giraitės" apiplėšimą? – piktai paklausė jis.

– Viršininke, įtariamasis kaip tik laukia manęs kvotos kambaryje.

– Puiku. Tuomet, Frostai, imkitės darbo. Noriu išvysti rezultatų, kurių pastaruoju metu sulaukti netenka.

Jis mostelėjo ranka leisdamas suprasti, kad pokalbis baigtas, ir jau per vėlai prisiminė Seidės Justas bei nusikaltimų statistikos ataskaitos reikalus.

Frostas nulingavo atgal į kabinetą, kur jo spyrio laukė šiukšlių dėžė.

– O, kad tai būtų mūsų mylimo viršininko tarpkojis. – Jis susmuko kėdėje ir rado taip ilgai ieškotą pakelį cigarečių. Pažvelgė į Vebsterį, kuris visa savo esybe niekino vaikišką viršininko elgesį. – Dranguži, Maletas nesiliovė vapėjęs apie įtariamų prievartautojų sąrašą. Ar numanai, apie ką kalba tas senas žioplys?

Iš vieno Aleno segtuvų Vebsteris ištraukė susegtą vardų ir adresų sąrašą ir įteikė jį inspektoriui. Frostas braukė pirštu vieną puslapį po kito, susiraukdamas vien dėl įtariamųjų skaičiaus.

– Įtariamųjų sąrašas? – prunkštelėjo Frostas. – Man tai panašiau į slaptą telefonų knygą. Šiame sąraše tikriausiai visų iki vieno iškrypėlių vardai. – Jis sustojo prie pažįstamos pavardės. – Fredis Glisonas! Ekshibicionistas Fredas? Alenui varžteliai atsisuko, jei jis mano, kad Fredis galėtų būti mūsų ieškomas prievartautojas. Jo pasididžiavimas skirtas tik parodai, o ne naudojimui. – Jis numetė sąrašą ant stalo ir pastūmė šalin. – Pamiršk tai. Apklausti juos visus mums prireiks kelių savaičių.

– Nejaugi negalėtume pradėti nuo tikėtinesnių variantų? – pasiteiravo Vebsteris.

Dar sykį peržvelgęs sąrašą, Frostas nusipurtė.

– Suknistas laiko švaistymas. Visi šie šaunuoliai buvo bent kartą sulaikyti. Nuojauta man kužda, kad mūsų tipelis anksčiau sučiuptas nebuvo, todėl žinomų nusikaltėlių sąraše mes jo nerasime. – Kažkam pasibeldus į duris, jis nekantriai pakėlė žvilgsnį. – Taip?

Konsteblis Kenis kyštelėjo galvą vidun.

– Sere, Tomis Krolas vis dar laukia kvotos kambaryje, – priminė jis inspektoriui.

– Jau kilau eiti jo aplankyti, kai pasibeldei, – atsakė Frostas.

Tomis Krolas buvo nesiprausęs ir nesiskutęs, o jo drabužiai – dar labiau suglamžyti nei Frosto. Į kambarį užėjus inspektoriui su barzdotuoju talkininku, jis nervingai sumirkčiojo.

– Sveikas, Tomi, – pasilabino Frostas, sėsdamasis į gerai pažįstamą kietą kvotos kambario kėdę. – Kaip malonu, kad mus aplankei.

Tomis nieko neatsakė. Jis jau seniai pasimokė, kad bendraujant su policija išmintingiausia laikyti liežuvį už dantų.

Frostas sukryžiavo rankas ant krūtinės, geranoriškai nusišypsojo Krolui ir išsitraukė cigaretes. Labai lėtai prisidegęs vieną jų, inspektorius pasiuntė dūmų kamuolį per stalą.

– Tomi, tu esi atsakas į mano maldas. Įklimpau į gilų mėšlą su skyriaus viršininku. Kad susigrąžinčiau jo prielankumą, man reikia greito prisipažinimo be ilgų išvedžiojimų.

– Pone Frostai, aš to nepadariau, – inkštė Krolas.

– Kaip gaila, – tarė Frostas, – mat tai reiškia, kad teks imtis tokių kraštutinių priemonių kaip smurtas. – Nykščiu bedęs į duris, jis įsakė uniformuotam pareigūnui pasišalinti.

Krolas stengėsi išlaikyti abejingą veido išraišką. Kvotos kambaryje jis liko vienas su Frostu ir tuo barzdotu banditu, apie kurį sklido nerimą keliantys gandai. Jis netgi girdėjo kuždesių, neva barzdyla įkrėtė Hariui Baskinui; net kad apie tai pagalvotum, privalai būti kietas riešutėlis.

– Kaip veikiausiai esi girdėjęs, – pradėjo inspektorius, – mano gauruotasis kolega buvo išprašytas iš Breibridžo už griežtą kalinių auklėjimą. Tomi, su tavimi aš jam neleisčiau šitaip elgtis, tik jau ne mano akivaizdoje. – Jis atsistojo ir pasirąžė. – Todėl einu pasivaikščioti po kvartalą. – Atsigręžęs į Vebsterį, jis dar pridūrė: – Drauguži, pasistenk nepalikti mėlynių.

Norėdamas parodyti supratęs inspektoriaus juokelį, Tomis mėgino nusišypsoti, tačiau jam nepavyko.

– Pone Frostai, privalote manimi patikėti. Aš to nedariau.

– Man nė motais, kaltas tu ar ne, – atsakė Frostas. – Man tereikia suknisto prisipažinimo. – Jis staiga sudvejojo ir vėl prisėdo. – Gerai, Tomi, pasiklausysiu vienos ir tik vienos pasakaitės, o tada tavo dantys lėks iš burnos.

Maldaudamas Krolas išskėtė rankas.

– Inspektoriau, jau pasakojau jums, kaip viskas nutiko... Išgirdau teisingą beldimą. Atidariau duris ir žybt! Smūgis išvertė mane iš aulų.

– Tauškalai! – riktelėjo Frostas. – Tas švelnus taukštelėjimas nė keturmečio neužgautų.

Kramtydamas apatinę lūpą, Krolas vertino barzdotąjį galvažudį.

– Gerai, pone Frostai, pasakysiu jums tiesą.

– Pagaliau, – nušvito Frostas, pamodamas Vebsteriui iš bandito virsti į stenografą.

– Pone Frostai, viskas klojosi taip, kaip jums pasakojau anksčiau, iki beldimo atidaryti duris. Aš jas atidarau, o už jų stovi kaukėtas tipas su vėzdu rankose. Jis sušeria man į makaulę, tačiau manau, kad jam tai buvo pirmas kartas, mat smūgis nebuvo stiprus. Žodžiu, aš mąstau, kad jei negriūsiu be sąmonės, jis užsimos antrąkart, tik dar stipriau, todėl suvaidinu ir krintu ant žemės. Guliu nejudėdamas tol, kol jis susirenka pinigus ir išneša kudašių.

– Kodėl tuomet, jam išsinešdinus, nešokai rėkdamas ir daužydamasis? – pasiteiravo Frostas.

– Prisiekiu, ketinau. Tuomet staiga suvokiau, ką ponas Baskinas man padarytų sužinojęs, kad suvaidinau ir nė nesistengiau pasipriešinti. Todėl nusprendžiau, kad išmintingiausia bus vaidinti iki galo. Nė necyptelėjau, pono Baskino batui įsirėžus man į šonkaulius.

Pro suspaustas lūpas Frostas išspaudė siaurą dūmų juostą.

– Papasakok apie kaukėtą tipą. Kaip jis atrodė?

Išsisukinėdamas Krolas gūžtelėjo pečiais.

– Vidutinio ūgio, vidutinio kūno sudėjimo. Mačiau jį vos akimirką. – Inspektoriaus cigaretės dūmams pasiekus nosį, jo šnervės sutrūkčiojo. – Pone Frostai, ta cigaretė šiek tiek erzina.

– Tomi, brangusis, sukišiu smilkstančią cigaretę tau tiesiai į užpakalį, jei nesumąstysi tikslesnio apibūdinimo, – atrėžė Frostas.

Tankiai mirkčiodamas ir rydamas seiles, Krolas susimąstė, kokios smulkmenos patenkintų inspektorių.

– Na, jis kažkuo trenkė... Tikriausiai skysčiu po skutimosi... Ir jo batai buvo puošeiviški.

– Ką turi galvoje, sakydamas puošeiviški? – sulaikė kvapą Frostas.

– Prabangūs. Kokybės paneigti negalėjai. Jie veikiausiai kainavo apvalią sumelę. Gulėdamas ant grindų vos už kelių sprindžių nuo jo, gerai į juos įsižiūrėjau. Nedvejodamas juos atpažinčiau. Jie buvo rudos ir kreminės spalvų su kažkokiu pynutės raštu.

Inspektorius sunėrė pirštus ant viršugalvio ir pasimasažavo kaklą.

– Tomi, gali būti, kad tu mums nepaprastai padėjai, – tarė Frostas stodamasis nuo kėdės. – Gali būti, kad už mus visą bylą išnarpliojai. Dabar gali rinktis: arba mes įkišame tave už grotų, arba paleidžiame laisvėn ir pranešame ponui Baskinui, kur esi. Na, tai kaip?

– Pone Frostai, užrakinkite mane.

– Na, – Frostas nusišypsojo taip, tarsi atliktų didžiulę paslaugą, – tik dėl tavęs.

Iškratęs iš pakelio keletą cigarečių, jis pastūmė jas prie Tomio ir pakvietęs uniformuotą pareigūną paprašė nuvesti sulaikytąjį į areštinę. Sutvarkęs tai, šleptelėjo atgal į kėdę, susidėjo delnus ant kaklo ir išsišiepęs užvertė galvą.

– Ar aš kažką praleidau? – paklausė Vebsteris.

– Berniuk, nuojauta man šį tą kužda, – tarė šypsodamasis Frostas.

– Nustebinkite mane, – abejingai pasakė Vebsteris.

– Puošeiviški batai, dranguži. Rudos ir kreminės spalvų puošeiviški batai. Rodžerio Milerio spinta nuo jų plyšta; šniukštinėdami po jo butą juos matėme.

– Tūkstančiai žmonių turi rudos ir kreminės spalvos batų, – atšovė Vebsteris, žvelgdamas į laikrodį. Jis norėjo kavinėje papietauti su Siuzana Harvi, todėl vylėsi, kad šis burbuliuojantis pusgalvis, laikantis save inspektoriumi, ilgiau jo negaišins.

Tačiau Frostas nė nemanė pasiskubinti.

– Dranguži, pamėgink įsivaizduoti tokį scenarijų. Rodžeris Baskinui prasiskolina iki ausų. Jis žino, kad nesumokėjęs sulauks rimtesnių nemalonumų.

– Mes visa tai jau aptarėme, – atsiduso Vebsteris.

– Tai buvo tuomet, kai maniau Baskiną nukniaukus Rodžerio ratus. Išklausyk mane, – neatlyžo Frostas. – Rodžeris neišgali sumokėti savo lažybų skolos, todėl jam šauna geniali mintis tuos pinigus pavogti iš Hario Baskino. Jis įtikina savo draugužę su apgamu ant sėdynės jam padėti. Ji gauna reikiamos informacijos ir paskambina apsimetusi ligoninės slauge, o kaukėtas Rodžeris imasi savo nešvaraus darbelio.

– Spėjimas tikėtinas, – prunkštelėjo Vebsteris akivaizdžiai nenustebęs ir vis labiau trokšdamas kuo greičiau baigti šią kvailą diskusiją.

– Dranguži, aš dar nebaigiau. – Frostas atsistojo ir ėmė žingsniuoti po kambarį. – Ramybės man iki šiol neduoda klausimas, kaip tas registracijos numeris nukrito nuo „Jaguar“. Ar gali būti, kad tai nutiko tyčia?

– Nesuprantu, ką norite pasakyti.

– Jie puikiai žinojo, ką Baskinas jiems padarys ėmęs įtarinėti, todėl porelei žūtbūt reikėjo alibi. Alibi, kuris Rodžerį perkeltų už mylių nuo apiplėšimo vietos. Visi pažįsta prabangų jo automobilį. Taigi mergina užsimaukšlina vieną iš Rodžerio kepuraičių, ima sukti ratus automobilių pensininkų bendruomenės rajone, numuša keletą konteinerių ir laido avarinį signalą pasirūpindama, kad neliks nė vieno jos nepastebėjusio. Jeigu vis dėlto niekas nespėtų užsirašyti registracijos numerio, jis sviedžia jį pro langą tiesiai policininkams po kojų. Pareigūnams pasibeldus į jo duris, Rodžeris pasakytų: „Taip, pareigūne, tai aš pažeidžiau viešąją tvarką“, susimokėtų baudą ir už penkiasdešimt svarų nusipirktų nenuginčijamą alibi per apiplėšimą. Žinoma, situacija susikomplikavo, merginai partrenkus senuką. Tai sukniso nepriekaištingą jų planą. Po tokio įvykio Rodžeris niekad nebūtų prisipažinęs, kad sėdėjo prie vairo. – Inspektorius slapčia žvilgtelėjo, kaip reaguoja Vebsteris.

Pasakojimas konsteblio neįtikino. Jis akimirksniu iškėlė samprotavimų trūkumą.

– Nepaprastai įžvalgu... Išskyrus tai, kad Rodžeris Baskinui nebuvo skolingas. Baskinas buvo apiplėštas prabėgus dviem dienoms po to, kai Mileris padengė savo skolą.

Frostas sustingo vietoje.

– Kad tave perkūnai! – užriko Frostas. – Visai iš galvos išgaravo.

Durys prasivėrė, ir į kvotos kambarį užėjo už patrulinius automobilius atsakingas seržantas.

– Pone Frostai, visur jūsų ieškau, – tarė jis. – Šįryt pasiskolinote tarnybinį automobilį.

– Nejaugi? – nustebo Frostas nujausdamas, kad bėda viena ir šįkart nevaikščioja.

– Taip, sere. Kai buvo rastas vogtasis „Vauxhall", norėjote į įvykio vietą nusigauti kuo greičiau. Sakėte, kad jūsų padėjėjas pasiskolino jūsiškį, todėl pasiėmėte vieną iš tarnybinių ekipažų ir pažadėjote kuo greičiau grąžinti.

– Į nuovadą grįžome jūsų automobiliu, – pasakė Vebsteris.

„Velniava! – pamanė Frostas. – Būsiu palikęs tarnybinį automobilį tame skersgatvyje." Jis patapšnojo savo kišenes, ieškodamas raktelių. Jų nebuvo.

– Jie tikriausiai vis dar spynoje, – susigėdęs prisipažino jis. – Bet kuriuo atveju ne bėda. Tuojau nulėksiu jo pargabenti. Tiksliai žinau, kur yra.

– Pone Frostai, jūs nė nenumanote, kur jis yra, – piktai paprieštaravo seržantas. – Šiuo metu vyrai mėgina jį išgriebti iš kanalo dugno Leksingtone. Miesto policija sulaikė porelę avantiūristų.

– Kad mane kur! – Visai nosį nukabinęs spjovė Frostas. – Šiandien man visai nesiseka.

Vebsteriui sėkmė taip pat nesišypsojo. Nė negavęs galimybės užsiminti inspektoriui apie sutartus pietus su Siuzana, jis pro šonines nuovados duris buvo ištemptas į automobilių aikštelę. Frostas skubinosi nešti kudašių, kol Maletas nenugirdo apie tarnybinio automobilio nesėkmę. Pirmiausia jie nuvyko į Dentono ligoninę apklausti išžagintos septyniolikmetės, tačiau prie Siuzanos Harvi surašyto pareiškimo nieko pridurti ji negalėjo. Tiesą sakant, ji vis dar buvo įsitikinusi, kad ją užpuolė jos vaikinas, nors laboratoriniai tyrimai tą paneigė.

Kai reikalas buvo sutvarkytas, Frostas paliepė Vebsteriui vežti juos į kažkokią atstumiančią skylę, kur pietums jie gavo apdegusių dešrelių, riebaluose mirkstančių bulvyčių ir žirnių iš skardinės. Lyg to dar būtų maža, Vebsteris buvo priverstas sumokėti ir už inspektoriaus pietus, mat Frostas pamiršo išsiimti pinigų iš bankomato. Neatrodė, kad rūškanas Vebsterio veidas dar kada nors nušvis.

Konsteblio skrandyje sukantis iki blogumo stipriai arbatai ir paplėkusioms bulvytėms, paniuręs Vebsteris pasiteiravo tolimesnių nurodymų. Jam niekas neberūpėjo. Jo gyvenimas virto nesibaigiančiu Frosto vežiojimu iš vienos krizės į kitą, pakeliui klausantis nejuokingų jo anekdotų apie barzdas ir žandenas.

– Į Dentono miškus, – nurodė Frostas. – Ponas Maletas perpyko už tai, kad praėjusią naktį neapieškojome nusikaltimo vietos.

– Tokiai užduočiai mums prireiks pagalbos, – burbtelėjo Vebsteris, pajutęs pirmąjį skrandžio priešinimosi virškinti jo sukimštą šlamštą dieglį.

– Nebent dirbsime sumaniai, – patenkintas atsakė inspektorius atsilošdamas ir su pasimėgavimu traukdamas cigaretę. – Neblogi pietūs, tiesa?

Plonyčiai, geltoni popiečio saulės spinduliai miškų nešildė, todėl žingsniuodami takeliu pareigūnai gūžėsi verždamiesi paltus.

– Žinai, drauguži, – prakalbo Frostas, jiedviem prasispraudus pro krūmus ir atsidūrus proskynoje, apžėlusioje rasota, ištrypta žole. – Viduje man kirba įtarimas. Nujaučiu, kad šiąnakt jis pamėgins dar kartą.

– Nejaugi? – suurzgė Vebsteris. Jam buvo nė motais. Frostas jam įgriso iki gyvo kaulo, todėl jis tik skaičiavo valandas iki darbo dienos pabaigos, kai galės išsijungti telefoną ir su Siuzana Harvi užsirakinti ankštame jos butelyje.

– Oras pamažu vėsta, – toliau postringavo Frostas. – Jis bus priverstas naudotis vis rečiau pasitaikančiomis progomis. Jei jis dar ilgiau nusirengs, galiausiai šalna paką jo pasididžiavimą.

Nekantraudamas nešdintis iš miško, Frostas abejingai vartė žolę koja, kai Vebsteris staiga pasilenkė ir trūktelėjo už apatinėse krūmo šakose įstrigusios audinio skiautės. Konsteblis ištiesė ją atgal besitraukiančiam Frostui.

– Drauguži, pasakyk man, kad čia ne įrodymas. Aš nenusiteikęs rankioti galvosūkio detalių.

Iš pažiūros tasai audinio gabalas miškuose voliojosi ne vienus metus, tačiau Vebsteris įkišo jį į mažą polietileninį vokelį.

– Norėčiau nusiųsti tai teismo ekspertams... Nebent, inspektoriau, jūs prieštaraujate? – savo tonu jis metė Frostui iššūkį paprieštarauti.

– Drauguži, jei tik tapsi nuo to laimingesnis. O dabar kulniuokime iš čia, kol neprirankiojai dar daugiau šiukšlių, – tarė Frostas, skindamasis kelią pro krūmus prie tako, tačiau Vebsteris pamėgino papriekaištauti, neva jie nė nepradėjo paieškos. – Neturime tam laiko, – atrėžė Frostas, skubėdamas automobilio link. – Šniukštinėdami po nusikaltimo vietą ir rankiodami įkalčius, šito šunsnukio nesučiupsime. Vienintelė mūsų viltis – prigriebti jį nusikaltimo vietoje.

– Ir kaipgi mes tai padarysime? – pasiteiravo Vebsteris.

– Man kilo mintis, – tarė Frostas, laimingas nuo miškų tamsos ir šalčio pasislėpęs automobilyje. – Papasakosiu, kai grįsime į kabinetą. Toliau – į banką. Man reikia grynųjų.

Vebsteris jau suko raktelį spynoje, kai kelią jiems pastojo kitas ekipažas spiegiančiais stabdžiais. Iš jo iššoko ir prie jų pasileido žemas, apkūnus vyrukas mėlynu lietpalčiu ir plokščia skrybėle.

– Inspektoriau, visur jūsų ieškau, – netekęs kvapo, alsavo kriminalistas seržantas Arturas Hanlonas. – Ponas Maletas savo riksmais visą nuovadą ant ausų sustatė dėl kažkokio sudaužyto

automobilio, o Džonis Džonsonas niekaip nesusisiekia su jumis per radiją.

– Tas kvailas daiktas kažko spyriojasi, – tarė Frostas.

– Tas kvailas daiktas buvo išjungtas, – nesutiko Hanlonas, spustelėdamas mygtuką.

– Aš šitų techninių subtilybių nesuprantu, – atrėžė Frostas, vėl ryžtingai išjungdamas radiją. – Nagi, Arturai, pasakok, ko mus atsivijai. Aš skubu į banką.

– Radau antradienio vakarą su Benu Kornišu praleidusį žmogų, – pranešė Hanlonas. – Jį vadina šiukšliumi Džo, taigi tikriausiai galite įsivaizduoti, koks kvapas nuo jo sklinda. Jis buvo gerokai apkvaišęs, o jam iš burnos dvokė denatūratu, tačiau jei juo tikėsime, jis prisimena antradienio vakarą sutikęs Beną apie aštuntą valandą. Benas sakėsi einąs į motinos namus pamėginti iškaulyti pinigų.

– Tai jau darosi įdomu, – tarė Frostas, mąsliai kasydamasis smakrą, – mat jo šeimos nariai tvirtino kelias savaites jo akyse neregėję.

– Jo parodymai guli ant jūsų stalo, – pridūrė Hanlonas. – Tik pauostykite ir nesunkiai juos rasite.

– Arturai, esi tikra brangenybė, – nušvito Frostas. – O dabar, jei kas klaus, tu manęs nematei. Aš esu tas, kurio niekada nebuvo, – pasakė jis, uždarydamas dureles. – Drauguži, planas pasikeitė. Važiuojame tiesiai pas ponią Korniš.

Abejinga dėl sūnaus mirties apsimetusi ponia Korniš vilkėjo juodą vilnonę suknelę, kuria puošėsi per savo vyro laidotuves. Komentarus Frostas

pasiliko sau. Jiedu su Vebsteriu susėdo ankštoje, keptais svogūnais atsiduodančioje virtuvėje; kvapas kėsinosi sukelti dar rimtesnį maištą Vebsterio skrandyje. Vis dar visa esybe trokštantis sudraskyti pareigūnus į skutelius, mišrūnas kieme nesiliovė lojęs, seilėjęsis, šokinėjęs ir daužęs nosimi į langą.

Ji karingai sukryžiavo rankas.

– Sakiau jums, kad mes jo neregėjome jau vienas Dievas žino kiek laiko. Nematėme jo ir nenorėjome matyti.

– Antradienio vakarą, tuoj po aštuntos, sutiktam tipeliui jis sakėsi esąs pakeliui čionai, – tarė Frostas.

– Na, čia jis nepasirodė, – kategoriškai atkirto moteris. – O jei ir būtų pasirodęs, būčiau užtrenkusi duris jam priešais nosį.

Trinktelėjo užsivėrusios durys, ir koridoriuje pasigirdo žingsniai. Užėjęs į virtuvę ir išvydęs pareigūnus, Denis sustojo lyg įkaltas.

– Kokia čia velniava? – užriko jis. Akimirką atrodė, kad jis pabruks uodegą ir spruks lauk.

– Jie klausinėja apie Beną, – paskubomis išbėrė jo motina. – Regis, jie įsitikinę, kad antradienį jis užsuko čia. Sakiau jiems, kad kelis mėnesius jo akyse neregėjome.

– Taip ir yra, – tarstelėjo Denis, mindžikuodamas tarpduryje.

– Tai viskas, ką galime jums pasakyti, – išrėžė Frostui ponia Korniš. – Norėčiau, kad išeitumėte.

Mėgindama juos paskubinti, moteris paprašė sūnaus įleisti šunį.

Vebsteris atbulas išmanevravo iš skersgatvio ir pasuko automobilį miesto centro link.

– Na, ir ką mes tuo pasiekėme?

Mintyse paskendęs Frostas atsakyti neskubėjo.

– Drauguži, aš manau, kad jie meluoja. Lažinuosi, kad antradienį Benas grįžo namo. – Inspektoriaus rankinis laikrodis rodė ketvirtį po trečios. – Nagi, drauguži, mink pedalą. Privalau spėti į banką, prieš jį uždarant.

Lentelė virš kasininko langelio Beningtono banke nurodė jaunojo banko darbuotojo vardą – Džeraldas Krenšo. Prie Frosto čekio jis prispaudė guminį antspaudą. Jaunuolis neatrodė patenkintas.

– Jei malonėtum, penkių svarų banknotais, – paprašė Frostas, atidžiai stebėdamas naujutėlius, traškančius banknotus skaičiuojantį vaikiną.

– Pone Frostai, šį vakarą privalau prisistatyti policijos nuovadoje, – liūdnai prisipažino jaunuolis.

– Nusukinėjai grynuosius? – paklausė Frostas, paimdamas ir perskaičiuodamas pinigus. – Tavimi dėtas, sprukčiau iš šalies.

Kasininkas šyptelėjo.

– Ne, mano nusikaltimas ne toks rimtas. Kelių patrulis pričiupo mane važiuojantį tik autobusams skirta juosta.

Frostas nusispjovė ir papurtė galvą, nusistebėjęs nusikaltimo rimtumu.

– Tau gresia mažiausiai trisdešimties svarų bauda ir dar penkiolika už sugaištą policijos laiką.

Banką apiplėšti pigiau – už tai tebūtum nuteistas lygtinai.

Vaikinas pasilenkė artyn ir pusbalsiu tarė:

– Pone Frostai, ar neįmanoma tos baudos kaip nors pradanginti? Žinau, kad policijai suteikta veiksmų laisvė, tačiau tai pirmas mano nusižengimas.

Nepatikėjęs vaikino akiplėšiškumu, Frostas net aiktelėjo.

– Jokiu būdu, – atsakė jis, grūsdamas banknotus į piniginę ir jau sukdamasis eiti, tačiau staiga inspektoriui šovė mintis. Jis įdėmiai pažvelgė į jaunuolį. – Štai ką pasakysiu, Džeraldai. Galbūt man ir pavyktų ištraukti tave iš bėdos už smulkutę paslaugėlę.

– Smulkutę paslaugėlę? – dvejodamas pakartojo kasininkas.

– Nesijaudink, tai oficialus policijos tyrimas, – patikino jį Frostas, – tačiau informacija ypač slapta. Tenoriu sužinoti keletą nereikšmingų smulkmenų apie vieno asmens sąskaitą.

Kasininkas vogčiomis apsidairė aplink. Niekas jo nestebėjo.

– Kokia sąskaitos savininko pavardė? – paklausė jis, eidamas prie kompiuterio ir rinkdamas dabartinių sąskaitų informaciją saugantį slaptažodį.

Vebsteris nekantriai laukė automobilyje, saugiai paslėptame šoninėje gatvelėje, kad pro šalį važiuojantys policijos ekipažai jo nepamatytų. Konsteblis jautėsi taip, tarsi dalyvautų banko apiplėšime. Nuo tada, kai pastatęs lietpalčio apykaklę Frostas užėjo

į vidų, prabėgo jau dešimt minučių. Kiek laiko tas idiotas užtruks grynindamas paprasčiausią čekį?

Dar po minutėlės, lietpalčiui blaškantis vėjyje, o šypsenai nuo ausies ligi ausies kėsinantis perplėšti veidą perpus, Frostas atšuoliavo į automobilį. Įsitaisęs greta Vebsterio jis džiaugsmingai mostelėjo rankomis.

– Drauguži, esu įsitikinęs, kad pagal motulės gamtos dėsnius kiekvieną nesėkmę atlygina krislelis sėkmės. Vadinasi, aš nusipelnau laimėti loterijoje. Ką tik taip ir nutiko. Nagi, spėk?

Vebsteris neatsakė. Jis nebuvo nusiteikęs kvailoms spėlionėms.

– Kai Rodžeris Mileris įteikė Hariui Baskinui 4865 svarų sterlingų vertą čekį už lažybų skolas, jo banko sąskaitoje švilpavo vėjai; tiesą sakant, bankui jis buvo skolingas trisdešimt du svarus. Tačiau rytą po apiplėšimo į sąskaitą jis įnešė 5130 svarų sterlingų. Kaip tik laiku, prieš bankui pripažįstant ir apmokant jo čekį.

– Rytą po apiplėšimo? – Vebsteris lėtai atsisuko sėdynėje.

Frostas iš pasitenkinimo nenustygo vietoje.

– Taip, drauguži. Važiuokime ir susemkime tą šunsnukį.

Kęsdamas įkyrų galvos skausmą, policijos nuovados viršininkas Maletas ryžtingu žvilgsniu padėkojo sekretorei, panelei Smit už puodelį karštos, saldintos arbatos ir buteliuką aspirino. Jo galvos skausmai pamažu aštrėjo. Jis nusiėmė akinius ir

suspaudė nosį, mėgindamas numalšinti įtampą, o tada visą savo dėmesį sutelkė į seržantą.

– Poną Frostą per radiją nenuilsdami kviečiame jau nuo pirmos valandos. Deja, jis iki šiol neatsakė.

Priekaištaujamai susiraukęs, Maletas įsimetė į burną dvi aspirino tabletes ir užsigėrė jas gurkšniu arbatos.

– Gali būti, kad sugedo jo radijo imtuvas, – svarstė seržantas.

– Taip, – tarstelėjo Maletas, padėddamas puodelį ant lėkštutės, – mes visi puikiai žinome, kad pono Frosto radijo imtuvas sugenda tada, kai jam patogu. Seržante, tegu jis prisistato į mano kabinetą tą pačią akimirką, kai tik įžengs pro duris.

Seržantui pasišalinus, Maletas šiek tiek atsipalaidavo ir iš stalčiaus išėmė voką su Bendruomenių rūmų emblema. Iš jo ištraukė paauksuotą kvietimą ir trumpą paties sero Čarlzo Milerio ranka rašytą žinutę, kurioje parlamento narys dėkoja viršininkui už pagalbą tiriant eismo įvykį ir kviečia jį su žmona į uždarą visuomeninį susibūrimą Milerių rezidencijoje rytoj vakare. Ten taip pat turėjo dalyvauti policijos pajėgų vadas.

Maleto džiaugsmas sulaukus šio kvietimo beveik persvėrė įniršį dėl pavogto ir sudaužyto policijos automobilio. Norėdami išgirsti jo komentarų, telefonu jau skambino žurnalistai, todėl viršininkas nelaukė išvysti rytojaus ryto „Dentono aido", kuris šiomis dienomis, regis, buvo pasirengęs policiją sumaišyti su purvais.

Palengvėjimą jis pajuto tik pirštais perbraukęs paauksuotą kvietimo kraštelį. Laiške taip pat buvo

nurodytas asmeninis sero Čarlzo Milerio telefono numeris, kuriuo viršininko buvo prašoma paskambinti ir pranešti apie dalyvavimą. Surinkęs numerį, jis jau laukė, kol liokajus pakvies šeimininką, kai kabinete pasigirdo beldimas į duris.

– Palaukite! – valdingai įsakė Maletas, tačiau jo paliepimo nebuvo paisyta. Durys prasivėrė, ir pro jas išsiviepęs nuo ausies iki ausies įlingavo Frostas.

– Liepiau palaukti, – užrėkė Maletas. Kaip visada. Prireikus jo su žiburiu nerasi, tačiau tik paprašyk lukteléti už durų, įsiverš lyg niekur nieko.

– Alio, Maletai, – pasigirdo sero Čarlzo balsas kitame laido gale.

– Ką tik sulaikiau Rodžerį Milerį, – tėškė Frostas.

Maleto žandikaulis atvipo ir susičiaupė. Jis dėbtelėjo į Frostą, į ragelį dešinėje rankoje ir krenkštelėjo:

– Jūs ką?

– Alio, Maletai, ar girdite mane? – pakartojo suglumęs seras Čarlzas.

– Tai Mileris aną vakarą iš „Kokosų giraitės“ nušvilpė penkis tūkstančius svarų, – didžiuodamasis kalbėjo Frostas. – Jo mergina bendrininkavo; ji mums jau viską prisipažino.

– Alio, sere Čarlzai, – galiausiai pratarė jis. – Bijau, kad turiu jums prastų žinių.

Laisva ranka jis įmetė kvietimą į šiukšlių dėžę. Duslus bumbtelėjimas vokui pasiekus dugną nuskambėjo tarsi laidotuvių varpas, žymintis viršininko ketinimų kilti socialinių sluoksnių laiptais galą.

– Puikiai pasidarbuota, Džekai, – šūktelėjo Džonis Džonsonas atgal į savo kabinetą žingsniuojančiam inspektoriui. – Kaip ponas Maletas sureagavo?

– Na, mano kojų bučiuoti jis nepuolė, – atsakė Frostas, – tačiau tai bent jau nukreipė jo dėmesį nuo mano automobilio.

Frostas sužaidė savo įprastą blefo ir dvigubo blefo žaidimą, kuriame jam pravertė trumputę akimirką aplankiusi lošėjo sėkmė. Pirmiausia juodu su Vebsteriu sulaikė merginą Džiulę King ir papasakojo jai, neva Rodžeris Mileris buvo atpažintas ir viską prisipažino, nurodydamas merginą esant jo bendrininke.

– Tas nieko vertas menkysta! – įtūžo ji. – Jis pažadėjo manęs į tai neįvelti.

Tuomet ji papasakojo jiems viską, ką pareigūnai norėjo žinoti. Vadovaudamiesi merginos parodymais, jie sulaikė Rodžerį, o pasodinęs jį už grotų, Frostas pagaliau galėjo pareikalauti Milerio buto kratos orderio. Vyrukams suradus pagal ypatingą užsakymą siūtus rudos ir kreminės spalvų batus, inspektoriaus pasirodymas buvo vertas Oskaro apdovanojimo. Vėliau Krolas patvirtino, kad kaip tik tuos batus avėjo klubo plėšikas. Paslėptą giliausioje spintos kertelėje, jie surado ir plėšiko kaukę.

Tada atėjo metas atlikti nuobodžiąją darbo dalį: užpildyti dokumentus ir paslėpti palaidus galus. Kažkuriuo metu jį nutraukė Hario Baskino skambutis, su juo, žinoma, susisiekė seras Čarlzas Mileris. Jis sakėsi kaltinimų kelti neketinąs.

– Hari, čia ne civilinis reikalas, – paaiškino Frostas. – Tai baudžiamoji byla, todėl tavo žodis joje nieko nereiškia.

Po dar porą valandų užtrukusių Milerio advokato ir valstybinio prokuroro kabineto vadovo apsilankymų Frostas pagaliau galėjo imtis svarbesnių reikalų.

– Išžaginimų byla, drauguži, – jis pasakė Vebsteriui. – Šiąnakt noriu imtis veiksmų.

– Šiąnakt? – pakartojo Vebsteris vildamasis, kad išgirdo klaidingai. Šią naktį jis ketino praleisti minkštoje ir patogioje, siaurutėje Siuzanos Harvi lovoje.

– Taip. Nuojauta man kužda, kad mūsų Don Žuanas vis dar mieste ir šiąnakt dar kartą eis į medžioklę. Kodėl gi mums nepalengvinus jo užduoties?

– Masalas?

– Kaip tik taip. Mums reikia jaunos ir sultingos su pritrenkiančiomis grožybėmis, – tarė inspektorius. Atidaręs duris, šūktelėjo į tarnybines budinčiųjų pareigūnų patalpas: – Siu... Užeik minutei.

„O, ne! – sunerimęs pamanė Vebsteris. – Prašau, tik ne Siu!"

Frostas pastūmė kėdę jai ir paklausė:

– Siu, ar šį vakarą esi ką nors suplanavusi?

Ji sudvejojo, paslapčia žvilgčiodama į Vebsterį, kuris tegalėjo bejėgiškai purtyti galvą.

– Jei ne, tuomet ką manai apie išprievartavimą? – paklausė inspektorius.

Žinoma, tai vienas iš Frosto juokelių. Ji sukikeno, laukdama juokingiausios dalies. Tačiau netru-

kus konsteblė pastebėjo, kad inspektorius kalba visiškai rimtai.

– Siu, noriu panaudoti tave kaip masalą. Tam velnio neštam prievartautojui. Noriu tą šunsnukį suimti šiąnakt.

Vos akimirką pamąsčiusi, ji paklausė:

– Ką planuojate?

– Tiesą sakant, tai pono Aleno planas. Radau jį viename iš jo segtuvų. Prisegsime tau mikrofoną ir tykosime pasaloje. Tu vaikštinėsi po miškus, spinduliuodama geidulingumą, o kai jis puls, mes sučiupsime jį ir visi važiuosime namo gerti arbatos. Kaip tau toks planas?

– Sutinku, – nusišypsojo ji. – Išvydusi, kaip vakar jis pasielgė su ta vargše mergaite, padarysiu viską, kad tik tą kiaulę sučiuptume.

Frostas patapšnojo jai ranką.

– Šaunuolė. Nepamiršk, kad jam patinka jaunos, skaisčios ir naivios mergaitės, todėl jokio makiažo ar liemenėlės, patogios kelnaitės ir paprasti drabužiai. Ir išsitrauk „Kamasūtrą" iš kišenės, – nurodė inspektorius, žvelgdamas į laikrodį. – Tuoj pusė aštuntos. Važiuok namo. Pasistenk nusnūsti, nes jei mums šypsosis fortūna, šiąnakt dirbsime iš peties. Apie dešimtą nusiųsiu Vebsterį parsivežti tavęs į nuovadą paskutiniam susirinkimui.

Vebsteris neslėpdamas nusižiovavo. Jei jis galėtų darbą baigti tuoj pat, parvežtų Siuzaną namo, ir abu pailsėtų jos lovoje, atsigriebdami už vakarykštį nusivylimą.

– Galbūt visiems mums vertėtų porą valandų pailsėti, – pasiūlė jis.

– Sutinku, – neaiškiai atsakė Frostas. – Tačiau prieš tai mudu privalome atlikti porą smulkių darbelių.

„Verčiau jau jie ilgai netrunka", – pamanė Vebsteris, šnabždėdamas Siuzanai užsuksiąs apie devintą, o jei spės, dar anksčiau, kad, prieš jai apsivelkant masalo kostiumą, jiedu galėtų drauge praleisti bent valandą.

– Na, tai kokie gi tie darbeliai? – Siuzanai išėjus, paragino inspektorių Vebsteris.

– Ką? – nesiklausydamas burbtelėjo Frostas. Išsitraukęs ryšulėlį pikantiškų Deivo Šelbio nuotraukų, jis ieškojo vienos itin jį dominančios fotografijos. Joje abu, Šelbis ir moteris, buvo nuogi. Šelbis išsišiepęs gulėjo lovoje. Nugarą į fotoaparatą atgręžusi, žavingą užpakaliuką demonstruojanti moteris buvo jį apsižergusi. Frosto galvoje iškilo seno anekdoto kulminacija. „Žinojau, kad tai buvo brigadininkas, – burbtelėjo inspektorius panosėje, – mat aš turėjau atlikti sunkiausią darbą." Jis sugavo Vebsterio žvilgsnį. – Drauguži, kai kas neduoda man ramybės. Kodėl jaučiu, kad turėčiau žinoti, kur šitai buvo nufotografuota, ir kodėl man atrodo, kad tai svarbu?

„Nejaugi senas kvailys neišmoks sutelkti dėmesio į vieną bylą? – pamanė Vebsteris, palinkdamas į priekį pažvelgti atidžiau. – Oho! Ir sekėsi gi Šelbiui!" Nepažįstamoji mergina aiškiai mėgo linksmintis, o fotografija privertė konsteblį dar aistringiau trokšti kuo greičiau ištrūkti iš nuovados į Siu glėbį ir šypsotis jai taip, kaip Šelbis šypsosi moteriai nuotraukoje.

– Nesu tikras, kas toji moteris, – balsu mąstė Frostas. – Panaši į Maleto sekretorę. Tačiau tas miegamasis man atrodo iki skausmo pažįstamas. Mes jame neseniai lankėmės.

Atplėšęs akis nuo moters užpakalio, Vebsteris atidžiai įsižiūrėjo į meilužius supančią aplinką. Geltonas fonas už jų buvo susiliejęs. Vienoje pusėje taip pat susiliejusi ruda dėmė galėjo būti naktinis stalelis, ant kurio kažkas švytėjo raudonai. Jis papurtė galvą. Nieko pažįstamo neįžvelgė joje.

Staiga Frostas džiugiai suriko:

– Žinau! – pirštu į nuotrauką dūrė jis. – Tai ponios Doson miegamasis.

Paėmęs nuotrauką ir dar sykį pažvelgęs, Vebsteris mėgino sulyginti regimą vaizdą su prisiminimu. Žinoma. Susiliejęs gelsvas fonas, kurio spalvą iškraipė fotoaparato blykstė, būtų kreminės spalvos odos galvūgalio lenta. Visi kiti susilieję objektai staiga įgavo tikslią formą, net ir skaitmeninis skystųjų kristalų laikrodis su didžiuliais raudonais skaitmenimis. Išsisklaidė menkiausios abejonės – Deivas Šelbis kedeno žavingojo užpakaliuko savininkės ponios Doson plunksneles.

– O ką, jei apie tai sužinojo jos senis? – tyliai tarė Frostas.

Vebsteris švelniai švilptelėto. Tuomet būtų užviręs tikras pragaras. Maksas Dosonas nesunkiai įsiunta ir namuose turi visą šaunamųjų ginklų arsenalą. Staiga jam toptelėjo, ką Frostas mėgina pasakyti.

– Žinoma, jūs nemanote, kad...

– Kodėl gi ne? – paklausė Frostas. – Kur kas labiau tikėtina, kad Šelbį užvertė Dosonas, o ne veltėdis Justasas, be to, ramybės man iš pat pradžių nedavė kraujo trūkumas Stenlio automobilyje.

– Tačiau mes radome Šelbio užrašų knygelę.

Frostas žaidė su rašikliu.

– Esu tikras, kad galima logiškai paaiškinti, kaip ji ten atsidūrė, – tarė jis ir įstūmė rašiklį atgal į viršutinę švarko kišenę.

– Privalote savo mintimis pasidalyti su ponu Alenu.

Frostas priešiškai suspaudė lūpas.

– Dfauguži, manęs jis nesiklausys. Jis jau nusprendė, kad žudikas yra Stenas. Be to, kol pats neįsitikinsiu, nenoriu, kad kas nors kitas pamatytų šias fotografijas. Maksą Dosoną turėsime apklausti patys.

– Tačiau tai ne mūsų tyrimas, – prieštaravo Vebsteris.

Frostas padėjo nuotrauką į krūvą ir įsikišo ją į kišenę.

– Pažadėjau Steno žmonai, kad padėsiu, jei galėsiu.

– Jūs nieko jai neskolingas. Mes ir taip iki ausų paskendę šioje išžaginimų byloje. Be to, sužinojęs, kad ir vėl kišate nosį į svetimus reikalus, Maletas jus nukryžiuos.

Tai beviltiška. Jei Frostas užsispiria, nei logika, nei sveikas protas, nei maldavimas apmąstyti neprivers jo persigalvoti.

– Drauguži, ilgai mes neužtruksime, – tarė jis.

Perregimą palaidinę ir baltas kelnes vilkinti Kler atidarė jiems duris, tačiau šypseną jos veide staiga pakeitė išgąstis, tarsi ji būtų laukusi ko nors kito.

– Makso nėra namuose, – tarė ji. – Jis išvyko į susitikimą Londone. Negrįš iki ryto.

– Tuomet galbūt jūs galėtumėte mums padėti, – šypsodamasis tarė Frostas. Inspektorius visada mėgavosi galimybe pirmiausia apklausti moterį.

Pareigūnai nusekė fotogeniškąjį užpakaliuką į ąžuolu apkaltą poilsio kambarį, kurio sienos buvo nukabinėtos šaunamaisiais ginklais; vienu jų galbūt buvo nužudytas Deivas Šelbis. Nervingai trindama vienos plaštakos viršų, ji laukė ir žiūrėjo į Frostą, tyčia lėtai nusivyniojantį šaliką. Dirbtinės židinio ugnies šildomame kambaryje buvo baisiai karšta.

– Kokiu reikalu atvykote? – nerimastingai paklausė ji.

– Kaip laikosi Karen? – pasiteiravo Frostas, sukdamas šaliką į kamuolį ir kišdamas jį į lietpalčio kišenę. Prisėdęs ant minkštasuolio jis prasisagstė švarką.

– Ji jaučiasi puikiai, – atsakė Kler. – Mano vyras sutiko leisti jai lankyti baleto mokyklą šio semestro pabaigoje.

– Taigi visos paslaptys saugios? – nusišypsojo jai inspektorius.

– Taip, – tarstelėjo ji laukdama, kol inspektorius prieis prie esmės.

Atsegęs piniginę, Frostas išsitraukė spaudai skirtą besišypsančio, gyvo ir sveiko Deivo Šelbio nespalvotą nuotrauką ir atkišo ją moteriai.

– Ar atpažįstate šį jaunuolį?

Vos užmetusi akį, ji papurtė galvą.

Nenuleisdamas nuotraukos, Frostas tarė:

– Ponia Doson, aš manau, kad pažįstate. Tai Deividas Šelbis. Jis yra vedęs policijos pareigūnas ir dviejų mažamečių vaikų tėvas. Vakar jis buvo nušautas.

– Ak! – paėmusi nuotrauką į rankas, Kler apsimetė tik dabar jį atpažinusi. – Na, žinoma. Taip, skaičiau apie tai laikraštyje.

Ji atkišo fotografiją Frostui, tačiau šis jos neėmė.

– Tada, ponia Doson, puikiai žinote, kodėl mes čia.

– Nė nenumanau, – neaiškiai pamojo rankomis ji.

Vebsteris nuklydo prie ginklų nublizgintomis buožėmis ir juodais, matiniais vamzdžiais lentynos. Jei mirtį nešantys ginklai gali būti gražūs, šie kaip tik tokie ir yra. Iš pirmo žvilgsnio nebuvo įmanoma nustatyti, ar iš kurio nors neseniai šauta, be to, nė vienas jų nebūtų grąžintas į lentyną, pirmiausia kruopščiai jo neišvalius.

Paėmęs nespalvotą konsteblio portretą iš ponios Doson rankos, Frostas pakeitė ją aparatu „Polaroid" padaryta nuotrauka. Jos veidas neteko spalvos.

– Kodėl šitaip su manimi elgiatės?

– Todėl, ponia Doson, kad tiriame žmogžudystę. Debė matė miegamojo užuolaidas užtraukiantį vyriškį, tačiau tai nebuvo Karen miegamasis – tai gretimas kambarys... Jūsų miegamasis. Karen netikėtai grįžus namo, jūs voliojotės lovoje su Deivu Šelbiu, tiesa? Ji užklupo jus nusikaltimo vietoje. Todėl ir pabėgo iš namų?

Grąžinusi nuotrauką inspektoriui, ji nužingsniavo prie baro ir įsipylė grynos degtinės. Pasiūlė ir Frostui išgerti, bet šis atsisakė. Viena alkūne pasirėmusi į barą, ištuštino pusę stiklo, o kitą gėrimo dalį pastatė.

– Gerai jau. Taip, buvau lovoje su jūsų policininku. Tačiau nė nenumaniau jį esant vedusį ar turint vaikų.

– O jei būtumėte žinojusi, ar tai būtų ką nors pakeitę? – paklausė Vebsteris.

Susimąsčiusi ji susiraukė, tada lengvai papurtė galvą.

– Ne. Nemanau, kad būtų. Nieko negaliu padaryti – man reikia vyrų. Sutikau Deivą užeigoje, nė nepamenu kurioje. Jaučiausi vieniša. – Ji pakėlė akis ir nužvelgė erdvaus poilsio kambario kontūrus. – Šie namai tokie dideli, tokie tušti. Nei Karen, nei Maksui manęs nebereikia. Deivas užsukdavo po pietų, įpusėjęs savo pamainą. Jis buvo išvaizdus ir nenuobodus. Tačiau šiek tiek ištvirkęs. Jam patiko fotografuoti tokias scenas. Jis pažadėjo nuotraukas sudeginti. Nebūčiau jam leidusi fotografuoti, jei nebūtų prisiekęs.

– Kada buvo nufotografuota šita? – paklausė Frostas.

– Tą popietę. Visai prieš Karen mus užklumpant. Kai tai nutiko, abu mirtinai persigandome. – Ji nusipurtė prisiminusi. – Po to karto Deivas sakėsi daugiau nebeatvažiuosiąs, tačiau aš būčiau jį perkalbėjusi. O laikraštyje perskaičiusi, kad jis žuvo... – Ištuštinusi stiklą, ji prisipylė antrą.

– Kada apie tai sužinojo jūsų vyras? – lyg niekur nieko paklausė Frostas.

Iš siaubo išpūtusi akis, purtydama galvą, ji spoksojo į jį.

– Mano vyras? Viešpatie, žinoma, kad jis apie tai nenutuokia. Inspektoriau, jis mane pribaigtų. Nė neįsivaizduojate, koks nesuvaldomas jis tampa įpykęs.

– Manau, kad įsivaizduojame, – patikino Frostas. – Manome jį esant tokį nesuvaldomą, kad po to, kai Karen jam papasakojo, ką mačiusi, jis čiupo vieną iš savo brangių šautuvų, surado Šelbį ir pusę jo veido sumalė į košę. Ponia Doson, ar norėtumėte pamatyti, kaip atrodė jūsų meilužis?

Nuo smūgio į baro paviršių stiklinė šaižiai tarkštelėjo. Ji atsitraukė nuo inspektoriaus.

– Maksas apie mane ir Deivą nežino. Priešingu atveju mane būtų nudėjęs pirmą, o tada suradęs Deivą.

Frostas išsitraukė iš kišenės šaliką ir užsisagstė lietpaltį.

– Na, tikėkimės, kad jis turi alibi vakar vakarui.

Ji sugriebė jo rankovę.

– Jūs juk jam nepasakysite? Dėl Dievo meilės, prisiekite, kad nepapasakosite jam apie mane ir Deivą? – Ji stabtelėjo. – Palaukite minutėlę. Kelintą valandą?

– Nuo penktos valandos popiet.

Pamąsčiusi ji nusišypsojo.

– Tai paprasta. Jis atstovavo savo klubui – Dentono smulkių šaunamųjų ginklų asociacijai. Vyko šaudymo varžybos tarp klubų. Maksas visą popietę praleido ten.

– Kuriuos ginklus jis pasiėmė su savimi, – paklausė Vebsteris.

– Automatinį pistoletą ir šratinį šautuvą.

– Pasiteirausime jo klube, – tarė Frostas. – Jei jo alibi pasitvirtins, tuomet nei jūsų, nei jo daugiau netrukdysime. Kelią lauk rasime patys.

Jiems atidarius duris, prie jų stovėjo jaunas, itin išvaizdus vyrukas. Rankose jis laikė kažką panašaus į nakvynei paruoštą lagaminėlį.

– Ak, meldžiu atleisti, – tarė jis. – Regis, būsiu supainiojęs namus.

– Aš taip nemanau, – atsakė Frostas. – Ji laukia tamstos viduje. Ar atsinešėte savo fotoaparatą?

Nepaaiškinęs priežasčių, Frostas įsigeidė Dosono alibi patikrinti vienas, palikęs Vebsterį nekantriai laukti prie uždaro Dentono smulkių šaunamųjų ginklų klubo. Po penkiolikos minučių akmeninių laiptelių viršuje pasirodė susikūprinęs Frostas.

– Na? – paklausė Vebsteris, inspektoriui įsitaisius keleivio sėdynėje.

– Dosonas atvyko prieš penkias ir išbuvo klube gerokai iki po dešimtos, – nuliūdęs atsakė Frostas. – Taigi jis niekaip nebūtų galėjęs to padaryti... Gaila, velniai rautų.

– Kodėl taip sakote? – Kilstelėjo antakius Vebsteris.

– Nes jei ne jis, tada tai turėjo būti kas nors kitas, tiesa? – burbtelėjo Frostas, susigūždamas sėdynėje.

Į nuovadą jie grįžo tylėdami. Staiga jis susivokė negavęs skyriaus viršininko leidimo šio vakaro pasalai.

Nužygiavęs į Maleto sekretorės kabinetą, jis rado pražilusią panelę Smit mitriai tarškinant ataskaitą elektronine rašomąja mašinėle.

– Taip, inspektoriau? – neatitraukdama akių nuo užrašų, paklausė ji.

– Norėčiau pasimatyti su Hariu raginiais rėmeliais.

– Jei galvoje turėjote skyriaus viršininką, – prunkštelėjo ji, – jam reikėjo išvykti į apygardos štabą. Galbūt aš galėčiau jums padėti.

– Ida, tai velniškai pavojinga, – išsišiepė Frostas. – Pas mane ar pas tave?

Kvatodamasis iš savo banalaus humoro, Frostas nukėblino šalin, palikęs panelę Smit kunkuliuoti iš įsiūčio.

Jis nulingavo prie priimamajame plušančio seržanto Džonio Džonsono.

– Džoni, kiek vyrų galėtum man šį vakarą skirti? – pasiteiravo jis.

– Nė vieno, – atsakė seržantas, brėždamas liniją po įrašu žurnale. – Kam jums jų reikia?

– Operacijai „Pelėkautai". Pasalai mūsų bičiuliui prievartautojui sučiupti.

Džonsonas linktelėjo. Jis neaiškiai prisiminė smulkmenas, tačiau, jo žiniomis, operacija nebuvo oficialiai patvirtinta.

– Ar kalbėjotės apie tai su ponu Maletu?

Frostas pasiūlė jam cigaretę.

– Aš – ką tik iš jo kabineto, – nuoširdžiai tarė jis.

Džonsonas prisidegė cigaretę nuo Frosto laikomo žiebtuvėlio ir peržvelgė budėjimo tvarkaraštį.

– Kuriam laikui jų reikia?

– Tiek, kiek prireiks, Džoni. Galbūt dviem, trims valandoms. Jei, tarkime, iki pirmos valandos nakties jis nepraris jauko, tuomet leisiu vyrams skirstytis.

– Štai ką pasakysiu, – tarė Džonsonas. – Su sąlyga, kad prireikus galėsiu juos iškviesti, skirsiu tau keturis pareigūnus ir patrulinį automobilį.

Frostas išsiviepė. Tokių pajėgų toli gražu nepakako. Aleno operacijai įgyvendinti reikėjo mažiausiai penkiolikos vyrų.

– Po velnių, Džoni. Aš stengiuosi aprėpti Dentono miškus, o ne suknistą vištidę.

Nuovados seržantas trūktelėjo pečiais ir grįžo prie įvykių žurnalo.

– Negaliu jums duoti to, ko neturiu. Priimkite mano pasiūlymą arba ne.

Frosto atsakymas buvo visiškai aiškus. Operacija, neturint pakankamų išteklių, niekaip negali pasisekti. Ji virs tikra katastrofa.

– Sutinku, – tarė Frostas.

Savo kambaryje Vebsteris susmuko į krėslą ir, prieš sėsdamas atgal prie „Cortina" vairo važiuoti pas Siu ir praleisti su ja valandą, prieš jiedviem išvykstant į operaciją „Pelėkautai", porai minučių užmerkė akis. Deja, nenoromis nugrimzdo į gilų miegą.

Jiedu su Siuzana, Deivu Šelbiu ir ponia Doson, prakaituoti ir degantys geismu, rangėsi toje lovoje su paminkštinta odine galvūgalio lenta, kai atsilapojo miegamojo durys. Tarpduryje trūkčiodamas iš įsiūčio stovėjo Maksas Dosonas su šautuvu rankoje. Dosonui paspaudus gaiduką, Vebsteris pašoko iš miegų, o šūvio pokštelėjimas virto telefono skambučiu.

Skambino Siu. Įpykusi. Reikalaudama paaiškinti, kur jis trainiojasi. Konsteblis pažvelgė į laikrodį. Kad jį kur perkūnai! Dešimt minučių iki dešimtos, o susirinkimas paskirtas lygiai 10:15.

Veidą nuliejęs šaltu vandeniu, jis nulėkė laiptais žemyn į automobilį. Nepaisęs keleto šviesoforų, avarinį signalą prie Siu namų jis paspaudė likus trims minutėms iki dešimtos. Ji perbėgo gatvę iki automobilio, nė nepažvelgusi į jį. Atrodė įspūdingai. Švariai nupraustas jos veidas švytėte švytėjo. Plaukus ji buvo surišusi į paprastą uodegėlę ir vilkėjo nublukusius džinsus, marškinėlius raudonomis ir baltomis juostelėmis bei baltą nailoninį švarkelį su užtrauktuku. „Atrodyk naivi ir nekalta", – sakė jai Frostas. Ji atrodė tokia skaisti ir tyra, kad Vebsteris vos tvardėsi nenusitempęs jos atgal į butą ir tiesiai į lovą, o Dentonas, Frostas ir operacija suknisti „Pelėkautai" tegu eina po velnių.

Ji įsėdo į keleivio sėdynę suspaustomis lūpomis, akmeniniu veidu ir pykčiu žaižaruojančiomis akimis.

– Atleisk man, Siu, – numykė jis. – Užsnūdau krėsle. Jaučiausi toks suknistai pavargęs. – Delnu

jis sušėrė į avarinį signalą, kažkokiam idiotui su dviračiu išlėkus į gatvę tiesiai priešais jį.

Tarp pirštų Siu minkė rankinės dirželį.

– Nieko tokio, – su panieka atšovė ji, žvelgdama tiesiai priešais save.

– Klausyk, aš juk atsiprašiau...

– Nieko tokio, – pakartojo ji.

Jis pasuko į prietemoje skendinčią šalutinę gatvę ir sustabdė automobilį. Sugriebęs už pečių, Vebsteris puolė ją bučiuoti, priversdamas praverti lūpas, ieškodamas jos liežuvio. Galiausiai atsitraukę vienas nuo kito juodu alsavo tarsi į krantą išmestos žuvys. Jis ištiesė jai raciją.

– Iškviesk Frostą ir pasakyk jam, kad nepasirodysi. Pasakyk, kad persigalvojai. Kol jis vadovauja paradui, visas reikalas bet kuriuo atveju nueis po velnių.

– Aš visada tesiu, ką pažadėjusi, – atstūmė raciją Siu.

Jis įjungė automobilį ir grįžo į pagrindinės gatvės eismą.

– Ar galėčiau likusią nakties dalį praleisti tavo namuose, kai baigsime operaciją „Pelėkautai"?

Jos lūpose pasirodė paprasta, nekalta, neapsakomai erotiška šypsena.

– Pažadu, – tarė ji.

Vebsteris numynė greičio pedalą iki galo ir paliko kitus eismo dalyvius stovėti vietoje. Šiąnakt jis nemiegos vienas.

Nebent, žinoma, Frostas sugebės dar ką nors sujaukti.

Į susirinkimą jie pavėlavo tik penkias minutes. Užėjusius į konferencijų kambarį, juos pasitiko skardaus juoko banga. Įsitaisęs ant pakylos, Frostas kaip tik baigė pasakoti dar vieną iš savo vulgarių anekdotų ir kvatojo garsiau nei bet kuris kitas pareigūnas kambaryje. Susirinkusiųjų buvo nedaug. Penketas vyrų, iš jų keturi nė nevilkėjo uniformų. Iš pradžių Vebsteris jų nepažino, mat be uniformos jie atrodė visai kitaip. Tas su nukarusiais ūsais ir tas apskritaveidis, abu apsivilkę vienodus nertinius, nejaugi tai „Čarlio Alfos" komanda Džordanas su Simsu? Jaunuolis odiniu švarku, žinoma, buvo Koljeris, patenkintas bent vakarui paspukęs nuo seržanto Bilo Velso. Šalia Koljerio sėdėjo taip pat odinį švarką vilkintis dvidešimt penkerių šiurkščios išvaizdos konsteblis Bertonas trumpai kirptais plaukais. Įsivėlęs į muštynes norėjai, kad kaip tik toks vyrukas stotų į tavo pusę. Penktasis pareigūnas konsteblis Kenis vienintelis visoje komandoje vilkėjo uniformą.

Prievartautojo masalo kostiumą vilkinti Siuzana užėjusi sulaukė pasitenkinimo šūksnių ir vilkiško staugimo. Vebsteris spinduliavo nepasitenkinimu. Operacija yra rimtas reikalas, o ne pasilinksminimas užeigoje. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Dvidešimt viena minutė po dešimtos. Kurgi bastosi visi kiti operacijos dalyviai? Kambaryje jis tikėjosi išvysti mažiausiai penkiolika ar dvidešimt vyrų.

– Mes visi jau čia, – tarė jam Frostas.

Visi? Du šimtai hektarų miško, tūkstančiai metrų takų ir septynetas vyrų. Tai absurdiška, juokinga, neatsakinga ir pavojinga.

– Siu tokioje operacijoje nedalyvaus, – jis išrėžė Frostui.

– Tai tiesa, Siu? – nusivylė Frostas.

– Žinoma, ne, sere, – atsakė ji, metusi žudantį neapykantos žvilgsnį Vebsteriui.

– Na ir puiku, – su palengvėjimu atsikvėpė Frostas. Įsikišęs du pirštus tarp lūpų jis šaižiai švilptelėto, taip prašydamas tylos. – Prieikite prie žemėlapio, – pakvietė jis. Visi susibūrė prie žemėlapio.

– Šita žalia teritorija, – aiškino inspektorius, – yra Dentono miškai. Visų jų aprėpti mes, deja, nepajėgsime, todėl susitelksime toje vietoje, kur jis užpuolė abi ankstesniąsias savo aukas, ir vilsimės, kad Siu patrauklumas atvilios jį įkaitusį ir alsuojantį, ne tik su iškištu liežuviu, tiesiai mums į rankas. Jau žinome, kad šunsnukis nepaprastai atsargus. Jis iššniukštinėja teritoriją prieš puldamas. Išvydęs farus, jis pasislėps; veikiausiai kaip tik dėl šios priežasties ankstesnės pono Aleno pasalos nenusisekė. Todėl mes visi užsimaskuosime. Konsteblis Kenis ana ten vilki uniformą. Įsijungęs savo mėlynus švyturėlius, Kenis patruliuos išoriniame perimetre. Viliuosi, kad šitaip priversime prievartautoją manyti, jog Kenis yra vienintelis patrulis teritorijoje, ir laikydamasis atokiau nuo jo jis bus saugus. O visi mes, Siu dar nepradėjus naktinio pasivaikščiojimo, užimsime savo pozicijas šioje siauroje teritorijoje. – Jis parodė į žemėlapį. – Iki šiol viskas aišku?

Vebsteris kilstelėjo ranką.

– Tarkime, kad jis nuseks paskui Siu, tačiau nuspręs ją užpulti prieš jai atviliojant jį arčiau mūsų?

– Puikus klausimas, drauguži, tačiau jei Siu laikysis pagrindinių takų, ji turėtų būti saugi. Pagrindiniuose takuose merginų jis niekada nepuldinėja.

Vebsteris pašaipiai prunkštelėjo.

– Ką norite pasakyti „niekada"? Vien dėl to, kad pastarieji du užpuolimai įvyko atokiau nuo pagrindinių takų, negalime daryti išvadų apie jo metodus.

– Pagrindiniame take moterų juk neprievartauji, – nenusileido Frostas. – Tai pernelyg vieša vieta. Be to, paprastai jis tyko savo aukų už krūmų ir čiumpa jas einančias pro šalį. Pagrindiniai takai pernelyg platūs. Manau, jei Siu laikysis vidurio, jai nieko nenutiks.

– Manote? – šnarpštelėjo Vebsteris. – O jei manote klaidingai? Tuomet išprievartaus juk ne jus... O Siu.

Frostas nukratė cigaretės pelenus.

– Puikiai tai suprantu, drauguži, – švelniai atsakė inspektorius. – Tačiau rizikos neišvengsime niekur. Mes tegalime kaip įmanydami ją sumažinti. Nebent Siu persigalvojo? – Pakėlęs antakį, jis dėbtelėjo į kriminalistę, o ši papurtė galvą. – Bet kuriuo atveju per visą operaciją su Siu palaikysime radijo ryšį. Jei ją užpuls viename iš pagrindinių takų, šoksime jai į pagalbą, tik tai gali užtrukti šiek tiek ilgėliau.

Užsispyręs Vebsteris nenusileido.

– Papildomas atstumas gali daug ką pakeisti. Kol iki jos nusigausime, ji jau gali būti išprievartauta ir gulėti be sąmonės.

– Siu nėra bejėgė, – atsakė Frostas. – Ji apmokyta neginkluotos savigynos ir karatė. Pasiekę ją,

galime rasti mūsų bičiulį susirietusį ant žemės su šešiose vietose perlaužtu pasididžiavimu. Ar dar kas nors norite ko nors paklausti?

Visų žvilgsniai susmigo į Vebsterį, ragindami jį dar kartą pasipriešinti. Jis sukryžiavo rankas ant krūtinės ir nepasitenkinimo kupina veido išraiška įsispoksojo priešais save.

– Jei niekas neprieštarauja, paskutinis dalykas. Spėju, kad mūsų prievartautojas maskuojasi bėgiku, todėl nepraleiskite pro akis vyrų sportiniais kostiumais arba bėgimo šortais. – Jis mostelėjo į ant stalo krašto sukrautus radijo imtuvus. – Dabar visi čiupkite po vieną ir įsitikinkite, kad jie veikia.

Kol komanda zujo aplink stalą, tikrindama komunikacijos priemones, Frostas pasivedė Siuzaną į šalį.

– Mieloji, suprantu, kad šita operacija sulipdyta iš skiautelių, tačiau tikiu, kad ji gali pavykti. Svarbiausia, kad be reikalo nerizikuotum. Jei tik pastebėsi ką įtartino, tuoj pat pranešk mums, net jei šitaip išsiduosi prievartautojui. Verčiau nutrauksiu visą operaciją, nei leisiu, kad tau kas nors nutiktų.

– Sere, manau, kad galiu jumis pasikliauti, – nusišypsojo ji.

– Jei taip, tuomet esi visiška pamišėlė, – atsakė Frostas. – Aš pats savimi nepasikliaučiau. Nagi, pritaisykime tau mikrofoną.

Siuzanos radijo siųstuvas buvo paslėptas rankinėje, iš kurios dirželiu buvo nuvesta antena. Nedidukas, į klausos aparatą panašus imtuvas ausyje leido jai girdėti pranešimus, o nepastebimas, dekoratyviniame į švarkelį įsegtame ženklelyje

paslėptas mikrofonas perdavė informaciją pasaloje tykantiems pareigūnams.

Ji buvo išsiųsta į koridorių patikrinti įrangos, o pasitarimų kambaryje likę vyrai, pritildę savo racijas ir prikišę jas prie ausų, įdėmiai klausėsi. Niekas nenorėjo policijos transliacija atbaidyti užpuoliko. Ilga tylos pauzė, jokio pranešimo. Visi pasitikrino savo įrangą ir pakoregavo dažnį. Vis dar nieko. Atidaręs duris, Frostas šūktelėjo Siuzanai klausdamas, ar ši ką nors perdavė.

– Ar girdite mane? – šūktelėjo ji iš tolimojo koridoriaus galo. Ji paknaibė ženklelį, ir staiga iš visų radijo imtuvų pasklido aštrus trakštelėjimas ir šnypštimas. Siuzanos balsas skambėjo garsiai ir aiškiai: – Tikrinu, tikrinu, tikrinu...

Frostas atsakė, o Siuzana patvirtino išgirdusi.

– Galbūt vertėtų pakeisti jos radijo imtuvą? – pasiteiravo Vebsteris nerimaudamas, kad pradiniai nesklandumai gali pasikartoti pačiu netinkamiausiu metu.

– Tai vienintelis imtuvas, kurį man pasisekė rasti, – tarė Frostas. Jis išsiuntė Siu pakartotiniam išmėginimui, ir šįkart įranga veikė nepriekaištingai. Vebsterio tai netenkino. Visa operacija buvo nemokšiškai sulipdyta paskutinę akimirką. Tai buvo pernelyg pavojinga. Per daug aspektų priklausė nuo sėkmės, kuri reikalingiausiu metu paprastai nusigręždavo.

Frostas žvilgtelėjo į sieninį laikrodį. Aštuoniolika minučių iki vienuoliktos.

– Laikas vykti, – paliepė jis.

Koljeris su Bertonu sėdo į „Cortina". Siusdamas dėl to, kad nuolat tenka ką nors vežioti, Vebsteris

sėdo prie vairo. Kodėl bent kartelį vairuoti negali kuris nors kitas?

Įsėdęs į patrulinį automobilį, Kenis įjungė švyturėlius ir sireną. Siu su Džordanu ir Simsu neženklintu policijos furgonu išvyko kiek vėliau, leisdami Frosto komandai įsitvirtinti pasaloje. Visi buvo pakilios nuotaikos, kikeno ir laidė juokelius. Niekas, išskyrus Vebsterį, į operaciją, regis, nežiūrėjo rimtai.

Kai „Cortina" sukot iš automobilių aikštelės, Bertonas atsigręžė ir pro užpakalinį langą pažvelgė į greta furgono lūkuriuojančią, aptemptus džinsus ir marškinėlius vilkinčią Siuzaną. Pamojęs jai, jis niuktelėjo Koljeriui ir geidulingai šnairuodamas tarė:

– Dievulėliau, jei prievartautojas neužkibs ant kabliuko, manau, man teks imtis jo darbo. Sklinda gandai, kad ji nepaprastai gardi.

Vebsterio veidas paraudo. Užmynęs ant stabdžių, jis atsigręžė į automobilio galą ir suriaumojo:

– Kodėl gi tau neužčiaupus srėbtuvės, tu ištvirkęs šunsnuki!

Bertonas pakilo nuo sėdynės gniauždamas kumščius ir šiepdamas dantis, tarsi urzgiantis mišrūnas.

– Kodėl gi tau manęs neprivertus, tu gauruotas menkysta!

Įkišęs ranką tarp dviejų vyrų, Frostas nustūmė juos tolyn vienas nuo kito.

– Valdykitės judu. Elgiatės kaip pora mažvaikių.

Visą kelią automobilyje tvyrojo nemaloni tyla. Retsykiais Bertonas kai ką pašnibždėdavo Koljeriui

į ausį, ir abu imdavo kikenti; vairą gniaužiantys Vebsterio krumpliai vis labiau balo.

Į visa tai nekreipdamas nė menkiausio dėmesio Frostas traukė dūmą. Mintyse jis dar ir dar kartą peržvelgė planą ieškodamas spragų, kurių jame nestigo. Automobilis sulėtino greitį. Pro langą jis pažvelgė į oranžinius žiedo atšvaitus. Inspektorius linktelėjo Vebsteriui sustoti ir išleisti Bertoną su Koljeriu, kurie pasalos teritoriją pasieks iš šios pusės, o jiedu su Vebsteriu važiuos toliau ir užims pozicijas priešingoje vietovės dalyje.

– Dranguži, valdyk savo suknistą pyktį, – tarė Frostas, automobilyje jiems likus vieniems. – Nes, žiūrėk, vėl kam nors vožtelėsi.

„Taip, ir pradėsiu nuo tavęs", – pamanė Vebsteris, sustabdydamas automobilį proskynoje prie gyvatvorės. Jis dar kartą pamėgino įkrėsti inspektoriui proto:

– Atšaukite šitą prakeiktą reikalą, kol nevėlu. Mums negali pasisekti.

– Nesutinku su tavimi, dranguži, – atsakė Frostas, atsisegdamas saugos diržą.

– Tuomet esate dar bukesnis, nei maniau, – išrėžė Vebsteris, vėjais paleisdamas apdairumą. – Jūsų planas nė sudilusio skatiko nevertas, jūs nesurinkote pakankamai vyrų, o blogiausiu atveju mes nė nesulauksime pastiprinimo. Siuzaną gali sumušti, užpulti, išprievartauti, o mūsų šalia nė kvapo nebūtų. Toks neapdairumas turėtų būti laikomas nusikalstamu.

Frosto kantrybė išseko. Jis prikišo veidą prie Vebsterio.

– Paklausyk manęs, tu įžūlus snargliau. Siuzana Harvi nėra vien tavo pramoga. Taip jau nutiko, kad ji yra suknistai šauni policijos pareigūnė. Ji suvokia, kodėl mes tai darome. Visi suvokiame. Žinoma, rizikuojame ne juokais. Visuomenė tikisi, kad rizikuosime. Todėl per futbolo rungtynes jie laido į mus benzinines granatas ir spardo mus į marmūzes. Jei rizikuodama Siuzana gali mums padėti sučiupti niekšą, prievartaujantį septyniolikmetes mergaites, manau, verta pamėginti, net jei dėl to šiąnakt nepasiguldysime jos į lovą. Todėl, drauguži, užčiaupk savo prakeiktą srėbtuvę, nes nuolatinis tavo inkštimas varo mane iš proto.

Atlapojęs automobilio duris, Frostas nužygiavo tolyn, palikdamas konsteblį kunkuliuoti iš pykčio. Vebsteris iš paskutiniųjų stengėsi suimti save į rankas ir galiausiai užrakinęs automobilį nusekė paskui inspektorių. Galbūt Frostas teisus. Galbūt jis pernelyg stengiasi priglausti Siuzaną po savo sparnu. Tačiau dėl to ši nevykusi pasala juk netampa saugesnė.

Švelnus vėjelis šiaušė medžių viršūnes, o šios, regis, iš paskutiniųjų stengėsi jam nepasiduoti. Vėjas buvo šaltas. Frostas pažvelgė aukštyn. Juodame naktiniame danguje mėnulį slėpė debesys. Miškai atrodė niūrūs ir grėsmingi.

Frostą nukrėtė drebulys, tačiau ne nuo šalčio. Staiga jį užliejo nuojauta, kad reikalai pakryps nenumatyta linkme. Vebsteris teisus. Jiems trūko vyrų, planas buvo prastas, o visa operacija pavojinga. Jei Vebsteris nebūtų elgęsis kaip visažinis pasipūtėlis, galbūt Frostas jo būtų paklausęs, tačiau ta

rūškana, pašaipi mina ir pasišiaušusi barzda tik sužadino inspektoriaus užsispyrimą.

Frostas nesitikėjo, kad miškuose bus šitaip tamsu. Pagrindiniame take, kur prasiskverbė gatvės žibintų šviesa, nebuvo taip blogai, tačiau pareigūnams pasukus gilyn į miškus, kur iš visų pusių kerojo medžiai ir krūmai, jie buvo priversti sulėtinti žingsnį ir ieškotis kelio kone apgraibomis. Jiems žūtbūt reikėjo žibintuvėlio, tačiau šioje operacijos stadijoje vyrai negalėjo rizikuoti patraukti į save dėmesio.

Žibintuvėlis! Frostas įsijungė raciją.

– Frostas furgonui. Ar patrauklioji Siu su jumis?

– Patraukliioji Siu klauso, – pasigirdo vaikiškas, duslus jos balsas, primenantis jauną Meriliną Monro.

– Siu, pasiimk su savimi žibintuvėlį. Taip geriau matysi taką, o jei tas menkysta tavęs jau tyko, palengvinsi jam paiešką.

Patenkintas į galvą šovusia mintimi, inspektorius pajuto, kad greta žingsniuojantis surūgęs Vebsteris geriau jį vertina.

– Drauguži, šiąnakt jį sučiupsime. Nujaučiu tai.

– Tikiuosi, – abejodamas tarė Vebsteris. Frosto mintis apie žibintuvėlį jo nesužavėjo. Jei Siuzana mojuos žibintuvėliu, jis laikysis atokiau. Jis pastebės ją, tačiau ji jo – ne.

– Man regis, kad sukti turime čia, – sušnibždėjo Frostas, primerktomis akimis mėgindamas įžiūrėti tamsoje. – Čia vakar naktį buvo užpulta toji septyniolikmetė.

Pro tarpą tarp krūmų į numatytą pasalos tašką tarp dviejų šalutinių takelių Vebsteris prasibrovė paskui Frostą. Inspektorius pirmasis užėmė savo poziciją už medžio šiurkščia žieve, o Vebsteris į savo asmeninį postą kepurnėjosi toliau. Pro atžalyną jis brovėsi lyg sužeistas raganosis, Frostui teliko griežti dantimis tol, kol šnaresys Vebsteriui radus tinkamą vietą liovėsi. „Tikėkimės, kad tas niekšas kurčias“, – sau po nosimi burbtelėjo Frostas. Tuomet inspektorius patikrino vyrų pozicijas.

– Koljeris bazei. Vietoje. Baigiu.

– Bertonas bazei. Vietoje. Baigiu.

– Vebsteris. Vietoje. Baigiu.

Tuomet staiga:

– Bertonas bazei. Kažkas artinasi taku. Per tamsu įžiūrėti.

Pauzė. Bertono alsavimas radijo imtuve. Tuomet:

– Matau jį. Vyras. Vidutinio amžiaus, retėjančiais plaukais. Jis vedasi šunį.

Džordano balsas:

– Vakar čia taip pat šmirinėjo tipas su šunimi.

Frostas netikėjo, kad prievartautojas drauge atsivestų ir šunį, tačiau rizikuoti negalėjo.

– Kuria kryptimi jis eina?

– Jis pasuko šiauriniu taku, – pranešė Bertonas. – Regis, eina pagrindinio tako link.

– Tuomet leiskime jam eiti, – tarė Frostas. Įžiebęs degtuką nuo medžio žievės, jis delnais uždengė liepsną, prisidegė cigaretę ir įsitaisė laukti.

Cigaretės dūmų kvapas nuvilnijo prie drėgnoje žolėje tykančio Vebsterio, pro krūmų tankmę stebinčio apžėlusį takelį.

– Nemanau, kad rūkyti saugu, – sušnabždėjo jis į savo raciją.

– Esi niekšas, Vebsteri, tačiau tu visiškai teisus, – atsakė Frostas, nugnybdamas smilkstantį cigaretės galą ir įsikišdamas ją į kišenę. Inspektorius perkėlė savo svorį nuo vienos kojos ant kitos. Stovėti tamsoje tylint ir laukiant buvo nuobodu. Miškas traškėjo, šlamėjo ir girgždėjo. Sausi vėjo taršomi lapai kėlė į tylius, atsargius žingsnius panašų šiugždėjimą. Šakelės traškėjo be priežasties.

Frostas pajuto nenumaldomą troškimą užsirūkyti. Savo sielą jis būtų nelabajam pardavęs už vieną vienintelį dūmą. Išsitraukęs cigarečių pakelį iš kišenės, įtraukė aštraus tabako kvapo, kuris jo norą tik dar sustiprino. Laukimas žudė. Jis pažvelgė į laikrodį. 11:12. Rodyklės, regis, stovėjo sustingusios. Tuomet Džordanas kreipėsi iš furgono:

– Furgonas bazei.

– Frostas. Baigiu.

– Masalas pasirengęs eiti į miškus. Baigiu.

– Ar tas tipas su šunimi jau nuėjo?

– Prieš dvi minutes, sere.

– Tai praneškite man, – sušnypštė Frostas. – Aš jums ne aiškiaregys. Siu, patikrink savo mikrofoną.

– Seniai, labai seniai gyveno vištytė ir gaidžiukas, – į ženklelį švarkelio atlape sušnabždėjo Siu.

– Garsiai ir aiškiai, – patvirtino Frostas. Dar sykį patikrinęs visų siųstuvų ryšį, inspektorius davė ženklą merginai.

Laikas: 11:15; miškuose tamsu, nors į akį durk, mėnulį dengia debesys. Tobulos sąlygos išprievartauti.

Furgone pro naktinio matymo žiūronus Simsas stebėjo Siuzaną iki pat pagrindinio tako posūkio į dešinę. Tuomet ji dingo iš vyrų furgone akiračio.

Ji žingsniavo lėtai, stengdamasi neparodyti nerimo. Kartkartėmis, kaip siūlė Frostas, ji pasišviesdavo kelią žibintuvėliu. Vieną akimirką galėjo prisiekti, kad kažkas stovi už jos kone liesdamas. Ji girdėjo jo žingsnius, juto kvėpavimą sau ant kaklo. Ji staigiai atsigręžė. Takas buvo tuščias.

Retsykiais jos imtuve pasigirsdavo šnypštimas.

– Einu pagrindiniu iš šiaurės į pietus vedančiu taku, – tylutėliai šnabždėjo ji į ženklelį. – Kol kas viskas ramu.

– Pakartok? – paprašė balsas imtuve. – Ryšys akimirkai nutrūko.

– Kol kas viskas ramu, – pakartojo ji.

– Supratau, – tarė balsas imtuve.

Draugiškas balsas turėjo ją padrąsinti, tačiau ji ėmė suprasti, kaip jaučiasi astronautai kosmose už tūkstančių kilometrų nuo namų. Jie gali susisiekti su Hjustonu. Hjustonas gali susisiekti su jais. Tačiau kad ir kiek balsų jie girdėtų, nelaimės atveju jie ten visiškai vieni. Dabar Siuzana jautėsi kaip tik taip. Pagrindiniame take – nė gyvos dvasios. Pėdomis ji šiugždino nukritusius lapus. Bent jau sausų lapų traškėjimas perspės ją, jei kas mėgins artintis iš už nugaros. Įgydama šiek tiek daugiau pasitikėjimo savimi, ji apšvietė taką žibintuvėliu. Tačiau tai buvo tik lengvoji dalis. Žagintojas nepuls tol, kol ji neišsuks iš santykinai saugaus pagrindinio tako. Tą ji bus priversta padaryti netrukus.

– Frostas masalui. Viskas gerai?

– Taip, – atsakė ji.

– Ryšys nesiliauja trūkinėjęs. Siu, kad mes iš baimės neprileistume į kelnes, kas penkias minutes pranešk apie savo buvimo vietą, nebent, žinoma, tave išprievartaus anksčiau.

– Supratau.

Konsteblė išjungė siųstuvą. Ji pasiekė saugiausią savo maršruto tašką – vietą, kurioje takas ribojasi su geltonais žibintais ryškiai apšviestu žiedu. Vėliau takas suko į miško tankmę, kur juoda medžių masė užgožia šviesą ir nutildo drąsinančius automobilių ir praeivių keliamus garsus.

Ji išsuko iš pagrindinio tako, nusekdama siauresnį šalutinį keliuką. Abiejose jo pusėse želiantys krūmai kibo jai už drabužių. Pusiaukelėje ji stabtelėjo. Tai nebuvo Frosto jai nužymėtas maršrutas. Iš pagrindinio tako ji išsuko per anksti. Dabar ėjo ne link pasaloje tykančių pareigūnų, o tolyn nuo jų.

Ji apsigręžė. Ten tykojo susigūžęs vyras.

Siu ėmė trauktis atbula, vienos rankos pirštu spausdama radijo siųstuvo jungiklį, kita – ieškodama žibintuvėlio. Šio spindulyje susikūprinęs vyras virto nedideliu, kreivu krūmu. Giliai įkvėpusi, ji lėtai pajudėjo pagrindinio tako link.

Tolumoje lėtai slinkdamas iš Dentono geležinkelio stoties, gedulingai ir ilgesingai sudejavo dyzelinis traukinys, priversdamas Siu pasijusti dar vienišesnę nei bet kada. Ji paspartino žingsnį. Tuomet stabtelėjo.

Žingsniai. Lėti. Šlepsintys.

Kažkas artinosi jai iš už nugaros!

Nykščiu ji palietė siųstuvą.

– Masalas bazei. Kas nors atsiliepkite.

– Kur tu? – atsakė skubus, sunerimęs Frosto balsas.

Ji nežinojo, kur atsidūrusi. Tas prakeiktas posūkis. Persigandusi ėmė dairytis aplink, ieškodama buvimo vietą padėsiančio nustatyti orientyro.

– Nesu tikra, – sušnabždėjo ji. – Apie mylią nuo jūsų, viename iš šalutinių takų. Nesu tikra kuriame.

Pamažu lėtėjantys žingsniai pasigirdo dar arčiau.

– Leiskite man eiti jos ieškoti, – į transliaciją įsiterpė Vebsteris.

– Sėdėk savo poste, – sušnypštė Frostas, – ir neužimk linijos.

Inspektoriaus mintys vijo viena kitą. Bus greičiau, jei Džordanas su Simsu furgonu važiuos į apytikslę jos buvimo vietą ir taip ją pasieks. Visi kiti galės prisidėti vėliau. Jis išrėkė nurodymus į savo raciją.

Rankoje kaip ginklą suspaudusi žibintuvėlį, Siu laukė. Simsas su Džordanu užtruks mažiausiai porą minučių. Krūmai priešais sušlamėjo, o žingsniai, dabar tyčia lėti, mat jis suprato įvaręs ją į kampą, pamažu artėjo... Artėjo...

Dviratį greta besivedantis smulkus ir gležnas senukas jai linktelėjo, praėjo pro šalį ir dingo tamsoje.

Ji prabilo į mikrofoną tikėdamasi, kad vyrai neišgirs nesuvaldomo virpulio jos balse:

– Netikras pavojus. Senukas su dviračiu. Jokios panikos.

Radijo imtuve pasigirdo palengvėjimo atodūsiai. Furgonui buvo įsakyta grįžti į pradinę padėtį.

Ji susigėdo šitaip supanikavusi. Dabar jai tereikėjo grįžti į teisingą kelią, rasti Frosto pažymėtą takelį, pranešti apie savo buvimo vietą ir tęsti operaciją.

Siauras, nesunkiai įžiūrimas takas suko į kairę. Jis turėtų nuvesti ją atgal į reikiamą maršrutą. Ji žengė juo, bet sudvejojo. Frostas pabrėžė, kad ji privalo laikytis numatyto maršruto, antraip jie gali nespėti jos pasiekti.

Jai svarstant, jis puolė ją.

Triukšmas. Iš toli. Vebsteris iškišo galvą iš savo slėptuvės. Ar kas nors suklykė? Jis pakvietė Frostą per raciją.

– Ar dar kuris nors tai girdėjote? – pasiteiravo inspektorius. Visų atsakymai buvo neigiami. – Drauguži, tu likai mažuma, – tarė Frostas gailėdamasis, kad įtraukė Vebsterį į operaciją. Vyrukas pernelyg prisirišęs prie masalo. Jis vėl perkėlė svorį ant kitos kojos ir pasirąžė. Nuo stoviniavimo vienoje vietoje maudė visus raumenis. Jau buvo besižiojąs paprieštarauti Vebsteriui ir slapčia užsirūkyti, kai sušnypštė racija ir vėl pasigirdo barzdylos mekenimas.

– Argi Siu neturėjo pranešti apie savo buvimo vietą?

Frostas prisikišo rankinį laikrodį artyn ir primerkė akis.

– Kiek laiko prabėgo nuo paskutinio jos pranešimo?

– Penkios minutės, – atsakė Vebsteris. – Gal turėčiau su ja susisiekti ir įsitikinti, kad jai viskas gerai?

– Duok jai dar pusę minutės. Ji juk neskaičiuoja sekundžių, nenuleisdama akių nuo laikrodžio.

– Ji puikiai žino, kad privalo pranešti apie save kas merkias minutes, – sušnypštė Vebsteris. – Kokia kontrolinių pranešimų prasmė, jei nekreipsime dėmesio į praleistuosius.

Susierzinęs Frostas šnarpštelėjo. Vebsteris lyg tikras profesionalas tikrino jo kantrybės ribas. Jis spustelėjo siųstuvo mygtuką.

– Bazė masalui, prašau atsiliepti, – atleidęs mygtuką, jis laukė atsakymo. Tuščias šnypštimas. – Alio, Siu. Čia Frostas. Prašau atsiliepti.

Inspektorius stipriai spustelėjo mygtuką, tarsi mėgindamas priversti imtuvą jam atsakyti. Tyla.

– Frostas visiems pareigūnams. Ji turėtų būti kur nors netoli pagrindinio tako. Eime jos ieškoti.

Vebsteris nurūko tarsi įsiutintas bulius, nekreipdamas dėmesio į keliamą triukšmą. Frostas nusekė jam įkandin, gindamasis nuo Vebsterio į šonus lenkiamų šakų. Iš abiejų pusių Bertonas su Koljeriu taip pat skynėsi kelią pro atžalyną. Dieglys Frosto šone kone privertė inspektorių surikti, tačiau jis sukando dantis ir privertė kojas judėti pirmyn.

Jie pasiekė pagrindinį taką. Vebsteris apsidairė į kairę ir į dešinę.

– Kur toliau?

– Į dešinę, – sušvokštė Frostas.

Jie pasileido taku, sunkiai traukdami orą. Pirmasis posūkis. Bertonas buvo nusiųstas patikrinti. Vyrai artėjo prie antrojo. Vebsterio žibintuvėlis perskrodė tamsą. Takelio viduryje gulėjo ženklelis iš Siu švarkelio atlapo.

– Čia! – suriko jis.

Priešais kažkas bolavo. Tuomet – traškėjimas kažkam sprunkant. Vyras. Nubėgantis zigzagais. Nuogas vyras. Ten, ant žemės, suplėšytais drabužiais ir kruvinu veidu gulėjo Siu.

Tolumoje, kur kažkas bėgo tolyn, traškėjo krūmai.

– Drauguži, paskui jį. Aš pasirūpinsiu Siu.

Vebsteris pasileido paskui. Susisiekęs su furgonu, Frostas paliepė ekipažui pamėginti atkirsti sprunkantį vyrą, o Bertonui ir Koljeriui prisidėti prie gaudynių. Tai atlikęs, jis priklaupė prie merginos.

– Siu?

Ji pasirėmė rankomis ir raukydamasi pamažu atsisėdo.

– Sere, man viskas gerai, – tarė ji ir atsargiai palietė sau veidą.

– Niekas tau negerai. Jis, regis, kaip reikiant aptalžė tau veidą. Nejudėk, tuojau iškviesiu greitąją pagalbą. – Jis pakėlė raciją prie lūpų, tačiau ji timptelėjo jį už rankovės.

– Sere, man tikrai nereikia greitosios. Man viskas gerai. Aš tik noriu važiuoti namo.

– Nuvešime tave į Traumatologijos punktą. Jei jie patvirtins, kad gali važiuoti namo...

– Ne... Meldžiu. Aš jaučiuosi gerai.

Jos veidą sukruvino prakirsta lūpa. Rankinėje mergina susirado nosinaitę ir nusišluostė kraują.

Frostas pajuto palengvėjimą, tačiau jo neapleido mintis, kad Siuzanos nenoras važiuoti į ligoninę buvo susijęs su jos noru jam padėti. Į ligoninę atvykus sužeistam policijos pareigūnui, privalu atlikti specialų tyrimą ir nustatyti kaltę. Maletui tai labai patiktų, ypač dėl to, kad ši nenusisekusi, prastai suplanuota operacija buvo vykdoma be jo leidimo.

Ji pamėgino pakilti, tačiau inspektorius ją sulaikė.

– Aš galiu atsistoti, – nenusileido ji.

– Aš taip pat, – tarė Frostas, šleptelėdamas ant takelio greta jos, – bet esu toks nusikalęs, kad privalau pailsėti. Na, tai kas nutiko?

– Jis užpuolė mane netikėtai. Staiga mano veidą uždengė kažkas juodo. Panašaus į polietileninį maišą. – Ji stabtelėjo. – Su sagomis. Apčiuopiau sagas.

– Nori pasakyti, kaip polietileninio lietpalčio? – paklausė Frostas.

– Taip, – atsakė ji. – Kaip tik tokį jis ir turėjo. Polietileninį lietpaltį. Jis užmaukšlino jį man ant galvos ir ėmė mušti, daužyti į veidą. Jo rankos nuslydo man ant kaklo, ir jis pradėjo smaugti. – Ji palietė kaklą ir krūptelėjo. – Sugebėjau nuplėšti jo rankas, tačiau jis vėl pradėjo darbuotis kumščiais. Nieko nemačiau. Atleiskite.

Tarp sumuštų merginos lūpų Frostas įkišo vieną cigaretę, kitą išsitraukė sau ir pridegė abi.

– Ne, mieloji, tai aš turėčiau atsiprašinėti. Aš viską suknisau. Mes tykojome per toli nuo tavęs, ir apskritai privalėjau operaciją atšaukti, kai pamačiau, kad tavo radijo aparatas neveikia patikimai.

Ji įtraukė dūmą.

– Nieko nemačiau. Man trūko oro. Jis vis mušė...

Jis suėmė jai ranką ir patapšnojo.

– Žinau, brangioji, žinau.

Vebsteris parskriejo atgal ir, įnirtingai traukdamas orą į plaučius, sulinkusiais keliais ir pravira burna pasirėmė į medį.

– Ar pešei ką nors, drauguži?

Šnopuodamas Vebsteris papurtė galvą.

– Maniau jį pavijęs, tačiau šunsnukis veikiausiai iššuko iš kelio, pasislėpė, palaukė, kol jį pralenksiu, ir nėrė kiton pusėn. Mėginau jį vytis, tačiau jis atsiplėšė per toli. Girdėjau nuvažiuojantį automobilį.

– Ar esi tikras, kad tai buvo mūsų vyrukas?

– Visiškai. Menkysta buvo nuogutėlis. Kaip laikosi Siu?

– Prikulta, tačiau gyva. Nuvežk ją į Traumatologijos punktą, o iš ten – namo.

Siu pamažu atsistojo ir ėmė nuo drabužių valytis lapus ir sausos žolės likučius.

– Nenoriu į Traumatologijos punktą. Noriu namo.

Pakėlusi rankinę, ji apsidairė, ieškodama žibintuvėlio.

– Ką gi, bet kuriuo atveju nuvežk ją namo, – Frostas paliepė Vebsteriui. Tuomet, susisiekęs su

visais ekipažais, įsakė stabdyti ir tikrinti visus iš Dentono miškų teritorijos išvažiuojančius automobilius. Jie jau lydėjo Siuzaną į automobilį, kai pasigirdo kvietimas radijo signalu.

– Kenis ponui Frostui. Prašom atsiliepti.

– Frostas klauso.

– Aš jį sučiupau, sere. Aš jį sučiupau! – džiūgaudamas sušuko Kenis.

Frosto kūną užliejo šilta, kone skysta palengvėjimo banga. Jis negalėjo patikėti Kenio žodžiais. Konsteblis pastebėjo iš miškų sprunkantį nuogutėlį vyriškį. Šis įšoko į automobilį ir nurūko tolyn, tačiau Keniui pavyko užkirsti jam kelią patruliniu automobiliu.

– Kur tu? – paklausė Frostas.

– Negrįstame kelyje, apie keturis šimtus metrų į pietvakarius nuo jūsų.

Jie nuskubėjo per miškus ir netrukus priešais išvydo gatvės žibintus ir mėlynai žybsintį, kelio viduryje stovintį Kenio ekipažą, pastojusį kelią sidabrinės spalvos „Mercedes". Šio langus gaubė susikondensavusių garų migla.

Užlaužęs vyriškiui ranką, Kenis laikė jį prirėmęs prie automobilio kapoto. Vyrukas nebuvo visiškai nuogas. Jis mūvėjo raudonas kojines ir avėjo juodus batus.

– Tu purvinas kalės vaike! – sušnarpštė Vebsteris.

Frostas žengė pirmyn, užstodamas kelią Vebsteriui, pasiruošusiam nutraukti vyriškiui galvą.

– Surakink jį, – paliepė inspektorius Keniui. Šis apgręžė vyrą ir surakino jo riešus antrankiais.

– Nagi, nagi, – tarė Frostas, nužiūrinėdamas sulaikytąjį. Jis buvo apie penkiasdešimt penkerių, žemas, apkūnus ir atrodė persigandęs. – Siu, ar tai jis?

– Nežinau, sere. Nespėjau nė žvilgtelėti į jį.

– Ar galite man paaiškinti, ką visa tai reiškia? – suspigo vyriškis, surakintomis rankomis prisidengdamas intymias vietas.

– Nejaugi nežinote, sere? – pašaipiai pasiteiravo Frostas. Tuomet jis pastebėjo automobilyje kažką judant. – Ką ten turite? – Aprasoję langai užstojo vaizdą. Jis pravėrė užpakalines dureles. – Kad tave perkūnai!

Užpakalinėje sėdynėje jauna moteris vienomis apatinėmis kelnaitėmis karštligiškai mėgino rengtis. Automobilio salono šildytuvas pūtė visu pajėgumu, todėl viduje buvo nepakeliamai karšta ir atsidavė prakaitu bei pigiais kvepalais. Čiupusi suknelę ir prisidengusi ja krūtinę, moteris sušnypštė:

– Uždarykite tas prakeiktas duris.

Frostas trinktelėjo dureles. Į jo mintis pradėjo sėlinti pirmosios abejonės.

– Sere, kas jūsų keleivė?

– Ne jūsų reikalas, pareigūne. Ar galėčiau apsirengti? Dar plaučių uždegimą pasigausiu.

Rizikuodamas užsitraukti dar žiauresnę keleivės rūstybę, Frostas vėl pravėrė užpakalines dureles.

– Ponia, jūsų čia neprievartauja, tiesa?

– Ne, po galais, neprievartauja, – suriko ji. – O dabar atsikniskite visi!

Inspektorius vėl uždarė duris.

– Sere, jūsų kompanionė nepaprastai iškalbinga. Gal teiktumėtės paaiškinti, ką čia veikiate?

Vyriškis pakėlė akis į juodą naktinį dangų.

– Ar jūs iš tiesų esate inspektorius? Mes automobilyje. Aš nuogas. Ji nuoga. Kaip jums atrodo, ką mes čia veikiame? Lošiame „Bingo"? Aš taip pat labai norėčiau sužinoti, ką jūs čia veikiate?

– Tiriame pasikėsinimą išžaginti, sere. Tai nutiko prieš penkias minutes.

– Na, aš nieko panašaus padaryti nesikėsinau, inspektoriau. Vos spėju tenkinti tą nimfomanę ant užpakalinės sėdynės. O dabar gal galėčiau apsivilkti drabužius?

Frostas papurtė galvą.

– Sere, mano konstebliui jus pastebėjus, nesilinksminote savo automobilyje. Jūs nuogut nuogutėlis nešėte kudašių iš užpuolimo ir pasikėsinimo išprievartauti vietos.

Suirzęs vyras prunkštelėjo.

– Ką gi. Jei jau privalome leistis į tokias smulkmenas, leisiuos į jas. Išlipau iš automobilio, motulei gamtai pašaukus. Man taip pat reikėjo pertraukėlės. Mėginti patenkinti ją yra tas pats, kas mankštintis ant bėgimo takelio. Aš sau ramiausiai šlapinuosi prie medžio po žvaigždėtu dangumi, kai staiga kažkas prie manęs pribėga. Pamanau, kad tai jos vyras, todėl galvotrūkčiais nulekiu į automobilį ir nešu kudašių. Jau kitą akimirką atsiduriu scenoje iš „Starskio ir Hačo": sirenos, cypiančios padangos, policija... Sustojusį mane ištempia iš automobilio ir priverčia išsiskėsti ant kapoto. Niekuo nenusikaltau, todėl nenusipelniau šitokio elgesio.

Frostas linktelėjo Keniui nusegti antrankius. Vyras pasitrynė riešus, čiupo savo drabužius nuo priekinės sėdynės ir puolė rengtis kuo mikliau.

– Sere, kas toji dama?

Vyriškis apsidairė aplink ir pusbalsiu atsakė:

– Ji yra mano sekretorė. Mes abu susituokę, taigi, dėl Dievo meilės, būkite diskretiški.

– Žinoma, sere.

Frostas žengtelėjo atgal, kad Kenis galėtų užsirašyti jų vardus, adresus ir vyriškio vairuotojo pažymėjimo informaciją.

– Ar jau galime važiuoti? – pasiteiravo vyras, segdamasis kelnių užtrauktuką. Frostas klausiamai žvilgtelėjo į Kenį, kuris, susisiekęs su Operatyviojo valdymo centru, dispečerio prašė duomenų bazėje patikrinti vairuotojo pažymėjimo numerį. Konsteblis linktelėjo. Informacija sutapo.

Įsikišęs vairuotojo pažymėjimą atgal į kišenę, vyriškis žvilgtelėjo į automobilio vidų, kuriame pro rasotus langus galėjai įžiūrėti vis daugiau.

– Jūs tik pažvelkite, – sušnypštė jis. – Ji nė neketina apsivilkti. Na, jei ji tikisi, kad po šito fiasko galėsiu tęsti, kur sustojęs, jos laukia skaudus nusivylimas.

Susirangęs į „Mercedes“, jis trinktelėjo durimis. Automobilyje pasigirdo prislopintas kivirčas ir vyriškio prunkštelėjimas, o tada automobilis pamažu pajudėjo tolyn.

– Jų adresus pasilaikysime, – burbtelėjo Frostas, stebėdamas tolstančius automobilio žibintus. – Jų gali prireikti kokią nuobodžią naktį.

Susikišęs rankas giliai į lietpalčio kišenes, jis pažvelgė į naktinį dangų. Operacija „Pelėkautai“ vis dėlto virto katastrofiška nesėkme: prievartautojas paspruko, policininkė užpulta, nesusipratimas

su porele automobilyje, o lyg to dar būtų maža, inspektorius nebeturėjo cigarečių.

Landus naktinis vėjas juos surado ir ėmė šaižyti kiaurai drabužius. Siuzana virptelėjo. Lauke buvo šalta; visi jautėsi prislėgti. Frostas paliepė Keniui nuvežti Vebsterį su Siuzana į jos butą. Inspektorius namo važiuos savo automobiliu.

Eidamas link „Cortina", jis sulaukė Koljerio kreipimosi. Susijaudinęs jis visiškai pamiršo apie kitus komandos narius.

– Inspektoriau, mes vis dar ieškome. Kol kas nieko nepastebėjome.

Iš pradžių jis ketino juos atšaukti. Tačiau, velniai nematė, ilgiau pasibastę miškuose jie nieko nebepraras. Per raciją jis paliepė Džordanui su Simsu prisidėti prie jų ir iššukuoti tą miško dalį. Per valandą nieko neradę, jie privalo grįžti į nuovadą. Būdamas aukštesnio rango pareigūnas, Frostas suprato turįs parodyti iniciatyvą ir prisidėti prie jų, tačiau jis nebuvo tam nusiteikęs.

Patrulinis automobilis sustojo prie daugiabučio. Vebsteris padėjo Siu išlipti ir apkabino ją per liemenį. Ji virpėjo.

– Ar esi tikra, kad jautiesi gerai? – paklausė jis.

– Kuo puikiausiai, – nusišypsojo ji. – Namuose išgersiu porą tablečių nuo skausmo ir būsiu sveika kaip ridikas.

Ištraukęs Siu buto raktą iš rankinės, Vebsteris atidarė jai duris ir atsisuko pamojuoti Keniui, kuris buvo iškviestas į apiplėšimą Bukmedžių linkyje.

Konsteblis į mostelėjimą atsakė avarinio signalo pyptelėjimu.

Bute buvo šilta ir jauku. Ji buvo palikusi dujinį židinį ir tvarkingai paklojusi lovą. Šiek tiek atitraukti patalai maloniai kvietė prigulti. Naktinių marškinių – nė kvapo. Siuzana nušlubavo prie krėslo ir ištiesė rankas prie ugnies. Ji atrodė išvargusi.

– Pašildysiu tau pieno, – pasiūlė Vebsteris, atidarydamas šaldytuvą. Jame, durelėse, stovėjo iki tobulumo atšaldytas balto vyno butelis, o ant lentynos gulėjo keptas viščiukas. Visa tai buvo paruošta nuostabiam, jau nebeįvyksiančiam vakarui.

Iš buteliuko iškračiusi porą aspirino tablečių, konsteblė užsigėrė jas karštu pienu. Pasilenkusi prie židinio, ji vis dar virpėjo, negalėdama sušilti.

– Prašau prileisti man karštą vonią.

Jis atsuko čiaupus ir sužėrė saują vonios druskos. Stovėdama greta jo vonios kambaryje, Siuzana delnu perbraukė aprasojusį veidrodį.

– Tik pažvelk į šitą baidyklę.

Jis troško jai pasakyti, kad ji atrodo kuo puikiausiai. Tačiau taip nebuvo. Jos veidas buvo ištinęs, o paakiai pajuodę.

– Jei nori, gali pasilikti, – tarė ji, patikrindama vandens temperatūrą ir nusivilkdama marškinėlius. – Tačiau aš tenoriu miegoti.

– Taip, žinoma, – burbtelėjo Vebsteris.

Kelią lauk jis rado pats.

„Supūk pragare, Frostai. Supūk suknistam pragare.“

Džekas Frostas sėdėjo automobilyje. Jo ranka apčiupinėjo dureles, tačiau cigarečių nebuvo ir ten. Po velnių. Peleninėje suradęs padoraus ilgio nuorūką, jis prisidegė, degtuku vos nenusisvilindamas nosies. Iš mirties prikeltos cigaretės dūmas buvo karštas ir kartus, tačiau lygiai tokia pati buvo ir jo nuotaika.

Tuomet jis pastebėjo kažką kyšant iš durelių keleivio pusėje. Ten ieškoti jis nesusiprato. Panardinęs ranką, apčiuopė kai ką kieto ir šalto. Ištraukė radinį. Buteliukas. Daugybė buteliukų. Prieš porą vakarų įvykusių linksmybių vaišės... Tą vakarą jie aptiko Beno Kornišo lavoną. Atsisveikinimo vakarėlis! Maletas gana akivaizdžiai vis užsimindavo apie paties Frosto pensiją. Na, dabar, išgirdęs apie didžiulę šio vakaro nesėkmę, jis pradės tiesiai šviesiai siūlyti.

Atsukęs metalinį degtinės buteliuko dangtelį, jis siurbtelėjo. Gėrimas nutipeno inspektoriaus liežuviu tarsi katė minkštomis letenėlėmis, tačiau pasiekęs skrandį labiau panėšėjo į giliai suleistus nagus. Jis nusipurtė. Gryna degtinė nėra mėgstamiausias jo gėrimas. Iš durelių iškapstė miniatiūrinį viskio buteliuką. Atlošęs galvą, užsivertė viskį, mėgindamas nuplauti degtinės skonį. Jo skrandis užsiliepsnojo. Jausmas buvo malonus. Kitas buteliukas atpalaidavo jį dar labiau. Tiesą sakant, jis panoro nuvažiuoti prie Maleto namų, paleisti plytą į jo langą ir sušukti: „Nagi, šunsnuki, išspirk mane lauk!" Kuo ilgiau jis apie tai galvojo, tuo patrauklesnė atrodė toji mintis.

– Dispečeris ponui Frostui. Prašom atsiliepti.

Čia kas per velnias? Jo akys susmigo į radiją. Jis nusprendė pirmiau atsiliepti į kvietimą, o tada važiuoti pas Maletą. Apgraibomis suradęs siųstuvą, inspektorius spustelėjo mygtuką.

– Frostas klauso. Baigiu.

Bilas Velsas atrodė susijaudinęs.

– Džekai, ar galite tuojau pat grįžti į nuovadą? Bertonas su Koljeriu atveža prievartautoją.

Frosto širdis sekundei sustojo. Staiga jis visiškai išsiblaivė.

– Ar esi tikras, kad tai mūsų vyrukas? Šį vakarą kartą jau nusivyliau.

– Visiškai tikras, Džekai. Jie sučiupo jį miškuose prieš dešimt minučių. Jis nešėsi juodą polietileninį lietpaltį. Pastarasis buvo kruvinas.

Išsišiepęs iki ausų, Bertonas lūkuriavo jo priimamajame. Juodą polietileninį lietpaltį jis laikė persimetęs per ranką.

Suskambo priimamojo telefonas. Velsas atsiliepė; klausantis jo veidas pamažu persimainė.

– Džekai, čia tau, – tarė jis, laikydamas ragelį rankos atstumu nuo veido taip, tarsi jis tuoj sprogs. – Ponas Maletas.

Maletui buvo pranešta apie nesėkmingą šio vakaro pasalą. Jo žinutė buvo šalta ir trumpa.

– Mano kabinete rytoj devintą valandą ryto.

Trakštelėjimas ir laisvos linijos signalas. Apsimetęs vis dar kalbąs su viršininku, Frostas garsiai atsakė:

– Kodėl gi tau neužsikimšus, šunsnuki tu nelaimingas? – jis trenkė ragelį. – Tai turėtų pastatyti tą subinveidį į vietą, – tarė jis su pasibaisėjimu jį stebintiems pareigūnams. Inspektorius šyptelėjo Bertonui. – Nagi, eime pasižiūrėti, kaip atrodo tas mėšlo gabalas.

Kvotos kambaryje susikūprinusį, nugarą į duris atgręžusį vyrą saugojo konsteblis Koljeris. Užėjus Frostui su Bertonu, vyras atsigręžė. Frosto euforijos akimirksniu nebeliko, o širdis žaibo greičiu nusirito į skrandį. Tariamasis prievartautojas, besispjaudantis pasipiktinimu, buvo Dezmondas Torlis iš traukinio vagono lūšnos.

– Pone Frostai, reikalauju paaiškinimo. Tai visiškas pasityčiojimas.

– Dezmondai, aš ir pats pasipiktinęs, – tarė jam Frostas, sunkiai sėsdamasis į kėdę. – Mudu abu čia atitempė be priežasties. – Rausdamasis kišenėse jis ieškojo cigarečių, tačiau galiausiai prisiminė visas surūkęs. Jam už nugaros mėgindami suvokti, ką padarė ne taip, Bertonas su Koljeriu keitėsi sumišusiais žvilgsniais. – Jūs, kvėšos, – kreipėsi jis į konsteblius, jausdamas nenugalimą nuovargį. – Dentono prievartautojas žagina moteris. Net jei į Dezmondo miegamąjį užeitų nuogutėlė moteris, jis nenutuoktų, ką su ja daryti.

– Kokia atgrasi mintis, – nusipurtė Dezmondas.

– Tačiau jis nešėsi lietpaltį, – nenusileido Bertonas. – Jis visas kruvinas. – Jis išlankstė apsiaustą, parodydamas dėmes.

Paėmęs drabužį į rankas, Džekas Frostas atidžiai jį apžiūrėjo.

– Tikrai kraujas, – sutiko jis. Atsargiai sulankstęs, jis padėjo jį ant stalo. – Na, Dezmondai, tai kuris atsakymas teisingas? Ar tu esi mūsų prievartautojas? Ar esi biseksualus? Ar tavo kištukas tinka visiems lizdams?

Įžeisto Torlio veidas paraudo.

– Vien mintis apie tai!

Frostas dar kartą paieškojo cigarečių kišenėse. Dar labiau jį siutino tai, kad Dezmondas jų taip pat neturėjo, o Bertonas su Koljeriu apskritai nerūkė. Jo galvoje tarsi oazės miražas dykumoje ištroškusiam keliautojui sušmėžavo prisiminimas apie sidabrinę dėžutę Maleto kabinete. Jis atsiprašė, įsliūkino į viršininko kabinetą, raktų ryšulyje rado atrakinantį stalo stalčių raktą ir nesidrovėdamas pasivaišino ypatingomis skyriaus viršininko atsargomis.

Į kvotos kambarį jis grįžo patenkintas traukdamas dūmą.

– Taigi, – tarė jis, išpūsdamas brangios viršininko cigaretės dūmų debesį, – imkimės reikalų. – Jis pamojo į lietpaltį. – Dezmondai, kur jį gavai?

– Kažkoks vyras jį pametė. Jei tas pusgalvis policininkas būtų manęs paklausęs, būčiau jam paaiškinęs. Bet ne, jis pribėga, įgrūda mane į furgoną, o kai pamėginu papriekaištauti, liepia man užsičiaupti.

– Jis – tikras mandagumo įsikūnijimas, – paaiškino Frostas, leisdamas dūmams lėtai rūkti jam iš burnos. – Kas jį pametė?

– Nežinau. Jis atsitrenkė į mane, vos neparversdamas.

– Pradėk pasakoti nuo pradžių, – paliepė Frostas.

– Ar galėčiau užsirūkyti?

Frostas išpūtė dūmų debesį Dezmondo link, kad šis galėtų pasimėgauti kvapu.

– Dezmondai, šitos tau pernelyg brangios. Verčiau papasakok man apie šią naktį. Jei nieko nenutylėsi, galbūt pavaišinsiu tave viena iš jų.

– Na, – pradėjo Dezmondas, sunėręs pirštus, – išėjau į savo naktinę ekspediciją, ieškodamas besiglamonėjančių porelių, ir pastebėjau didžiulį, keistoje vietoje pastatytą automobilį. Jis šokčiojo aukštyn žemyn, o iš vidaus sklido keisčiausi garsai. Prisėlinau ant pirštų galų, žvilgtelėjau pro užpakalinį langą ir, kaip manote, ką išvydau?

– Pasibjaurėtinai nuogą moteriškę, užgultą kresno, apkūnaus tipo raudonomis kojinėmis? – spėjo Frostas.

Susižavėjęs Dezmondas kilstelėjo antakius.

– Žiūrėkit, koks gudruolis. Žodžiu, aš juodu stebiu, staiga vyrukas pakelia galvą, pamato mane ir pagrūmoja kumščiu.

– Esi tikras, kad jis grūmojo kumščiu? – burbtelėjo Frostas.

– Kad ir kaip ten būtų, aš dedu į kulnus. Gerai, kad susipratau, mat po akimirkos pasigirdo trenksmas, šūkaliojimai ir policininkų švilpukai. Maniau, jie vejasi mane, todėl pasukau į vieną iš savo takelių. Staiga priešais mane, lyg iš niekur, išdygsta tipas, po pažastimi nešinas kažkokiu ryšuliu. Jis iš visų jėgų atsitrenkia į mane. Aš išsitiesiu ant žemės. Atsikėlęs jo nebemačiau, tačiau lietpaltis

gulėjo takelio viduryje. Jį pakėliau, ketindamas nunešti į policijos nuovadą...

– Kur jau ne, – pasišaipė Frostas.

– Kai, – pasakojo Dezmondas, – šitas mulkis policininkas mane susėmė. Prisiekiu evangelijomis, sakau teisybę.

Frostas atkišo jam vieną iš prabangiųjų cigarečių, pridegė ir bakstelėjo į lietpaltį.

– Kaip suprantu, kišenės tuščios?

– Nežinau, sere. Nepatikrinau, – atsakė susigėdęs Bertonas.

– Tuomet ko dar lauki? Patikrink dabar, – paliepė Frostas.

Paėmęs lietpaltį, Bertonas kyštelėjo ranką į kišenes. Kairė buvo tuščia, tačiau dešinėje buvo įkištas suglamžytas plastikinis maišelis, kurį konsteblis iš pradžių palaikė kišenės dugnu. Traukdamas jį lauk, jis užčiuopė dar kažką. Tai, kas buvo maišeliu prispausta kišenės gelmėse. Raktas. Senas, nutrintas angliškos spynos raktas. Ne originalas – kopija, neturinti identifikacijos numerio.

Koljeris buvo nusiųstas atnešti miltelių pirštų atspaudams aptikti tuo atveju, jei prievartautojas būtų pamiršęs juos nuvalyti. Jis nepamiršo!

Pareigūnai ištiesino į gniužulą suspaustą maišelį. Jame buvo iškirptos dvi skylės. Inspektorius užmaukšlino jį Koljeriui ant galvos. Skylės buvo iškirptos akių vietoje. Jie surado garsiąją „siaubo su gobtuvu" kaukę. Iš šiukšlių maišo pagaminta kaukė įspūdžio nepadarė.

Frostas nukreipė savo dėmesį į raktą. Padėjęs stalo viduryje, inspektorius susmeigė į jį akis.

– Tai gali būti raktas nuo prievartautojo namų durų, – pamėgino spėti Koljeris.

– Taip, – sutiko Frostas. – Dabar mums belieka išmėginti jį kiekvieno apygardos namo spynoje. Jei jis tiks, jį sučiupome.

– Visai kaip Pelenės kurpaitė, – įsiterpė Dezmondas.

– Tik tau į galvą ir šautų pasakos, – atšovė Frostas, mesdamas raktą į kišenę. – Rytoj juo pamėginsiu atrakinti Maleto duris. Niekada nežinai, kada tau nusišypsos sėkmė.

Kildamas nuo kėdės, inspektorius pajuto grįžtantį nuovargį ir nusiminimą.

– Ar jau galiu eiti? – pasiteiravo Torlis.

– Užrašykite jo parodymus ir spirkite lauk, – tarė Frostas. – O lietpaltį nusiųskite teismo ekspertams.

Jis paliko kvotos kambarį ir nusvirusiais pečiais, šalikui velkantis įkandin, nulingavo skersai vestibiulį.

– Džekai, ar jums viskas gerai? – pasiteiravo Velsas. – Prastokai atrodote.

– Aš tik pavargęs, – atsakė jam Frostas. – Reikia priglausti galvą ant priegalvio.

– Nepamirškite susitikimo su ponu Maletu rytoj lygiai devintą.

– Nepamiršiu, – tarė Frostas ir žengė į šaltą, tamsią, priešišką naktį.

Išsitraukęs raktą iš juodo polietileninio lietpalčio, jis įkišo jį į spyną. Raktas įlindo nesipriešindamas. Jis pasuko jį. Spyna trakštelėjo, ir durys plačiai atsivėrė į ilgą, siaurą koridorių. Šio gale stovėjo jauna, visiškai nuoga, šilta, maloni moteris išskėstomis rankomis. Jis pasileido jos link, tačiau kelią pastojo Maletas. Įniršęs, urzgiantis Maletas.

Į iš miegų pašokusio Frosto akis spigino saulės spinduliai. Saulės spinduliai? Atsisėdęs lovoje jis čiupo žadintuvą ir įbedė į jį akis, negalėdamas patikėti. Pusė dvyliktos ryto. Negali būti! Žadintuvas turėjo pažadinti jį septintą. Devintą kabinete jo laukė Maletas. Jis patikrino prisukimo mechanizmą. Šis buvo neprisuktas. Arba jis pamiršo prisukti jį vakar, arba šįryt žadintuvas skambėjo, kiek galėjo, tačiau inspektorius viską pramiegojo. Po velnių.

Basomis kojomis palietęs grindis, jis stipriai užsimerkė, vengdamas aštrių rytinių saulės spindulių. Kokių galų tokią dieną saulė apskritai šviečia? Jei jau jis bus išspirtas iš policijos pajėgų, verčiau tegu pliaupia lietus.

Vilkdamasis ant grindų į krūvą sumestus drabužius, jis pagerino visus greičio rekordus. Tuomet stabtelėjo, prisėdo ant lovos ir prisidegė vieną iš Maleto cigarečių. Kokia prasmė? Skubėti jau nebėra reikalo. Net jei jis nesiskus, nepapusryčiaus ir

rūks į nuovadą nestabtelėdamas, vis tiek vėluos beveik tris valandas.

Kodėl tuomet nepavėlavus keturias? Inspektorius palengva nusiskus, pasikeps pusryčių ir ilgokai pamąstys, koks negirdėtas pasiteisinimas, kokia graudi, širdį tirpdanti istorija galėtų priversti Harį raginiais rėmeliais jam dovanoti.

Nerūpestingai švilpaudamas jis nustraksėjo laiptais žemyn, pakėlė du laiškus nuo kilimėlio ir nusinešė juos į virtuvę. Pirmajame buvo jo sąskaitos Beningtono banke suvestinė. Daugiau prastų naujienų jam nebereikėjo, todėl nė neatplėšęs išmetė jį į šiukšlių dėžę. Antrasis laiškas buvo anoniminis, o rašysenos ant jo inspektorius neatpažino. Atrėmęs jį į duoninę, jis pripylė elektrinį virdulį ir spustelėjo mygtuką. Šaldytuvo kampe susirietę gulėjo du įtartinai atrodantys šoninės bryzeliai. Jis juos ištraukė, apuostė ir nusprendė surizikuoti.

Frostas paguldė šoninę į keptuvę greta dosnaus gabalo taukų ir įmušė porą kiaušinių. Patiekalas pradėjo spirgėti, taškytis ir skleisti riebius dūmus po virtuvę. Jis nukreipė dėmesį į arbatos plikymą. Nė vieno arbatos pakelio. Kad tave kur!

Pasikuitęs šiukšlių dėžėje, rado išsipūtusį, įmirkusį, panaudotą arbatos pakelį, panašų į nuskendusią pelę. „Elgetos neturi privilegijos rinktis", – pamanė jis ir panardino pakelį į verdantį vandenį. Tuomet užsitepė sviesto ant duonos riekės, išvertė keptuvės turinį į lėkštę, kriauklėje susirado peilį su šakute ir atsisėdo pusryčiauti.

Jo žvilgsnį sugavo kažkas balto. Laiškas. Taukuotu peiliu inspektorius jį atplėšė. Atvirukas

gimtadienio proga. Susiraukęs jis dar sykį pažvelgė į voką, kuris akimirksniu viską paaiškino. Laiškas buvo adresuotas poniai J. Frost. Žinoma. Šiandien buvo jo žmonos gimtadienis, o atviruką atsiuntė asmuo, nežinojęs apie jos mirtį. Ranka atviruke buvo parašyta: „Laimingo gimtadienio, Glorija... Adresas vis dar tas pats... Lauksiu laiško." Užmerkęs akis jis pamėgino prisiminti. Glorija? Kas tokia, po velnių, buvo Glorija? Jis manė pranešęs visiems. Nuleidęs rankas, įkišo atviruką atgal į voką.

Jos gimtadienis visiškai išgaravo jam iš galvos. Tačiau ne kitaip buvo ir jai esant gyvai. Išvydęs didžiulę krūvą atvirukų laiptinės apačioje, jis susiprasdavo kasmet.

Frostas prisiminė paskutinį jos gimtadienį ligoninėje, kai ji atrodė dukart vyresnė. Ir visus gimtadienius vos jiems susituokus, kai ji buvo kitokia, kai viskas buvo kitaip, kai jo pokštai ją prajuokindavo, kai drauge jie buvo laimingi. Kaip visa tai pasikeitė? Jis nepasikeitė. Jis liko visiškai toks pat. Tai ir buvo bėda. Ji troško, kad jis pasikeistų, kad sulauktų sėkmės. Tačiau jis nesugebėjo to pasiekti.

Jis prisivertė grįžti į dabartį, prie šąlančių pusryčių apskaldytoje lėkštėje.

– Su gimimo diena, mylimoji, – burbtelėjo panosėje, mesdamas atviruką ant banko sąskaitos suvestinės. Jis pagalvojo, kad būtų gražu ant jos kapo padėti gėlių ir apsimesti, kad bent šį kartą prisiminė. Pastūmęs lėkštę tolyn, prisidegė paskutinę Maleto cigaretę ir nusprendė gėlių nenešti. Tai būtų veidmainiška.

Maletas dar kartą paskambino vidiniu telefonu.

– Gal inspektorius Frostas jau pasirodė? – tokie skambučiai tapo kasdiene jo darbo dalimi.

– Nemanau, sere, – atsakė seržantas Džonis Džonsonas. Tarsi būtų kuo abejoti! Jis kuo puikiausiai žinojo, kad Frosto nuovadoje nebuvo nė kvapo. Jis jau visą rytą nuo be penkių minučių devynios nesiliovė skambinęs inspektoriui į namus, tačiau kitame laido gale girdėjo tik pypsėjimą. Frostas veikiausiai vėl išjungė savo telefoną iš lizdo, tačiau Maletui šito pasakyti jis negalėjo.

– Noriu matyti jį savo kabinete tą pačią akimirką, kai jis įžengs pro duris... Tą pačią akimirką, – piktai išrėžė Maletas.

– Tą pačią akimirką, – pakartojo Džonsonas, šį scenarijų mokėjęs atmintinai. Trenkęs ragelį, jis šūktelėjo Vebsteriui: – Konstebli, ar buvote nuvažiavęs į pono Frosto namus?

– Taip, seržante, – atsakė Vebsteris. – Kaip jau sakiau, jo automobilio prie namų nebuvo.

– Ar pasibeldėte į duris?

– Kokia prasmė, seržante? Jei jo automobilis ne prie namų, vadinasi, ir jo ten nėra.

– Konstebli, tučtuojau grįžkite prie jo namų ir daužykite, spardykite ar laužkite tas prakeiktas duris. Jei niekas neatidarys, tuomet važiuokite jo ieškoti. O kitą kartą gavęs nurodymą ką nors atlikti, padarykite tai, kaip pridera!

– Teisingai! – šūktelėjo pažįstamas balsas. – Labas rytas visiems.

– Kur jus velniai nešiojo? – užriko Džonsonas. – Ponas Maletas apsiveršiuoti baigia.

– Nejaugi? – susiraukė Frostas. – Maniau, kad nuo to mes jį pagydėme.

Seržantui teliko susiimti už galvos.

– Džekai, tai nejuokinga. Pažvelkite į laikrodį! Jau po dvyliktos, o su viršininku susitikti turėjote devintą.

Frostas demonstratyviai pažvelgė į rankinį savo laikrodį.

– Jei jam taip reikia, dabar galėčiau skirti minutę kitą.

Čiupęs vidinio telefono ragelį, Džonsonas surinko Maleto kabineto numerį.

– Sere, ponas Frostas jau čia. Taip, sere. Tuojau pat, sere. – Seržantas atsigręžė į inspektorių. – Džekai, į skyriaus viršininko kabinetą. Tuoj pat!

Nuleidęs ragelį jis nutaisė malonią šypseną moteriai, atvykusiai pranešti apie keistus kitoje gatvės pusėje vykstančius dalykėlius.

Frostas jau pasisuko eiti į viršininko kabinetą, kai jį sulaikė konsteblis Koljeris.

– Pone Frostai, kažkas skambina jums į kabinetą. Moteris. Ji neprisistatė.

– Puiku, – tarė Frostas pasukdamas į savo kabinetą dešinėje.

– Kur išsirengė ponas Frostas? – pakėlęs galvą nuo užrašų pasiteiravo Džonsonas.

– Manau, į savo kabinetą, – atsakė Koljeris.

– Į savo kabinetą? – suspigo seržantas. – Jo laukia ponas Maletas. Būk geras, pasirūpink šia dama, – paprašė jis, stumteldamas Koljerį prie moters.

Suskambo vidinis telefonas. Maleto kantrybė sparčiai seko.

– Neatsiliepk! – per vėlai šūktelėjo Džonsonas. Koljeris atsiliepė ir ištiesė ragelį seržantui. – Skyriaus viršininkas nori su jumis pasikalbėti.

– Skuosk ir atvesk poną Frostą, – suriaumojo Džonsonas, stumdamas Koljerį ta kryptimi.

– O kaipgi aš? – įsižeidė moteris.

– Ponia, su jumis būsiu po akimirkos, – atsakė apsvaigęs Džonsonas. – Taip, sere, – tarė jis į ragelį. – Taip, sere, aš jam sakiau. Manau, kad jis turėjo atsiliepti į kitą skubų skambutį, sere. Taip, sere. Tuojau pat, sere.

Padėjęs ragelį, jis lėtai perbraukė delnu sau veidą.

– Jie niekada nenurimsta, ryte, dieną, vakare, – lyg niekur nieko kalbėjo moteris. – Čia... Ei, ir kurgi jūs einate?..

Frostas dar tvirčiau prispaudė ragelį prie ausies.

– Ne, Lile, tavo soverenų mes dar neradome. Žinau, kad esame šutvė tingių, niekam tikusių šunsnukių. Ar kada nors tai neigiau? Kai tik turėsiu naujienų, iškart tau pranešiu... Tau taip pat, Lile.

Inspektorius padėjo ragelį, pažvelgė į savo stalą ir nusipurtė. Jis buvo nuklotas įvairiausiais popieriais. Iš kur jie visi atsirado? Susėmęs šūsnį, inspektorius suvertė ant Vebsterio stalo, kad grįžęs konsteblis turėtų priežastį raukytis. Įsikišęs į burną cigaretę, jis nuspaudė virtuviniame stalčiuje

rasto dujinio žiebtuvėlio galvutę. Dešimties centimetrų aukščio liepsna šoktelėjo tiesiai jam pro nosį primindama, kodėl jis liovėsi jį naudojęs.

Atsilapojo durys. Orą gaudantis seržantas Džonsonas.

– Dėl Dievo meilės, Džekai!

– Tai velniava, – atsakė Frostas. – Haris raginiais rėmeliais!

Jis pašoko lėkti į viršininko kabinetą, tačiau Džonsonui už nugaros išvydo kitą figūrą. Maletą iš įniršio perkreiptu veidu.

– Frostai, į mano kabinetą... Tuo pat!

Apsisukęs ant vieno kulno, jis išlėkė lauk. Aplinkos temperatūra nukrito trisdešimčia laipsnių.

– Džekai, juk mėginau jus perspėti, – sušnypštė Džonis Džonsonas. – Pradėsiu rinkti jūsų daiktus.

– Tu per daug nerimauji, – tarė Frostas, pakelta galva nužygiuodamas į viršininko kabinetą.

Veidrodinė Maleto kopija, panelė Smit, sėdėjo prie rašomosios mašinėlės ir atrodė itin nepatenkinta. Jo įtūžis buvo jos įtūžis. Frostą ji nužvelgė lediniu, viršininkui būdingu žvilgsniu.

– Viršininkas įsakė jums tuoj pat užeiti, – išpyškino ji.

Frostui tokios aplinkybės ne naujiena. Jis pasibeldė.

– Užeikite! – pasigirdo balsas viduje.

Maletas, it mietą prarijęs, sėdėjo prie švelnaus raudonmedžio stalo, atsivertęs asmeninę Frosto

bylą. Jis ketino pabrėžti visus ankstesnius inspektoriaus nusižengimus ir tiesiai šviesiai pasiūlyti Frostui pasiieškoti darbo kitur, mat eiti policijos pareigūno tarnybą jam akivaizdžiai trūko reikalingos disciplinos ir nusistatymo. Jis nė nepakėlė akių į kojas velkantį Frostą. Tačiau viršininkui dar nespėjus ištraukti žiedo iš pirmosios granatos, Frostas sviedė savąją.

– Atleiskite dėl šio ryto, viršininke, aš paprasčiausiai netikėtai prisiminiau, kad šiandien mano velionės žmonos gimtadienis. Pamaniau, būtų gražu ant jos kapo padėti gėlių.

Puikus mėginimas užbėgti Maletui už akių ir išmušti jį iš vėžių.

– Mano mielas bičiuli, – tarė jis, – prisėskite.

Jis įsiminė, jog reikia paprašyti panelės Smit, kad ši patikrintų bylas ir įsitikintų datą esant teisingą; tuomet nutilo ir nulenkė galvą, pagerbdamas mirusiąją. Baigęs ritualą, pasiruošė nemaloniajai daliai.

– Operacija „Pelėkautai“, tas nepatvirtintas vakarykštis fiasko. Žinojote, kad mano leidimas būtinas ir bus suteiktas tik įsitikinus, kad planas veiksmingas. Kodėl manęs neatsiklausėte?

– Atleiskite, viršininke, – tarė Frostas, sukryžiavęs koją ant kojos, siūbuodamas nuvalytą batą. – Mėginau su jumis pasimatyti, tačiau kabinete tamstos neradau.

Maletas suspaudė lūpas.

– Aš buvau apygardos štabe. Viskas, ką jums reikėjo padaryti, tai pakelti telefono ragelį, tačiau

jūs nusprendėte įžūliai nepaklusti ir veikti savarankiškai, ir lyg to dar nepakaktų, įtikinote seržantą Džonsoną gavęs mano leidimą.

– Jis tikriausiai klaidingai mane suprato, – begėdiškai atsakė Frostas. – Bet kuriuo atveju niekas nenukentėjo.

Išpūstomis akimis Maletas atsilošė kėdėje, negalėdamas patikėti.

– Niekas nenukentėjo? Policijos pareigūnė buvo sužeista.

Frostas gūžtelėjo pečiais.

– Keletas nubrozdinimų ir mėlynė paakyje. Esu matęs po medaus mėnesio grįžtančių nuotakų, atrodančių prasčiau.

– Inspektoriau, ją galėjo nužudyti.

– Sere, ji galėjo loterijoje laimėti penkiasdešimt tūkstančių svarų, tačiau taip nenutiko.

Užsidengęs veidą delnais, Maletas tetroško pravirkti. Kaip gali protingai pasikalbėti su tokiu žmogumi? Iš dėklo ištraukęs ką tik padrožtą pieštuką, ėmė sukioti jį tarp pirštų.

– Inspektoriau, nušalinu jus nuo bylos tyrimo.

Frosto žandikaulis atvipo. Netikėdamas jis pažvelgė į Maletą taip, tarsi šis būtų protą pametęs.

– Jūs ką, po velnių?

Pieštukas Maletui tarp pirštų staiga perlūžo perpus.

– Frostai, daugiau niekada nedrįskite šitaip su manimi kalbėti, – užkriokė jis, iš pykčio vos tvardydamasis.

– Atleiskite, viršininke, – tarė Frostas taip, tarsi šiame kabinete sėdėtų dėl nereikšmingo etiketo

taisyklių pažeidimo, – tačiau šįkart negaliu nusileisti. Manau, mes arti tikslo.

– Taip... Polietileninis lietpaltis ir durų raktas, – atsakė Maletas, žvelgdamas į užrašus. – Viską perduokite ponui Alenui. Nuo šiol jis imsis vadovauti tyrimui. Beje, kaip jums sekasi narplioti to narkomano nužudymą?

– Nekaip, – prisipažino Frostas ir mintyse pridūrė: „Kaip tu puikiai žinai, keturaki žioply."

– Tuomet perdavęs išžaginimų bylą Alenui daugiau laiko galėsite skirti savo tyrimui, tiesa? – Maletas nusišypsojo, traukdamas artyn dėklą su parašo laukiančia korespondencija kaip jųdviejų pokalbio pabaigos ženklą. – Dar vienas dalykas. Policijos pajėgų vadą jaudina didėjantis įsilaužimų skaičius. Tegu šis tyrimas tampa jūsų prioritetu. Tai viskas, Frostai.

Inspektoriui trenkus kabineto duris su nereikalinga jėga, Maletas atsuko parkerio dangtelį ir pradėjo pasirašyti laiškus. Nelaimei, nepaklusni jo plunksna aptaškė nepriekaištingai panelės Smit surinktą lapą.

Jis padėjo suteptą laišką į šalį ir paprašė panelės Smit atnešti aspirino. Turi juk būti koks nors būdas to menkystos atsikratyti.

Durų trankymas tęsėsi, kai kunkuliuodamas pykčiu Frostas grįžo į savo kabinetą. Įniršį jis išliejo atbula dešine ranka į orą pasiųsdamas dokumentų dėklą ir ant grindų pasėdamas krūvą popierių. Jis atsigręžė į Vebsterį, kurį jo pykčio priepuoliai tik pralinksmindavo.

– Konstebli, nesėdėk ten, barzdą kasydamasis. Padėk man viską surinkti.

Netaręs nė žodžio, Vebsteris ėmėsi rankioti dokumentus, viduje kikendamas iš Frosto įsiūčio. Akivaizdu, kad už žlugusią vakarykštę operaciją skyriaus viršininkas Frostui gerokai išpėrė kailį. Taip tam senam kvailiui ir reikia.

Keturpėsčias Frostas siekė poros pranešimų apie įsilaužimus, kurie kažkokiu būdu nuslydo po stalu. Nepasiekęs jų ranka, inspektorius bedė į popierių liniuotę ir taip juos surado.

– Beje, drauguži. Nuo šiandien nebevadovauju išžaginimų tyrimui.

Vebsteris abejingai prunkštelėjo.

– Kaip šįryt laikosi tavo mergina? – skaitydamas formą pasiteiravo Frostas.

– Į darbą ji atvyko mėlynę paakyje paslėpusi po tamsiais akiniais, – atsakė jam konsteblis, – tačiau apskritai ji jaučiasi gerai.

„Tik jau ne tavo dėka“, – mintyse užbaigė jis.

Frostas šleptelėjo į kėdę ir dar sykį perskaitė pranešimą apie įsilaužimą.

– Ar girdėjai ką nors apie tą mėginimą įsilaužti Bukmedžių linkyje?

– Tik nuotrupas, – atsakė Vebsteris. – Konsteblis Kenis buvo iškviestas į įvykio vietą kaip tik tada, kai aš lydėjau Siu namo.

Pasak pranešimo, ponia Šadbolt iš 32-ojo namo pastebėjo per tvorą į jos kiemą lipantį tipą ir paskambino policijai. Apžiūrėjęs apylinkes, Kenis išsiaiškino, kad galinės namo už poros kiemų durys buvo išlaužtos. Kenis pažadino namo šeimininkus,

ir visi drauge apieškojo namus nuo viršaus iki apačios, tačiau niekas nedingo.

– Hm, – burbtelėjo susimąstęs Frostas. Kėdėje atsisukęs į žemėlapį, inspektorius surado Bukmedžių linkį. Visos su Dentono miškais besiribojančios gatvės buvo pavadintos medžių pavadinimais, o Bukmedžių linkis pasirodė esantis visai netoli nuo tos vietos, kur buvo užpulta Siu. Nuojauta jam kuždėjo, kad šitą verta patikrinti.

– Dranguži, atvaryk automobilį. Mes išvykstame.

Vos spėjo juodu išsukti iš aikštelės, kai per radiją pasigirdo dispečerio balsas. Skambino lombardo savininkas Semis Glikmanas. Tipas su soverenais grįžo į krautuvę, nešinas nauja partija.

– Ten nusigauti galėtume per penkias minutes, – tarė Vebsteris, ieškodamas vietos apsisukti.

– Ne, – griežtai rėžė Frostas. – Mes važiuojame į įsilaužimo vietą.

Operatyviojo valdymo centrui jis paliepė į lombardą nusiųsti patrulinį automobilį, kuris suimtų vyruką ir atgabentų į nuovadą. Jie apklaus jį grįžę. Vebsteris nesuprato, kuo toks svarbus staiga tapo įsilaužimas, tačiau Frostas yra jo viršininkas.

Pražilusius plaukus violetine spalva nusidažiusi ponia Šadbolt vilkėjo švelnų, rausvai violetinį nertinį, papuoštą oranžinių karoliukų vėriniu. Po pažastimi ji nešiojosi nediduką, storą kinų mopsą, kurį vadino „mamytės brangučiu“. Tai buvo nuolat šnarpščiantis, rūškano snukio gyvūnas

iškištu liežuviu, nesiliaujantis švokšti taip, tarsi jo deguonies atsargos eitų į pabaigą. Moteris laikė ir kitą šunį, prancūzų pudelį, kurio netylantis lojimas lyg aštrus durklas pjaustė pareigūnų ausis. Prancūziškajam šuns įsiūčiui, jam nebuvo leista kandžioti kriminalistų; gyvūnas buvo už antkaklio ištemptas į virtuvę ir ten įkalintas. Netylantis, skardus jo lojimas kėsinosi šipuliais paversti visas ponios Šadbolt taures indaujoje.

– Vargšelė pernelyg susijaudina, kai sulaukiame svečių, – paaiškino ponia Šadbolt.

– Papasakokite mums apie praėjusį vakarą, – sušuko Frostas, mėgindamas perrėkti lojimą.

– Na, aš gulėjau lovoje antrame aukšte...

Frostas pakilo nuo kartūnu uždengtos kanapos.

– Imituokime nusikaltimą, – pasiūlė jis. Bet ką, kad tik nebegirdėtų to prakeikto kastrato amsėjimo.

Laiptais į viršų pro su vilnonių siūlų kamuoliais žaidžiančių kačiukų nuotraukas į nediduką miegamąjį su vaizdu į sodą. Ant pagalvių gulėjo foksterjero formos naktinių marškinių pakaba.

– Mano lova, – paaiškino ponia Šadbolt.

– Konstebli, užsirašykite, – burbtelėjo Frostas Vebsteriui.

– Inspektoriau, kas vakarą miegoti guluosi lygiai dešimtą. Esu įpročių vergė, tiksli it laikrodis. Į lovą – dešimtą, keltis – be ketvirčio septintą.

– Ar yra ir ponas Šadboltas? – pasiteiravo Frostas, nužvelgdamas dvi pagalves.

Ji nusišluostė akį mažyte nosinaite. Mopsas užjausdamas šnarpštelėjo.

– Jis iškeliavo anapilin prieš šešerius metus.

– Nuoširdžiai užjaučiu, ponia. Taigi jūs gulėjote lovoje?..

– Giliai miegojau. Užmingu vos padėjusi galvą ant pagalvės. Tuomet Fifi pradėjo loti. Akimirksniu nubudau.

– Taip, įsivaizduoju, – linktelėjo Frostas. – Kur buvo Fifi?

– Čia su manimi. Fifi miega ant grindų, o mamytės brangutis miega lovoje su ponu Didumsu.

– Ponu Didumsu? – nesuprato Frostas.

Ji droviai nusišypsojo ir paglostė foksterjero formos pakabą.

– Jį vadiname ponu Didumsu. Fifi it pašėlusi šokinėjo ant palangės ir nesiliovė lojusi. Atsikėlusi pravėriau langą.

Visi jie prisiartino prie lango. Atidaręs jį, Frostas apžvelgė sodą apačioje. Nedidukas kiemas iš dviejų pusių aptvertas medine tvora ir plytų siena gale. Už šios plytėjo gretimoje Bukmedžių linkiui gatvėje esančių namų sodai. Ponios Šadbolt pievelėje knibždėjo žalių ir raudonų plastikinių nykštukų: vieni dirsčiojo iš už krūmų, kiti sukryžiavę kojas sėdėjo ant gipsinių šungrybių, treti žvejojo plastikiniame stebuklingame tvenkinyje.

– Nepaprastai skoninga, – burbtelėjo Frostas įsitikinęs, kad niekada gyvenime nėra matęs nieko klaikesnio.

– Pažvelgiau laukan, – pasakojo moteris, – ir išvydau į mano sodą per plytų sieną ana ten, prie to nykštuko ant šungrybio, besiropščiantį vyriškį. Aš suklykiau, todėl jis tučtuojau nėrė per tvorą.

– Tuo pačiu keliu, iš kur atsibeldė? – paklausė Frostas, pasitraukdamas nuo lango.

– O, ne, – kalbėjo ponia Šadbolt. – Jis nulėkė per mano sodą ir per tvorą peršoko į kaimynų kiemą. – Ji parodė į medinę tvorą dešinėje.

– Esate tuo tikra? – susiraukęs į langą atsigręžė Frostas.

– Žinoma, inspektoriau. Buvo tamsu, tačiau aš mačiau judantį jo siluetą. O jam kariantis per tvorą, toji net sugirgždėjo.

Frostas darsyk pažvelgė pro langą.

– Kur yra to tipelio namas, į kurį buvo įsilaužta?

– Jis dešiniau. Kaip tik ta kryptimi spruko mūsų įsilaužėlis. Antros durys nuo čia, 36-asis namas.

Prisėdęs ant lovos Frostas pasimuistė, mat po savimi pajuto kažką nepatogaus. Ištraukęs poną Didumsą iš po savęs, inspektorius nusviedė jį ant grindų.

– Visa tai neturi jokios prasmės.

– Man viskas atrodo logiška, – tarė Vebsteris nesuprasdamas, kodėl inspektorius švaisto laiką šiam nereikšmingam ir nenusisekusiam įsilaužimui. – Vyriškis perlipa tvorą į ponios Šadbolt sodą. Ji pradeda klykti, todėl jis perlipa į gretimą kiemą. Kas jums atrodo ne taip?

– Veikiausiai nieko, – tarė Frostas, regis, pamažu prarasdamas susidomėjimą. – Ponia Šadbolt, papasakokite apie 36-ojo namo gyventojus.

– Iš tiesų, inspektoriau, ne ką tegaliu papasakoti. Jie atsikraustė vos prieš savaitę, tačiau atrodo maloni pora.

– Aišku, – stodamasis tarė Frostas. – Mes su jais pasikalbėsime. Nuoširdžiai dėkojame už pagalbą.

Gatvėje, kai pareigūnai pasuko 36-ojo namo link, Frostas prakalbo:

– Drauguži, ar tave kada nors aplanko jausmas, kad netikėtai įvykiai pradeda klostytis palankiai?

– Tas jausmas mane aplanko nuolatos, – atsakė Vebsteris, – tačiau pasitvirtina itin retai.

– Man taip pat, – burbtelėjo Frostas, – tačiau viliuosi, kad šiandiena taps išimtimi. Kuo vardu tas tipas?

– Praisas, – tarė Vebsteris. – Čarlzas Praisas.

Čarlzas Praisas buvo drovios išvaizdos ketvirtąją dešimtį baigiantis vyrukas tamsiais plaukais ir atsiprašinėjančia šypsena. Jis taip susitelkęs dažė duris, kad net neišgirdo takeliu besiartinančių policijos pareigūnų.

– Pone Praisai? – kreipėsi Frostas. – Mes iš policijos nuovados.

Išgąsdintas jis atsigręžė, iš drebančios rankos nepaleisdamas teptuko.

– Jūs mane išgąsdinote, – tarė jis. – Nė negirdėjau jūsų. Ar atvykote dėl vakarykščio įvykio?

Frostas linktelėjo.

– Turime keletą klausimų.

– Niekas nebuvo pavogta, – tarė Praisas. – Veikiausiai jį pabaidė. Jūsų konsteblis atvyko vos už poros minučių.

– Tai įskaičiuota į aptarnavimą, – šyptelėjo Frostas. – Ar galėtume užeiti vidun?

Praisas atsargiai užvožė geltonų dažų skardinės dangtelį, nušluostė teptuką skuduru ir įmerkė jį į puspilnį stiklainį su spiritu.

– Stengiuosi pabaigti darbus, prieš grįžtant žmonai, – paaiškino jis, valydamasis rankas į kitą skarmalą. – Mes čia atsikraustėme vos prieš tris savaites, o kad namas atrodytų tvarkingai, reikia padaryti tiek daug.

Perspėjęs apie dar neišdžiūvusius dažus, Praisas nulydėjo pareigūnus koridoriumi į nepriekaištingai tvarkingą svetainę, kurios kilimą saugojo pora sluoksnių patiestų laikraščių.

– Jei bent lašelis dažų nukris ant kilimo, mano žmona ės mane iki gyvenimo pabaigos, – kalbėjo jis. Pastebėjęs purviną inspektoriaus lietpaltį, prieš pasiūlydamas jiems prisėsti, jis patiesė laikraštį ant minkštasuolio. – Ji nepaprastai saugo baldus.

Atsinešęs kėdę iš virtuvės, atsirėmė į atlošą.

– Tenorime šio bei to pasiteirauti, o tada leisime jums grįžti prie puošybos, – tarė Frostas, mėgindamas įsitaisyti ant po juo traškančio laikraščio. – Sakote, gyvenate šiame name dar tik tris savaites?

– Teisingai. Anksčiau gyvenome Apiano kelyje netoli Midso parko, tačiau buvome priversti išsikraustyti. Mano žmona nesutarė su kaimynais.

– O kur šiuo metu yra jūsų ponia, sere? – Frostas svarstė, kaip prisidegti cigaretę, pelenais nepavertus viso laikraščiais apkloto namo.

– Antradienį ji išvyko į Darlingtoną slaugyti sunegalavusios motinos. Vargšei senutei jau aštuoniasdešimt septyneri – pati ji nebesugeba nė į tualetą nueiti. Paprastai ja rūpinasi mano svainė, tačiau dėl išsiplėtusių venų jai teko atsigulti į ligoninę.

– Suprantu. Dėkoju, sere, – paskubomis įsiterpė Frostas, kol šis tauškalius neišpasakojo visos giminės ligų istorijų.

– Ji negrįš iki rytojaus, – tarė Prasas, – tačiau tam tipui įsilaužus, jos nebuvo namuose, todėl ji negalėtų niekuo jums padėti. Ar nieko tokio, jei užtaisysiu įsilaužimo žymes? Išvydusi žalą, ji pasius.

– Galbūt, sere, mudu su mano gauruotuoju kolega pirmiau galėtume jas apžiūrėti?

Trypdami dar daugiau laikraščių, šviežiu baltų dažų sluoksniu nuteptomis grindjuostėmis jie nužingsniavo į ankštą pagalbinę patalpą. Joje stovėjo didelis šaldiklis ir buvo įrengti elektros ir dujų skaitikliai. Pro duris galinėje sienoje galėjai patekti į sodą. Šias duris įsibrovėlis ir išlaužė. Kadangi spyna nebeveikė, viršuje ir apačioje jas prilaikė sklendės. Praisas atidarė duris. Sodas buvo panašus į ponios Šadbolt, tačiau jame vešėjo piktžolės ir trūko nykštukų.

Išėjęs į kiemą, Frostas giliai įkvėpė gaivaus oro, iš plaučių norėdamas išvalyti šviežių dažų tvaiką. Abu su Vebsteriu sužiuro į duris. Toje vietoje, kur įsibrovėlis išlaužė spyną, durų stakta buvo atplyšusi ir atskilusi.

– Jis buvo pasiryžęs bet kokia kaina patekti vidun, tiesa, sere? – išsitiesdamas burbtelėjo inspektorius. – Ar jis ką nors pavogė? Ar nepasigedote nė vienos skardinės dažų?

– Konsteblis maloniai sutiko drauge su manimi patikrinti namus. Nieko nepaimta. Mes neturime nieko vertingo, tačiau gali būti, kad jis manė senuosius gyventojus vis dar esant čia. Regis, jie turėjo nemažai brangių sidabro dirbinių.

– Jūs veikiausiai esate visiškai teisus, – nudžiugęs sušuko Frostas. – Pone Praisai, jums vertėjo stoti į policijos akademiją.

Praisas mirktelėjo ir džiugiai išsišiepė, o iš virtuvės pasigirdo šaižus švilpukas.

– Virdulys! Ar galėčiau pasiūlyti jums puodelį arbatos?

– Mielai, – atsakė Frostas. – Ateisime po minutėlės.

Vos tik Praisas pasišalino į virtuvę, Frostas susimąstęs pasikasė smakrą ir nukėblino prie šaldiklio.

– Drauguži, kartą tyriau bylą. Tipas pasmaugė savo žmoną ir paslėpė kūną po grindlentėmis, kaimynams pasakodamas, esą ji išvyko lankyti sergančios motinos. Kai lavonas pradėjo dvokti ir joks oro gaiviklis nebepadėjo, jis sugrūdo ją į šaldiklį ir ėmėsi dažyti namus, kad šviežių dažų kvapas užgožtų visus kitus...

Vebsteris atsiduso.

– Žinoma, nenorite pasakyti, kad...

– Statau du pensus, kad ji – šiame šaldiklyje.

Jis atlupo šaldiklio dangtį, pažvelgė vidun ir paleido dangtį dusliai trinktelėti.

– Ką gi, lieku skolingas tau du pensus, – tarė jis, dėmesį nukreipdamas į kažką tarp sienos ir šaldiklio. Inspektorius pasilenkė ir žvilgtelėjo į tamsų tarpą. – Drauguži, čia kažkas yra. Nagi, padėk man pasukti šitą daiktą.

„Ką šitas neišmanėlis dabar sugalvojo?" Vebsteris iš visų jėgų stumtelėjo šaldiklį tolyn nuo sienos. Galiausiai Frostui pakako vietos įkišti ranką. Jis ištraukė surūdijusias sodininko žirkles be medinių rankenų.

– Valio! – sarkastiškai šūktelėjo Vebsteris.

– Aš čia užsiimu Šerloko Holmso reikalais, o tu šaipaisi, – papriekaištavo Frostas, iškėlęs žirkles į šviesą. – Ar matai tas mažytes medžio atplaišas ant ašmenų? Jos – nuo tų durų. Mano drauguži, įsibrovėlis duris išlaužė šiomis žirklėmis.

Paėmęs žirkles, Vebsteris pridėjo jas prie durų staktos.

– Galbūt jūs ir teisus, – pagiežingai pripažino jis.

– Būk sau atlaidesnis, – burbtelėjo Frostas ir išsinešė žirkles į lauką, dairydamasis žemėn ir kažko ieškodamas. Džiaugsmingai šūktelėjęs, jis parodė į žirklių formos įspaudą gėlyno palei tvorą dirvoje. – O štai čia mūsų plėšikas jas rado.

– Na ir? – tarstelėjo Vebsteris.

– Vadinasi, – kantriai dėstė Frostas, – su savimi jis neatsinešė jų. Ne itin pasiruošęs darbui plėšikas, tiesa? Jis neturėjo reikiamų įrankių durimis išlaužti, todėl buvo priverstas panaudoti sode rastas senas, surūdijusias žirkles. Ir pasisek tu man aptikti jas tamsoje.

– Arbata garuoja, – šūktelėjo Praisas.

Frostas padėjo žirkles ant šaldiklio, užsklendė duris ir šūktelėjo ateinąs.

Arbatą jie gėrė svetainėje. Ji buvo patiekta elegantiškuose kiniško porceliano puodeliuose ant padėklo su pienu, cukrumi ir įvairiausiais sausainiais. Praiso žmona savo vyrą buvo nepriekaištingai išdresavusi priimti svečius. Frostas nesiliovė liaupsinęs jo arbatos.

Vyriškis kukliai šyptelėjo.

– Moku atlikti keletą dalykų. Vaišinkitės sausainiais.

Frostas atsikando sausainio su kremu.

– Pamiršau jūsų paklausti, sere. Ką jūs veikiate? Juk nesate namų dažytojas kaip Hitleris, tiesa?

– Esu naktinės pamainos inžinierius Brotono mašinų gamykloje pramoniniame rajone, tačiau šią savaitę atostogauju.

Sausainis su kremu tirpo burnoje. Frostas ištiesė ranką antro.

– Dirbate naktimis? Koks paprastai yra jūsų tvarkaraštis?

– Pradedame aštuntą valandą vakaro ir baigiame šeštą valandą ryte. Staklės nesustoja visą dieną, todėl priežiūros ir remonto darbus galime atlikti tik gamyklą uždarius.

Frostas pastatė puodelį ant minkštasuolio atramos rankoms. Praisas jį pačiupo ir padėjo ant padėklo.

– Ar paprastai dirbate vienas? – pasiteiravo Frostas, traukdamas cigaretes.

Pašokęs Praisas priešais inspektorių pastatė didžiulę peleninę ir pravėrė langą.

– Mano žmona nepakenčia cigarečių dūmų, – tarė jis ir grįžo į savo kėdę. – Ne, dirbu ne vienas. Esame dviese: vyriausiasis inžinierius ir pavaduotojas. Aš esu pavaduotojas. Rūkydamas būsite atsargus, tiesa?

– Jei norite, prarysiu pelenus, – tarė kantrybės pamažu netenkantis Frostas. Jis akimirką susimąstė. – Pramoninis rajonas yra visai netoli golfo aikštyno, kuriame buvo išžagintos tos dvi merginos.

– Tiesa, – sutiko Praisas, vėduodamas Frosto dūmus pro langą. – Medicinos sesuo balandžio 4-ąją ir kontoros darbuotoja balandžio 5-ąją.

Frostas įsitempė. Praisas žinojo tikslias datas.

– Sere, atmintimi nesiskundžiate, tiesa?

– Ne, inspektoriau. Policija manęs apie tai klausinėjo. Aš jiems šiek tiek pagelbėjau.

Vebsteris su Frostu apsikeitė žvilgsniais.

– Ką norite pasakyti, sere?

– Viskas surašyta jūsų dokumentuose, – atsakė Praisas.

„Aš tų prakeiktų dokumentų neskaičiau", – pamanė Frostas.

– Esu tuo tikras, sere, tačiau papasakokite mums bet kuriuo atveju.

– Jūsų vyrai įtarinėjo mūsų vyriausiąjį inžinierių Lenį Beitmaną. Prieš daugelį metų jis buvo įkliuvęs policijai už priekabiavimą prie jaunų merginų. Mane apklausė kriminalistas inspektorius Alenas. Pone Frostai, ar pažįstate jį?

– Jis yra vienas iš jaunesniųjų mūsų pareigūnų, – atsakė Frostas.

– Bet kuriuo atveju ponui Alenui paliudijau, kad Lenis Beitmanas dirbo su manimi per visus užpuolimus, taigi tai negalėjo būti jis.

Frostas paėmė dar vieną sausainį su kremu.

– Ar Beitmanas vis dar dirba gamykloje?

– O, ne. Prabėgus keletui savaičių gamyklos vadovas sučiupo jį vagiantį variklių dalis. Jis buvo atleistas tą pačią akimirką, o jo pareigų ėmėsi naujas žmogus.

– Sere, kada jis buvo atleistas?

– Apie balandžio vidurį.

– Kaip tik tuomet užpuolimai liovėsi, – mąsliai tarė Frostas. Sausainių su kremu nebeliko, todėl Frosto pirštai pasiekė šokoladinį pyragaitį. Praisas pastūmė padėklą tolyn nuo jo. – Sere, nesu tikras, ar pastebėjote sutapimą, – pilna burna kalbėjo Frostas. – Trys merginos buvo išprievartautos netoli jūsų darbovietės, o dar dvi – Midso parke, kur anksčiau gyvenote. Vos spėjote persikelti čia, užpuolimai prasidėjo Dentono miškuose, visai ant jūsų slenksčio.

– Viliuosi, nemanote, kad tai kai kas daugiau nei paprasčiausias sutapimas, – tarė Praisas, skuduru valydamas baltų dažų lašelį nuo kėdės kojos. – Aš negalėjau to padaryti, mat tuo metu buvau darbe. Paklauskite Lenio Beitmano, jis dirbo su manimi.

– Esate visiškai teisus, – sutiko Frostas. – Jūsų alibi geležinis. – Inspektorius akimirką pamąstė. – Kitados pažinojau kaip ir jūs naktimis dirbusį vyruką. Jis turėjo kolegą – visai kaip judu su Leniu Beitmanu. Jiedu mokėjo puikiai sukčiauti. Jei kuriam prireikdavo laisvos nakties, kitas pasižymėdavo darbe už abu. Niekas taip ir nesužinojo.

– Nė nesvajočiau užsiimti panašiomis aferomis, – atrėžė Praisas.

Frostas jam plačiai nusišypsojo.

– Žinoma, kad ne, sere. Tai nesąžininga. Tačiau teoriškai pasvarstykime, jei judu su Beitmanu iš tiesų buvote susimokę. Tuomet kai kuriomis naktimis dirbote sau vienui vienas; niekas jums nebūtų trukdęs išsprukti ir įsigeidus išprievartauti kokią

nepilnametę. Jei kas Lenio Beitmano ir būtų paklausęs, šis būtų aklai prisiekinėjęs, kad naktį gamykloje nepaleidote vienas kito iš akių, nes jūsų alibi yra jo alibi.

Vebsteris neramiai pasimuistė kėdėje. Jis meldė, kad Frostas nesiimtų švaistytis kaltinimais, kai nėra nė krislelio įrodymų.

Frostas drąsiai dėstė toliau:

– Kai Beitmaną išspyrė iš darbo, o jo pareigas perėmė naujas žmogus, jūs nebegalėjote sukčiauti. Greičiausiai dėl to užpuolimai liovėsi geriems keturiems mėnesiams.

Vebsteris gyvenime nebuvo regėjęs labiau priblokšto žmogaus už Praisą.

– Čia kažkoks košmaras! Į mano namus įsilaužia, o tiriantis pareigūnas beveik ima mane kaltinti išprievartavus daugybę merginų.

– Beveik? – riktelėjo Frostas. – Nemaniau, kad kalbu šitaip neaiškiai.

Praisas atsistojo ir kuo įsakmiau tarė:

– Esu priverstas jus išprašyti. Tai – tikras įžeidimas.

Frostas nepajudėjo iš vietos.

– Ar jūsų žmona savo motiną lanko dažnai?

– Du ar triskart per metus.

– Ir palieka jus namuose visiškai vieną. Nenustebčiau, jei ėmę lyginti datas išsiaiškintume, kad per užpuolimus arba dirbote vienui vienas, arba pats sau buvote namuose.

– Prisiekiu, negaliu patikėti savo ausimis, – tankiai mirkčiodamas riktelėjo Praisas.

– Štai, pavyzdžiui, vakar, – netilo Frostas, užtraukdamas antrąją cigaretę. – Miškuose, vos kitoje kelio pusėje, buvo pasikėsinta išprievartauti policijos pareigūnę – nepaprastai dailią paukštytę, jauną, įspūdinga krūtine. Tamstos skonio pupytė. Jūs puolėte, o ji ėmė gintis. Į įvykio vietą sušoko policininkai, todėl jums teko nešti kudašių.

Praisas tik purtė galvą netikėdamas, kad kas nors gali būti toks bukas ir žiaurus.

Nutaisęs abejingą miną, Vebsteris spoksojo pro langą, jei kartais inspektoriui kiltų noras į šitą pramanų spektaklį įtraukti ir jį.

Frostas atkakliai aiškino toliau:

– Vilkėjote sportinį kostiumą: bėgimo kelnes ir džemperį be kišenių. Po pažastimi nešėtės polietileninį lietpaltį, kurį užmaukšlinate joms ant galvų, prieš pradėdamas smaugti. Sprukote kiek įkabindamas, tačiau tamsoje į kažką atsitrenkėte ir pametėte lietpaltį.

Praiso Adomo obuolys kilnojosi aukštyn žemyn tarsi greitasis liftas.

– Paistote niekus!

– Bėda ta, – dėstė inspektorius, – kad pametęs lietpaltį, drauge netekote ir šito, – iš kišenės jis išsitraukė raktą su prikabinta įkalčio kortele ir ištiesė jį Praiso panosėn. – Savo pagrindinių durų raktą. Tai apsunkino reikalus. Kaip grįžti atgal į namus? Negalite paprasčiausiai pasibelsti į duris; jūsų žmona Darlingtone.

Praisas atsigręžė į Vebsterį gintis.

– Visą naktį nekėliau kojos iš namų. Privalote manimi patikėti.

– Ar galite tą įrodyti? – paklausė Vebsteris.

– Kaip galėčiau tą įrodyti? – bejėgiškai inkštė Praisas. – Namuose buvau vienas. Koks košmaras!

– Košmarą išgyveno tos vargšės mergaitės, sere, – tarė Frostas. – Kad ir kaip ten būtų, grįžkime prie mūsų senojo gerojo prievartautojo, kuriuo tvirtinate nesąs. Sėkmė jam nesišypso. Jo pasididžiavimas nieko nepešė, jis pametė kuo puikiausią lietpaltį, o namų durys užrakintos. Taigi kaip jam grįžti namo? Išdaužęs langą sukeltų per daug triukšmo, o durys pernelyg tvirtos ir matomos. Lieka užpakalinės durys. Vadinasi, nelaimėliui tenka keberiotis per tvoras. Jo nelaimei, nenutylantis senutės Šadbolt šuo pažadina ją, o ši pradeda klykauti ir skambinti policijai.

– Kad ir kas buvo tas žmogus, kurį matė ponia Šadbolt, – nenusileido Praisas, – tai ne aš. Ten buvo įsilaužėlis.

– Sere, keistokas buvo tas įsilaužėlis. Jį pastebi isteriška moteris. Užuot daręs tai, ką darytų bet kuris save gerbiantis įsilaužėlis – neštų skudurus iš čia kiek įkabindamas – jis ramiai peršoka dar porą tvorų ir imasi laužti tamstos duris sodininko žirklėmis, kurias aklinoje tamsoje pasičiupo sode. Jis patenka į jūsų namus, paslepia žirkles už šaldiklio, o tada nepastebėtas dingsta nieko nenugvelbęs. Pone Praisai, jūsų namų niekas neketino plėšti. Jūs pats laužėtės į savo namus, nes raktą nuo durų pametėte Dentono miškuose.

Praisas dėbtelėjo į Frostą, tada – į Vebsterį. Užklojęs virtuvinę kėdę laikraščiu, jis atsisėdo.

– Ką galiu pasakyti? – murmėjo jis, ašarų pilnomis akimis. – Aš niekuo dėtas. Tai ne mano darbas. Ką man jums pasakyti?

Frostas papurtė galvą su neišmatuojamu susižavėjimu.

– Sere, aktorius jūs esate neprilygstamas, tai tiesa. Atlikime eksperimentą, – pasiūlė jis ir švystelėjo raktą Vebsteriui. – Dràuguži, eik ir patikrink, ar šis raktas atrakina šito pono duris.

Vebsteris išėjo iš kambario. Sėdėdamas ant laikraščio, Frostas prisimerkęs stebėjo Praisą. Ant savojo laikraščio Praisas nepatogiai muistėsi.

Abu jie klausėsi prie atdarų pagrindinių durų artėjančių Vebsterio žingsnių. Tuomet – trakštelėjimas, raktui įlindus į spyną. Pauzė. Grįžęs į kambarį Vebsteris atidavė raktą inspektoriui.

Frosto stuburu nušliaužė dygus, nerimą keliantis šaltis.

– Na, dràuguži?

– Netinka, – tarstelėjo Vebsteris. – Tai ne tas raktas.

Galėjai stebėti Frostą subyrant į šipulius. Vebsteriui jo beveik pagailo. Ilgas kaupimasis, iš pažiūros viena prie kitos derančios detalės iki paskutinės, gyvybiškai svarbios sudėtinės dalies. Raktas netiko spynai.

– Ar esi tuo tikras? – sausai paklausė Frostas.

– Visiškai, – atsakė Vebsteris. – Šis raktas – ne nuo tų durų spynos.

– Ką gi, pone Praisai, – pradėjo Frostas. – Atrodo, kad būsime gerokai apsidirbę. Galiu tik nuoširdžiai atsiprašyti.

– Jūs dėl to nekaltas, – kilniaširdiškai atsakė Praisas. – Jūs paprasčiausiai dirbate savo darbą. Jaučiuosi dėkingas, pašalintas iš įtariamųjų sąrašo. O dabar meldžiu atleisti, prieš žmonai grįžtant, manęs laukia kalnai darbų. Spėju, kad dabar jau galiu užtaisyti įsilaužimo pėdsakus?

Frostas linktelėjo. Pasiruošęs eiti, Vebsteris atsistojo, tačiau mintyse peržvelgdamas faktus Frostas liko sėdėti. Jis nė neabejojo esąs teisus. Jis tai jautė ir žinojo. Kurgi jis suklydo? Galiausiai buvo priverstas pripažinti pralaimėjimą. Inspektorius lėtai atsistojo.

– Pone Praisai, dėkojame už supratimą ir bendradarbiavimą.

Garsiai ir atkakliai suskambo durų skambutis.

Praisas pašoko.

– Aš atidarysiu. Palaukite čia.

Jis išskubėjo iš svetainės, paskui save uždarydamas duris. Frostas šoko prie durų ir šiek tiek jas pravėrė, kad galėtų stebėti, kas dedasi koridoriuje.

Praisas atidarė duris. Greta lagamino tarpduryje stovėjo griežto veido moteris su raktu rankoje. Ji vilkėjo patogius tvido drabužius, lygiapadžius batelius, o žilstantys jos plaukai buvo surišti į kuodelį. Už Praisą ji buvo gerų dvidešimt metų vyresnė.

– Moda! – riktelėjo jos vyras. – Nelaukiau tavęs grįžtančios iki rytojaus.

– Motina iškeliavo anapilin, – tarė moteris, keldama lagaminą į vidų. – Kas, po galais, čia dedasi? Kodėl mano raktas nebetinka spynai? Nejaugi ją pakeitei, ar ką?

Iš svetainės Frostas pasileido koridoriumi. Per skubėjimą paspyręs skardinę, jis papylė geltonus dažus po visas grindis.

Kol ponia Prais reikalavo paaiškinti, kad dedasi, Frostas čiupo raktą jai iš rankos ir palygino su rastuoju polietileniniame lietpaltyje. Šįkart suklysti buvo neįmanoma. Abu raktai buvo identiški.

Perbalęs vyras šovė prie durų, mėgindamas sprukti. Frostas pastojo jam kelią tarpduryje.

– Kas per vienas šis vyriškis? – klausinėjo moteris savo vyro. Tačiau jis tepajėgė žiopčioti ir purtyti galvą.

– Aš esu policijos pareigūnas, – kreipėsi į ją Frostas. – Ponia Prais, nuoširdžiausiai užjaučiu jus dėl motinos mirties. Deja, turime jums dar daugiau blogų naujienų.

– Ji nesielgė kaip žmona, – monotoniškai kalbėjo Praisas, jiems laukiant su spausdintu pareiškimu grįžtančio Vebsterio. – Ji nuolat buvo griežta, nuolat nustatinėjo taisykles, ką galiu ir ko negaliu daryti. Net lovoje ji elgėsi su manimi tarsi su vaiku. Tai buvo siaubinga – tarsi būčiau mylėjęsis su savo paties motina. Jaučiausi purvinas. Troškau jaunų ir nekaltų. Tos merginos mane traukė, nieko negalėjau padaryti.

– Galėjai su ja išsiskirti, – tarė Frostas, – ir pabėgti su jaunesne.

Pasibaisėjęs pasiūlymo įžūlumu, jis papurtė galvą.

– Ji nebūtų šito leidusi. Ji būtų įniršusi.

Frostas suirzo. Priešais jį sėdėjo visas tas merginas suspardęs, sumušęs ir išžaginęs paršas. Sučiupęs jį turėtų šokinėti iš džiaugsmo. Turėtų mėgautis mintimi apie tai, ką Praisui kalėjime padarys kiti, seksualiniams nusikaltėliams atkeršyti siekiantys kaliniai. Tačiau šitas tipas buvo toks nevykėlis, toks beviltiškas, kad Frostas negalėjo prisiversti liautis jo gailėjęsis.

Į kvotos kambarį grįžo spausdintu prisipažinimu nešinas Vebsteris. Jis pastūmė jį Frostui, o šis peržvelgęs padavė Praisui.

– Pone Praisai, čia yra spausdinta tamstos mums ką tik pateikto pareiškimo kopija. Prašau atidžiai perskaityti. Jei nieko nenorite pakeisti, tuomet inicialais pažymėkite kiekvieną puslapį ir pasirašykite dokumento gale.

Nekantraudamas užbaigti nemaloniąją dalį, Praisas vos žvilgtelėjęs automatiškai pažymėjo visus puslapius ir kone vaikiška rašysena pasirašė paskutiniame lape. Frostas su Vebsteriu pasirašė liudininkams skirtose vietose.

– Kaip suprantu, užstato tikėtis neverta? – viltingai pasiteiravo Praisas.

– Neverta, – patvirtino Frostas.

– Po lova turiu paslėpęs keletą knygų, – susigėdęs prisipažino Praisas. – Nepadorių knygų. Būtų siaubinga, jei mano žmona jas aptiktų. Ar negalėtumėte jų surinkti, jai nespėjus to padaryti?

– Pone Praisai, pasitarnauti jums bus vienas malonumas, – šyptelėjo Frostas. – Juk nenorime, kad įklimptumėte į bėdą.

Nešinas pasirašyto prisipažinimo kopija, inspektorius triumfuodamas pasuko į Maleto kabinetą ir stabtelėjo pasišnekučiuoti su panele Smit.

– Ida, gali nusisegti savo surūdijusį skaistybės diržą, – gudriai šyptelėjo jis. – Prievartautojas jau už grotų.

Ji spoksojo kiaurai jį, toliau klijuodama vokus su užrašu „Konfidencialu". Frostas lyg niekur nieko paklausė:

– Ar Drakula – savo karste?

– Šiandien viršininkui laisvadienis, – išbėrė ji, kumščiu trindama lipnią voko dalį ir svajodama, kad tai būtų Frosto nosis. – Jis negrįš iki rytojaus.

„Po galais, – pamanė Frostas. – Jo niekada nerasi, kai man pasiseka, tačiau jis visuomet čia, kai ką nors suknisu."

Grįžęs į kabinetą, jis rado su kriminalistu seržantu Hanlonu besišnekučiuojantį Vebsterį. Nuo ausies iki ausies išsišiepęs Hanlonas turėjo krūvą naujienų.

„Velniop tavo naujienas, – manė Frostas, – verčiau paklausyk manųjų."

– Arturai, mes sučiupome prievartautoją. Jei tik tamsta nekelsi kojos iš namų, Dentono moterys šiąnakt po miškus gali drąsiai vaikščioti be kelnaičių.

– Puikiai pasidarbuota, Džekai, – sukikeno Arturas.

Frostas šleptelėjo į kėdę. Ant stalo jis pastebėjo rinkliavos konsteblio Šelbio šeimos fondui lapą. Išvydęs penkiasdešimt svarų prie Maleto pavardės,

tyčia užrašė šešiasdešimt, nors vos galėjo sau tai leisti. Tuomet pažvelgė į besišypsantį Hanloną.

– Arturai, kodėl vis dar čia sukiojiesi? Atsižiūrėti į mane negali, ar ką?

Hanlonas prisitraukė kėdę. Jis nekantravo papasakoti galybę dalykų. „Čarlis Bravo" nuskubėjo į lombardą laiku ir susėmė Glikmanui daugiau soverenų parduoti ketinusį tipą.

– Fantastika! – riktelėjo Frostas. Ankstesnis dispečerio pranešimas jam visiškai iš galvos išgaravo. – Šiomis dienomis narplioju šitiek nusikaltimų, kad nė nespėju visų sekti.

– Inspektoriau, šitą išnarpliojote ne jūs, – paprieštaravo Hanlonas. – Tai padariau aš. Jie viską prisipažino, o aš iškėliau kaltinimus. – Jis įteikė Frostui dviejų pareiškimų kopijas.

– Kodėl duodi man du pareiškimus?

– Todėl, kad sulaikėme du įtariamuosius, – paaiškino Hanlonas. – Jiedu broliai.

Reaguodamas į Glikmano skambutį, „Čarlio Bravo" ekipažas nurūko į lombardą ir suėmė dvidešimt ketverių Terį Faulerį. Su savimi Teris turėjo trisdešimt tris karalienės Viktorijos laikų soverenus. Atvežtas į nuovadą, jis buvo apieškotas. Jo kišenėse pareigūnai taip pat rado šešis paketėlius medžiagos, manoma, heroino. Informuotas Kovos su narkotikais skyrius nusiuntė komandą į Faulerio guolį, kur jie suėmė dvidešimt penkerių jo brolį Keviną. Jų butas buvo apieškotas nuo viršaus iki apačios. Spintos gilumoje pareigūnai aptiko baltos spalvos miltelių prigrūstą plastikinį maišą. Laboratoriniai tyrimai patvirtino tai buvus pastarąsias

porą savaičių Dentone platinamą heroiną. Kovos su narkotikais skyriaus vyrai šokinėjo iš džiaugsmo. Jie susėmė naujuosius platintojus.

– Arturai, už jų areštą visus nuopelnus prisiims kovos su narkotikais berniukai, – peržvelgdamas pareiškimus kalbėjo Frostas. – Visai kaip pats mėgini prisiimti man priklausančius nuopelnus.

Broliai Trevoras ir Kevinas Fauleriai atvyko iš rytų Londono, tačiau šiuo metu neturėjo fiksuoto adreso ir nuolatos keliavo po visą šalį. Prieš dvi savaites jie atvyko į Dentoną ir apsistojo pensione su pusryčiais netoli geležinkelio stoties. Puikiai juos pažinojusi Londono policija atsiuntė ankstesnių jų nusikaltimų, tarp jų buvo nedidelių vagysčių, smurtinių plėšimų ir narkotikų laikymo, sąrašą.

– Jei Dentone jie tegyvena porą savaičių, – pasakė Frostas, – tuomet negalime jiems prikabinti visų tų įsilaužimų.

Tai buvo apmaudu. Inspektorius vylėsi visus tuos neišnarpliotus įsilaužimus sutvarkyti vienu mostu.

– Džekai, jie prisipažino nukniaukę tik soverenus ir nieko daugiau, – tarė Hanlonas. Jis parodė Frostui konfiskuotas monetas. Visas trisdešimt tris.

Pažėręs jas ant stalo, Frostas ėmėsi skaičiuoti. Krūvelėje gulėjo tik trisdešimt dvi. Perskaičiavęs Vebsteris patvirtino jas buvus trisdešimt tris, o pridėję jas prie anksčiau Glikmanui parduotų penkių, iš viso pareigūnai atgavo trisdešimt aštuonias. Ponia Keri pranešė, kad pavogtos buvo septyniasdešimt devynios, taigi kur dingo dar keturiasdešimt viena?

– Arturai, versk čia savo kišenes, – tarė Frostas.

Hanlonas šyptelėjo.

– Džekai, Kovos su narkotikais skyrius apvertė jų butą aukštyn kojomis. Daugiau soverenų jie nerado. Abu broliai tvirtina daugiau neturėję. Veikiausiai ponia Keri apsiriko.

Inspektorius papurtė galvą.

– Dėl pinigų ši moteris niekada neklysta, – susėmęs monetas, jis suvertė jas atgal į maišelį. – Manęs vis dar laukia svarbesni reikalai. Arturai, neškis visą šitą šlamštą lauk ir sėsk tvarkyti popierių. Nuo šiol tai tavo byla.

– Atiduodate ją jam? – Hanlonui pasišalinus, nusistebėjo Vebsteris. – Jis juk į vežimą šoko pačioje pabaigoje.

– Drauguži, manęs laukia daugiau darbų, nei galiu aprėpti, – atsakė Frostas. Susimąstęs jis patrynė smakrą. Kažkas jam nedavė ramybės. – Tiedu tipeliai Dentone tesisukiojo porą savaičių. Senutė Keri gyvena apgriuvusiame name siaurame skersgatvyje. Kodėl jie pasirinko plėšti kaip tik jos lūšną? Iš kur jie žinojo, kad ji slepia visus tuos pinigus?

– Jie galėjo nugirsti ką nors apie ją kalbant, – spėliojo Vebsteris.

– Gal ir taip, – sutiko Frostas vis dar abejodamas.

– Juk nenorite pasakyti, kad jie prisipažino įvykdę nusikaltimą, už kurį iš tiesų nėra atsakingi? – paklausė Vebsteris.

– Žinoma, ne, drauguži.

Vebsteris įtaisė popieriaus lapą į rašomąją mašinėlę.

– Ar norite, kad surašyčiau išžaginimų bylos įtariamojo suėmimo ataskaitą? – Konsteblis puikiai suvokė, kad jei ne jis, niekas kitas to nepadarys.

– Malonėk, – atsakė Frostas ir, paėmęs rinkliavos poniai Šelbi lapą, nunešė jį Džoniui Džonsonui į priimamąjį, ir ten priėmė seržanto sveikinimus prikirpus „siaubą su gobtuvu".

– Džekai, rytoj tavo nuotrauka puikuosis visuose laikraščiuose.

– Nebent įvyks kas nors svarbesnio, – atsakė Frostas, – pavyzdžiui, Alenas sugaus Šelbio žudiką.

– Tai neturėtų užtrukti, – kalbėjo Džonsonas. – Stenas Justasas ilgai slėptis nebegalės.

Suskambo telefonas. Seržantas atsiliepė.

– Kas čia kalba? – Jis padavė ragelį Frostui. – Džekai, jums skambina kažkokia moteris. Vardo nepasakė.

Nė nepaėmęs telefono, jis žinojo, kad skambino Seidė Justas, tačiau vylėsi klydęs.

– Džekai? – pusbalsiu kreipėsi ji.

Jis paėmė visą telefono aparatą ir nusinešė tiek, kiek leido laidas, kad Džonsonas nenugirstų pokalbio.

– Seide, aš negaliu su tavimi kalbėtis, – sušnypštė jis į ragelį. – Anąkart įklimpau į gana gilų mėšlą.

– Džekai, privalote padėti. Stenas susisiekė su manimi...

Inspektorius ją nutraukė, nespėjus nieko atskleisti.

– Seide, kad ir ką man papasakosi, privalėsiu viską pranešti.

– Džekai, jis įbaugintas. Policija įsitikinusi, kad jis žudikas, ir jis siaubingai bijo to, ką jie gali padaryti jį sučiupę. Jis pasiduos jums, jei sutiksite su juo susitikti. Jums ir niekam kitam.

– Kur jis?

– Jis... – jos balsas sutrūkčiojo, ragelyje pasigirdus traškesiui. – Kas čia buvo?

– Nė nenumanau, – sumelavo Frostas suprasdamas, kad Alenas klausosi jos pokalbių.

Ji ir pati puikiai susivokė.

– Tie šunsnukiai! Jie klausosi pokalbių! – Ryšys nutrūko.

Padėjęs ragelį, jis grąžino telefoną į vietą.

– Seidė Justas, – prisipažino jis Džonsonui. Laikyti to paslaptyje nebebuvo prasmės. Akimirką pamąstęs, jis pasuko į žmogžudystės tyrimui skirtą kabinetą.

Kabinete nebuvo nieko daugiau, tik prie masyvaus juostinio magnetofono palinkęs išvargęs kriminalistas seržantas Ingramas, besiklausantis Seidės ir Džeko Frosto pokalbio įrašo. Išvydęs Frostą, jis nusiėmė ausines ir pasitrynė ausis. Paskubomis popieriaus skiautėje sukeverzojęs raštelį, pažymėtą „Ponui Alenui – skubu“, įmetė jį į išsiunčiamos korespondencijos dėžutę.

– Gaila, kad ji perkando mus, – tarė jis. – Ji būtų mums pasakiusi, kur slepiasi Justasas.

– Išties gaila, – sutiko po kambarį žvalgydamasis Frostas. Stalai buvo tušti, telefonai tylėjo, o žemėlapyje ant sienos raudonais smeigtukais buvo pažymėtos vietos, kur pastebėtas Stenas Justasas. – Kur visi?

– Arbatos pertraukėlė. Jie turėtų grįžti po minutėlės. – Jis papurtė galvą Frosto pasiūlytai cigaretei. – Mums praverstų bet koks siūlo galas, – dėstė jis, trindamas pavargusias akis. – Jis tarsi skradžiai žemę prasmego.

– Vadinasi, ponas Alenas ieško tik Steno? – pasiteiravo Frostas. – Kitų galimybių jis nesvarsto?

– Kodėl turėtume svarstyti kitas galimybes? – suglumęs paklausė Ingramas.

Frostas neatsakė. Jis nulingavo į kitą kabineto galą ir peržvelgė ant lentos sukabintus popierius: budėjimo tvarkaraščius, idėjas paieškoms, nebudinčių pareigūnų telefonų numerius, sąrašą, pavadintą „Policijos snaiperiai“, su vardais ir kontaktais. Pastarajame Frostas pastebėjo Ingramo pavardę.

– Kam jums reikalingi policijos snaiperiai? – pasiteiravo jis.

– Justasas ginkluotas, – išvargusiu balsu atsakė Ingramas. Jis troško, kad inspektorius paliktų jį ramybėje. Jautėsi pervargęs. Nenorėjo nei šnekučiuotis, nei atsakinėti į klausimus. Troško rasti tylią, ramią vietelę. Pastarąsias tris naktis jis beveik nemiegojo.

– Nenoriu, kad jį nušautų, – tarė Frostas.

Ingramas linktelėjo.

– Perduosiu tai ponui Alenui.

Įsižiebė žalia žybsinti lemputė, ir magnetofono juostos ėmė suktis. Seidės telefonu vėl buvo skambinama. Ingramas pagarsino aparatą. Kviečiantis signalas. Pakėlus ragelį, pasigirdo trakštelėjimas.

Seidės balsas:

– Dentonas 2234.

Išsekęs, prislėgtas vyriškas balsas:

– Seide. Čia Stenas. Ar kalbėjaisi su juo?

Seidė suriko:

– Stenai, dėk ragelį. Jie klausosi mūsų pokalbio.

Trakštelėjimas. Pypsėjimas. Tyla. Magnetofonas išsijungė automatiškai.

Jiems už nugarų prasivėrė ir trinktelėjo durys. Atsigręžę jiedu išvydo kriminalistą inspektorių Aleną.

– Suradome senąjį Steno Justaso automobilį, – pasakė jis Ingramui. – Jis buvo paliktas geležinkelio tunelyje, vadinasi, jis nušvilpė kitus ratus. Pranešk visiems ekipažams.

Kol Ingramas skambino Operatyviojo valdymo centrui, Alenas atžariai linktelėjo Frostui ir nuėjo prie neatidėliotinų darbų dėklo.

– Skambutis 16.37. Seidė Justas inspektoriui Frostui. Juostos numeris 033. – Jis pašaipiai šyptelėjo Frostui. – Inspektoriau, apie ką buvo šitas pokalbis? Ar judu su Seide organizavote dar vieną konfidencialų susitikimą?

– Kaip norėčiau, kad nevartotumėte tokių sudėtingų žodžių, – atsakė Frostas. – Juk žinote, koks nemokytas žioplys aš esu.

NAKTINĖ PENKTADIENIO PAMAINA

Kenas Džordanas „Čarliu Alfa" švelniai riedėjo šonine gatve pro viešuosius tualetus ir sustojo tuščiame tarpe tarp kitų keturių sustatytų automobilių. Septinta valanda vakaro – metas neoficialiai kavos pertraukėlei. Jis atsilošė sėdynėje ir ištempė rankas, o jo partneris Ronas Simsas atsuko termoso dangtelį, automobilio saloną pripildydamas stiprios, karštos kavos kvapo.

Rankose laikydami savo plastikinius puodelius, pareigūnai išlipo iš automobilio pamankštinti kojų. Naktis buvo šalta ir vėjuota.

– Ar tik ne čia jie aptiko to valkatos lavoną? – paklausė Simsas, linktelėdamas į raudonų plytų pastatą su gergždžiančia emaliuota iškaba.

– Taip, – burbtelėjo Džordanas, nė nepažvelgęs į tą pusę. Visuomet budrios jo akys pastebėjo kažką judant viename iš stovinčių automobilių – pilkoje „Honda". Tarsi kas būtų staigiai pasilenkęs, kad liktų nepastebėtas. Džordanas ištuštino savo puodelį, iš automobilio durelių išsitraukė žibintuvėlį ir nužingsniavo patikrinti. Žibintuvėlio spindulys atsimušė į priekinį automobilio stiklą. Prie vairo išdygo veidas. Variklis sukosėjo, suriaumojo, ir automobilis metėsi pirmyn, priversdama Džordaną šoktelėti šalin. Jis apsisuko, pažvelgdamas į nulekiančio automobilio vairuotojo veidą.

– Paskui jį! – šūktelėjo jis Simsui, šokdamas į „Čarlį Alfą".

– Kokia čia panika? – paklausė Simsas, patruliniam automobiliui su kaukiančia sirena pasileidus vytis „Honda".

– Ten Stenlis Justasas! – suriko Džordanas. – Susisiek su dispečeriu ir pranešk, kad mums reikia viso įmanomo pastiprinimo.

Raudoni užpakaliniai „Honda" žibintai pamažu artėjo. Jie vijosi jį. Vis arčiau ir arčiau. Netrukus jiems pavyks jį pralenkti ir užkirtus kelią priversti sustoti.

Gatvė staigiai sukosi. Staiga persekiojamo automobilio žibintai dingo. Patrulinis automobilis cypiančiomis padangomis įvažiavo į posūkį visu greičiu.

„Honda" nė ženklo. Priekyje besidriekianti gatvė buvo tuščia. Įžiūrėti galėjai toli, tačiau automobilis dingo kaip į vandenį.

Simsas atsigręžė ir pažvelgė pro užpakalinį stiklą.

– Ana ten! – šūktelėjo jis. Toli už jų, patruliniam automobiliui lekiant keliu, raudonieji „Honda" žibintai nyko. Ji stovėjo žolėje išjungtomis šviesomis, o vairuotojo durelės žiojėjo atlapos. Džordanas užmynė stabdžius.

– „Čarli Alfa", jums į pastiprinimą skuba trys ekipažai, – pranešė dispečeris. – Primenama, kad įtariamasis ginkluotas ir pavojingas.

– Ką mums daryti? – pasiteiravo Simsas, įtariai žvelgdamas į iš pažiūros apleistą pilką automobilį.

– Na, nesėdėsime čia tarsi stuobriai, – atšovė Džordanas, atbulas artėdamas prie automobilio. Išlipę iš ekipažo, juodu atsargiai prisiartino. Žolėje pasigirdo šnarėjimas, ir vyrams nė nespėjus atsigręžti, Džordanui į veidą buvo įremtas šautuvo vamzdis.

– Neverskite manęs daryti kvailysčių, – suriko Stenas Justasas, drebančia ranka laikydamas šautuvą, trūkčiojantį pirštą prispaudęs prie gaiduko. Jis atrodė pavargęs, išsigandęs ir beviltiškai pavojingas. – Veidais ant žemės.

Pareigūnai sugulė ant drėgnos žolės veidais žemyn.

– Tik pajudėkit, ir ištaškysiu smegenis, – kriokė Justasas.

Jiedu spoksojo į rasotą žolę. Šlamėjimas. Simsas pakėlė galvą. Pasigirdo šūvis. Jis panardino savo veidą į žolę, spausdamasis prie žemės kaip tik pajėgdamas.

Trinktelėjo automobilio durelės. Cypiančios padangos. Tyla. Simsas atsargiai pakėlė galvą ir akimis nulydėjo tolumoje nykstantį „Čarlį Alfą". Pašokę jie nuskuodė prie „Honda" ir sustojo it įbesti. Priekinė padanga buvo prakiurdyta švininiais šratais.

– Mėšlas! – susikeikė Džordanas.

Iš pradžių vos girdimos, iš tolumos atskriejo artėjančių policijos automobilių sirenos. Džordanas nukiūtino į kelio vidurį jų stabdyti.

Į nuovadą Džekas Frostas įlingavo apie aštuntą valandą vildamasis, kad sugaus Maletą. Naujienos apie Dentono prievartautojo suėmimą turėtų pakelti skyriaus viršininkui ūpą taip, kad šis Beno Kornišo nužudymo tyrimui skirtų daugiau vyrų. Regis, niekas nerodė entuziazmo aiškintis nevykėlio narkomano mirties aplinkybių.

– Jis pasirodė ir vėl išvyko, – pranešė jam Džonis Džonsonas. – Jis prie namų su ponu Alenu.

– Kokių namų? – paklausė Frostas. – Namelio ant vištos kojelės? Namelio iš cukraus ir kepinių? Viešnamio?

– Maniau, girdėjote, – atsakė seržantas patenkintas, kad bent kai kam praneš žinią. – Tai Stenlis Justasas. Jie prirėmė jį name Farlio gatvėje. Alenas jaučiasi it žuvis vandenyje: policijos snaiperiai, spauda, televizijos kameros. Stenlis įsilaužė į namus ir nutaikė šautuvą į juose gyvenančią šeimą. Vyksta įkaitų drama.

Alenas neketino rizikuoti. Išlankstęs smulkų vietovės žemėlapį, inspektorius su kriminalistu seržantu Ingramu dar kartą aptarė visus įmanomus variantus.

– Ar visi gretimi namai tušti? Ar visų jų gyventojai buvo evakuoti?

– Beveik visi, – atsakė Ingramas.

– Beveik visi? Seržante, regis, įsakiau jums išvežti visus.

– Sere, 25-ajame name gyvenanti šeima atsisako palikti namus.

– Atsisako? – pakėlė balsą Alenas. – Kas jiems sakė, kad jie gali rinktis? Tuoj pat išveskite juos iš namų. Man nesvarbu, kokiomis priemonėmis, kad tik tai būtų atlikta.

Pavedęs šią užduotį uniformuotam konstebliui, Ingramas atsigręžė į dviejų motociklų lydimą policijos automobilį, gabenantį arsenalą iš apygardos štabo.

– Puiku seržante. Išdalykite ginklus, – įsakė Alenas. – Ir pasirūpinkite, kad mūsų snaiperiai užimtų mano nurodytas pozicijas. Taip pat pabrėžkite, kad nė vienas, kartoju, nė vienas, nepaleistų nė šūvio negavęs išskirtinio mano leidimo. Aišku?

– Taip, inspektoriau, – patvirtino Ingramas. Penkiems policijos šauliams išdalijęs Smito ir Vesono revolverius, seržantas sau pasiliko „Ruger" 22 kalibro šautuvą. Amunicija buvo kruopščiai suskaičiuota ir paskirstyta. Jis įsitikino, kad visi žinojo apie savo pozicijas, pakartojo Aleno nurodymus ir išsiuntė šaulius į vietas.

Ingramas įsitaisė viename iš kitoje gatvės pusėje esančio namo viršutinio aukšto kambarių. Iš šios vietos teleskopinis taikiklis padėjo jam tiksliai nusitaikyti per gatvę ir sodą tiesiai į 57-ojo namo kambarį, kuriame Justasas laikė savo įkaitus.

Aleno prašymu gatvės žibintai buvo išjungti, o į galinę įkaitų namo dalį buvo nukreipti stiprūs prožektoriai. Pažvelgęs pro langą, Justasas tebūtų išvydęs akinamą šviesą ir tamsą tolumoje. Radijo signalu jis dar sykį patikrino, ar visi snaiperiai užėmė savo vietas, ir priminė, kad šauti leista tik jam leidus.

Ištuštėjusioje gatvėje pasirodžius juodam furgonui, Alenas ėmė nekantriai sukioti galvą. Uniformuotas pareigūnas, kurio užduotis buvo stabdyti bet kokį eismą, pamojo furgono vairuotojui. Nejaugi tam kvailiui nepakako smegenų pirmiausia paprašyti leidimo? Iš šalikelėje sustojusio automobilio išlipo valdingai atrodantis paršas.

– Kas čia vadovauja?

– Aš, – suriko Alenas. – Kas jūs?

– Kriminalistas inspektorius Emsas, Komunikacijų skyrius. Kokia situacija?

– Situacija, – piktai suriko Alenas, – yra štai kokia: ana to namo galiniame viršutinio aukšto kambaryje policijos pareigūno žudikas laiko nutaikęs šautuvą į moterį ir du vaikus. Jis grasina juos nudėti, jei nepatenkinsime jo reikalavimų – nenuskraidinsime į Rio de Žaneirą ar kažkokios panašios nesąmonės.

– Ar jau susisiekėte su juo?

– Tik per garsiakalbį. Jis neleidžia mums artintis.

– Privalote pasikalbėti su juo tiesiogiai, – aiškino Emsas. – Turite užmegzti ryšį.

– Čia susirinko ne gauja mokinukų, – suurzgė Alenas. – Puikiai žinau, ką privalome daryti. Šiuo metu tai neįmanoma.

Emsas pakėlė galvą ir akimis nusekė telefono linijas.

– Namuose yra telefonas. Galėtume juo pasinaudoti. Jei jis atsilieps, turėsite galimybę pasikalbėti tiesiogiai.

– Telefonas yra pirmajame aukšte. Mūsų vyrukas įsitaisė viršuje. Netikiu, kad jis nusileis vien iš

troškimo sužinoti, kas jam skambina, tačiau kodėl gi ne.

– Puiku, – tarė Emsas patenkintas gavęs galimybę parodyti savo išmanymą. Jis pradingo furgono gale.

Sušnypštė Aleno racija.

– Inspektoriau, su jumis nori pasikalbėti „Dentono aido" žurnalistas.

Pirma Alenui į galvą šovusi mintis buvo pasiųsti jį velniop, tačiau pamąstęs jis priėjo prie išvados, kad nenutiks nieko bloga, jei jo pavardė pasirodys laikraštyje.

– Siųskite jį čionai, – paliepė jis.

Iš furgono grįžo komunikacijų ekspertas. Rankoje jis laikė telefoną su ilgu, paskui jį nutįsusiu laidu.

– Jau skamba, – pranešė jis išdidžiai, duodamas aparatą Alenui.

– Panorėjęs jam paskambinti, pats jums pasakysiu, – užriaumojo Alenas. Jis pagriebė ragelį ir priglaudė prie ausies. Kviečiantis signalas monotoniškai pypsėjo. Inspektorius apsidairė ieškodamas, kam perduoti telefoną.

– Jūs... Konstebli!

Konsteblis Koljeris prisiartino. Alenas atkišo jam telefoną.

– Klausykitės. Skambiname į namus. Netikiu, kad jis atsilieps, tačiau jei klystu, priverskite jį kalbėti ir tučtuojau praneškite man.

Gatve prie inspektoriaus pasileido vyriškis plačiu paltu.

– Pone Alenai? Aš Leinas, vyriausiasis „Dentono aido" žurnalistas. Kas čia vyksta?

– Ginkluotasis vyras yra Justasas, Stenlis Justasas, tačiau nenoriu, kad viešintumėte jo vardą. Jam gresia gerokai rimtesni kaltinimai.

Žurnalistas kilstelėjo pieštuką nuo savo užrašų.

– Kokie kaltinimai?

– Pone Leinai, ši informacija skirta griežtai ne protokolui. Ketiname iškelti jam kaltinimus konsteblio Deivido Šelbio nužudymu, tačiau šiuo metu tokios informacijos viešinti nenorime.

Leinas linktelėjo. Viešinti nebuvo galima jokių ginkluotojo vyro ryšių su kitais nusikaltimais, mat tai sukompromituotų nešališko teismo šansus.

– Kas tokie jo įkaitai?

– Trisdešimt ketverių su vyru nebegyvenanti ponia Merė Brait ir du jos vaikai: septynerių Bobis ir aštuonerių Skotas. – Per Leino petį Alenas pažvelgė į Koljerį, šis vis dar tvirtai spaudė telefono ragelį prie ausies. – Turime galimybę tiesiogiai susisiekti su namais. Telefonas skamba, tačiau jis nekelia ragelio. Netrukus dar kartą pamėginsiu garsiakalbį.

Netoliese sustojo dar vienas automobilis, jo žibintai apšvietė Aleno veidą ir privertė jį prisimerkti. Farlio gatvė pamažėle panėšėjo į viešą automobilių aikštelę. Jis jau rengėsi įsakyti automobiliui trauktis, tačiau iš jo išsiropštė Maletas.

Skyriaus viršininkas mitriai nužygiavo prie jų. Linktelėjęs Alenui, jis klausiamai kilstelėjo antakį reporteriui.

– Čia ponas Leinas, vyriausiasis „Dentono aido“ žurnalistas, – pristatė jį Alenas.

Maletas tučtuojau nutaisė profesinę šypseną.

– Vyresnysis policijos inspektorius Maletas, Dentono poskyrio viršininkas.

Kol žurnalistas visa tai užsirašinėjo, Maletas paklausė:

– Inspektoriau, kaip ketinate sutvarkyti šią situaciją?

– Sere, jei įkaitams negresia mirtinas pavojus, mes esame pasiruošę sėdėti ir laukti, kiek prireiks. Tikimės greitai užmegzti derybas su Justasu, per kurias pasistengsiu įtikinti jį paleisti vaikus. Mūsų tikslas – taikus sprendimas.

Alenas visa tai išpyškino garsiai, kad žurnalistas išgirstų, ir nudžiugo išvydęs, kad jo žodžiai užrašinėjami paraidžiui.

– Bus geriau, – kreipėsi Maletas į žurnalistą, – jei pabrėšite, jog visa tai pasakiau aš. Tai mano nurodymai, o ponas Alenas juos vykdo.

Alenas viduje virte užvirė.

– Inspektoriau, jis vis dar neatsiliepia, – šūktelėjo Koljeris, kuriam jau ėmė peršėti ausį.

– Visiems tylos, – sušuko Alenas. – Pamėginsiu užmegzti su juo kontaktą, – spustelėjęs mygtuką, inspektorius priglaudė garsiakalbį prie lūpų. Šaižus, metalinis jo balsas nuaidėjo per kiemus. – Justasai. Čia kriminalistas inspektorius Alenas. Noriu su jumis pasikalbėti.

Iš savo vietos kitoje gatvės pusėje esančiame name Ingramas per teleskopinį taikiklį pastebėjo sujudimą kambaryje. Nuspaudęs savo racijos mygtuką, jis pranešė Alenui.

– Sere, jis artinasi prie lango.

Prie lango buvo stumtelėta persigandusi moteris. Ji nusisuko nuo akinamos žibintų šviesos. Pasislėpęs jai už nugaros, Justasas viena ranka tvirtai spaudė jai kaklą, o kita nutaikė į ją šautuvą. Ingramas šiek tiek pasislinko kairėn, ir jo taikiklio centre atsidūrė Justaso kakta.

– Sere, jis atsidengęs užtektinai. Manau, galiu šauti.

– Ne, seržante, – riktelėjo Alenas. – Jokio šaudymo. Patvirtinkite.

– Patvirtinu, sere. Jokio šaudymo, – Ingramo balse pasigirdo nusivylimas.

– Paklausykite manęs, – drebančiu balsu sušuko Justasas tamsoje. – Pasakysiu tai tik kartą. Turite trisdešimt minučių. Noriu automobilio su pilnu baku degalų. Palikite jį prie namo ir atsikniskite.

– Stenai, paleisk moterį ir vaikus, o tada galėsime apie tai pasikalbėti.

– Ne. Jie važiuos su manimi. Turite pusvalandį.

Alenas nusprendė surizikuoti. Pakėlęs garsiakalbį prie lūpų, jis ėmė artintis prie namo. Jis norėjo pasikalbėti nerėkdamas. Garsiakalbis kliudė tiesioginiam ryšiui.

– Stenai, ar nori ko nors užvalgyti? Galime atsiųsti tau maisto. Tiesą sakant...

Pasigirdo šūvis, ir į galinę namo sieną susmego galybė šratų. Moteris suspigo. Kambaryje palikti vaikai pravirko.

– Pone Alenai, toliau nė žingsnio. Aš įspiestas į kampą, netekęs vilties ir neturiu ko prarasti. Tik suorganizuokite man automobilį ir liaukitės skambinę tuo prakeiktu telefonu.

Alenas atsitraukė į pradinę poziciją.

– Nutraukite telefoninį ryšį, – įsakė jis.

Moteris buvo nutempta tolyn nuo lango.

– Ką manote? – pasiteiravo Maletas.

Alenas pasikasė pakaušį.

– Nežinau, sere. Instinktai man kužda šturmuoti namą. Esu tikras, kad nei moters, nei vaikų jis nenuskriaus.

– Jis panaudos ginklą, – pasakė Maletas. – Jei ne prieš įkaitus, tuomet prieš mūsų vyrus, o man mažiausiai reikia sužeistųjų. Verčiau palaukime. Laikas – mūsų sąjungininkas. Ei, o čia kas dabar?

Netoliese, cypiant padangoms, sustojo patrulinis automobilis. Iš jo išlipo konsteblis Kenis su moterimi.

– Tai Seidė Justas, Steno žmona. Viliuosi, kad jai pavyks įkrėsti savo seniui sveiko proto.

Seną paltą ant mėlynos suknelės paskubomis užsimetusi Seidė kone bėgte pribėgo prie Aleno, kunkuliuodama iš pykčio dėl visų tų ginkluotų vyrų, žiniasklaidos atstovų ir ryškių šviesų.

– Ką jūs, niekšai, ketinate jam daryti?

– Nagi, Seide, atvėskite, – ramino ją Alenas. – Jis ginkluotas ir turi įkaitų.

Atsukusi Alenui nugarą, Seidė kreipėsi tiesiai į Maletą.

– Aš jį iš ten ištrauksiu. Leiskite eiti man į vidų, ir aš su juo pasikalbėsiu.

Per jos petį Maletas žvilgtelėjo į griežtai galvą purtantį Aleną.

– Atleiskite, – tarė Maletas. – Negaliu jūsų ten leisti.

– Kodėl ne? Manęs jis nenuskriaus. Aš juk jo žmona.

– Reikalas tas, Seide, – įsiterpė Alenas, – kad galite pamėginti jam padėti.

Atsigręžusi ji pažvelgė tiesiai į inspektorių.

– Dėl Dievo suknistos meilės! Aš noriu jam padėti. Maniau, tai ir yra viso šito žaidimo esmė.

Alenas nusišypsojo siaura šypsenėle.

– Seide, galite mėginti padėti jam pasprukti. Jums užėjus į vidų, jis įgytų dar vieną įkaitą, dar vieną derybų objektą... Jūs būtumėte toji įkaitė, kurios nusiteikimu bendradarbiauti mes nuolatos abejotume.

– Inspektoriau, privalote kuo nors pasikliauti.

– Atleiskite, Seide, negaliu pasitikėti jumis. Jei norite, galite pasikalbėti su juo telefonu. Turime tiesioginę liniją. Pasistenkite jį įtikinti paleisti įkaitus ir išeiti lauk pakeltomis rankomis.

Ji sutikdama linktelėjo. Alenas spustelėjo garsiakalbio mygtuką.

– Stenai, eikite prie telefono. Su mumis yra Seidė. Ji nori su jumis pasikalbėti.

– Seide, ar tu tikrai ten? – šūktelėjo Stenas į tamsą.

– Taip, Stenai, – sušuko ji atgal. – Mums reikia pasikalbėti.

Laikydama rankoje ragelį, ji laukė, kol vyras su įkaitais nusileis prie telefono. Atsitraukęs gana toli, kad Seidė nenugirstų, Alenas pusbalsiu susisiekė su trečiuoju ir ketvirtuoju daliniais. Telefonui atitraukus Justaso dėmesį, jis norėjo pamėginti nusiųsti į namą keletą vyrų. Davęs nurodymus, jis grįžo į savo vietą. Seidė kalbėjosi su Stenu.

– Stenai, čia aš, Seidė. Privalai pasiduoti policininkams.

– Ir likusias dienas praleisti už grotų už nusikaltimą, kurio neįvykdžiau?

– Bet Stenai... – Staiga ji pamatė kažką judant. Alenas davė signalą žmogui galiniame kieme. Ji pasisuko į tą pusę. Trys vyrai, kurių vienas buvo ginkluotas revolveriu, artinosi prie užpakalinių namo durų. – Stenai, privalau tau kai ką pasakyti, – jos balsas skambėjo ramiai ir tvirtai. – Prie galinių durų sėlina faras ir snaiperis.

Įsiutęs, pykčiu liepsnojančiomis akimis Alenas staigiai atsigręžė. Rankos gestu jis davė ženklą Emsui tuoj pat nutraukti pokalbį. Tą pačią akimirką pasigirdo dūžtantis stiklas, ginklo vamzdžiui įsirėžus į pirmojo aukšto langą. Tamsoje nuaidėjo šūvis, ir nedidukas krūmas į dešinę nuo besiartinančių ginkluotų pareigūnų subyrėjo į pjuvenas.

– Atsitraukite! – užbliovė Stenlis. – Kitas šūvis bus skirtas įkaitams.

Trys policininkai spruko šalin.

Pabalęs iš įtūžio, Alenas atsigręžė į Seidę.

– Tu, kvaila karve.

– Tu, dvokiantis šunsnuki, – atrėžė ne menkiau įsiutusi Seidė. – Pasinaudojai manimi, niekše nelaimingas.

Maletas prilėkė artyn.

– Kas atsitiko?

– Jis šovė į vieną iš mūsų vyrų.

Sušnypštė racija. Alenas pakėlė ją prie ausies.

– Tačiau jam viskas gerai, sere, nė įdrėskimo.

– Puiku, – tarė Maletas. – Nuo šiol sėdėsime ramiai. Išliksime šaltakraujiški. Nebesiimsime jokių žygdarbių.

Ingramas pakvietė Aleną per raciją.

– Justasas grįžo į antrą aukštą su įkaitais. Vaikai verkia, o moteris, regis, be sąmonės.

– Ką veikia Justasas? – paklausė Alenas.

– Jis kambario gilumoje, sere, žingsniuoja pirmyn atgal. Sere, manau, kad galėčiau nusitaikyti. Dabar jis atokiau nuo kitų.

Alenas stebėjo ausis įtempusią, kiekvieno žodžio besiklausančią Seidę. Jis patyliukais tarė:

– Kol kas nieko nesiimsime. Tačiau būkite pasiruošęs.

Seidė atsitraukė į tamsą.

Frostas kvotė narkotikų prekeivius. Žavinga porelė surūgėlių, nusiteikusių pasakyti kuo mažiau. Apie soverenų vagystę kalbėti jie neskubėjo. Jie pavogė juos; istorijos pabaiga. Abu jie apie įsilaužimą pasakojo neaiškiai, nė nesugebėdami prisiminti, kurioje vietoje rado paslėptas monetas. O kalbai pasisukus apie jų kiekį, abu prisiekinėjo, kad senutė melavo jų buvus daugiau.

Vebsteriui buvo nurodyta dar sykį pasikalbėti su Lile Keri. Ji neabejojo, kad soverenų buvo daugiau. Vebsteris svarstė, kodėl Frostas kapstėsi taip giliai. Vagys sučiupti, prisipažinimai pasirašyti. Vaikinai neturėjo priežasties meluoti, kiek pavogę; bausmė už vagystę bus vieni niekai, palyginti su kaltinimais narkotikų platinimu.

Tačiau Frostas nepaliko šio reikalo ramybėje, vėl ir vėl kapstydamasis smulkmenose. Seržanto Velso galva kabineto tarpduryje pasirodė pačiu laiku.

– Pone Frostai, su jumis pasimatyti trokšta moteris, – oficialiu tonu pranešė jis.

– Aš dar nespėjau nusimesti drabužių, – atsakė Frostas. – Kas ji?

Tai buvo Seidė Justas. Ji atrodė apgailėtinai. Plaukai sutaršyti, akys užverktos. Moteris atsisakė puodelio arbatos, tačiau pasivaišino viena iš Frosto cigarečių.

– Jie prirėmė Steną viename name Farlio gatvėje.

– Girdėjau, Seide. Bijau, kad niekuo negaliu tau padėti.

– Džekai, tie šunsnukiai ruošiasi jį nudėti. Jie nė neketina leisti jam iš ten išeiti gyvam. Privalote ką nors daryti.

Sunėręs rankas, Frostas palinko ant stalo.

– Seide, tas tyrimas ne mano. Vadovauja ponas Alenas. Gal jis ir niekšas, tačiau sąžiningas. Jis neleis Steno nuskriausti.

– Džekai, pažvelkite į mane. Nebežinau, ko daugiau griebtis. – Jos skruostus vagojo ašarų upeliai, o veidas buvo pajuodęs. – Maldauju, ištraukite jį iš ten!

Atidaręs kabineto duris, inspektorius šūktelėjo seržantui Velsui:

– Kokios naujienos apie apgultį?

– Dabar Stenlis grasina nušauti įkaitus vieną po kito, jei jo reikalavimai nebus patenkinti iki vidurnakčio.

– Džekai, jis kalba nerimtai – tai tik blefas, – išpyškino Seidė. Frostas pamojo jai nutilti.

– Ko jis reikalauja? – paklausė inspektorius Velso.

– Greito automobilio ir pilno bako degalų. Jis nori išsivežti vieną iš įkaitų ir reikalauja, kad niekas jo nesivytų. Nieko panašaus jis nesulauks.

Frostas uždarė duris. Laikrodis rodė pusę dvyliktos. Iš dokumentų dėžutės išsitraukęs praplėštą pakelį sūdytų žemės riešutų, jis išbėrė keletą į saują. Jis buvo visiškai bejėgis. Troško, kad Seidė liautųsi šitaip į jį spoksojusi. Atsidusęs susižėrė riešutus į burną.

– Gerai, Seide, ką tiksliai nori, kad aš padaryčiau?

– Džekai, padėkite Stenui iš ten išeiti gyvam ir sakykite savo kainą.

– Aš imu dvidešimt svarų už valandą, penkiasdešimt – už visą naktį, tačiau esu pasirengęs tai padaryti už dyką, jei tik pažadi būti švelni, – tarė jis stodamasis.

– Vadinasi, sutinkate? – gaudė orą Seidė.

– Jei sugebėsiu, mieloji, tačiau daug kas priklauso nuo Steno. Jei lipant laiptais jis ištaškys man smegenis, tuomet būsiu priverstas tave nuvilti.

– Džekai, nieko panašaus nenutiks. Jis jumis pasitiki.

– Tuomet jis yra dar didesnis kvailys, nei maniau.

Jis nukabino savo lietpaltį nuo kabliuko ir ėmė lėtai vyniotis šaliką vildamasis, kad lemiamą akimirką Velsas įsiverš tarsi Jungtinių Valstijų kavalerija ir praneš Justasą pasidavus.

– Drauguži, ketinu įklimpti į gilų mėšlą, – tarė jis Vebsteriui, segdamasis paskutinę sagą. – Jei nori iš širdies pasijuokti, važiuok su manimi. Jei nenori teptis rankų, tuomet lik čia su Seide.

– Niekur aš nelieku, – pasipriešino Seidė. – Važiuoju su jumis.

– Koks jūsų planas? – pasiteiravo Vebsteris.

– Planas? – pakartojo Frostas. – Nuo kada pradėjau regzti planus? Ketinu paprasčiausiai įsiveržti ir tikėtis geriausio.

Vebsteris apsivilko paltą.

– Vykstu su jumis.

– Tuomet ir tu esi toks pat kvailys! – tarė jam Frostas.

Reikalai Farlio gatvėje netikėtai subjuro. Justasas galėjo palūžti bet kurią akimirką. Po paskutinio Aleno mėginimo su juo pasikalbėti ginkluotasis vyriškis ėmė svaidytis keiksmais, it pašėlęs mojuoti šautuvu ir rodyti senkančios kantrybės ženklus. Pareigūnai ne juokais sunerimo dėl pavojaus įkaitų gyvybėms. Justasas pasirūpino priminti nudėsiąs vieną įkaitą po kito, jei laikrodžiams mušant dvyliktą prie namo jo nelauks reikalautas automobilis.

Dabar Alenas vylėsi prakirsti stogą iš gretimų patalpų ir nusiųsti į vidų keletą pareigūnų. Planas buvo vykdomas lėtai, mat svarbiausia buvo nesukelti triukšmo, o vidurnakčio terminas sparčiai artinosi.

Lyg to dar būtų maža, dabar inspektoriui teko ginčytis ir su tuo pusgalviu Frostu. Žioplys įsibrovė vapėdamas apie kažkokį neapdairų planą, pasak kurio, jis eis vidun ir įkalbės Justasą pasiduoti.

– Jokiu būdu, Frostai. Ačiū, tačiau suknistų didvyrių mums čia nereikia. Jis nusiteikęs karingai ir

sparčiai netenka kantrybės. Ką nors nudėti jam jau niežti delnus.

Atsitraukęs į šalį, jis susisiekė su vyrais ant stogo ir paprašė raportuoti.

– Darbas juda lėtai, – buvo pasakyta jam, – tačiau mes stumiamės pirmyn. Kad ir kur mėginame, visur atsimušame į vamzdžius ir plienines sijas.

Kai jis vėl atsigręžė, Frosto greta nebebuvo.

– Kur ponas Frostas? – suriko jis taką į galinį kiemą saugančiam konstebliui.

– Jis sode, sere, – pamojo konsteblis. – Mėgina patekti į namą.

– Kodėl, po velnių, jo nesulaikėte?

– Kodėl nesulaikiau, sere? Jis sakėsi gavęs jūsų leidimą.

– Pone Alenai! – per raciją pasigirdo Ingramo balsas. – Sere, kažkas juda sode.

– Žinau. Tai tas prakeiktas pusgalvis Frostas!

Nosimi ardamas dirvą, Frostas šliaužė prie užpakalinių durų. Stenas – ne žudikas. Jis buvo įsitikinęs, kad Justasas nešaus lygiai taip pat kaip tas apsvaigęs vaikis banke, įsodinęs į jo skruostą kulką.

Jis šliaužė drėgna žole trokšdamas, kad nebūtų šito nė pradėjęs. Kažkas timptelėjo jį už pakarpos. Jis sustingo ir lėtai apsižvalgė. Jo šalikas užkliuvo už rožės krūmo. Inspektorius jį nusivyniojo ir paliko gulėti kieme.

Inspektorius Alenas pajuto kažką besisukiojantį jam už nugaros ir mėginantį patraukti jo dėmesį.

– Aš užsiėmęs, – riktelėjo jis. Tuomet jo akį patraukė švytintys ženkleliai. – Atleiskite, viršininke... Nežinojau, kad čia jūs.

– Kokia mūsų pozicija?.. Ar ten Frostas? Jūs juk nesuteikėte Frostui leidimo...

– Uždraudžiau jam artintis, sere, – nutraukė jį Alenas. – Pabrėžiau, kad jis nesikištų. Jis nepakluso tiesioginiam mano įsakymui, todėl dabar švaistau laiką mėgindamas užkirsti kelią jo ir įkaitų skerdynėms per jo paties bukumą.

Maletas sugriežė dantimis. Tai netoleruotina. Frostas perpildė jo kantrybės taurę. Nervas jo kaktoje ėmė tvinkčioti.

– Tuoj pat ištraukite jį iš ten, – suriaumojo jis.

– Negalime, sere, – atsakė Alenas. – Jis neturi racijos. Jei pamėginsime jam šūktelėti, mus išgirs Justasas.

– Man tai nė truputėlio nerūpi, – atrėžė Maletas. – Jei jis ieško sau galo, tuomet tai jo reikalas, tačiau aš neketinu rizikuoti įkaitų gyvybėmis. Liepkite jam grįžti.

Alenas sunkiai atsiduso, tačiau spustelėjo garsiakalbio mygtuką ir pakėlė jį prie lūpų. Už jų nugarų trinktelėjo automobilio durelės. Sušnypštė Aleno racija. Jis pasiklausė ir atsigręžė į viršininką.

– Sere, atvyko policijos pajėgų vadas... Jis eina mūsų link.

Maletas pastūmė garsiakalbį laikančią ranką žemyn.

– Luktelėkite, inspektoriau. Nenoriu, kad vadas sužinotų apie mūsų nesutarimus.

Alenas pastatė garsiakalbį ant žemės. Maletas ėmė braukti nuo uniformos nematomus pūkelius ir tiesinti ūsus. Alenas pašiaušė plaukus ir atsilaisvino kaklaraištį. Jis vylėsi, kad policijos pajėgų vadui didesnį įspūdį padarys ne tvarkingai atrodantis manekenas, o sunkiai plušantis pareigūnas.

Policijos pajėgų vadas žygiavo mikliu žingsniu, pirštinėmis pliauškindamas į koją.

– Pone Maletai, laukiu trumpos ataskaitos.

Maletas vos spėjo prasižioti, kai vadas pamatė Frostą.

– Viešpatie gailestingasis! Ar ten inspektorius Frostas?

Permirkęs prakaitu ir maudžiančiais raumenimis Frostas nusigavo prie užpakalinių durų. Inspektorius ištiesė ranką ir pirštais palietė rankeną. Jis pamėgino atsargiai ją pasukti. Rankena sukosi, tačiau durys buvo užsklęstos iš vidaus. Stenas nėra kvailys! Dabar Frostas gailėjosi, kad prieš nerdamas į beatodairišką misiją, neapmąstė, kaip patekti į vidų. Koks pusgalvis jis pasirodys, jei nė neįveikęs pirmosios kliūties bus priverstas šliaužti atgal ir akis į akį stoti su užsirūstinusiu Alenu.

Atsarginis planas buvo virtuvės langas. Stipriai prisispaudęs prie sienos, inspektorius atsistojo ir pajudėjo jo link. Tai buvo senoviškas, pakeliamasis, langas; prispaudęs veidą prie stiklo jis išvydo užšautą skląstį. Norėdamas jį atstumti, Frostas turės išdaužti stiklą, tačiau ar tai įmanoma neatkreipus Steno ir jo šautuvo dėmesio? Jis apsidairė

aplink, ieškodamas tinkamo įnagio. Gėlyne po kojomis gulėjo pusė nuskilusios plytos. Nusivilkęs lietpaltį, jis apvyniojo juo plytą.

Primerktomis akimis per naktinio matymo žiūronus įvykių eigą stebintis Alenas niekaip nepajėgė įžiūrėti, kuo užsiima Frostas. Į šį klausimą radijo ryšiu jam atsakė Ingramas.

– Sere, jis ketina išdaužti langą.

Na ir idiotas! Vos išgirdęs dūžtantį stiklą, Justasas išlies savo nepasitenkinimą įkaitams. Persisvėręs per langą jis galbūt net mėgins pasikėsinti į Frostą... Tokia gundanti mintis leisti įvykiams rutuliotis savaime buvo tuoj pat nustumta šalin, o Alenas susigėdo vien dėl to, kad leido sau apie tai pagalvoti. Jie privalo tučtuojau nukreipti Steno dėmesį. Jis susisiekė su visais daliniais. Sulaukę jo signalo, šie privalo įjungti sirenas bei avarinius signalus ir juos laikyti įjungtus iki tolesnių nurodymų. Inspektorius vylėsi, kad tai užgoš dūžtančio stiklo garsą arba bent jau išblaškys Justasą, Frostui mėginant patekti į vidų.

Prispaudęs žiūronus prie akių, Alenas stebėjo. Frostas rankoje laikė į audinį suvyniotą plytą.

– Alenas visiems daliniams... Laukite.

Frostas užsimerkė, nusigręžė nuo lango ir užsimojo plyta...

– Dabar! – sušuko Alenas. Šaižus triukšmas suskaldė nakties ramybę į tūkstančius gabalėlių.

– Nutildykite tas prakeiktas sirenas! – rėkavo Justasas, vėl tempdamasis moterį prie lango.

– Gana, – sukomandavo Alenas. Triukšmas liovėsi taip pat staigiai, kaip ir kilo.

Stojusi tyla buvo tokia sunki, jog galėjai ją kone pačiupinėti. Griežbeing dantimis, Frostas įkišo ranką pro išdaužto stiklo rėmą ir ėmė siekti skląsčio. Aštri stiklo šukė perpjovė jam riešą. Po perkūnais. Jis pajuto srūvantį šiltą kraują. Inspektorius atšovė skląstį, delnais parėmė lango apačią ir stumtelėjo aukštyn, sukeldamas erzinantį cypimą. Ant palangės užkeltą kelį suraižė dar daugiau stiklo šukių, ir galiausiai inspektorius atsidūrė tamsioje virtuvėje.

– Jis viduje, – šūktelėjo Alenas. Dabar jie prarado bet kokį ryšį su Frostu ir tegalėjo sėdėti ir laukti.

– Puikiai pasidarbuota, pone Alenai, – tarė policijos pajėgų vadas.

– Taip... Šaunuolis, – paskubomis paantrino Maletas.

Kitoje gatvės pusėje poziciją užėmęs Ingramas vėl susisiekė su inspektoriumi.

– Sere, savo taikiklyje stebiu prie lango niekieno neužstotą Justasą. Prašau leidimo šauti.

– Ne, kad tave kur, – riktelėjo Alenas. – Tik man davus komandą.

Atsigręžęs į policijos pajėgų vadą, Alenas paaiškino:

– Stengiuosi susiklosčiusią situaciją išspręsti policijai neiššovus nė šūvio, sere.

– Sutinku su jumis, – linktelėjo vadas.

– Šimtu procentų, – tarsi aidas tarstelėjo Maletas. Jis pasijuto atstumtas.

Sėlindamas prietemoje skendinčiu kambariu, Frostas troško, kad jo riešas liautųsi kraujavęs. Jausmas buvo toks, tarsi kraujas sunktųsi litrais, primindamas apie senovės romėnų savižudybės metodus. Jo kelis buvo drėgnas, lipnus ir jautrus nuo į jį susmigusių stiklo šukių. Apskritai jis, regis, sugebėjo pavyzdingai suknisti savo nepriekaištingą pasirodymą.

Priešais jį juodavo durys. Nukrypavęs prie jų, inspektorius pamėgino atidaryti. Jo akys pamažėle apsiprato tamsoje; už durų jis išvydo į antro aukšto kambarius vedančius kilimu išklotus laiptus. Šaunu. Kilimas turėtų padėti įsliūkinti jam niekieno neišgirstam. Jo improvizuotas planas buvo nusėlinti į kambarį, prisiartinti prie Steno iš už nugaros ir parversti jį ant grindų, kad jis nebegalėtų pasinaudoti ginklu. Mintyse jis peržvelgė keletą šio susidūrimo variantų, tačiau kažkodėl kiekvienas jų baigdavosi Stenui parvertus inspektorių ir sukišus šautuvo vamzdį jam į šnervę. Pesimizmui ne laikas ir ne vieta.

Jis prisiartino prie laiptų ir sukluso. Viršuje nesigirdėjo nė cyptelėjimo. Nepaprastai lėtai ir atsargiai pastatė koją ant pirmojo laiptelio krašto, kad nesukeltų girgždesių. Tuomet – kitą koją. Ant laiptinės kilimo užtiško keletas Frosto kelią žyminčio kraujo lašų. Jis stabtelėjo ir įsiklausė. Nieko!

Dar vienas laiptelis, paskui – dar vienas. Jis artinosi nekeldamas nė menkiausio garso. Net specialiosios oro tarnybos vyrukai nebūtų pasidarbavę geriau.

Inspektorius pakėlė žvilgsnį į paskutinę pakopą, tačiau jo širdis tą pačią akimirką nusirito į kulnus. Į jį žvelgė paklaikusios moteris veidas. Jos kaklą laikė apsivijusi ranka. Jai į pasmakrę buvo įremtas šautuvo vamzdis. Jai už nugaros trūkčiodamas stovėjo Stenlis Justasas, ant gaiduko laikydamas drebantį pirštą.

– Mėšlas! – tarė Frostas. – Nemaniau, kad mane išgirdai.

– Pone Frostai, pajudinkite bent raumenėlį, – prabilo Stenas, – ir aš spaudžiu gaiduką. – Jis įrėmė vamzdį dar smarkiau moteriai į smakrą. – O dabar lipkite čia! – Frostui dar niekada neteko matyti tokio įsitempusio žmogaus. Jis buvo per plauką nuo isterijos.

– Gerai, ateinu, – tarė Frostas. – Tik nekrėsk kvailysčių.

Tempdamas moterį atbulą, Stenlis nulydėjo Frostą į miegamąjį. Ant kėdžių prie sienos sėdėjo persigandę berniukai.

Nuleidęs ginklą nuo moters smakro, jis stumtelėjo ją tolyn.

– Eik ir sėskis šalia savo vaikų. Ir kad nė cipt, supratai? Nė krustelėjimo ir nė žodžio.

Jis atsuko vamzdį į inspektorių.

– Mane siuntė Seidė, – tarė Frostas. – Ji sakė, kad apsidžiaugsi mane išvydęs. Nebūčiau nė kojos čionai kėlęs, jei būčiau žinojęs, kaip mane sutiksi.

– Reikalauju automobilio, – išpyškino Justasas. – Man reikia ratų, kuriais galėčiau pasprukti, ir pažado, kad niekas manęs nesivys.

– Seidė man žadėjo, kad jei čia ateisiu, tu paleisi įkaitus, – kalbėjo Frostas.

– Ne. Man jų reikia! – jo pirštas lakstė aplink gaiduką.

– Stenli, kam tau jie? Jei tau reikia įkaito, tu turi mane. Be to, tu juk neketini nė plaukelio ant jų galvų paliesti, o vaikams seniai laikas į lovą.

Alenas nuleido telefoną.

– Justasas sakosi paleisiąs moterį su vaikais, tačiau Frostas lieka su juo.

– Puikios naujienos, – nudžiugo Maletas.

– Nejaugi? – burbtelėjo Alenas. – Mums pasisekė tik sukeisti įkaitus. Nė per žingsnį nepasistūmėjome pirmyn.

– Jūs tik nesibaiminkite, Džekui Frostui pavyks įkalbėti Stenlį išeiti, – įsiterpė Seidė. – Jis neleis jums, šunsnukiams, jo nudėti.

Sodą stebintis konsteblis Koljeris džiugiai šūktelėjo Alenui:

– Sere, įkaitai išeina lauk.

Frostas siekė savo cigarečių.

– Stenai, ar pažadi neištaškyti man smegenų, jei išsitrauksiu cigaretę?

Šautuvo vamzdis nulydėjo į kišenę neriančią Frosto ranką. Atsisakydamas pasiūlytos cigaretės, šaulys papurtė galvą.

– Seniai mečiau.

Trakštelėjo Frosto žiebtuvėlis.

– O, kad man pasisektų, Stenli. – Jis įtraukė ilgą, plaučius užpildžiusį dūmą ir lėtai iškvėpė. – Stenai, kada nors būsi priverstas pasiduoti. Kodėl gi to nepadarius dabar?

– Man reikia automobilio, degalų...

Frostas nekantriai pamojo ranka.

– Tu juk puikiai žinai, kad šito tavo reikalavimo jie niekada nepatenkins. Spaudos atstovai ir televizijos kameros tik ir laukia laimingos istorijos pabaigos: policija nugali piktadarį. Ponas Maletas viliasi kiek kitokios atomazgos – tu ištaškai man smegenis. Tačiau vieno dalyko padaryti jie tau neleis – prie vairo tu nesėsi ir niekur nebėgsi.

Visas vyriškio kūnas pradėjo virpėti.

– Jei šunsnukiai laukia kovos, aš kovosiu. Jie prisegė man nusikaltimą, kurio nepadariau. To faro nė pirštu nepaliečiau.

Laukimas ir nežinia sekino Maletui kantrybę.

– Alenai, kas dedasi?

Inspektorius Alenas troško, kad Maletas grįžtų į savo kabinetą ir liautųsi buvęs diegliu pašonėje. Jį erzino visas tas muistymasis jam už nugaros, mindžikavimas ir tikėjimasis, kad kas nors įvyks vien todėl, kad aplink sukiojasi policijos pajėgų vadas. Jis susisiekė su Ingramu.

– Seržante, kas vyksta?

– Sere, ponas Frostas stovi prie lango, už jo – Justasas, nutaikęs ginklą į inspektorių. Kol kas nusitaikyti neįmanoma, sere, galiu kliudyti poną Frostą. Luktelėkite, sere, kažkas vyksta...

– Pats Dievas yra mano liudininkas, – kalbėjo Justasas, virpantį pirštą laikydamas pavojingai arti

gaiduko, – neliečiau to policininko. Tądien apskritai jo akyse neregėjau. Privalote manimi patikėti.

– Stenli, – susirūpinęs tarė Frostas, – kai man į pilvą įremtas šautuvo vamzdis, aš paprastai esu pasirengęs patikėti bet kuo.

Stenlis nusijuokė susinervinęs.

– Pone Frostai, ji nė neužtaisytas.

– Ką?

– Paskutinį savo šovinį paleidau prieš pusvalandį. Jis tuščias – pažvelkite. – Stenlio pirštas spustelėjo gaiduką parodyti.

Ranka Frostas užsimojo išmušti ginklą jam iš rankų, jei netyčia Stenas klydo, tačiau jam nė nespėjus prisiartinti, inspektoriaus ausyse nuaidėjo šūvis. Išsižiojęs Stenlis su siaubu nutaikė kaltinantį pirštą į Frostą ir metėsi pirmyn spjaudydamasis krauju, o raudona dėmė jam ant krūtinės vis plėtėsi, plėtėsi...

– Kvieskite greitąją! – sušuko Frostas, į kambarį įsiveržus ginkluotam policijos daliniui. Rankose jis laikė Stenlio galvą. Lauke moteris – Seidė Justas – nekontroliuojamai klykė.

– Bukagalviai nelaimingi! – rėkė Frostas. – Šautuvas nebuvo užtaisytas. Prakeikti pusgalviai...

Šūvį paleido Ingramas.

Jie išnešė Stenlio kūną ant neštuvų, veidą uždengę raudona antklode. Pasirodžius Frostui, Seidė pasileido prie jo.

– Šunsnuki tu, leidai jiems jį nušauti.

Vebsteris su konsteble iš paskutiniųjų stengėsi ją sulaikyti. Frostas nė nesulėtino žingsnio. Jis nežinojo, ką jai pasakyti.

Antrojo aukšto miegamasis. Įvykių aptarimas.

– Jis nė nebuvo užtaisytas, – kalbėjo Frostas.

– Aš nežinojau, – teisinosi Ingramas. – Išvydau jį spaudžiant gaiduką. Iš kur galėjau žinoti?

– Seržante, niekas šito iš jūsų ir nesitikėjo, – riktelėjo Alenas. – Žudikui nusitaikius į policijos pareigūną ir paspaudus gaiduką, privalote manyti, kad ginklas užtaisytas.

– Esu priverstas su jumis sutikti, – įsiterpė Maletas. – Priekaištauti, Frostai, turėtumėte tik sau. Dėl savo beatodairiškumo sukėlėte pavojų visai operacijai. Rytoj ryte tai detaliau aptarsime mano kabinete.

– Taip, sere, – tarė Frostas. Stenas negyvas. Seidė tapo našle. Daugiau niekas nesvarbu. Jis šleptelėjo į kėdę ir prisidegė cigaretę.

– Verčiau pasikalbėkime su spaudos atstovais, – kreipėsi Maletas į Aleną ir atsiduso. – Kaip gaila, kad tas prakeiktas šautuvas nebuvo užtaisytas. Būtų buvusi puiki istorija žiniasklaidai.

Jie išėjo drauge.

Pūsdamas dūmų kamuolius, Frostas pro rūką dėbtelėjo į Ingramą. Seržantas atrodė visiškai palūžęs.

– Aš maniau, kad jis ketina jus nušauti. Pamačiau jį spaudžiant gaiduką. Nežinojau, kad ginklas neužtaisytas.

– Sėskis, – tarė Frostas. – Mums reikia pasikalbėti.

Ingramas prisėdo.

– Tikra velniava, tiesa, drauguži? – kalbėjo Frostas.

– Taip, – burbtelėjo Ingramas.

– Aš vyliausi, kad tą bus padaręs tipas, vardu Dosonas, – aiškino Frostas. – Deivas Šelbis barškino jo žmoną. Tačiau Dosonas turi tvirtą alibi. Tą vakarą iki vėlumos jis dalyvavo šaudymo varžybose.

– Ak, – stebėjosi Ingramas.

Frostas prisidegė antrą cigaretę nuo pirmosios nuorūkos.

– Jis priklauso tam pačiam šaulių klubui kaip ir tu. Tiesą sakant, tą popietę abu turėjote varžytis molinių karvelių rungtyje, tačiau tu išvykai anksti, nė nepamėginęs savo sėkmės. Visa tai man papasakojo klubo sekretorius. Jis sakė, kad prieš penktą išvykai, po pažastimi pasikišęs savo šautuvą.

– Nebuvau nusiteikęs šaudyti, – atsakė Ingramas.

– Sekretorius taip ir sakė, – sutiko Frostas. Iš kišenės išsitraukęs ryšulėlį fotografijų, inspektorius padėjo jas ant nedidelio stalelio priešais juos. – Šelbis linksminosi ir su tavo žmona, tiesa?

Seržantas pašoko iš vietos.

– Kaip drįstate, parše!..

– Drauguži, prieš mane gali neapsimetinėti, – vienodu tonu kalbėjo Frostas. – Iš manęs žiūrovas – nekoks. – Peržvelgęs nuotraukas, jis ištraukė vieną. – Čia Šelbis su Dosono žmona. Ši nuotrauka buvo nufotografuota antradienio popietę. Apvertęs fotografiją pamatysi, kad visos jos pažymėtos numeriais. Čia yra septintas numeris. – Iš krūvelės jis ištraukė kitą nuotrauką ir padėjo ją ant stalo užverstą. – Čia aštuntas numeris. Tai reiškia, kad ji buvo

fotografuota vėliau. – Jis atvertė nuotrauką. – Toji moteris su Šelbiu. Tai tavo žmona, tiesa?

Ingramas įsmeigė žvilgsnį į fotografiją. Dvi nuogos susivijusios figūros. Jis netarė nė žodžio.

– Ši veikiausiai buvo fotografuota antradienio vakarą, – kalbėjo Frostas. – Ne vėliau, mat jau kitą dieną Šelbis buvo rastas negyvas.

Kriminalistas seržantas nepajėgė atplėšti akių nuo nuotraukos.

Frostas dar nebaigė.

– Tu antradienio vakarą dalyvavai vakarėlyje, todėl Šelbiui kelias buvo laisvas. Patrulinį automobilį palikęs atokiau nuo akių prie viešųjų tualetų, jis jau buvo pakeliui į tavo namus, kai pastebėjo išlaužtas grotas. Jam pakako policininkui deramo padorumo apžiūrėti patalpas, kuriose jis aptiko Beno Kornišo lavoną. Tą naktį jis vis neramiai muistėsi. Maniau, kai ką rezga, tačiau jis tik nekantravo ištrūkti ir pasilinksminti su tavąja Stela ir savo fotoaparatu.

Ingramas paėmė nuotrauką ir užvertė ją ant stalo.

– Nė nenumaniau, kas akivaizdžiai dėjosi man po nosimi, – atkirto jis.

Išvargęs ir niūrus Frostas papurtė galvą.

– Numanei, drauguži. Todėl jį ir nužudei.

– Už tai atsakingas Justasas, – nenusileido Ingramas. – Netoli jo automobilio radome konsteblio užrašų knygutę. – Jis mostu atsisakė Frosto pasiūlytos cigaretės.

– Tame lauke žolė buvo rasota, – kalbėjo Frostas. – Užrašų knygelė joje tariamai išgulėjo visą

naktį, tačiau išliko sausutėlė. Tuomet nesumojau, tačiau esu senas, lėtas žioplys. Ji ten buvo numesta netrukus prieš surandant. Tai padarei tu, mano drauguži.

– Ne, – atkirto Ingramas.

Frostas švelniai palietė supjaustytą riešą.

– Atsikratyti kraujo pėdsakų yra labai sudėtinga. Veikiausiai kaip reikiant išblizginai savo ratus, tačiau neabejoju, kad teismo ekspertas netruktų aptikti to, ko tu nepastebėjai. Šelbis tikriausiai plūdo krauju it skerdžiama kiaulė.

Lauke tvykstelėjo melsvos fotoaparatų blykstės – spaudos atstovai veikiausiai fotografavo Maletą ir Aleną.

– Šelbis su tavo žmona tikėjosi, kad trečiadienio popietę praleisi savo šaudymo varžybose. Tačiau tave graužė įtarimai, todėl išvykai anksti. Patyliukais įsėlinai į namus ir užtikai juos laužančius lovos spyruokles. Ar taip viskas nutiko, drauguži?

Ingramas nudelbė žvilgsnį į grindis ir galiausiai buvo priverstas nusigręžti, mat jo akys įsmigo į krauju suteptą kilimą, kur gulėjo Justasas.

– Ne, pone Frostai, nusikaltimo vietoje aš jų neužtikau. Nė nenorėjau. Įtariau, kas dėjosi, tačiau negalėjau patikėti. Grįžęs namo anksti, už kampo pastebėjau patrulinį Šelbio automobilį. Sustojau šalia ir nuėjau namų link. Mūsų miegamajame užuolaidos buvo užtrauktos. Nenorėjau eiti į vidų. Nenorėjau patikėti. Tačiau po kurio laiko durys prasivėrė, ir jis išėjo išsišiepęs, tarsi lašinius suėdęs katinas. Pamatęs mane, nėrė į savo automobilį ir nurūko. Nusekiau jam įkandin ir galiausiai priverčiau sustoti Žaliajame take.

– Ten pat, kur suradome jo ekipažą? – patikslino Frostas.

– Taip. Mane apakino įtūžis. Troškau nusukti jam sprandą. Jis juokėsi, tyčiodamasis iš manęs. Jis sakė, kad nepajėgiau patenkinti Stelos, todėl jai teko susirasti tikrą vyrą. – Jis sudvejojo, nenorėdamas pasakoti toliau. – Inspektoriau, mielai užtraukčiau cigaretę, jei turite dar vieną.

Frostas atkišo savo pakelį ir pridegė cigaretę.

– Pasakok, drauguži. Aš puikiai moku išklausyti.

– Šautuvas gulėjo ant užpakalinės sėdynės. Aš tenorėjau gerokai jį pagąsdinti, kad jis į kelnes pridėtų. Manau, tik to ir tenorėjau. Nė nepamenu, kaip paspaudžiau gaiduką. Viešpatie, jo veidas! Sapnuose vis dar regiu jo veidą! – Jis nusipurtė.

– Kodėl nusitempei jį į savo automobilį? – paklausė Frostas. – Kodėl paprasčiausiai nepalikai gulėti tame šunkelyje.

– Ketinau nugabenti jį į ligoninę, tačiau netrukus sumojau, kad tam gerokai per vėlu. Radau atokią vietą išmesti lavoną, išvaliau automobilį ir grįžau namo. Paklausiau Stelos: „Ką veikei visą dieną?“, o ji atsakė: „Buvau apsipirkti, iškepiau pyragą.“ Tuomet ji manęs pasiteiravo apie mano dieną, o aš atsakiau: „Ji buvo nuostabi.“ Abu melavome išsijuosę.

Frostas trūktelėjo pečiais.

– Drauguži, tavimi dėtas, būčiau pasielgęs lygiai taip pat.

– Nežinau, kiek laiko tikėjausi šitai slėpti. Troškau kam nors išsipasakoti. Buvau tikras, kad galiausiai yla išlįs iš maišo.

– Tada sužinojai apie Steną Justasą ir ginkluotą apiplėšimą.

– Taip. Visi ėmė manyti, kad Šelbį nudėjo Justasas. Man tereikėjo nenukreipti nuo jo įtarimų. Bet kuriuo atveju turėjau atsikratyti užrašų knygutės; radau ją savo automobilyje.

– Todėl suklastojai įkalčius?

Pauzė.

– Taip.

– Todėl Steno Justaso žūtis tau buvo tarsi Dievo siųsta, mat dabar jis nebegali apsiginti.

– Pone Frostai, privalote manimi patikėti. Aš nuoširdžiai maniau, kad jis ketina jus nušauti. Todėl šoviau pirmas. Tik dėl šios vienintelės priežasties. Privalote manimi patikėti.

– O kas būtų nutikę, jei būčiau sugebėjęs įtikinti Justasą pasiduoti ir jis būtų apkaltintas Šelbio nužudymu? Ar būtum prisipažinęs?

Ingramas liūdnai nunėrė galvą.

– Nežinau. Iš tiesų nežinau. Žinau tik tiek, kad nenorėjau nušauti Šelbio, tačiau jis negyvas. Dabar ir Justaso nebėra, o visi vis dar tiki, kad jis dėl to kaltas. Nejaugi negalime visko šitaip ir palikti?

Frostas įsignybo į randuotą skruostą, mėgindamas įpūsti jam gyvybės.

– Tai būtų puikiausias būdas išsisukti, tiesa, drauguži? Bėda ta, kad aš esu policijos pareigūnas. Nesu tikras, kodėl pasirinkau šitą profesiją, bet tikrai ne tam, kad užsimerkčiau prieš suklastotus įkalčius ar leisčiau apkaltinti negyvėlį – net jei jis buvo sukčius – žmogžudyste, kurios jis neįvykdė. Tavo įvykių versija paprasta. Visi liktų patenkinti.

Tačiau tai neteisinga, drauguži. Paprasčiausiai negaliu šitaip pasielgti.

Išsitraukęs iš burnos cigaretę, Ingramas sviedė ją pro langą.

– Pone Frostai, visa tai išnarplioti turėjote kaip tik jūs, tiesa?

– Deja, taip, drauguži, – burbtelėjo Frostas atsiprašydamas. – Ten, kur aš nepageidaujamas, manęs nuolat pilna.

– Ką ketinate daryti?.. Suimsite mane?

Frostas papurtė galvą.

– Geriausia bus, jei to nedarysiu, drauguži. Verčiau laikysiuos nuo viso šito atokiau. Kadangi veltėdį Justasą nušovei tu, savanoriškas prisipažinimas galbūt privers piktavalius žmones susilaikyti nuo abejojimo tavo sumetimais. Kaip pats manai?

Ingramas linktelėjo.

– Būčiau labai laimingas, jei šitų į reikalą nepainiotume. – Frostas surinko nuo stalo nuotraukas. – Šelbio našlė jau užtektinai prisikentėjo.

Ingramas linktelėjo darsyk.

– Taigi mano vardo nė neminėk. Prisipažink savanoriškai, kada pats manysi esant tinkama. Tai gerokai palengvins tavo situaciją.

Ingramas pakilo nuo kėdės ir lėtai nukėblino prie durų. Ten jis stabtelėjo, lyg ketintų kažką sakyti, tačiau sugebėjo tik papurtyti galvą ir išeiti, garsiai trenkdamas paskui save durimis.

Frostas atsiduso ir pažvelgė į laikrodį. Žingsniai už nugaros privertė jį atsigręžti. Atsišliejęs į sieną, Vebsteris stovėjo kambario kampe.

– Sveikas, drauguži. Nė nežinojau, kad čia sukiojiesi. Seniai ten stovi?

– Neseniai, sere.

Sere? Tai buvo pirmas kartas, kai Vebsteris pavadino Frostą seru.

– Kaip suprantu, tu nieko nenugirdai?

Vebsteris akimirką susimąstė ir sumelavo:

– Ničnieko, sere, nė žodelio.

– Taip ir maniau, – sumelavo Frostas ir atsistojo. – Drauguži, važiuokime namo anksti. Ryte Maletas ketina nudirti man kailį, todėl nenorėčiau nevaldomai žiovauti tiesiai jam į veidą.

Traukdamas cigaretę, Frostas sėdėjo kabinete ir laukė kvietimo į skyriaus viršininko kabinetą. Septynios minutės po devintos. Maletas ilgino Frosto agoniją, versdamas prakaituoti.

Naujienos apie Ingramo areštą apstulbino visus. Jis tariamai priėjo prie kriminalisto inspektoriaus Aleno spaudos konferencijos viduryje ir prisipažino netyčia nušovęs Deivą Šelbį. Šis smūgis Dentono apygardos prestižui ir dabar jau išteisinto Stenlio Justaso nužudymo fiasko įžiebė neregėtą Maleto rūstybę. Frostas nelaukė artėjančio pokalbio.

Beldimas į duris. „Šauklys neša žinią, kad man laikas į kankinimų kambarį", – pamanė jis. Tačiau tas malonumas jo dar laukė.

– Su jumis prašo pasimatyti moteris, – pranešė Džonis Džonsonas.

Visiems šventiesiems jis meldėsi, kad tik tai būtų ne Seidė. Tik ne šįryt. Jis nebūtų drįsęs pažvelgti jai į akis.

Frosto viešnia buvo gedulo drabužiais apsirengusi, bjaurią, rudą rankinę rankose gniaužianti nepriekaištingos laikysenos ponia Korniš. Pašokęs Frostas nušlavė šlamštą nuo kėdės, kad ji galėtų prisėsti.

– Ma, kokiu reikalu mus aplankėte?

Netarusi nė žodžio, ji atsegė rankinę ir ištraukė nedidelį popierinį maišelį. Jo turinį moteris išbėrė ant stalo.

Karalienės Viktorijos viešpatavimo laikais nukalti soverenai. Frostas juos suskaičiavo. Jų buvo keturiasdešimt vienas.

Negalėdamas patikėti, jis įbedė į ją žvilgsnį.

– Iš kur juos gavote?

– Pavogiau iš skardinės Lilės Keri pianine, – išrėžė ji. – Iš viso jų buvo septyniasdešimt devyni.

– O kas nutiko kitiems? – pasiteiravo Frostas.

– Juos išsinešė Benas.

– Benas?

Ji linktelėjo.

– Antradienio vakarą jis išdygo tarpduryje, maldaudamas manęs pinigų narkotikams. Atrodė klaikiai. Nesiliovė drebėjęs ir tikriausiai dienų dienas nė kąsnio burnoje neturėjo. Pasakiau jam, kad pamaitinsiu, tačiau pinigų narkotikams neduosiu. Išėjusi į kampinę krautuvėlę kiaušinių, palikau jį vieną. Grįžusi radau namus apverstus aukštyn kojomis, o Beno – nė kvapo. Jis pasičiupo vieną maišelį soverenų. Kitas buvo geriau paslėptas, priešingu atveju jis ir tą būtų išsinešęs.

– Kelintą valandą visa tai nutiko?

– Šiek tiek po devintos, – atsakė ji, užsegdama rankinę.

Šiek tiek po devintos! Staiga visos detalės ėmė stotis į savo vietas. Įvykiai bėgo Frostui prieš akis. Iki blogumo nervindamasis, kad pavėluos į susitikimą su dviem narkotikų prekeiviais, Benas skubėjo iš namų. Soverenai, už kuriuos jis įstengs

nusipirkti daugybę mažyčių ryšulėlių, tempė žemyn to purvino, nudriskusio palto kišenę. Tačiau už juos jis nieko nenusipirko. Pusę dešimtos vakaro jis jau buvo negyvas.

Vakar buvo sulaikyti du narkotikų prekeiviai su soverenais kišenėse.

Staiga viskas tapo logiška. Sukčiai sumojo, kad geriau melagingai prisipažinti apšvarinus senutės namus nei dėl monetų būti susietiems su nužudymu.

– Tie šunsnukiai nužudė mano sūnų, – tarė ponia Korniš.

Frostas sužėrė monetas atgal į maišelį.

– Pirmiausia patikslinkime tamstos faktus. Jūs šitų monetų iš senutės Keri nevogėte. Denis arba net jūsų marti galėjo – Lilės pianine pastebėjau jos šeiminės pašalpos knygutę – tačiau tik ne jūs, Ma.

Ji drąsiai sutiko jo žvilgsnį ir priešindamasi atstatė smakrą.

– Tai padariau aš. Prisieksiu teisme.

Suskambo vidinis telefonas. Panelė Smit pranešė, kad skyriaus viršininkas pasiruošęs su juo susitikti.

– Pasakykite, kad jam teks palaukti, – atsakė Frostas.

Serijoje:

„Frosto Kalėdos“
„Frosto naktis“

Wingfield, Rodney David

Vi206 Frosto prisilietimas : detektyvas / Rodney David Wingfield; iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols. – Vilnius: Briedis, 2014. – 536 p.

ISBN 978-9955-26-477-4

Detektyvas Džekas Frostas imasi narplioti Dentono miestelio nusikaltimų virtinės. Bylų eiga neprognozuojama, o veikti reikia žaibiškai. Bene pirmą kartą detektyvas atsiduria aklagatvyje, bet yra pasiryžęs ištirti nusikaltimus.

UDK 821.111-31

Rodney David Wingfield
FROSTO PRISILIETIMAS

Vertėja Aistė Kvedaraitė-Nichols
Redaktorė Ilona Čiužauskaitė

Viršelyje Patryk Michalski nuotr.,
www.shutterstock.com

Išleido K. Mickevičiaus leidykla „Briedis",
Parodų g. 4, LT-04133 Vilnius, Lietuva
www.briedis.eu, info@briedis.lt

Spausdino „Standartų spaustuvė"
Dariaus ir Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius, Lietuva
http://www.standart.lt, info@standart.lt

Detektyvų mėgėjams Džekas Frostas pažįstamas iš kriminalinio serialo „Frosto prisilietimas“, kuriame pagrindinį vaidmenį atliko Davidas Jasonas. Serialas ir aktorius Jungtinėje Karalystėje pelnė gausybę apdovanojimų.

Detektyvas Džekas Frostas keistuolis: jis nesilaiko darbo drausmės, yra netvarkingas, ironiškai bendrauja su aplinkiniais ir problemas traukia lyg magnetas. Vis dėlto už šios kaukės slypi jautri siela ir stiprus teisingumo jausmas…

Ramų Dentono miestelį užlieja nusikaltimų banga. Viešajame tualete randamas narkomano lavonas, dingsta verslininko duktė, parlamento nario sūnus įtariamas mirtinai partrenkęs senolį ir pabėgęs iš įvykio vietos, apiplėšiamas striptizo klubas, siaučia serijinis prievartautojas… Ir visi šie nusikaltimai susiję vienas su kitu. Tyrimas painus, daug įtampos, už nugaros – šūsnis neužpildytų ataskaitų, tačiau detektyvas Džekas Frostas pasiryžęs išnarplioti nusikaltimus. Koją kiša kai kurie kolegos, norintys, kad jis susimautų. Žinoma, ekscentriškasis Frostas aplinkinius įtikina, kad viską kontroliuoja. Tik viena smulkmena – dabar jis tuo įtikinti turi ir save…

Serijoje:
„Frosto Kalėdos“
„Frosto naktis“

